

CYNTHIA D'APRIX SWEENEY

MOȘTENIREA

CYNTHIA D'APRIX SWEENEY

MOȘTENIREA

Original: *The Nest* (2016)

Traducere din limba engleză de:
ALINA BILCIURESCU

virtual-project.eu

2019

Exista întotdeauna dihotomia aceasta: ce să păstrăm, ce să schimbăm.

William Trevor, „The Piano Tuners Wives”.

Aşa am înţeles că povestea asta avea să-mi frângă inima

Atunci când ai scris-o

Aşa am înţeles că povestea asta avea să-mi frângă inima.

Aimee Mann, *The Forgotten Arm*

PROLOG

Toți ceilalți invitați se vânzoleau pe terasa clubului, sub un cer crepuscular de vară: sorbeau din cocktailuri cu înghițituri mici, cu atitudinea celui cu un gust bine educat, ca să aprecieze dacă barmanii le serviseră băuturi de cea mai bună calitate, și țineau în echilibru, pe șervețele de hârtie, apetitivele cu crab, în timp ce făceau remarci bine plasate despre vremea bună care ținea cu ei, având în vedere că era prognozat ca umiditatea să crească a doua zi, sau făceau pe la colțuri comentarii deplasate despre rochia strâmtă din satin a miresei, întrebându-se dacă decolteul atât de generos se datora vreunei erori de croială sau unor gusturi îndoielnice (o *mândrețe*, cum ar fi zis fiicele lor), ori, cine știe, faptului că se îngrășase pe neașteptate, și înșirau la glume răsuflăte cum că ar trebui să schimbe prăjitoarele de pâine pe scutece. În tot acest timp, Leo Plumb o șterse de la nunta verișoarei lui cu una dintre chelnerițe.

Leo le tot evitase pe soția lui, Victoria, care abia dacă îi mai vorbea, și pe sora lui, Beatrice, care nu se mai oprea din turuit – bătea câmpii întruna despre o eventuală întâlnire de Ziua Recunoștinței. *Ziua Recunoștinței*. În iulie. Leo nu mai petrecuse nicio sărbătoare în sânul familiei de douăzeci de ani, de la mijlocul anilor '90, dacă își amintea bine; nu avea niciun chef să înceapă acum.

Bine drogat, Leo căuta barul în aer liber despre care auzise că e gol, când o văzu pentru prima oară pe Matilda Rodriguez ducând o tavă cu pahare de șampanie. Se mișca prin mulțime învăluită într-o strălucire scânteietoare – în parte, pentru că apusul soarelui scălda zona estică din Long Island într-un roz obscen, în parte, datorită cocainei de foarte bună calitate care își făcea efectul din plin asupra simțurilor lui Leo. Bulele care se ridicau din tava Matildei și se spărgeau în aer i se păreau chemări irezistibile, o invitație adresată numai lui. Fata avea părul brunet, foarte bogat, strâns într-un coc comod, lăsând la iveală trăsăturile chipului: ochi precum cerneala și buze cărnoase, roșii. Leo îi urmări cu privirea unduirea grațioasă a șoldurilor în timp ce se strecura printre invitați, ținând tava, acum goală, deasupra capului, ca pe o torță. Luă repede un pahar cu martini de la un chelner care tocmai trecea pe lângă el și o urmă în bucătărie, dincolo de ușile batante din oțel inoxidabil.

Matildei (nouăsprezece ani, cântăreață aspirantă și chelneriță timidă) i se părea că acum le servea șampanie celor șaptezeci și cinci de membri ai familiei extinse Plumb și prietenilor apropiați, iar în secunda următoare demara în trombă spre Long Island Sound în automobilul Porsche nou-nouț închiriat de Leo, cu mâna în pantalonii lui din in prea strâmți, atingând cu degetul mare, fără prea multă îndemânare, partea inferioară a penisului.

Fata opusese rezistență la început, când Leo o trăsese într-o cămară laterală, înlănțuindu-i cu degetele încheieturile în timp ce o asalta cu întrebări: *Cine ești? De unde vii? Cu ce te mai ocupi? Ești fotomodel? Actriță? Știi că ești frumoasă?*

Matilda știa ce urmărește Leo; bărbații îi făceau tot timpul avansuri la evenimente de genul acesta, dar, de obicei, bărbați mult mai tineri – sau ridicol de bătrâni, *fosile* – punând la bătaie întreg arsenalul de replici expirate de agățat și făcând tot felul de remarci ușor jignitoare în scopul de a o flata. (Îi ziceau întruna că e leită J. Lo, deși nu semăna deloc cu vedeta respectivă; părinții ei erau mexicani, nu portoricani.) Din mijlocul acestei gloate de bogătani, Leo se distingea, fiind neobișnuit de chipeș, un cuvânt pe care era sigură că nu-l mai folosisese niciodată pentru a descrie un bărbat a cărui atenție aproape că îi făcea plăcere. S-ar fi putut gândi că era *atrăgător*, *drăguț* sau poate chiar *irezistibil*, dar *chipeș*? Băieții pe care îi cunoștea ea încă nu crescuseră suficient ca să devină chipeși. Matilda se pomeni că fixează cu privirea chipul lui Leo încercând să identifice acele trăsături care, laolaltă, ofereau acest rezultat. La fel ca ea, avea ochi negri, păr brunet, sprâncene bine definite. Dar în locurile în care trăsăturile lui erau colțuroase și ascuțite, ale ei erau rotunjite și delicate. Într-un film, el ar juca rolul unui personaj distins – un chirurg poate, iar ea ar fi pacienta afectată de o boală în stadiu terminal implorându-l să-i ofere leacul salvator.

Prin ușa camării auzea formația – de fapt, orchestra, căci erau pe puțin șaisprezece instrumente – interpretând piese din repertoriul obișnuit de nuntă. Leo o prinse de mâini și făcu câțiva pași de dans. Îi fredona la ureche, acoperind acordurile melodiei, cu o voce plăcută, limpede și caldă. „Someday, when I’m awfully low, when the world is cold, I will dah-dah-dum just thinking of you, and the way you look tonight.”^[1]

Matilda scutură din cap și izbucni într-un hohot scurt de râs, eliberându-se din îmbrățișare. Atenția lui o tulbura, însă, în același timp, atingea o coardă în inima ei. Iar să evite avansurile lui Leo în cămară era mai

interesant decât să înfășoare sparanghel în fâșii de prosciutto la bucătărie, ceea ce se presupunea că ar fi trebuit să facă în clipa aceea. Când îi pomeni, timid, că năzuia să fie cântăreață, el îi spuse imediat că are prieteni la Columbia Records, mereu dornici să descopere noi talente. Leo lansă un nou atac, iar ea se panică puțin când el se împletici și păru că are nevoie să se sprijine cu palma de zid pentru a-și ține echilibrul, însă neliniștea ei se evaporă atunci când o întrebă dacă are vreun demo pe care să-l poată asculta în mașină.

— Fiindcă dacă-mi place, adăugă Leo, împletindu-și degetele printre degetele subțiri ale Matildei, aș vrea să mă ocup imediat de asta. Să te ajut să ieși legătura cu oamenii potriviți.

∴

În timp ce Leo o conducea pe Matilda cu abilitate pe lângă angajatul care se ocupa cu parcare, ea aruncă o privire înapoi spre ușa bucătăriei. Vărul ei, Fernando, care îi făcuse rost de această slujbă, s-ar fi înfuriat dacă ar fi aflat că ea pur și simplu își pusese coada pe spinare și plecase. Dar Leo pronunțase cuvintele *Columbia Records*. Zisese: *Mereu în căutare de talente noi*. Când va mai da peste ea o asemenea ocazie? Avea să lipsească doar puțin, suficient cât să facă impresie bună.

— Mariah a fost descoperită de Tommy Mottola pe când era chelneriță, spuse ea, mai în glumă, mai în serios, în încercarea de a-și justifica comportamentul.

— Serios? spuse Leo, zorind-o către mașina lui și privind atent către ferestrele de la etaj, aflate deasupra parcurii.

Era posibil ca Victoria să-l zărească de pe terasa laterală, unde tocmai se strângea toată lumea, și, cel mai probabil, îi observase deja lipsa și pornise în căutarea lui prin împrejurimi. Furioasă.

Matilda se opri lângă portieră și-și scoase cu dexteritate încălțările din pânză neagră pe care le purta la serviciu. Dintr-o pungă de plastic uzată scoase o pereche de sandale argintii cu toc cui.

— Chiar nu e nevoie să-ți schimbi pantofii pentru asta, spuse Leo, rezistând cu greu impulsului de a-i cuprinde cu mâinile talia subțire chiar în acel moment și în acel loc, în văzul tuturor.

— Dar mergem să bem ceva, nu? se interesă Matilda.

Îi pomenise Leo ceva de genul ăsta? Exclus. Îl cunoștea toată lumea din orașelul ăsta sufocant de mic, îi cunoștea familia, soția, mama. Își goli paharul de martini și îl aruncă în tufe.

— Dacă doamna vrea să bea ceva, o să-i găsim doamnei ceva de băut, spuse Leo.

Matilda își strecură picioarele în sandale și își ridică bareta delicată, cu accente metalice, deasupra călcâiului stâng, apoi a celui drept. Se ridică în picioare, ajungând acum la aceeași înălțime cu Leo.

— Nu suport să port încălțări cu talpă plată, spuse ea. Mă aplatizează de tot.

Leo aproape că o îmbrânci pe Matilda pe scaunul din față, pentru a ieși din raza vizuală a celorlalți, ascunsă în spatele geamurilor fumurii.

∴

De pe scaunul pasagerului, Matilda fu uluită să-și audă vocea firavă, nazală, din boxele automobilului, a căror sonorizare era de o calitate extraordinară. Vocea ei suna complet diferit pe sistemul audio Dell antic al surorii ei. Suna mult mai bine.

Leo bătea ritmul cu degetele pe volan în timp ce asculta. Verigheta îi strălucea în lumina din habitacul mașinii. Să se încurce cu un bărbat însurat contravenia fără îndoială regulilor Matildei. Își dădu seama că Leo se străduia să afișeze oarecare interes pentru vocea ei, scormonind prin minte să născocască vreun compliment.

— Am alte înregistrări mai bune. Probabil am descărcat o versiune greșită, spuse Matilda, simțind cum se înroșește până în vârful urechilor de rușine.

Leo se uita pe geam.

— Ar trebui să mă întorc, spuse ea, schițând gestul de a deschide portiera.

— Nu pleca, spuse Leo, așezându-și mâna pe genunchiul ei.

Ea rezistă impulsului de a-și retrace piciorul și se îndreptă în scaun. Mentea îi vuia de gânduri. Ce putea ea să-i ofere ca să-i mențină trează atenția? Nu-i plăcea să fie chelneriță, dar Fernando avea s-o *omoare*, fiindcă dispăruse când ar fi trebuit să servească cina. Leo se uita cu îndrăzneală la pieptul ei. Fata lăsă privirea în jos și observă o mică pată pe pantalonii ei negri. Frecă cu unghia stropul de vinegretă din care preparase litri întregi. Probabil că înăuntru, ceilalți așezau salata pe farfurii și creveții pe grătar, storcând tuburi de sos pentru a crea pe marginea fiecărei farfurii un model care ar fi trebuit să imite valurile, genul de linii șerpuite pe care le-ar desena un copil ca să redea imaginea mării.

— Aș vrea să văd oceanul, spuse ea încet.

Apoi, cu o mișcare atât de lentă, încât la început nici nu-și dădu seama ce se întâmplă, Leo îi luă mâna într-a lui (pentru o clipă, crezu cu naivitate că i-o va săruta, ca un personaj din telenovelele pe care le urmărea mama ei) și i-o așeză la el în poală. Partea aceasta nu avea s-o uite niciodată: nu-și dezlipi privirea de a ei nici măcar pentru o secundă. Nu închise ochii, nu-și lăsă capul pe spate, nu se lansă într-un sărut superficial, nu încercă să-i deschidă stângaci nasturii de la bluză; ci se uită lung și intens în ochii ei. O văzu.

Îi simți reacția trupului sub mâna ei și se înfioră. În timp ce Leo continua să o privească, ea apăsă puțin cu degetele, devenind complet stăpână pe sine.

— Credeam că mergem să vedem oceanul, spuse ea, dorindu-și să iasă din raza vizuală a bucătăriei.

El zâmbi larg și comută maneta de viteze în marșarier. Până să-și pună el centura de siguranță, Matilda îi și descheiase șlițul.

∴

Nu-i putea reproșa nimeni lui Leo timpul scurt în care ajunse la orgasm. Soția lui îl condamnase la abstenență de câteva săptămâni bune, după ce îl surprinsese făcându-i avansuri unei bone într-un hol retras, în casa de vară a unui prieten. În timp ce conducea spre ocean, Leo spera că amestecul de băutură, cocaină și Wellbutrin avea să-i domolească reacțiile, însă în momentul în care Matilda își încleștă mâna cu fermitate, își dădu seama că totul se întâmpla prea repede. Închise ochii pentru o secundă – numai o secundă – ca să își vină în fire, să înlăture imaginea excitantă a mâinii ei, cu unghiile acelea albastre cojite mișcându-se ritmic. Leo nici măcar nu apucă să zărească mașina care venea cu viteză din dreapta, de pe Ocean Avenue, perpendicular cu artera pe care rula automobilul în care erau ei. Era deja prea târziu când realizează că scrâșnetul pe care îl auzi nu era vocea Matildei din înregistrare, ci cu totul altceva.

Niciunul din ei nu avu măcar răgaz să țipe.

PARTEA ÎNTÂI

OCTOMBRIE ÎNZĂPEZIT

1.

Pentru că cei trei frați Plumb conveniseră la telefon, în seara precedentă, că nu ar trebui să bea de față cu fratele lor, Leo, fiecare dintre ei se afla – fără știrea celorlalți – în câte un bar din Grand Central sau din împrejurimi, savurând pe furiș câte un cocktail înainte de prânz.

Era o după-amiază neobișnuită de toamnă. Cu două zile în urmă, un ciclon se dezlănțuise pe coasta Atlanticului mijlociu, ciocnindu-se cu un front de aer rece, ce se deplasa către est dinspre Ohio, și cu o masă de aer arctic, ce cobora dinspre Canada. Furtuna care se abătuse adusese căderi de zăpadă în cantități enorme în unele locuri și o iarnă neobișnuit de timpurie în orașele din Pennsylvania până în Maine. În orașelul-satelit aflat la cincizeci de kilometri la nord de Manhattan, unde locuia Melody Plumb, majoritatea copacilor își purtau încă frunzele tomnatice, iar mulți fuseseră distruși sau afectați de zăpadă și îngheț. Străzile erau pline de crengi căzute, curentul electric era încă întrerupt în unele orașe, primarul vorbea de anularea sărbătorii de Halloween.

În ciuda gerului persistent și a penelor sporadice de curent electric, trenul care o adusese pe Melody în Manhattan circulase fără incidente. Se așezase la barul din holul hotelului Hyatt de pe Forty-Second Street, unde știa că nu va da peste fratele sau peste sora ei; le sugerase să ia prânzul la restaurantul hotelului, și nu în locul lor obișnuit de întâlnire, Oyster Bar din Grand Central, și fusese zeflemisită de Jack și de Beatrice, fiindcă se pare că Hyatt nu se afla pe lista lor de localuri socotite acceptabile după cine știe ce criterii oculte, cărora nu avea niciun chef să le descifreze misterul. Refuza să se mai simtă inferioară în fața celor doi, refuza să se lase jignită pentru că nu împărtășea venerația lor pentru tot ceea ce făcea parte din vechiul Manhattan.

După ce se așeză la o masă sub ferestrele uriașe de la nivelul superior al

holului imens al hotelului (care era, trebuia să recunoască, teribil de ostil – prea mare, mohorât și modern, deasupra atârna un soi de sculptură hidoasă confecționată din țevărie din oțel; parcă îi și auzea pe Jack și pe Bea comentând sarcastic; se simțea ușurată că nu erau și ei acolo), Melody comandă cel mai ieftin vin alb la pahar (*doisprezece* dolari, mai mult decât ar fi cheltuit pe o sticlă întreagă acasă), sperând că barmanul i-l va umple generos.

După ce viscolul se opri, vremea rămăsese neașteptat de rece, dar soarele începuse să-și facă în sfârșit apariția și temperaturile erau în creștere. Mormanele de zăpadă de la fiecare intersecție din Midtown se topeau văzând cu ochii, transformându-se în băltoace de mocirlă și gheață de netraversat. Melody observă o femeie, nici pe departe elegantă, care încercă să sară peste o astfel de baltă, însă rată la câțiva centimetri, iar pantoful ei balerin roșu ateriză direct în apa care era, fără îndoială, îngrozitor de rece și de mizerabilă. Ar fi fost încântată să aibă o pereche de pantofi delicați ca aceia și ar fi avut grijă să nu-i poarte într-o zi ca asta.

Fu străbătută de un fior de angoasă gândindu-se la fiicele ei care se îndreptau spre centru și erau nevoite să facă slalom printre băltoace la fiecare colț de stradă. Luă o înghițitură din vin (acceptabil), își scoase telefonul din buzunar și-și deschise aplicația preferată, cea pe care Nora o numea Stalkerville. Apăsă tasta „găsește” și așteptă ca aplicația să se activeze și să afișeze pe ecran cele două puncte care le reprezenta pe fiicele ei gemene în vârstă de șaisprezece ani.

Lui Melody i se părea de-a dreptul miraculos dispozitivul acela care îi încăpea în palmă și care îi permitea să urmărească traseul exact parcurs de Nora și Louisa, atâta vreme cât aveau telefoanele la ele. Doar erau adolescente: aveau *întotdeauna* telefoanele la ele. În timp ce se încărca harta, simți palpitațiile acelea familiare de panică până când cele două cerculețe albastre începură să pulseze, și cuvântul: *Găsit!* apăru în partea superioară a ecranului, localizându-le pe fete chiar acolo unde ar fi trebuit să fie, la centrul de pregătire pentru examenele finale SAT.

Urmau cursurile de pregătire în weekend de mai bine de o lună, și de obicei Melody le urmărea traseul, dimineața, de la masa din bucătărie, privind punctele albastre care se deplasau încet din Grand Central către nord, conform instrucțiunilor ei precise: De la gară, trebuiau să iau autobuzul de pe Madison Avenue spre Fifty-Ninth Street, unde coborau și o luau pe jos către vest, spre centrul de pregătire de pe Sixty-Third, chiar

lângă Columbus. *Nu* aveau voie să meargă pe partea cu parcul, ci pe latura de sud a străzii, trecând prin fața portarilor aliniați în uniformă, care le-ar auzi strigând după ajutor dacă ar da cumva de necaz. Le era strict interzis să intre în Central Park sau să se abată de la traseul prestabilit. Melody le băga în sperieți în fiecare săptămână, făcându-le capul calendar cu povești despre fete care dispăruseră, fuseseră răpite, obligate să se prostitueze sau ucise și aruncate în râu.

— Upper West Side nu e tocmai Calcutta, susținea cu blândețe Walter, soțul ei.

Însă ea se speria ușor. Inima începea să-i bubuie în piept, palmele îi transpirau la gândul că fiicele ei umblau prin oraș fără ca ea să fie lângă ele să le protejeze. Chiar și acum îi transpirau palmele. Când coborâseră împreună în Grand Central, în dimineața aceea, nu mai voise să le lase să plece. Sâmbăta, gara era înțesată de turiști care citeau ghiduri sau mersul trenurilor și încercau să găsească Galeria șoaptelor. Le sărutase de rămas-bun și le urmărise cu privirea până când îi devenise imposibil să le distingă capetele în mulțime – una blondă, cealaltă brunetă. Nu arătau ca niște turiste; felul în care se mișcau prin mulțime nu trăda nici urmă de șovăială. Arătau ca și cum ar fi aparținut orașului, ceea ce o îngrozi pe Melody. Își dorea să-i aparțină numai *ei*, să nu mai crească. Nu-i mai împărtășeau orice gând, dorință sau grijă; nu le mai cunoștea cele mai ascunse cotloane ale inimii și minții, ca înainte. Melody era conștientă că era în firescul vieții să le dea voie să crească. Voia să fie puternice, independente și fericite – mai mult decât orice, își dorea să le vadă *fericite* –, însă ideea că nu le mai cunoștea resorturile lăuntrice îi dădea o senzație de vertij. Dacă nu putea fi sigură de modul în care se mișcau prin lume, putea măcar să le *urmărească* mișcându-se prin lume cu acel dispozitiv cât palma. Măcar atât putea avea.

— N-o să mai vedeți niciodată banii înapoi de la Leo, îi spusese Walter înainte să plece ea la gară. Visați toți la cai verzi pe pereți, vă pierdeți vremea degeaba.

Deși Melody se temea că are dreptate, trebuia să spere contrariul. Luaseră cu împrumut o grămadă de bani ca să-și cumpere casă, o clădire mică, dar cu valoare istorică, pe una dintre străzile cele mai frumoase din oraș, iar apoi economia se prăbușise, și prețurile caselor scăzuseră dramatic. Dobânda fluctuantă pentru creditul ipotecar pe care deja nu și-l mai permiteau era pe punctul de a se majora. Având în vedere că valoarea casei scăzuse, nici nu se punea problema să mai facă alt credit. Universitatea se

apropia cu pași repezi, iar economiile lor din bancă erau pe sponci. Își pusese speranța în Moștenire.

Melody se uita la oamenii de pe stradă care își scoteau mănușile, își desfăceau fularele și-și ridicau fețele către soare. Se simți satisfăcută la gândul că, dacă voia, putea petrece toată după-amiaza acolo înăuntru. Principalul motiv pentru care îi plăcea barul de la Hyatt era faptul că putea ajunge acolo printr-un pasaj greu de descris, aproape pustiu, ce făcea legătura între hotel și Grand Central. Când se făcea ora prânzului, se întorcea în gară prin culoarul ei secret și cobora la Oyster Bar. Putea petrece ore întregi în New York fără ca măcar să pună piciorul pe trotuar, evitând să respire aerul din Manhattan, pe care și-l imaginase întotdeauna îmbibat de praf. În timpul scurtei tentative pe care o avuseseră ea și Walt de a locui în Upper (upper) Manhattan, unde se născuseră gemenele, ea purtase o bătălie acerbă, însă zadarnică, împotriva funinginii din oraș. Indiferent de câte ori ștergea mobila cu cârpa umedă, petele negricioase reapăreau uneori chiar și la interval de numai câteva ore. În lipsa oricăror surse de încredere, depunerile acestea o îngrijorau. Le percepea ca pe o manifestare fizică a decăderii orașului, de parcă toate masele care colcăiau în oraș erau măcinate și transformate în praful acela cenușiu și greu de îndepărtat, ce se depunea la ferestre.

Zări o altă femeie, cu un pahar de vin în mână, în cealaltă parte a încăperii, și-i luă un moment să-și recunoască propria reflexie. Părul ei era mai blond decât de obicei – alesese o nuanță mai deschisă la farmacie, sperând să-i îndulcească trăsăturile: nasul prea lung și bărbia aspră, pe care atâta ea, cât și sora ei, Beatrice, le moșteniseră de la strămoșii paterni din New England. Într-un fel, trăsăturile acelea ferme o avantajau pe Beatrice (*Madam X*, așa cum obișnuia Leo s-o numească pe Bea, după portretul pictat de Sargent), dar pe Melody o făceau să pară dură, fără ca aceasta să fie neapărat o trăsătură a caracterului ei. Mai ales în ajun de Halloween îi displăcea propria înfățișare. Într-un an, când fetele erau mici și ieșiseră la cumpărături ca să le ia costume, Nora arătase cu degetul o reclamă cu o vrăjitoare – nu una teribil de hidoasă, cu negi, față verde sau dinți stricați, dar totuși, o *vrăjitoare* – aplecată deasupra unui cazan și zisese: „Ia uitați! E mami!”

Melody luă nota de plată de pe masă și i-o dădu unui chelner împreună cu un card de credit. *N-o să mai vedeți niciodată banii înapoi de la el*, spusese Walt. *Ba o să-i vedem*, se gândi Melody. Nu era cu puțință ca o

singură noapte de nesăbuiță a lui Leo și depravarea lui să le distrugă viitorul fiicelor ei, mai ales că munciseră din greu pentru asta, iar ea le îndemnase să aibă visuri mărețe. *Nu* aveau să se ducă la colegiul comunitar.

Melody aruncă din nou o privire la harta de pe telefon. Mai avea un motiv personal pentru care îi plăceau atât de mult punctele acelea albastre cu undele lor animate; îi aminteau de prima ecografie la care ea și Walt văzuseră cele două băți de inimi gemene, două umbre cenușii cu forme incerte, bătând neregulat undeva adânc în pelvisul ei.

Doi la preț de unu, îi anunțase vesel medicul specialist, iar Walt o luase de mână și se uitaseră amândoi fix la ecran, apoi unul la altul și zâmbiseră cu gura până la urechi, ca niște visători inocenți ce erau. Își amintea că în momentul acela se gândise: *N-o să existe o clipă mai frumoasă decât asta*. Și, într-un anume fel, avusese dreptate, știuse încă de pe atunci că nu avea să se mai simtă niciodată atât de puternică și de curajoasă în rolul de ocrotitoare, odată ce avea să aducă pe lume acele inimi palpitânde și vulnerabile.

Chelnerul se îndrepta acum spre ea cu o expresie îngrijorată. Oftă și deschise din nou portofelul.

— Îmi pare rău, doamnă, spuse el, înapoindu-i cardul Visa de pe care sperase că mai poate stoarce ceva, dar a fost refuzat.

— Nu face nimic, spuse Melody, scotocindu-se după cardul pe care îl activase în secret, fără să-i spună lui Walt; ar fi luat-o razna dacă ar fi știut. La fel cum ar fi luat-o razna dacă ar fi aflat că, deși centrul de pregătire pentru examenele SAT din oraș era mai ieftin decât profesorul particular din cartier pe care intenționase ea să-l angajeze, dar tot era de două ori mai scump decât recunoscuse, și tocmai de aceea mai avea nevoie de încă un card. Pe acesta am vrut să vi-l dau.

Îl urmări cu privirea până trecu cardul prin aparat; amândoi rămaseră absolut neclintii și nu respirară decât atunci când chitanța ieși din aparat.

Mie îmi place viața noastră, îi spusese Walt în dimineața aceea, trăgându-o aproape de el. *Îmi place de tine. Poți să te prefaci, măcar un pic, că îți place și ție de mine?* Zâmbise în timp ce spusese asta, dar ea știa că uneori își făcea griji. Se relaxase după aceea în strânsoarea lui reconfortantă, inspirându-i mirosul liniștitor – săpun, cămașă proaspăt spălată și gumă mentolată. Închisese ochii și le imaginase pe Nora și pe Louisa, sprintene și adorabile, îmbrăcate în robe satinate, cu bonetele de absolvente, pe gazonul unei universități dintr-un orașel drăguț din New England, cu chipurile lor

entuziasmate luminate de soarele dimineții și cu viitorul desfășurându-se la picioarele lor ca o panglică unduitoare din mătase. Erau atât de istețe, de frumoase, de sincere și de binevoitoare. Își dorea totul pentru ele – toate șansele pe care nu le avusese ea, oportunitățile pe care li le promisese. *Sigur că-mi place de tine, Walter*, bâiguise ea cu fața îngropată în umărul lui. *Îmi place atât de mult de tine. Pe mine mă urăsc.*

∴

În extremitatea opusă a gării Grand Central, la capătul unor scări mochetate, dincolo de ușile din sticlă pe care scria CAMPBELL APARTAMENT, Jack Plumb refuza băutura, pentru că i se părea că menta nu fusese amestecată cum trebuie.

— A fost pur și simplu aruncată acolo, ca și cum ar fi o garnitură, nu un *ingredient*, i se plânse el chelneriței.

Jack era la masă cu partenerul lui de două decenii și soțul lui legal de aproape șapte săptămâni. Era convins că ceilalți membri ai familiei Plumb nu știau despre locul acesta – fostul birou al unui magnat din anii '20, restaurat și conceput ca un cocktail-bar de lux. Posibil ca Beatrice să-l fi știut, însă nu era genul ei de local. Prea convențional. Prea scump. Ținută obligatorie. Uneori, barul era aglomerat, la modul agasant, cu navetiști, care din fericire nu prea se perindau pe acolo în această după-amiază de sâmbătă.

— Versiunea 2.0, comentă Walker când chelnerița așeză băutura preparată din nou în fața lui Jack.

Jack luă o înghițitură.

— E-n regulă, decretă el.

— Ne pare rău pentru deranj, îi spuse Walker chelneriței.

— Da, zise Jack în timp ce chelnerița se îndepărta, pe un ton jos, însă suficient de tare ca să fie auzit de Walker, ne pare nespus de rău că v-am pus să vă faceți treaba.

— Ea doar aduce băuturile, nu le și prepară. Walker menținu un ton afabil. Jack era prost dispus. Mai bine ia o înghițitură zdravănă din băutura aia și încearcă să te relaxezi.

Jack pescui o bucățică de mentă din pahar și o mestecă câteva clipe.

— Sunt curios, spuse el, oare ajută vreodată la ceva să-i recomanzi cuiva să se relaxeze? E ca și cum i-ai spune „respiră” unuia care se sufocă sau „înghite” cuiva care se îneacă. E o critică absolut inutilă.

— Nu era o critică, ci o sugestie.

- E ca și cum ai zice: „Orice-ai face, nu te gândi la un elefant roz”.
- Am priceput, spuse Walker. Ce-ar fi să mă relaxez *eu*, și tu să faci ce vrei.
- Mulțumesc.
- Nu mă deranjează să merg cu tine la prânzul ăsta, dacă te ajută cu ceva.
- Mi-ai mai zis. De vreo mie de ori.

Încercarea de a-l provoca pe Walker era malițioasă și zadarnică; cu toate astea, Jack îi dădea înaintea, deoarece știa că dacă își descarcă nervii pe Walker, i se va mai domoli nodul de furie pe care îl simțea în stomac. *Chiar* se gândise să-l invite pe Walker la prânz. Familia lui prefera oricum compania lui Walker; cine n-o prefera? Walker, cu râsul lui sonor, cu figura lui agreabilă și bonomia lui fără margini. Parcă era un Moș Crăciun *gay*, proaspăt ras și ceva mai în formă.

Dar Jack nu putea să-l invite pe Walker, pentru că nu îi anunțase încă pe ceilalți membri ai familiei Plumb despre nunta lor stabilită la începutul lui septembrie, eveniment la care nu fuseseră invitați, fiindcă Jack își dorise ca ziua aceea să fie perfectă, iar perfect pentru el însemna fără Plumb. Nu avea chef s-o asculte pe Bea lamentându-se din pricina accidentului lui Leo sau să-l audă pe soțul hodorogit al lui Melody cum îi zice absolut oricui dispus să-l asculte că numele lui e Walter-nu-Walker. (Faptul că Jack și Melody își aleseseră parteneri purtând aproape același nume era încă un aspect care îi rodea pe amândoi, chiar și după zeci de ani.)

— Îmi pare rău că mi-am vărsat nervii pe tine, spuse Jack în cele din urmă.

— Nu-i nimic, iubituie, răspunse Walker, ridicând din umeri.

— Îmi pare rău că mă port ca un dobitoc.

Jack își roti gâtul, încercând să audă trosnetul acela îngrijorător, dar satisfăcător, care își făcuse apariția de curând. Doamne, chiar îmbătrâne! Mai avea încă șase ani până să împlinească cincizeci de ani și cine știe ce alte orori îi rezerva deceniul următor pentru trupul lui zvelt, care însă începuse să devină cam flasc, pentru memoria lui care începuse deja să dea rateuri, pentru părul care i se rărise alarmant de rău.

— O să mă simt mai bine după prânz, îi spuse el lui Walker, cu un surâs vag.

— Orice s-ar întâmpla la prânz, o să fim bine. Totul o să fie *în regulă*.

Jack se afundă mai mult în fotoliul din piele și începu să-și trosnească,

pe rând, degetele de la mâini – un sunet care știa că îl irita la culme pe Walker. Sigur că Walker își imagina că totul avea să fie în *regulă*. Walker nu avea habar de strâmtoarea financiară în care se găsea Jack (un motiv în plus pentru care Jack nu dorea prezența lui la întâlnirea de la prânz, în cazul în care se ivea ocazia să-i spună lui Leo exact cât de mult îl costa mica lui escapadă de pe străzile lăturalnice din Long Island). Fondul lor de pensii suferise o lovitură devastatoare în 2008. Locuiau în același apartament pe West Street de când erau împreună. Micul magazin de antichități al lui Jack din West Village nu fusese niciodată extrem de profitabil, însă în ultimii ani se considerase norocos că se menținea măcar pe linia de plutire. Walker era avocat, pe cont propriu, și fusese dintotdeauna stâlpul financiar în relația lor. Singura lor investiție consistentă era o casă de vacanță modestă, însă prețuită de amândoi, în North Fork, pe care Jack o ipotecase în secret pentru a contracta un împrumut. Se baza pe Moștenire, nu numai pentru a achita creditul ipotecar, ci și pentru că era singurul lucru pe care i-l putea oferi lui Walker ca o contribuție la viitorul lor comun. Nu crezuse nicio clipă că Leo ar fi falit. Și, de altfel, nici nu-i păsa. Voia doar să-și primească datoria înapoi.

Jack și Leo erau frați, însă nu erau prieteni. Își vorbeau arareori. Walker îl cicălea uneori („nu poți să renunți la familie”), dar Jack făcuse eforturi ca să se îndepărteze de membrii familiei Plumb, mai ales de Leo. În compania lui Leo, Jack se simțea ca o versiune inferioară a fratelui său mai mare. Mai puțin inteligent, mai puțin interesant și mai puțin prosper – o imagine cu care se pricopsise în liceu și de care nu putuse ulterior să scape complet. La începutul clasei a noua, câțiva dintre prietenii lui Leo îl porecliseră pe Jack *Leo Lite*, iar acea poreclă umilitoare îi rămase chiar și după ce Leo absolvă. În prima lună la universitate, Jack se întâlnise întâmplător cu o cunoștință din orașul natal, care îl salutase în mod reflex cu formula „Salut, Lite. Ce mai e nou?” Jack aproape că îl pocnise.

Ușa barului se deschise, și un grup de turiști dădu buzna înăuntru, aducând cu ei o rafală de aer prea rece pentru luna octombrie. O femeie le arăta celorlalți pantoful ei ud learcă, un balerin ieftin de un roșu țipător de prost gust.

— E total distrus, i se plângea ea prietenei sale.

— Partea plină a paharului, îi spuse Jack lui Walker, dând din cap pentru a arăta spre pantof.

— Probabil ar fi bine să nu întârzii.

Walker își ridică încheietura, arătându-i ceasul care fusese un cadou de nuntă de la Jack, un exemplar rar din seria Tank de la Cartier din anii '40, în perfectă stare. Costase o mică avere; Walker habar n-avea. Încă un motiv pentru care să urască greșeala grosolană comisă de Leo: modul în care Jack atașa acum în minte, în mod involuntar, un preț scris cu caractere fosforescente imense fiecărui obiect pe care îl dețineau, regretând în treacăt fiecare nouă achiziție pe care o făcuseră anul trecut, *anii trecuți*, inclusiv toate cheltuielile deloc neglijabile pentru nunta lor, de altfel idilică.

— Îmi place la nebunie ceasul ăsta, spuse Walker cu tandrețe în voce, ceea ce îl făcu pe Jack să vrea să-și azvârle paharul în zidul din partea opusă a încăperii.

Aproape că se putea desfăta cu minunata senzație de eliberare care l-ar fi inundat în momentul în care cristalul greu s-ar fi sfărâmat într-un milion de cioburi infime. În schimb, se ridică în picioare și puse paharul la loc pe masă, cu un gest apăsător.

— Nu-i lăsa să te zgândărească, spuse Walker, așezându-și mâna pe brațul lui Jack, în încercarea de a-l liniști. Doar ascultă ce are Leo de zis, iar după aceea o să vorbim despre asta.

— Așa am de gând.

Jack își încheie nasturii hainei, coborî scările și ieși pe ușa ce dădea în Vanderbilt Avenue. Simțea nevoia să respire puțin aer curat înainte de prânz; poate că avea să facă o plimbare scurtă prin zonă. În timp ce se lupta ca să-și croiască drum prin gloata de oameni care abia se mișcau, își auzi numele strigat de cineva. Se întoarse, însă îi luă câteva clipe până să o recunoască pe femeia cu beretă, care rânjea ca o țicnită pe deasupra unui fular roz cu portocaliu, tricotat de mână, făcându-i cu mâna și strigându-l. Rămase pe loc, privind-o cum se apropie, și, involuntar, zâmbi și el. Beatrice.

Beatrice Plumb era o clientă fidelă la Murphy's, unul dintre barurile de navetiști care se înșirau pe scurta distanță dintre Forty-Third Street și gara Grand Central. Bea se avea bine cu patronul, Garrie, un vechi prieten al lui Tuck din Irlanda. Lui Tuck îi plăcea cum turna Garrie o halbă și cum, atunci când barul era aproape gol, Garrie cânta, cu vocea lui subțire și stridentă de tenor, nu melodii din colecția turistică obișnuită, „Danny Boy” sau „Wild Rover”, ci din repertoriul său de cântece irlandeze revoluționare, „Come Out Ye Black and Tans” sau „The Ballad of Ballinamore”. Garrie fusese printre primii oameni care veniseră la ușa lui Bea după ce murise Tuck.

Scosese o cinzeacă de Jameson din buzunarul de la haină și turnase câte un pahar pentru fiecare.

— În cinstea lui Tuck! închinase el solemn. Fie-i trecerea ușoară!

Uneori, într-o lumină favorabilă, Bea avea impresia că Garrie arată bine. Uneori, i se părea că el o plăcea, însă nu voia să afle; el se simțise prea apropiat de Tuck.

— Ești matinală azi, spuse Garrie când o văzu intrând cu puțin înainte de ora douăsprezece.

— Prânz cu familia. Am nevoie de ceva tărie în cafeaua aia.

Garrie desfăcu sticla de Jameson și turnă o cantitate generoasă în cană înainte să adauge cafeaua. Soarele strălucea și era suficient de jos pe cer, încât să o orbească pe Bea pentru o clipă, când se așeză pe locul ei preferat, lângă fereștră din față. Se ridică și mută scaunul înalt și șubred la umbră și mai departe de ușă. Părea mai degrabă o zi de ianuarie decât de octombrie. Încăperea mirosea a sobă, a mop murdar și a bere.

— Aroma zeilor, obișnuia Tuck să zică.

Nimic nu-i plăcea mai mult decât un bar întunecos într-o după-amiază însorită. Din tonomat începu să se audă melodia „Baby, It’s Cold Outside” interpretată de Rosemary Clooney și Bing Crosby. Bea și Garrie schimbă un zâmbet ironic. Oamenii erau lipsiți de imaginație într-un mod atât de reconfortant.

Bea era nerăbdătoare să-l întâlnească pe Leo, dar avea și emoții. Nu-i răspunsese niciodată la telefon cât timp fusese internat la centrul de dezintoxicare. Probabil că era supărat pe toți. Se întreba cum mai arăta oare. Ultima oară când îl văzuse, în noaptea aceea la spital, tocmai îi fusese suturată rana de la bărbie și arăta livid și terifiat. Luni întregi înainte de accident arătase îngrozitor: buhăit, obosit și groaznic de plictisit.

Bea se temea că prânzul din acea zi avea să se lase cu ceartă. Jack și Melody începuseră să-și piardă din ce în ce mai mult răbdarea cu situația referitoare la Moștenire, și se aștepta să vină amândoi cu jalba-n proțap. Principala ei preocupare nu era ce avea ea nevoie de la Leo. În acea zi, obiectivul ei era să-și facă frații și sora, care de obicei erau puși pe hartă, să se poarte cât de cât civilizat, măcar o după-amiază, destul cât să-l determine pe Leo să... ei bine, nu știa exact ce voia de la el. Să pună la punct un soi de plan care i-ar fi domolit pe Jack și pe Melody pentru o vreme și i-ar fi oferit lui Leo suficient spațiu ca să nu se închidă complet sau să-și ia tălpășița.

Simțea efectul alcoolului care-i înmuia mâinile și picioarele, relaxându-i

nervii. Își ridică geanta de pe spătarul scaunului. Numai simțindu-i greutatea, fu străbătută de un ușor fior. Bea era scriitoare. (*Fuse scriitoare? Era o scriitoare care – până foarte de curând – luase o pauză de la scris? Niciodată nu știa în ce termeni să vorbească despre ea însăși.*) Se întâmpla câteodată, în prezent nu prea des, ca vreun angajat de la revista literară unde lucra să-i recunoască numele. *Beatrice Plumb? Scriitoarea?* Începea conversația într-o notă optimistă. De-acum, era familiarizată cu scenariul: privirea licărind de încântare pentru că o recunoștea, apoi încruntarea din pricina nedumeririi, persoana în cauză străduindu-se să-și amintească vreun titlu recent, orice altceva în afară de povestirile ei de tinerețe, de demult. După un deceniu de antrenament, știa cum să prevină inevitabilul. Era înarmată cu un arsenal de replici menite să deruteze adversarul și să pună capăt ofensivei având drept țintă romanul ei mult așteptat: o glumă răsuflată frizând autoironia, dar eficientă, despre lentoarea cu care scrie, și anume că încetinirea progresului ei de-a lungul anilor s-ar fi tradus într-un venit de câte o jumătate de penny pe oră; o superstiție falsă de a nu vorbi despre o lucrare neterminată; exasperare amuzată la adresa *perfectionismului* ei neînduplecat.

Din geanta încăpătoare de pânză scoase o poșetă din piele moale, maro-închis, cea pe care Leo o ochise când se plimba prin, Portobello Road Market, în Londra, cu ani în urmă, pe când ea era la universitate și începuse să-și ia scrisul în serios. I-o făcuse cadou de ziua ei. Veche de pe la 1900, de mărimea unui caiet studentesc, arăta ca o servietă în miniatură cu mânerul ei mic și curelușele din piele, o geantă pe care ar fi purtat-o cineva în Viena spre sfârșitul secolului al nouăsprezecelea. Îi plăcuse la nebunie și o considerase mereu geanta ei norocoasă, până când i se păru că tot norocul de care se bucurase odinioară dispăruse fără urmă. Cu câteva săptămâni în urmă, dăduse peste ea sus pe raft, într-un dulap, și o dusesse la un cizmar din apropiere ca să repare una din curelușe. Pielea fusese curățată și lustruită, iar poșeta arăta acum ca nouă; îi rămăsese doar aspectul de patină a timpului, ca și cum ar fi purtat în ea ani întregi de manuscrise de succes. Desfăcu curelușele, deschise clapeta și scoase teancul de pagini acoperite de scrisul ei ondulat. Bea scrisese în ultimele câteva luni mai mult decât în ultimii ani.

Și ceea ce scria era foarte reușit.

Iar ea se simțea oribil.

∴

Cu ani în urmă, când tocmai își încheiase doctoratul, Leo o convinsese să lucreze împreună cu el la o revistă pe care o pusese pe picioare, pe vremea când a lansa o revistă nu era un act de nebunie curată. *SpeakEasy* era o revistă suficient de inteligentă și de provocatoare pentru a fi ușor scandaloasă, ceea ce îi asigură peste noapte succesul în lumea insulară a presei newyorkeze, adică tocmai în sânul comunității pe care o ironiza fără milă. Leo deținea o rubrică lunară, știri din presă presărate cu bârfe desfrânate care ridiculizau fără perdea vechea gardă a orașului, îngropată în bani moșteniți și nepotisme și ridicol de închistată. Rubrica cu pricina îi asigurase lui Leo oarecare faimă și atrăsese antipatia multora. Revista se închisese după numai câțiva ani, însă aproape toți angajații de acolo se orientaseră ulterior spre proiecte de presă și mai ambițioase, publicaseră romane de succes sau urmaseră alte oportunități literare la fel de respectabile.

Vreme îndelungată, Leo întrupase o poveste de succes. Cooptase câțiva angajați mai tineri ca să lanseze o versiune online a revistei *SpeakEasy* din micul lui apartament. Menținuse tonul meschin și extinsese sfera de interes, vizând toate personajele și domeniile lui preferate cu reputație îndoielnică, iar afacerea crescuse de la un singur website la șaptesprezece în numai cincisprezece luni. Și doar trei ani mai târziu, Leo și partenerul său își vândură micul imperiu unui concern de presă pentru o sumă frumoasă.

Lui Bea încă îi era dor de perioada de început a revistei *SpeakEasy*. Redacția era parcă o tabără de vară gălăgioasă, unde toți copiii erau isteți și amuzanți, se prindeau de glume imediat și rezistau la băutură. Pe atunci, Leo fusese cel care o impulsionase să ducă la bun sfârșit prozele acelea scurte timpurii. Leo fusese cel care stătuse treaz până târziu în noapte disecându-i paragrafele, cizelându-i textul, conferindu-i coeziune și umor. Leo fusese cel care îi pasase editorului literar (și actualului ei șef, Paul Underwood) de la *SpeakEasy* prima ei povestire, pentru a fi publicată în ediția inaugurală de povestiri: „Cele mai noi voci din New York: Ce autori ar trebui să citiți”. Leo fusese cel care îi pusese poza pe copertă (cu comentariul foarte caracteristic pentru tonul revistei: „Sora editorului a scris povestirea noastră preferată. Aveți vreo problemă cu asta?”). Fotografia aceea mai apărea din când în când pentru a însoți câte un articol comemorativ despre *SpeakEasy* („Unde sunt acum?”) sau despre grupul de tinere scriitoare, în care era inclusă și Bea, etichetat de un jurnalist cu enervantul nume „The Glitterary Girls”. Poza fusese făcută pe Mott Street,

în Chinatown, în fața unei vitrine în care atârnavă, de niște cârlige argintii, niște rațe Peking lucioase, cu capetele întoarse toate în aceeași direcție. Bea purta o rochie galben-aprins, a cărei fustă se înfoia în vânt, și ținea pe un umăr o umbrelă de soare verde, imprimată cu bujori mici, roz și albi. Cozile împletite lungi pe care le purta încă erau de un roșcat-intens pe atunci și erau prinse la ceafă. Cu bărbia în jos, cu ochii închiși, cu silueta scăldată în lumina după-amiezii de august, părea o pictură contemporană înfățișând Buna-Vestire. Fotografia apăruse pe coperta interioară a primei, și singurei, sale cărți. Ani întregi umbrela aceea verde fusese agățată de tavan, deasupra patului ei. Mai avea și rochia galbenă pe undeva.

∴

Bea îi făcu semn lui Garrie, care mai aduse cafea și puse sticla de Jameson lângă ceașca ei. Îl văzu aruncând o privire fugară spre notițele ei și uitându-se apoi repede în altă parte. Auzise suficient cât se văicărise ea la Tuck de-a lungul anilor despre romanul care nu mai apăruse, încât să evite o întrebare legată de preocupările ei scriitoricești, ceea ce o făcea să se simtă și mai jalnic, dacă mai era cu puțință.

Lui Leo îi plăcuse foarte mult prima ei povestire, și o și publicase, deoarece era despre *el*. Personajul pe care ea îl botezase Archie reprezenta o versiune deghizată a tânărului Leo – un Lothario amuzant, egocentrist și caustic. A doua povestire cu Archie apăruse în *The Paris Review*. A treia fusese publicată de *The New Yorker*. Apoi se pricopsise cu un agent – Stephanie, prietenă cu Leo, și ea la început de carieră; fata i-a făcut rost de un contract pentru două cărți contra unei sume atât de mari, că pe Bea o luase cu amețală și trebuise să se așeze la Stephanie în birou și să respire într-o pungă de hârtie. Colecția ei de povestiri (dintre care se remarcă cele trei povestiri cu Archie, conform părerii unanime a criticilor: „încântător de echivoce”, „inteligente și mustind de umor”, „fie că sunteți de partea lui Archie, fie împotriva lui, vă va fi imposibil să rezistați farmecelor lui perfide”) se vânduse *fără mare vâlvă*.

— Nu-i bai, îi spusese Stephanie atunci. Asta e fundația pentru roman.

Bea se întreba dacă Stephanie și Leo mai țineau legătura, dacă Stephanie era măcar la curent cu situația actuală. Bea vorbise ultima dată cu Stephanie cu mai bine de un an în urmă, cu ocazia unui prânz servit într-o atmosferă încordată, în centru. „Hai să ne întâlnim într-un local liniștit”, îi scrisese Stephanie în email, avertizând-o cu privire la discuția dificilă, însă deloc surprinzătoare, ce se prefigura, referitoare la romanul ei îndelung amânat și

extrem de laborios.

— Îmi dau seama cât ai muncit la versiunea asta, spusese Stephanie (cu generozitate – știau amândouă că nu mai muncise de mult la ea). Și, cu toate că are atâtea calități admirabile...

— Oh, Doamne! Lui Bea nu-i venea să creadă că i se servea expresia-sablon, pe care o folosisese ea însăși de atâtea ori când nu reușise să identifice nici măcar o calitate în proza cuiva. Te rog, nu mă lua cu *atâtea calități admirabile*. Te rog să-mi spui în față ce ai de zis.

— Ai dreptate. Îmi cer scuze.

Stephanie părea deznădăjduită și aproape furioasă. Arăta și mai în vârstă, observase Bea cu surprindere, însă presupunea că de fapt amândouă arătau mai în vârstă. Femeia se jucase nervoasă cu un pliculeț de zahăr, rupându-l puțin la un colț, îndoind apoi marginea și punându-l pe farfurie.

— Bun, uite cum stau lucrurile. Tot ce mi-a plăcut la povestirii tale, umorul, inventivitatea, surpriza, toate calitățile acelor texte... Stephanie se întrerupsese din nou, și acum părea pur și simplu confuză. Nu regăsesc niciuna dintre calitățile astea în textul de acum.

Din acest punct, discuția degenerase.

— Îmi dai papucii? spusese Bea în cele din urmă, încercând să facă un spirit de glumă și să destindă atmosfera.

— Da, spuse Stephanie, hotărâtă să nu lase nicio urmă de îndoială în privința situației. Îmi pare foarte rău, dar asta e.

— Vreau ca romanul meu să fie *colosal*, le spusese Bea lui Stephanie și lui Leo în seara în care sărbătoriseră contractul ei pentru carte, o noapte lungă, în care băuseră mult, iar efervescența ei era atât de autentică, încât ar fi putut să modifice atmosfera când s-ar fi mișcat printr-o încăpere, asemenea unui front de aer.

— Asta e misiunea mea, spusese Stephanie. Tu concentrează-te pe scris.

— Mă refer la întreaga panoramă. Vreau să fie exhaustivă. *Fundamentală*. Vreau să mă joc puțin, să experimentez cu structura.

Bea îi făcuse cu mâna ospătarului și mai comandase o sticlă de șampanie. Leo își aprinsese un trabuc.

— Experimentele pot fi bine-venite, spusese Stephanie fără convingere.

Bea era foarte beată și foarte fericită. Se rezemase de speteaza banchetei, își ridicase picioarele pe un scaun, luase trabucul lui Leo, pufăise trei rotocoale de fum, le privise plutind spre tavan și tușise puțin.

— Dar gata cu Archie, spusese Leo brusc. Îl scoatem la pensie pe

Archie, da?

Bea fusese surprinsă. Nu plănuise să mai scrie povestiri cu Archie, însă nici nu se gândise neapărat să-l *pensioneze*. Uitându-se la Leo peste masă, dregându-și glasul și încercând să-și concentreze privirea prin norii de fum, aburii de șampanie și cele câteva linii de cocaină pe care le prizase în baie cu câteva ore în urmă, se gândi: *da*. Cum suna versetul ăla din Biblie? E timpul să mă lepăd de toate puerilismele?

— Da, se auzise spunând cu hotărâre. Gata cu Archie.

— Bun, zisese el.

— Nici măcar nu ești atât de interesant.

Îi dăduse înapoi trabucul.

— Nu *mai* e interesant, spusese Stephanie, iar Bea se prefăcuse a nu observa degetele agentei alunecând din ce în ce mai sus pe piciorul lui Leo și dispărând sub fața de masă din în

Câte pagini scrisese de atunci? Câte aruncase? Prea multe ca să mai țină socoteala. Mii. Romanul era într-adevăr colosal. Cinci sute șaptezeci și patru de pagini. Nici nu voia să-l mai vadă vreodată.

Își mai turnă niște Jameson în ceașcă, fără să se mai sinchisească măcar de cafea, și se uită iar la noile pagini, pe care nu le văzuse încă nimeni, de a căror existență nici măcar nu știa cineva. Nu era o povestire cu Archie. *Chiar nu era*. Însă avea energie și dinamism, aceeași fluentă a limbajului care îi venise atât de ușor cu ani în urmă, iar apoi dispăruse parcă peste noapte, ca și cum, în somn, i s-ar fi șters din memorie o abilitate vitală – cum să-și lege șireturile, să meargă pe bicicletă sau să pocnească din degete – și apoi nu mai reușise să și-o amintească.

La ultima lor întâlnire, Stephanie nu fusese radicală. Dacă ai ceva nou să-mi arăți, îi spusese, *cu adevărat nou*, am putea sta de vorbă. Însă Bea trebuia să-i arate paginile mai întâi lui Leo. Probabil. Eventual. Sau poate că nu.

— Când o să citim despre viața *ta*? spusese el pe un ton cam țăfnos, după ce fusese publicată ultima povestire cu Archie, cea în care ea pusese prea mult accentul pe trăsăturile lui mai puțin șarmante și mai degrabă indezirabile.

Așadar, asta făcea. Se inspira din propria viață. Cum îndrăzneam el să obiecteze? Leo îi era dator. Mai ales după noaptea de la spital. Ceea ce se întâmplase în iulie anul trecut i se întâmplase și ei. Făcea parte și din viața ei.

Nora și Louisa mergeau pe lângă Central Park West ținându-se de mână, cu răsufarea tăiată, fiindcă alergaseră trei străzi de la cursul de pregătire SAT și erau în culmea entuziasmului.

— Hai să vedem, spuse Nora, strângând mâna Louisei. Direct spre moarte sigură, trafic de carne vie sau ambele.

Louisa râse, însă avea emoții. Ideea de a chiuli de la pregătirea SAT începuse ca o glumă.

— Am putea să ne lăsăm telefoanele în dulap și să o ștergem, îi spusese Louisa Norei după o oră chinuitoare de curs. Singura persoană căreia îi pasă dacă suntem aici e mama.

Louisa citi pe fața Norei că, fără să vrea, declanșase deja ceva inevitabil. Amândouă detestau cursurile. Profesoara responsabilă cu grupa lor nu părea să fie cu mult mai mare decât ele, nu făcea niciodată prezența, nu-și amintea numele nimănui și nici nu părea să-i pese cine ce exerciții rezolva.

— Cursul acesta e în cea mai mare parte autonom, spusese ea pe un ton plictisit și monoton în timp ce se uita pe o fereastră ce dădea spre Columbus Avenue, dând impresia că dorința ei cea mai arzătoare era să sară pe geam și să se întoarcă la weekendul ei prețios. Vă alegeți cu ceea ce investiți.

— Ești genială, îi spusese Nora Louisei. Hai s-o facem!

— Glumeam. Mama și tata plătesc cursurile astea.

— Toate informațiile sunt în manual! Nora scosese uriașul ghid SAT. Au plătit pentru cartea asta. Tot ce face profa e să citească dintr-un capitol și să ne pună să facem exercițiile. Putem să învățăm în tren și acasă. Nici măcar nu-i atât de greu. Mai avem *un an întreg* până la admitere. Suntem într-a *unșpea*.

Pe Louisa o tenta ideea, însă avea emoții. Era de acord că orele erau inutile, dar se simțea vinovată. Acasă, erau probleme cu banii – mereu era câte o problemă cu banii, niciodată nu erau suficienți –, însă de data asta părea să fie ceva diferit și poate chiar mai grav. Părinții ei petreceau foarte mult timp sușotind nervoși pe la colțuri, iar cu o seară în urmă ieșiseră chiar ca să discute în curtea înghețată și înzăpezită. Dar știa că, odată ce își puneă Nora ceva în cap, era doar o chestiune de timp până să se împlinească.

— Imaginează-ți ce frumos o să fie azi parcul, cu zăpadă, spuse Nora, încercând să o convingă imediat ce se îndepărtară de privirea de uliu a mamei lor. În oraș, zăpada e un lucru efemer. Vezi? Tocmai am folosit un cuvânt pentru SAT. Haide, azi e ziua perfectă.

Nu le opri nimeni când o șterseră din clădire printr-o ușă laterală și alergară în stradă, așteptându-se să se audă strigate pe nume în orice clipă. Își îngropară telefoanele mobile undeva adânc, într-un dulap, în caz că mama lor le-ar fi verificat locația în Stalkerville (era, în fond, mama lor; deci, verifica *întotdeauna* locația în care se aflau).

Louisa ezită. Avertizările proferate de Melody cu privire la Central Park și la aleile lui întunecoase, pline de bărbați malefici cu dorințe abjecte și primejdioase, chiar o înspăimântau. Dar Nora voia să găsească un vânzător ambulant de hot-dog, și caruselul, și Belvedere Castle, și alte lucruri de care auziseră, dar pe care nu le văzuseră niciodată. Descărcase și imprimase pe hârtie o hartă înainte să plece de acasă.

— Azi o să ne limităm la aleile principale, spuse ea, desfăcând harta și indicând punctul marcat „Strawberry Fields Memorial”.

— Hai să începem de aici.

∴

Leo Plumb se rătăcise. Nu era familiarizat cu această parte a orașului, iar ceea ce socotise a fi o scurtătură prin Central Park îl scoase în niște locuri pe care nu le recunoștea. Nu îi era de prea mare ajutor nici faptul că parcul arăta ca o zonă calamitată după viscol. Zăpada și gheața, care se depuseseră pe arborii încă înfrunziți, îngreunaseră ramurile în mod primejdios, distrugând sau vătămând nenumărați copaci. Multe dintre aleile parcului arătau ca niște curse cu obstacole, alunecoase și înțesate la tot pasul cu crengi căzute. Tocmai era în plină desfășurare o acțiune extinsă de curățenie, și din toate părțile răsună zgomotul drujbelor. Unele zone erau restricționate cu bandă de atenționare, așa că trebuiau ocolite pe rute sinuoase. Leo era complet dezorientat.

Se uită în sus, încercând să repereze vârfurile și frontoanele caracteristice ale clădirii Dakota, din latura vestică a parcului, ca să-și ia un punct de reper, însă din locul în care se afla nu putea vedea decât clădiri mai înalte, nefamiliare. Leo întârziase la întâlnirea pe care o programase telefonic în ziua în care ieșise din centrul de dezintoxicare, cu vechiul său prieten, Rico, la Strawberry Fields Memorial. Trebuia să ajungă într-o zonă mai înaltă. Cândva, știa un truc ca să-și dea seama unde se află în parc, ceva legat de numerele de la baza felinarelor din fier forjat. Se duse la cel mai apropiat felinar. Da! Pe o plăcuță metalică de la bază erau gravate patru cifre: 6107. Însemna că ajunsese abia până la Sixty-First-Street? Dar nu indica oare și acel 07 ceva? Latura estică, vestică sau chiar zona centrală? La naiba cu

Olmsted și cu cărările lui artificiale de inspirație bucolică. Își înfipse mâinile în buzunare și se îndreptă într-o direcție ce părea să fie vestul.

*

— E mișto, presupun, spuse Louisa, uitându-se la mozaicul alb-negru de pe jos, având gravat în mijloc cuvântul *IMAGINE*.

Își închipuise ceva cu totul diferit, poate o imagine cu John Lennon. Sau Strawberries (căpșune). Sau Fields (câmpuri).

Nora sărea de pe un picior pe altul, pentru că era încântată și pentru că era frig.

— Hai să mergem în parc. Uită-te și tu, e plin de oameni și de familii. Barca e după dealul ăla la stânga.

Nora avea dreptate. Parcul nu părea deloc periculos. Părea un loc luminos și plin de viață.

— E de-a dreptul exuberant, spuse Louisa, citând încă un cuvânt din vocabularul pentru SAT. Ia-o-nainte.

∴

Mergând cât de repede putea, ținând cont de pojghița de gheață de pe jos, Leo ajunsese în sfârșit pe o alee pe care o recunoștea. De acolo, vedea clădirea Dakota. Aleea era în mod evident închisă, blocată cu bandă de avertizare, iar în zona încercuită, o cracă imensă dintr-un ulm bătrân se legăna amenințător la doar câțiva metri de pământ. Se strecură pe sub banda din plastic și o luă nonșalant pe cărare în sus. Panta era mai abruptă decât părea, iar tălpile pantofilor lui scumpi erau subțiri ca pergamentul. Croindu-și drum printre niște crengi căzute și ocolind cât mai la distanță ulmul amenințător, alunecă pe suprafața unei băltoace lungi, înghețate, aproape invizibile, care se crăpă sub greutatea lui. Înainte să-și poată recăpăta echilibrul, picioarele fugiră de sub el și ateriză pe spate. Cât era de lung.

— La naiba! exclamă el către un cârd de vrăbii care ciripeau isteric în tufele din apropiere.

Leo rămase întins câteva clipe. Transpira abundant, cu toate că extremitățile îi înghețaseră. Deasupra lui, cerul albastru intens te făcea să uiți că se apropia iarna; era un cer de primăvară, se gândi el, un cer plin de speranță. Aproape că își dorea să închidă ochii și să uite de întâlnirea lui. (*Întâlnire?* Parcă o și auzea pe consiliera lui de la centrul de dezintoxicare, cu tonul ei sarcastic și pufnetul familiar. *Hai să spunem lucrurilor pe nume, Leo. Te duci să-ți cumperi droguri.*)

În timp ce se ridica, auzi niște zgomote ceva mai în față, pe alee. Două

adolescente tocmai apăruseră de după colț, luând-o la vale. Își țineau capetele apropiate unul de altul; una era mai însuflețită, vorbind repede și gesticulând, cealaltă încuviința din cap încruntată. Lui Leo îi plăcea felul în care fetele se tot aplecau una spre cealaltă în timp ce mergeau, de parcă ar fi avut umerii sau coatele legate. Cea blondă ridică privirea, îl văzu pe Leo prăvălit în mijlocul aleii acoperite cu polei și încremeni. Leo zâmbi ca să le liniștească și le făcu cu mâna.

— Aveți grijă, strigă el. E alunecos pe-aici.

Blonda păru să se panicheze și își apucă de mână prietena, care se holba la Leo, părând să-l recunoască – sau era doar imaginația lui? Toți trei rămaseră neclintiți o clipă, apoi fata cea blondă o luă de mână pe brunetă și ambele făcură cale-ntoarsă și începură să urce în grabă pe alee.

— Hei, strigă Leo după ele. Am intenții pașnice!

Fetele măriră pasul, ținându-se de braț ca să se echilibreze.

Pentru o clipă, Nora și Louisa avură senzația că Melody fusese cea care aranjase apariția aproape mistică a lui Leo, îl plantase acolo, ca să zică: *Vedeți? Vedeți ce pericole vă pasc în parc? Vedeți ce norocoase sunteți că eu sunt mama voastră?* O întrebau adesea despre frații și sora ei, care locuiau în oraș și care păreau atât de interesați și exotici, mai ales unchiul Leo, a cărui fotografie apărea uneori la rubrica Sunday Styles, împreună cu Victoria, splendida lor mătușă. (Louisa avusese o dată tentativa de a-i zice mătușa Victoria, la o întâlnire rară de familie, și nu-și putuse da seama dacă femeii îi venise să râdă sau ar fi vrut să o scuipe.) Melody afișa o expresie îndurerată atunci când fetele îi arătau pozele, iar peste figura ei trecea un nor de dezaprobare și dezamăgire. Fetele se simțeau atât de prost când îi vedeau reacția, încât încetară să-i mai pomenească de fotografii, ascunzându-le, în schimb, într-o cutie în dulapul lor comun. Uneori, îl întrebau pe tatăl lor despre Leo, care nu le spunea mare lucru:

— A fost întotdeauna foarte cumsecade cu mine. Nu prea e familist.

Și iată-l acum în carne și oase. Leo. Zbătându-se pe spate ca o țestoasă răsturnată. „Nu se *zbătea*”, spuse Nora, când se aflau mai târziu în tren spre casă, exprimându-și dezacordul față de maniera în care Louisa încerca să descrie momentul acela ciudat. „Încerca să se ridice. Era polei”. Însă Louisa nu cedă, părea bucătică ruptă din Melody; abia ieșit de la dezintoxicare, insistă ea, Leo nu avea ce să caute în parc. Trebuia să fie la întâlnirea de prânz cu fratele și cu surorile lui! În vârful dealului, se opriră și se ascunseră după un copac ca să-l spioneze pe Leo.

— Sigur e el, spuse Louisa.

— Ar trebui să-i zicem ceva? întrebă Nora.

Louisa șovăi. Și ea ar fi vrut să-i vorbească lui Leo, dar se gândi că n-ar fi cazul.

— O să-i spună mamei, zise ea.

Nora încuviință din cap, cu buzele apăsată, dezamăgită. Rămaseră amândouă nemișcate, abia respirând, și-l urmăriră pe Leo câteva momente. Acesta se ridică și își scutură pantalonii, apoi se așează pe un bolovan.

— Ce face? șopti Nora când Leo rămase cu privirea pironită la cer.

Și-ar fi dorit să fie o familie normală. Și-ar fi dorit să alerge în jos pe potecă, făcându-i cu mâna, iar el ar fi zâmbit și ar fi râs și și-ar fi putut petrece ziua împreună. În schimb, ele se piteau după un copac. Nu știau toate detaliile despre șederea lui la centrul de dezintoxicare, dar știau că fusese implicat într-un accident grav și avea de-a face cu drogurile.

— Cine mai ia cocaină în ziua de azi? o auzise Louisa zicând pe mama lor într-o discuție cu tatăl lor într-o seară, vara trecută.

— Poate că e aici ca să cumpere droguri, spuse Louisa uitându-se îngrijorată la Nora. Ce alt motiv ar putea să aibă ca să vină tocmai până aici chiar înainte de prânz?

∴

Leo oftă și se ridică anevoie de jos, scuturându-și pantalonii de crenguțe și murdărie. Se așează pe un bolovan din apropiere, privind-și palmele julite. Ceva legat de fetele acelea nu îi dădea pace. Chiar le speriasă, își închipuia că nu fusese prea elegantă căzătura lui, dar nici nu-i trecuse prin gând că arăta periculos. De ce se speriaseră așa de rău? Probabil că în ziua de azi, copiii nu mai au voie în parc fără părinți, nici măcar adolescenții, nici chiar băieții. Probabil că fetele acelea căutau deja un polițist.

La dracu, se gândi Leo. Și dacă chiar *căutau* un polițist? Dacă își imaginaseră că era beat sau mai rău, și le dăduseră polițiștilor semnalmente lui, iar aceștia porniseră deja pe urmele lui? Era de neconceput să fie prins cu droguri. Avocatul lui îi spusese clar și răspicat: *Stai cuminte, nu intra în belele până la pronunțarea divorțului. Fără călătorii. Fără cheltuieli dubioase. Fără încurcături.* Leo se ridică în picioare și se îndreptă în direcția din care se auzea zgomotul traficului. În vârful dealului, coti la o curbă și își dădu seama exact unde se află. Central Park West era chiar în față. Putea să oprească un taxi, să se ducă direct în Grand Central și să ajungă la timp la prânz. Dacă o lua la dreapta, ajungea

la Strawberry Fields în două-trei minute.

Ezită. Deasupra lui auzi un cârâit care îi zgârie timpanul. Privi în sus și văzu trei ciori imense, cocoțate pe unul dintre cei câțiva copaci care își pierduseră deja frunzele. Croncăneau toate trei deodată, de parcă s-ar fi contrazis în privința următoarei lui mișcări. Chiar dedesubt, printre crengile golașe și dezolante, la baza bifurcației unei ramuri, o grămăjoară maronie plină de frunze. Un cuib. Doamne!

Leo se uită la ceas și o luă din loc.

2.

Nimeni nu-și mai amintea cine botezase suma pe care aveau s-o primească într-o zi „Moștenirea”, însă așa îi rămăsese numele. Melody avea doar șaisprezece ani când Leonard Plumb senior hotărî să deschidă un cont pentru copiii lui.

— Nu e cine știe ce sumă, le repeta el adesea, doar un mic cheag, investiții cu bătaie lungă, cu efecte de durată, de care să vă bucurați, dar de care să nu abuzați.

Fondurile, le explicase Leonard senior, aveau să fie disponibile abia după ce Melody, mezina, împlinea patruzeci de ani.

Jack fusese primul care vociferase împotriva acestui aranjament, dorind să afle motivul pentru care nu-și puteau obține cu toții partea mai devreme și subliniind că Melody avea să-și primească banii mai devreme în viață decât toți ceilalți, și era oare corect? Însă Leonard planificase în detaliu distribuția fondurilor – cât și când. Leonard era – și chiar aceștia erau termenii în care se descria el însuși, de mai multe ori pe zi – un *self-made man*, un om care realizase ceva prin propriile forțe. Acesta era principiul după care își organiza viața: banii și beneficiile adiacente trebuie obținute prin muncă, efort, angajament și disciplină. Cândva, familia Plumb din Eastern Long Island avusese o avere moștenită de la generațiile anterioare și un număr considerabil de proprietăți imobiliare. Însă decenii întregi de gafe comportamentale și căsnicii și afaceri neinspirate secaseră aproape complet averea până când ajunse Leonard la liceu. De bine, de rău, obținuse o bursă de inginer la Cornell și apoi o slujbă la Dow Chemical, într-o perioadă pe care o numea, cu mult respect, Zorii Revoluției Absorbției.

Leonard avusese norocul să facă parte dintr-o echipă care lucra cu o nouă substanță: polimeri sintetici care puteau absorbi de trei sute de ori mai mult

lichid decât absorbantii organici convenționali precum hârtia sau bumbacul. În vreme ce colegii lui se puseseră pe treabă, încercând să identifice potențiale utilizări pentru noii superabsorbanti – în agricultură, procesare industrială, arhitectură, aplicații militare –, Leonard se orientase către un alt domeniu: bunurile de consum.

Conform legendei frecvent repetate de Leonard, compania înființată de el și de cei doi asociați, care oferea servicii de consultanță corporațiilor mai mari asupra uzului noilor absorbanti, era aproape singura responsabilă de existența pe piață a produselor mai discrete de igienă feminină (un aspect pe care nu rata să-l menționeze în contexte nepotrivite, făcându-și copiii să intre în pământ de rușine), a scutecelor mai eficiente (realizarea cu care se mândrea cel mai mult, având în vedere că cheltuisese o mică avere pe scutece pe când primii trei născuți erau sugari) și a bucății de material spongios și dezgustător din plastic care se află sub fiecare bucată de carne măcelărită din supermarket (ba chiar nu se sfia să scotocească prin coșul de gunoi la câte o petrecere, ridicând triumfător pătrățul respectiv aruncat și afirmând triumfător: „Al meu e!”). Leonard își clădise o afacere prosperă bazată pe produse absorbante, iar acesta era motivul lui cel mai important de mândrie, aspectul din viața lui care îi puneă într-o lumină strălucitoare toate celelalte realizări.

Nu era un materialist. Exteriorul spațioasei sale case în stil Tudor era întreținut cu conștiinciozitate, pe când interiorul era de-a dreptul neglijat. Nu era dispus să cheltuiască bani pe niciun lucru pe care avea impresia că îl putea repara singur, și el avea impresia că putea repara totul. Posesiunile din reședința Plumb își duceau existența în diverse stadii de defecțiune, așteptând atenția lui Leonard, marcate cu bilețelele lui scrise de mână: un uscător de păr care nu putea fi ținut în mână decât cu o mânășă matlasată de bucătărie, fiindcă mânerul crăpat se supra-încălzea foarte repede („A se folosi cu grijă!”), prize care îți ofereau mici șocuri electrice („A se folosi cea superioară, nu cea inferioară!”), aparate de cafea care curgeau („A se folosi cumpătat!”), biciclete fără frâne („A se folosi cu prudență!”) și nenumărate mixere, casetofoane, televizoare și combine muzicale scoase din uz („A NU SE FOLOSI!”).

(Câțiva ani mai târziu, la început inconștient, apoi în mod deliberat, fiindcă le stârnea amuzamentul și era un cod personal, beneficiind de o exprimare concisă, Bea și Leo aveau să împrumute stilul bilețelor lui Leonard pentru adnotarea manuscriselor – *a se folosi mai des, a se folosi*

cumpătat, A NU SE FOLOSI!)

Leonard investea cu moderație și prudență în acțiunile companiilor celor mai stabile de pe piață. Punea bucuros deoparte niște fonduri pentru a asigura cât de cât viitorul copiilor lui, însă în același timp își dorea ca ei să fie independenți din punct de vedere financiar și să prețuiască munca. Crescuse în preajma unor copii de bani gata – încă ținea legătura cu mulți dintre ei – și văzuse cât de mult poate dăuna averea primită prea devreme: opulența prea timpurie ducea la delăsare și indolență. Era de presupus că depozitul deschis de el era doar un mic adaos, un sumar venit suplimentar care să le încununeze propriile lor realizări financiare inevitabile – erau, în fond, copiii *lui* – să le ușureze puțin viața după pensionare sau, eventual, să contribuie la plata taxelor de școlarizare la o universitate sau două. Nimic atât de consistent încât să fie cu adevărat semnificativ.

Ideea de a ține banii blocați până împlinea Melody patruzeci de ani i se părea bine-venită lui Leonard din mai multe motive. Era realist în ceea ce privește maturitatea, emoțională și de altă natură, a celor patru odrasle ale sale: în niciun caz, punctul lor forte. Intuia că, în eventualitatea în care nu și-ar primi cu toții banii în același timp, ar deveni motiv de discordie între cei care intraseră deja în posesia lor și cei care nu îi primiseră încă; nu ar fi îngăduitori unii cu alții. Iar dacă se întâmpla ca vreunul dintre ei să aibă nevoie de bani mai devreme în viață, Leonard își imagina că aceea era Melody. Nu era nici cea mai isteată dintre toți patru (cum era Bea), nici cea mai fermecătoare (Leo), nici cea mai descurcăreață (Jack).

Pe lista lungă a lucrurilor în care nu credea Leonard, unul dintre primele locuri îl ocupa ideea de a plăti niște străini ca să-i administreze banii. Așa că, într-o seară de vară, își abordase vărul de gradul doi, George Plumb, care era avocat, și îi propusese să se întâlnească la cină și să discute în detaliu despre proprietățile lui.

Nici prin gând nu-i trecuse lui Leonard în seara aceea, în timp ce savurase în tihnă, împreună cu George, două pahare de Gibson, un excelent Pommard, opt sute de grame de antricot de vită cu piure de spanac, trabucuri și coniac, că în mai puțin de doi ani avea să sufere un atac de cord îngrozitor. Asta se întâmpla târziu într-o noapte, pe când se întorcea acasă de la birou, aflat la volanul automobilului său BMW, vechi de cincisprezece ani, întreținut cu rigurozitate. Nu-și închipuise niciodată că tendința ascendentă a pieții, care urca pe valul titlurilor de acțiuni susținute de creditele ipotecare, avea să umfle într-atât valoarea depozitului, cu mult

peste intențiile lui, la fel cum nu ar fi avut cum să prevadă că George, cumpătat și totuși bizar de vizionar, dând dovadă de mult tact, avea să transfere Moștenirea în domeniul mai sigur al obligațiunilor chiar înainte de căderea pieței în 2008, protejând astfel capitalul pe care membrii familiei Plumb îl văzuseră, în deceniul premergător celei de-a patruzecoa aniversări a lui Melody, atingând cifre la care nu speraseră nici în visele lor cele mai nebunești. Nu-și închipuise niciodată că, pe măsură ce depozitul creștea, la fel se întâmpla și cu apetența pentru risc a copiilor lui, tendința de a face tocmai *unicul* lucru pe care Leonard îi avertizase în mod repetat să nu-l facă, *niciodată*, în niciun domeniu al vieții, încă de când crescuseră suficient ca să înțeleagă: să vândă blana ursului din pădure.

Singura persoană care avea dreptul de a accesa fondurile mai devreme era Francie și, în ciuda loialității ei îndoielnice pentru Leonard atunci când era încă în viață (sau poate tocmai *din această pricină*, se căsătorise cu al doilea soț practic la câteva minute după ce renunțase la hainele de doliu), urmase întocmai instrucțiunile lui Leonard. Interesul pentru copiii ei, anemic chiar și pe vremea când era responsabilă pentru ei, se redusese treptat la câte un brunch ocazional de sărbători sau la câte un telefon de ziua vreunuia dintre ei. Leo era singurul care nu-i solicitase lui Francie un împrumut, punând Moștenirea drept gaj. Jack, Melody și Bea îi ceruseră la un moment dat să le împartă mai devreme fondurile, însă ea refuzase cu obstinație.

Până la accidentul lui Leo.

3.

În ziua în care fu externat de la centrul de dezintoxicare, cu câteva zile înainte de prânzul în familie de la Oyster Bar, Leo se duse glonț la apartamentul său din Tribeca, sperând să negocieze un aranjament de coabitare temporară și civilizată cu Victoria, cea care urma să-i devină fostă soție. Când descoperi că nu i se mai potrivește cheia în broască, îi deveni clar că femeia își făcuse alte planuri.

— Nu te obosi să ripostezi, îi spuse George la telefon. Du-te la un hotel. Ține minte sfatul meu. Nu face valuri.

Leo nu voia să-i mărturisească lui George că Bea îi luase portofelul în noaptea accidentului. Aterizase la dezintoxicare neavând nimic altceva în

buzunar decât cheile de la casă, iPhone-ul (care îi fusese confiscat imediat și înapoiat în ziua externării) și șaiszeci de dolari (care au urmat aceeași soartă). Stând la stația de metrou Franklin Street și desfășurând contactele din agenda telefonului, realizează cu o claritate descurajantă cât de puțini oameni pe care îi cunoștea în Manhattan ar fi bucuroși să-i împrumute canapeaua. Câte prietenii lăsase să se stingă și să dispară în ultimii ani, în timp ce el și Victoria se chinuieră unul pe altul cu înflăcărare și aruncaseră cu banii de parcă aceștia ar fi picat ca prin magie din cer. Cât de puțini oameni ar regreta să audă că avusese necazuri și ar spera că o să se pună din nou pe picioare. Trăise în New York mai bine de douăzeci de ani și nu i se întâmplase niciodată să nu aibă un loc unde să se ducă acasă.

Simțea în buzunarul de la spate, ca pe un peștișor care se zbatea, hârtiuța cu numărul de telefon pe care i-o dăduse colegul de cameră de la centrul de dezintoxicare „pentru orice eventualitate”. Scoase biletul, formă numărul și lăsa un mesaj, fără să se gândească prea mult, ceea ce era tocmai opusul nesfârșitelor predici pe care le primise în timpul șederii sale în Bridges, centrul de dezintoxicare unde îl internase familia lui pentru douăsprezece săptămâni nesfârșite. Detestase fiecare clipă petrecută acolo. Terapia individuală nu fusese atât de neplăcută; practic, se plânsese întruna de Victoria și își consumase aproape toată mânia provocată de zgârcenia ei. Aproape simțea că faptul că scăpase de ea merita prețul enorm plătit. Aproape. Dar ar fi trebuit să ajungă la o înțelegere în privința apartamentului pentru vreo săptămână sau două.

Jacheta din lână cu care era îmbrăcat nu era nici pe de parte suficient de călduroasă. Era o zi neobișnuit de rece pentru luna octombrie. Își aducea vag aminte de un buletin meteo de rău augur. La chioșcul de ziare de la metrou zărise un titlu în *New York Post* care suna amenințător: OCTOMBRIE ÎNZĂPEZIT! Așteptând să fie apelat de persoana căreia îi lăsase mesaj, Leo se uita la doi cerșetori care concureau pentru măruniș la gura de metrou. Pe o parte stătea un vagabond mai în vârstă, cu o căciulă în mână, care îi saluta pe trecători cu replici entuziaste precum: *Ziua bună! Nu vă udați! E frig azi, nu-i așa?* Și pe deasupra, avea o tactică de marketing care lui Leo i se păru genială; le adresa tuturor copiilor mici îndemnul: *Citiți o carte!*

— Ai citit vreo carte azi, tinere? le zicea. Nu uita să citești o carte!

Copiii zâmbeau timizi, încuviințau din cap și molfăiau un deget în timp ce puneau câte o bancnotă de un dolar, dată de părinți, în punga de hârtie de

la picioarele bărbatului.

Pe partea cealaltă stătea un tânăr student la conservator, cu capul gol (*deșteaptă mișcare*, se gândi Leo, având în vedere că avea o claie impresionantă de bucle blonde), cu o vioară sub bărbia lunguiață. Interpreta o selecție de arii clasice cunoscute, mult Vivaldi, puțin Bach, și avea mare succes la doamnele care nu împingeau cărucioare; cele mai în vârstă, în haine de blană, cele mai tinere, cu căști în urechi sau cu sacoșe reciclabile de cumpărături.

Ploaia torențială care căzuse toată dimineața se transformase acum în lapoviță. Persoana căreia îi dăduse mesaj nu îl sunase încă. Nu avea umbrelă, nu avea nici măcar pălărie, iar umerii hainei sale scumpe erau uzi learcă. Căută iar prin agenda telefonului, se uită câteva secunde la numele lui Stephanie și apăsă tasta „apelează”.

∴

— Înseamnă că treaba stă mai prost decât am auzit eu, dacă te milogești să treci podul spre Brooklyn, îi spuse Stephanie lui Leo.

Femeia îi răspunse imediat, după al treilea ton de apel.

— Nu mă milogesc. Simt nevoia să petrec ceva timp cu o persoană normală, cu o persoană pe care chiar o plac.

Stephanie nu dădu nicio replică. Nu avea de gând să-i ușureze misiunea.

— Și ce anume ai auzit, mă rog, despre mine? întrebă Leo, ținându-și răsuflarea.

Acesta era încă un motiv pentru care avea nevoie să o vadă pe Stephanie: ca să-și dea seama cât din povestea lui era cunoscută de ceilalți, să vadă dacă George se ținuse de cuvânt.

— Mai nimic, spuse Stephanie. Am auzit că te-ai internat la Bridges. Atât și nimic mai mult. Consilierul tău își face bine treaba. Deci, cum a fost?

— Ce să fie?

— Croaziera de la Carnival, spuse Stephanie, încercând să intuiască cât de departe putea să împingă conversația la telefon.

Probabil nu prea departe.

— *Tot* nu ești atât de amuzantă pe cât crezi, spuse Leo, încercând să intuiască cât teren trebuia să cedeze până ca ea să-l invite în oraș.

Probabil nu prea mult.

— Cum a fost la dezintoxicare, Leo? Ce altceva te-aș putea întreba?

— A fost în regulă.

Lui Leo începeau să-i amorțească degetele de frig.

— Și cum e, te supui acum cu totul unei puteri superioare? Urmezi pașii?

— N-a fost genul ăla de loc, spuse Leo.

— Atunci ce gen de loc a fost?

— Steph, nu știu dacă te-ai uitat pe geam de curând, dar eu sunt afară, în mijlocul unui muson de lapoviță înghețată. Sunt ud learcă. E groaznic de frig.

Tropăi puțin pe loc în încercarea de a-și încălzi picioarele. Nu era obișnuit să se afle într-o astfel de situație, așteptând să primească răspuns la o rugămintă.

— Hai la mine. Știi unde stau.

— Ce metrou trebuie să iau?

Îl scârbi propriul ton, atât de nerăbdător și de recunoscător.

— Vai de mine! spuse Stephanie, râzând. Vii în Brooklyn fără mașină? Se pare că situația e chiar disperată. Știi că nu mai există fise, da? Trebuie să-ți cumperi ceva ce se cheamă Metrolard.

Leo nu răspunse. Sigur că știa de Metrolard, însă realizează că probabil nu cumpărase niciodată așa ceva.

— Leo? întrebă Stephanie. Ai destui bani pentru un Metrolard?

— Da.

— Atunci te-aștept, spuse ea pe un ton mai blând. Ia numărul 2 sau 3 până la Bergen Street. Fac miel la cuptor.

∴

Când îi sună telefonul, în după-amiaza aceea, Stephanie arunca sare cu pumnul pe treapta din fața casei, înainte de viscolul care era prognozat să se abată asupra orașului. Știa că e Leo dinainte să răspundă. Nu era o persoană superstițioasă, nu credea în clarviziune, premoniții sau fantome, însă avusese întotdeauna o intuiție specială în privința lui Leo. Așa că nu fu surprinsă când îi auzi vocea și realizează că, în adâncul ei, aștepta de fapt acel telefon. Cu câteva săptămâni în urmă, se întâlnise întâmplător cu soția lui într-o cafenea din Soho și fusese nevoită să-i asculte avalanșa de insulte și acuzații, plină de reproșuri, dar săracă în detalii.

— Bine că am scăpat de narcisistul ăla sociopat, spusese Victoria, luându-l de braț pe bărbatul cu care se afla la întâlnire, un actor de televiziune pe care Stephanie îl recunoscuse dintr-unul din serialele polițiste.

Victoria îi răspunsese evaziv atunci când Stephanie o întrebase de ce se

afla Leo la dezintoxicare.

— Poate pentru că-i un laș? spuse ea. Pentru că preferă să o șteargă în Connecticut ca să se spele pe mâini de probleme, sperând că lumea o să uite și o să ierte? Ca de obicei.

— Ce să uite și să ierte? insistă Stephanie.

Localul era aglomerat, iar ei trei, împinși ușor de mulțime, se legănau parcă pe puntea unei corăbii.

Victoria o privi cu asprime pe Stephanie.

— Niciodată nu m-ai simpatizat, spuse ea, încrucișându-și brațele scheletice și privind-o pe Stephanie cu zâmbetul satisfăcut al unuia care tocmai dezlegase o ghicitoare.

— Dar nu te *antipatizez*, spuse Stephanie, ceea ce era o minciună.

O antipatiza enorm pe Victoria, sau mai degrabă tot ceea ce reprezenta Victoria, partea aceea superficială, alunecoasă, indolentă a lui Leo. Toate trăsăturile acelea urâte care ieșiseră la iveală odată ce vânduse SpeakEasyMedia și lăsase totul în urmă, inclusiv pe ea.

— Nici măcar nu te cunosc.

— Ține minte ce-ți spun, pentru momentul inevitabil în care Leo își va face din nou apariția, zise Victoria, aplecându-se atât de aproape de Stephanie, încât aceasta îi simțea respirația cu miros de usturoi, creveți și tutun și îi vedea dâra de ruj roșu-aprins de pe unul dintre incisivii nefiresc de albi. O să-i iau totul, până la ultimul cent. Din partea mea, Leo poate să putrezească la dezintoxicare sau să se ducă direct la dracu'. *Transmite mai departe.*

Așadar, când Leo o sună de la metrou, cu un ton nesigur (după standardele lui Leo), în căutare de adăpost, îi stârni curiozitatea. Era curioasă să vadă dacă se schimbase câtuși de puțin la dezintoxicare, dacă mai consuma alcool, dacă era un om nou sau dacă avea regrete. Știa că probabil era același Leo dintotdeauna, aplicând cine știe ce tactică. Totuși. Voia să se convingă cu ochii ei.

∴

Leo nu avea nimic cu Brooklynul, pur și simplu prefera Manhattanul, și considera că oricine afirma contrariul mințea. Cu toate astea, mergând de la stația Bergen Street pe Prospect Heights și cotind pe strada lui Stephanie, se văzu nevoit să admită că zăpada care se așternea cu repeziciune dădea un aer romantic străzilor pe care se înălțau perfect aliniate casele de secol nouăsprezece din cărămidă roșie. Mașinile de pe stradă erau deja ascunse

sub un strat superficial de omăt pufos. Oamenii curătau zăpada cu lopețile de pe alei și de pe treptele caselor; sarea grunjoasă împrăștiată pe jos arăta ca niște confetti pe trotuarele din dale albastrii.

Cu mâinile îngropate adânc în buzunare, încercând să se protejeze de frig, Leo se simți ca un personaj dintr-un roman de Edith Wharton când ridică zăvorul porții negre din fier forjat și trecu pe lângă felinarul cu gaz din fața casei lui Stephanie. Obloanele din lemn de la fereastra rotunjită, ieșită în afară, erau deschise, și, urcând treptele, zări focul aprins în salon. Ar fi trebuit să se oprească undeva să cumpere niște flori sau vin, sau altceva. Rămase pironit în fața ușilor masive de la intrare, din lemn de mahon și sticlă. Stephanie agățase în dreptul celor două geamuri din mijloc niște schelete în mărime naturală care străluceau în întuneric. Șovăi o clipă, apoi apăsă butonul soneriei: de trei ori scurt, de două ori lung, codul pe care îl foloseau pe când erau împreună. Una din uși se deschise. Scheletele se legănară și clămpăniră din pricina vântului. Și iat-o. Stephanie.

Întotdeauna i se întâmpla, când nu o mai vedea un timp, să uite cât de atrăgătoare era. Nu avea o frumusețe convențională, ci una specială, pe care chiar o prefera. Era aproape la fel de înaltă ca el, iar el avea aproape un metru optzeci. Părul ei arămiu și pielea ușor roșiatică o făceau să fie o roșcată atipică: fără pistrii, se bronza rapid dacă stătea la soare, însă nu făcea asta. Era singura persoană pe care o cunoștea care avea un ochi căprui și unul cu picățele verzi. Purta niște blugi mulați care îi veneau perfect. Își dorea să o vadă și de la spate, ca să-și amintească fundul ei.

Îl salută cu o mână ridicată, blocându-i trecerea prin hol.

— Trei condiții, Leo, spuse ea. Fără droguri. Fără împrumutat de bani. Fără sex.

— Când am împrumutat eu bani de la tine? spuse Leo, simțind valul de căldură ademenitoare din casă. Cel puțin în ultimii zece ani.

— Vorbesc serios. Stephanie deschise ușa mai larg. Apoi îi zâmbi și întinse obrazul ca să o sărute. Mă bucur să te văd, pușlama ce ești!

4.

Faptul că Leo o făcuse de oaie într-un asemenea hal era îngrijorător, însă nu surprinzător, consimțiră cu părere de rău fratele și surorile lui. Faptul că ineptia lui Leo o determinase pe mama lor, altfel indiferentă, să-și exercite

calitatea de împluternicit și să epuizeze aproape complet fondurile din Moștenire, era, pe de altă parte, șocant. Era unica amenințare la adresa Moștenirii pe care niciunul dintre ei nu și-o închipuise. Fusesse, pur și simplu, de neconceput.

— Evident, nu a fost de neconceput, din moment ce eu m-am gândit la asta, iar tatăl vostru a aranjat lucrurile în felul ăsta, spusese Francie în ziua în care acceptase în sfârșit o scurtă întrevvedere cu ei, în biroul lui George din New York, în perioada în care Leo se afla încă la dezintoxicare.

— Erau și banii noștri, interveni Jack, pe un ton deloc convingător, așa cum intenționase, mai degrabă plângăreț decât revoltat. Și nu ni s-a cerut părerea, nici măcar n-am fost informați, decât prea târziu.

— O să fie banii voștri abia la anul, în martie, replică Francie.

— Februarie, interveni Melody.

— Poftim?

Francie păru oarecum uimită s-o audă pe Melody, ca și cum tocmai atunci ar fi conștientizat prezența ei acolo.

— Ziua mea e în februarie, spuse Melody. Nu în martie.

Bea se opri din tricotat și ridică mâna.

— Eu sunt în martie.

Francie reacționează în maniera ei obișnuită atunci când comitea o greșală: se prefăcea că are dreptate și o corecta pe persoana care o corectase pe ea.

— Da, exact asta am spus și eu. Banii nu vă aparțin până în februarie. În plus, nu au fost cheltuiți toți. Fiecare dintre voi vă primi în jur de cincizeci de mii. Așa e, George?

— Da, cam asta ar fi suma.

George se învârtea în jurul mesei de conferințe, servindu-i pe toți cu cafea. În mod vădit, nu era în apele lui.

Melody nu-și putea dezlipi ochii de la mama ei; începuse să arate ca o femeie bătrână. Câți ani avea? Șaptezeci și unu? Șaptezeci și doi? Degetele lungi și elegante îi tremurau puțin, vinișoarele de pe mâini erau vineții și proeminente, pielea lăsată avea pete de bătrânețe, ca un ou de prepeliță. Francie fusese întotdeauna foarte mândră de mâinile ei: își demonstra flexibilitatea degetelor îndoindu-le pe spate și atingându-și încheieturile cu vârfurile.

— Mâini de pianistă, îi spunea lui Melody când era mică.

Melody observă acum că Francie așezase intenționat mâna stângă (mai puțin pătată) peste cea dreaptă. I se subțiasse și vocea; o diferență aproape

imperceptibilă de ton i se strecurase în voce; nu era un hârâit sau un țiuit, ci un tremur, ceea ce o neliniștea pe Melody.

Dacă Francie îmbătrânise însemna că îmbătrâniseră cu toții.

— Tot veți primi o sumă de bani, continuă Francie, pentru care majoritatea oamenilor ar fi incredibil de recunoscători.

— O sumă care reprezintă zece la sută din suma la care ne așteptam. *Așa e, George?* întrebă Jack.

— Da, corect, spuse George.

— *Zece la sută!* repetă Jack, practic scuișcând peste masă în direcția lui Francie.

Francie își scoase ceasul auriu subțire de la încheietură și îl puse în fața ei pe masă, dorind parcă să le semnaleze că aproape le expirase timpul.

— Tatăl vostru ar fi fost oripilat de suma aceea. Știți doar că intenția lui a fost ca fondul să reprezinte un mic ajutor, nu o ditamai moștenirea.

— Asta nu are nicio legătură, spuse Jack. El a deschis un cont. A depus niște bani. George l-a administrat – *extrem* de bine. Iar acum se apropie scadența și ar trebui să... Stai un pic... Jack se întoarse spre George. Leo nu primește și el cincizeci de mii, nu? Pentru că dacă primește... Situația e chiar de căcat!

— Vezi cum vorbești, îi atrase atenția Francie.

Jack se uită la Bea și la Melody cu gura căscată și întinse mâinile într-un gest de exasperare. Melody nu era sigură dacă gestul lui era o expresie a deznădejdiei sau dacă era o invitație pentru ele să intervină în discuție. Aruncă o privire către Bea, care își număra concentrată ochiurile, sau ce-o fi făcând ea acolo când tricota.

— Respectăm procedura, spuse Francie.

— Mama voastră are dreptate, interveni George. Leo poate să refuze să-și primească cota, însă noi nu putem refuza să i-o oferim.

— *In-credibil*, spuse Jack.

Melody voia să spună ceva, însă nu se putea hotărî cum să i se adreseze mamei sale. Ceilalți, care erau cu toții mai mari decât ea, începuseră să-i spună lui Francie pe numele mic încă din adolescență, dar ea nu reușise niciodată să facă pasul ăsta, și, pe de altă parte, se simțea jenată la gândul de a-i spune „mama” de față cu Jack și Bea. În plus, îi era și puțin frică de mama ei, cam răutăcioasă. Ani în șir, frații Plumb își spusese unuia altuia că mama lor era o bețivă răutăcioasă. *Măcar dacă n-ar mai bea!* ziceau ei. *Ar fi mai normală!* Cu puțin înainte de moartea lui Leonard, căpătase subit

o intoleranță la alcool și se lăsase *într-adevăr* de băutură. De pe o zi pe alta. (Câțiva ani mai târziu, aveau să descopere că Francie renunțase brusc la alcool datorită lui Harold, antreprenorul și omul politic local conservator, care era împotriva consumului de alcool și cu care se măritase fulgerător după decesul tatălui lor.) Așteptaseră cu sufletul la gură ca mama lor să se schimbe, însă descoperiseră că îi cunoșteau deja adevărata fire: era pur și simplu malițioasă.

— Uite cum stau lucrurile, încep Melody, dregându-și glasul și gesticulând ușor către Francie, pentru a-i capta atenția. Noi am contat pe banii ăștia, ne-am făcut planuri și...

Melody ezită. Francie scoase un oftat și zăngăni cu lingurița în ceașca de cafea ca și cum ar fi amestecat zahăr sau lapte. Apoi o puse pe farfurioară cu un clinchet.

— Da? spuse Francie, îndemnând-o pe Melody să termine ce avea de spus. V-ați făcut planuri și...

Melodii încremeni, neștiind cum să continue.

— Asta e o lovitură, spuse Jack. E o lovitură financiară care se suprapune peste multe alte probleme financiare din ultimii ani. Nu e oare rezonabil să ne așteptăm ca tu, ca părinte al lui Leo și ținând cont de posibilitățile tale materiale, să amortizezi o parte din pierderea asta?

Melody dădea din cap aprobator în timp ce vorbea Jack și încerca să anticipeze reacția mamei sale. O parte din ea, în adâncul sufletului, spera ca mama ei să o sprijine cu plata taxelor universitare.

— Părintele lui Leo? spuse Francie, părând aproape amuzată. Leo are patruzeci și șase de ani. Și voi nu sunteți singurii care ați suferit lovituri financiare în ultimii ani. Nu că s-a deranjat vreunul dintre voi să se intereseze de sănătatea noastră.

— De ce? întrebă Bea. Tu și Harold sunteți bine?

Francie își împreunase mâinile în față și privea în jos, către masă. Începu să vorbească, apoi se opri. Bea, Melody și Jack se uitară nervoși unii la alții.

— Eu și Harold ne descurcăm, spuse ea într-un târziu.

— Atunci... încep Jack, dar Francie ridică o mână.

— O să ne descurcăm, însă cea mai mare parte a banilor lui Harold este blocată în proprietăți imobiliare comerciale, care reprezintă o piață slabă la ora actuală. Evident.

— Și banii pe care ți i-a lăsat tata?

— S-au dus de mult. I-am folosit ca să susținem afacerea lui Harold până

a început să se dezvolte. Francie își îndreptă umerii și ridică puțin vocea, ca o profesoară care își liniștește elevii în timpul unei alarme de incendiu. Totul va fi absolut în ordine, odată ce piața se va redresa, așa cum se întâmplă întotdeauna. Până atunci? Și noi am fost siliți de împrejurări să facem niscaiva economii. Harold trebuie să se gândească și la copiii lui. Deocamdată, nu stăm prea bine cu lichiditățile, și situația nu se va schimba prea curând. Cu toții am fost nevoiți să ne adaptăm năzuințele și planurile din cauza regresului economic din ultima vreme. Se rezemă pe spătarul scaunului și-și încrucișă brațele, studiindu-și odraslele. Ca să nu mai vorbim de faptul că Leo este fratele vostru. Nici nu mi-a trecut prin cap că *nu* l-ați ajutat când ar fi la ananghie...

— Și-a creat-o cu mâna lui, spuse Jack.

Francie arată cu degetul spre Jack.

— Tatăl vostru a stabilit condițiile depozitului în așa fel încât să îl pot accesa în caz de urgență, tocmai din acest motiv. *Asta* a fost o urgență familială.

— Și care parte se înscrie în categoria urgențe? spuse Jack. Anii întregi pe care Leo i-a petrecut fără să muncească, doar trândăvind? Căsătoria lui cu o mână-spartă notorie? Accidentul pe care l-a făcut la volanul unui Porsche pe care nu și-l putea permite, din cauză că mădularul lui era în mâna unei chelnerițe?

De cealaltă parte a mesei, Francie își atinse cu vârful degetelor ei tremurânde pleoapele machiate cu un fard violet, care, mai mult decât orice, le făcea să pară învinețite.

— Nu vreau să purtăm din nou această discuție.

Deschise ochii și-și roti privirea în jurul mesei, surprinsă ca întotdeauna să se afle față în față cu copiii ei. Știa că nu este o mamă model – nici nu-și dorise vreodată asta –, dar nu fusese nici atât de detestabilă la urma urmei. Ce fel de situație crease Leonard cu banii care credea că vor fi doar un mic supliment pentru ei mai târziu în viață? Cum de crescuseră niște copii atât de lipsiți de pragmatism, și totuși emițând numai pretenții? Poate chiar *era* vina ei. Își pusese de multe ori întrebarea asta, ca oricare mamă, de altfel. Avea douăzeci și cinci de ani și era măritată de un an atunci când se născuse Leo, iar Jack și Bea veniseră atât de repede după aceea. Se simțise atât de copleșită, încât devenise apatică. Și tocmai când simțea că își revine, că este din nou ea însăși și că își recăpătase controlul asupra propriei vieți – Leo avea șase ani, Jack, patru, iar Bea, trei ani fără câteva luni –, surpriză!

Melody. Fusese dărmată atunci când se trezise că e gravidă cu Melody și în anii care urmaseră, numărând zilele și orele până putea să bea ceva ca să-și domolească angoasele. Își închipuia că dintr-o clipă-ntr-alta avea să fie diagnosticată cu vreo depresie postnatală și avea să i se administreze niște pastile, și poate că totul avea să se schimbe. Harold – puternic, încrezător, liniștitor – fusese cel care o salvase.

Poate că problema fusese căsnicia ei cu Leonard; avuseseră o relație încordată, distantă (cu excepția vieții sexuale: încă mai visa la partidele de sex cu Leonard – neașteptata lui exuberanță nesățioasă, capacitatea ei de a fi maleabilă și generoasă în pat, într-o manieră pe care nu o avea în niciun alt domeniu; ce bine ar fi fost dacă ar fi fost ceva mai precauți cu sarcinile), și probabil că din pricina asta nu reușiseră să fie niște părinți foarte buni, însă fuseseră oare cu ceva diferiți de ceilalți din generația lor? Nu credea asta.

— Mamă?

Francie tresări la vocea lui Melody și reveni în prezent, în sala de conferințe, smulsă din amintirea plăcută a lui Leonard și a tuturor locurilor unde se iubeau când copiii erau mici și umblau peste tot, și nu-i dădeau pace nicio clipă. Spălătoria, cu ușa ei cu încuietoare, fusese una dintre încăperile preferate, mai ales că uruitul mașinii de spălat și al uscătorului le oferea o oarecare intimitate. Ca un stimul de reflex pavlovian, mirosul de Clorox încă îi trezea instinctele.

Și iată-i acum aici – copiii ei. Trei dintre ei, cel puțin. Jack, care venise pe lume rezervat și independent. Mereu încerca să-i vândă lui Francie câte un obiect vechi de proastă calitate, din magazinul lui de antichități, ceva supraevaluat și la suprapreț. Nu-și dădea seama dacă el era fraier sau dacă doar o credea pe ea fraieră.

Beatrice păruse cea mai cuminte dintre toți patru, dar apoi scrisese povestirile acelea. Francie fusese mândră de ea atunci când o văzuse publicată pe prima dintre ele; mai că avusese impulsul să cumpere zeci de exemplare și să le arate prietenilor ei – asta până citise povestirea în care unul dintre personaje o întruchipa pe ea, o mamă „distantă și de o cruzime nepăsătoare”. Nu-i pomenise niciodată despre povestirea aceea lui Bea, dar își mai amintea și acum anumite fragmente: o femeie care „privea lumea prin filtrul dorințelor ei insațiabile; al cărei unic limbaj era decepția”. Din fericire, prietenii ei oricum nu citeau genul acela de reviste; citeau *Town & Country* sau *Ladies Home Journal*. Bea fusese întotdeauna secretoasă, întotdeauna. Francie se întreba ce îi trecea oare acum prin capul acela

aplecă deasupra mâinilor care i se mișcau cu repeziciune pe andreele și pe fire de lână.

Și Melody. Poate ar fi bine să-i strecoare niște bani lui Melody, cât să-și pună niște Botox sau să-și facă un tratament facial, sau ceva ca să mai scape de acea paloare. Era cea mai tânără dintre ei și, cu toate astea, părea cumva cea mai ștearsă, ca și cum ADN-ul familiei Plumb se diluase cu fiecare naștere: fusese concentrat și puternic în cazul lui Leo, iar apoi pentru fiecare copil se diminuase din ce în ce mai... *mult*. Nu putea pretinde că avea o relație apropiată cu Leo, însă el era cel care avea nevoie de cea mai puțină atenție, așa că el era cel la care se gândea cu cea mai multă afecțiune.

Îl ajutase pe Leo, deoarece Harold insistase ca ea să se ocupe de rezolvarea situației cât mai rapid posibil. Voia să evite ca numeroșii lui parteneri de afaceri, deja circumspecți din pricina mediului economic actual, să-l asocieze cu un proces care l-ar fi umilit în mod public și i-ar fi cauzat probabil grave pierderi financiare. Relațiile lui George, reputația locală impecabilă a familiei și o sumă frumușică rezolvaseră problema. Pe de altă parte, fusese satisfăcută de gestul ei mărinimos. Ca niciodată, se simțise competentă și animată de instinct matern. Îi făcea plăcere faptul că îl ajutase pe Leo să șteargă totul cu buretele și îi oferise o a doua șansă. Ea credea în a doua șansă, uneori chiar mai mult decât în prima, care era sacrificată pe altarul tinereții și al imprudenței. Cea de-a doua ei căsnicie era cea pe care o meritase, cu toate că era cam monotună, lipsită de dramatismul și compatibilitatea fizică pe care le trăise alături de Leonard. Însă Harold era bun cu ea; avea grijă de ea; „dorințele ei insatiable” erau satisfăcute.

Iar acum trebuia să facă față acestui pluton de execuție format din copiii ei, completat de Madame Defarge, în capul mesei de conferințe. Acum cine era *de o cruzime nepăsătoare*? Așa se întâmplase întotdeauna: nimic din ceea ce făcea ea nu era suficient; ceea ce făcea pentru unul dintre ei îl nemulțumea pe altul. Nu putea să câștige. Când avea să se termine toată povestea asta? Le cercetă din nou chipurile, căutând un semn, un indiciu cât de mic că erau copiii ei și ai lui Leonard. Cu excepția trăsăturilor fizice, care erau cel mai ușor de transmis, nu vedea nicio altă asemănare.

Absolut niciuna. Singurul ei gând era: Nu *îl recunosc pe niciunul dintre voi*.

— Mamă? repetă Melody.

— Aceasta e o discuție pe care trebuie să o purtați cu Leo, spuse Francie

într-un sfârșit. Sunt convinsă că vă va putea înapoia banii de îndată ce încheie socotelile cu Victoria. Din câte am înțeles, vinde aproape tot: apartamentul, obiectele de artă. Nu-i așa, George?

George își dresе vocea, își uni buricele degetelor și își îngustă ochii de parcă o rază orbitoare de soare ar fi pătruns dintr-odată în sala de conferințe fără ferestre.

— Așa este, însă trebuie să vă spun că partea cea mai mare din sumă îi revine Victoriei.

— Cum adică cea mai mare parte? întrebă Melody.

— Adică aproape tot. Îi va mai rămâne și lui ceva, cât să se descurce o vreme, până se redresează și-și găsește o slujbă. George făcu o pauză, conștient că le dădea tot mai multe vești proaste. După cum vă imaginați, Victoria ar fi putut îngreuna foarte mult situația, iar aceasta a fost rezolvarea la care s-a ajuns.

— Cum rămâne cu asigurarea lui Leo? întrebă Melody. Nu ar trebui să includă și o asigurare de răspundere?

— Da, asta a fost o altă complicație neașteptată. Se pare că Leo nu și-a mai plătit câteva facturi, inclusiv asigurarea.

Jack își masă tâmplele, ca și cum încerca să scape de o migrenă.

— Așadar, permiteți-mi să recapitulez. Toate bunurile lui Leo vor fi folosite ca să o plătească pe Victoria să-și țină gura, mă rog, să scape de ea, și toți banii *noștri* se duc în buzunarul *chelneriței*, din cauza tâmpeniei lui Leo.

George ridică din umeri.

— Eu aș formula totul în termeni mai nuanțați, însă concluzia asta e, da.

— Matilda Rodriguez, interveni Bea.

Jack și Melody o priviră nedumeriți pe Bea.

— Numele ei, explică Bea iritată. Ai putea cel puțin să-i spui chelneriței pe nume.

— Fredonezi ceva sau mi se pare? spuse Jack, întorcându-se spre Melody.

— Poftim? tresări Melody surprinsă.

Într-adevăr, chiar *fredona*. Era un tic nervos pe care îl avea atunci când era neliniștită sau încordată. Încerca să nu se gândească la accident.

— Scuze, se adresă ea celor din încăpere.

— Nu trebui să-ți ceri scuze pentru că fredonezi un cântec, spuse Bea. Pentru Dumnezeu!

— E cântecul ăla din *Cats*, spuse Jack. Îmi vine să urlu.

— Înainte de a încheia, spuse Francie, întrerupându-le bine-cunoscuta ciorovăială, aş vrea să-i mulţumesc lui George pentru tot efortul pe care l-a depus. Nu o să intru în detalii, însă e de-ajuns să spun că internarea lui Leo la dezintoxicare, negocierile pentru înţelegerea la care s-a ajuns, toate aranjamentele necesare la nivel local pentru a ţine ştirea departe de ziare – toate acestea au presupus o muncă extraordinară, şi mi-aş reproşa dacă nu i-aş mulţumi încă o dată pentru rapiditatea şi eficienţa cu care s-a ocupat de toată chestiunea.

Încuviinţă din cap către George, ca un monarh care îşi aprobă un supus devotat.

— Am avut noroc, spuse George, evitând să o privească pe Bea, care se oprise din tricotat. Lucrurile s-au aşternut în favoarea noastră. Iar mama voastră are dreptate. Putea ieşi totul mult, mult mai rău. Din punctul meu de vedere, a ieşit cum nu se poate mai bine.

— Atunci, poate că ne ghidăm după criterii cam diferite, spuse Melody.

— Rezolvarea asta e în interesul nostru, al *tuturor*. Francie se ridică în picioare şi-şi îmbracă pardesiul. Melody se abţinu cu greu să nu-i atingă stofa groasă, bleumarin. Nu vrem să se împrăştie vestea peste tot în East End.

— Nu mă interesează ce se întâmplă în East End, spuse Jack.

— Nici pe mine, spuse Bea, realizând că întâlnirea era pe sfârşite, iar ea nu spusese mare lucru.

Francie îşi înfăşură o eşarfă liliachie în jurul gâtului. Melody o privea fix. Eşarfa era atât de subţire şi de vapoasă şi îi aminti de un pasaj dintr-o carte pentru copii, pe care le-o citea fetelor când erau mici, despre o prinţesă care avea o rochie ţesută de molii, din raze de lună.

— Eşarfa ta, spuse Melody. E superbă.

— Mulţumesc.

Francie păru surprinsă. Atinse uşor materialul, apoi îşi scoase eşarfa, o împături într-un pătrat perfect şi o împinse pe masa de conferinţă până în faţa lui Melody.

— Poftim, spuse ea. Ia-o tu.

— Serios? Melody, deşi reticentă, era încântată. Nu avusese niciodată ceva atât de fin. Sigur era foarte scumpă. Eşti sigură?

— Sunt sigură, spuse Francie, bucuroasă să citească recunoştinţa de pe chipul lui Melody. Te prinde culoarea asta. La cât eşti de palidă, o să te mai

învioreze puțin.

— Ai vorbit cu Leo de curând? o întrebă Bea pe Francie.

Francie o privi pe Melody punându-și eșarfa la gât. Nu o prindea culoarea, dar tot arăta drăguț. Îi făcu semn lui Melody să vină mai aproape și îi aranjă vârfurile eșarfei, băgându-le pe dedesubt.

— Așa, spuse ea, întorcându-se apoi către Bea. Am vorbit cu el săptămâna trecută. Foarte puțin.

— E bine? întrebă Bea.

Francie ridică din umeri.

— E Leo. Părea perfect în regulă, având în vedere circumstanțele.

— Îți înțelege intențiile? întrebă Jack. Știe că generozitatea ta incredibilă, exercitată în numele nostru, nu este, de fapt, un cadou, ci un împrumut?

— Sunt convinsă că Leo nu are nevoie să i se explice că trebuie să returneze banii; nu e bătut în cap.

Francie își pune acum mânușile.

— Dar e Leo, completă Jack. Se presupune că o să înceapă să-i pese, în mod miraculos, de ce se întâmplă cu noi?

— Ar trebui să-i dăm o șansă, spuse Bea.

— Vă faceți cu toții iluzii, spuse Jack, pe un ton mai degrabă obosit decât furios acum.

Sentimentul trecător de împlinire pe care îl avusese Francie după ce îi oferise eșarfa lui Melody se evaporă. Schiță vag un surâs nervos, fără a se uita la cineva anume.

— O să mă asigur că ia legătura cu voi imediat ce se întoarce în oraș, spuse ea. Pot să fac asta pentru voi.

— Și după aia? întrebă Jack.

Francie ridică din umeri.

— Invitați-l la prânz.

5.

Aleseseră Grand Central Oyster Bar ca loc de întâlnire în parte din rațiuni de comoditate – Melody cobora din tren în gara Grand Central, aflată la jumătatea distanței între zona centrală, unde locuiau Jack și Leo, și zona rezidențială, unde locuia Beatrice – și în parte animați de nostalgie. În

rarele ocazii în care soții Plumb ieșiseră cu toți patru copiii în oraș, luaseră mereu masa la Oyster Bar, comandând platouri cu stridii cu denumiri exotice – Chincoteague, Emerald Cove, Pemaquid – și boluri aburinde cu supă de stridii. Fraților Plumb le plăcea la nebunie agitația din salonul principal de mese (unde nu stăteau niciodată) și disciplina eficientă a barului dotat cu un spațiu generos, unde nu era nevoie de rezervări (și unde stăteau întotdeauna). Le plăceau tavanul cu arcade spectaculoase, placat cu faianță Guastavino de nuanța fildeșului, și luminile albe, care confereau spațiului o atmosferă romantică și elegantă, dar oarecum anostă.

Melody ajunsese devreme pentru a-și întâmpina frații înainte să-și găsească locuri la bar. Avusese îndrăzneala de a rezerva o masă în salonul principal. Se săturase de bar; era dificil pentru un grup de patru oameni să întrețină o conversație așezați în șir, cu excepția cazului în care ar fi apucat locuri pe colț, ceea ce se întâmpla rar. Astăzi aveau nevoie să stea de vorbă, iar ea își dorise dintotdeauna să mănânce în salonul principal, stând la o masă, ca niște newyorkezi civilizați. Dar Leo întârzia, iar șeful de sală nu voia să îi conducă la masă dacă nu era grupul complet. Așa că rămaseră așezați la bar și comandară cocktail de creveți și Cola, ca să scape de ospătar.

— Am fi putut să zicem că suntem doar trei și apoi să mai tragem un scaun când venea Leo, spuse Jack. *Dacă o să vină.*

— O să vină, spuse Bea.

— Ai vorbit cu el? o întrebă Jack.

— Nu, dar o să vină.

Melody deschidea posacă încă un pachet de crutoane. Șeful de sală se răstoise la ea când îl rugase să le păstreze o masă în colț.

— Doamnă, spusese el tăios, *vă rog* să vă bucurați de locurile de la bar.

— Ai vorbit tu cu el? o întrebă Jack pe Melody.

— Eu? spuse Melody surprinsă. Nu. Leo nu mă sună niciodată pe mine.

— Am primit un e-mail de la el vineri, la serviciu, spuse Bea. Dar, cum n-a ajuns încă, poate că ar trebui să stabilim ce o să-i spunem când vine.

Toți trei se foiră puțin pe scaune și își aruncară ocheade iscoditoare.

— Eu... spuse Melody.

— Continuă, spuse Bea.

— Cred că ar trebui, evident, să ne asigurăm că se simte bine. Melody vorbea pe un ton șovăielnic; nu era obișnuită să ia prima cuvântul. Jack dădu din cap neîncrezător. Bea zâmbi încurajator. Melody se îndreptă puțin

de spate. Cred că ar trebui să-l întrebăm de sănătate. Să aflăm unde locuiește. Să-i oferim sprijinul nostru.

Bea încuviința din cap la tot ceea ce propunea Melody.

— De acord, spuse Bea.

— Și apoi? spuse Jack tăios.

— Și apoi mă gândesc să-l întrebăm de Moștenire, spuse Melody. Nu știi. Cum ați vrea să începeți?

— Aș vrea să-i întind o factură și să-l întreb când are de gând s-o plătească, spuse Jack.

Bea se roti pe scaun, întorcându-se spre Jack.

— Sunteți cumva strâmtorați? Walker nu mai lucrează sau s-a-ntâmpat ceva?

Jack pufni exasperat.

— Sigur că Walker muncește. Walker *muncește întruna*. Aș vrea să-i ofer lui Walker ocazia să *nu* mai lucreze o vreme. La un moment dat. Cum ar fi la anul, planul nostru era – și a fost dintotdeauna – ca Walker să-și ia liber mai mult și să petrecem mai mult timp în afara orașului...

Jack se poticni. Nu se simțea în largul lui vorbind despre asta cu surorile lui. Voia să-l prindă pe Leo singur și să-l convingă să-i înapoieze lui banii cu prioritate, fără amestecul celor două surori.

— Și eu am problemele mele, să știți, spuse Melody. În curând, o să trebuiască să plătim taxe de studiu la facultate. Nici nu vă închipuiți cât costă în ziua de azi. Iar casa...

— Ce-i cu casa? întrebă Bea.

Melody nu voia să vorbească despre casa ei, despre ideea absolut nebunească și inacceptabilă pe care o avea Walter despre casa ei.

— Ne costă o grămadă de bani! spuse ea.

Bea îi făcu chelnerului cu mâna și mai comandă un rând de băuturi.

— Îmi dau seama că e o situație de rahat pentru toată lumea, spuse ea, dar îl cunosc și pe Leo. Dacă lansăm o ofensivă azi... spuse ea ridicând din umeri și uitându-se la Melody și la Jack. Știți că am dreptate. Altfel, o să ne evite.

— Nu poate să ne evite la nesfârșit, spuse Jack.

— Și atunci, ce să facem? întrebă Bea. Să organizăm un protest? Să-i confiscăm veniturile inexistente? Să-l implorăm?

— Cred că Bea are dreptate, spuse Melody.

— Când a avut efect vreodată asupra lui Leo atitudinea prietenoasă față

de el? întrebă Jack. Când a renunțat Leo vreodată să se pună pe primul plan?

— Oamenii se schimbă, spuse Bea, deschizând încă un pachet cu crutoane.

— De cele mai multe ori, oamenii rămân exact la fel.

— Tot nu înțeleg de ce nu s-a luptat cu Victoria pentru apartament și pentru restul lucrurilor, spuse Melody. De ce nu s-a străduit mai mult să recupereze *ceva*.

— Nu înțelegi?

Bea își aminti brusc de noaptea aceea de la camera de gardă: chipul lui Leo, bărbia lui suturată, șoaptele și gemetele de cealaltă parte a draperiei, părinții care plângeau în hol, mama îngenunchată care frământa între degete un șirag de mătânii.

— Eu înțeleg, spuse ea. Și tu ai înțelege, dacă ai fi fost acolo.

Melody se concentrează să pescuiască o felie de lămâie din suc, încercând să nu se gândească la chelneriță. Fuseseră plecați din oraș în weekendul cu nunta și rataseră întreaga harababură. Și Jack o ratase; nu participa niciodată la evenimente în familie. Melody trebuia să-și conserve energia pentru ceea ce conta cel mai mult: fiicele ei, soțul ei, căminul ei.

— Să fim serioși, spuse Jack. E clar că asta nu e toată povestea. Sunt și lucruri pe care nu le știm. Împătura colțul șervețelului în mici forme de origami. Doar vorbim despre Leo aici. Sigur are bani ascunși pe undeva. Sunt conștienți.

— Cum adică ești *conștient*? spuse Melody. Ai vreo dovadă?

— Nu, dar e singura ipoteză plauzibilă. Asta îmi dictează intuiția. Gândiți-vă și voi. Când i-a fost lui Leo teamă de vreo confruntare?

— Bea? Tu ce crezi? întrebă Melody.

— Nu știu, spuse Bea, însă și ea se gândise la *același* lucru. Dar cum se poate face așa ceva?

— Aa, există mijloace, spuse Jack. E surprinzător de ușor.

Ospătarul le dădea acum târcoale agasat. Goliseră pachet după pachet de crutoane, iar spațiul din fața lor era un munte de ambalaje din plastic și plin de firimituri. Bea începu să adune firimiturile într-o grămăjoară și să le transfere pe o farfurie pentru unt și pâine.

— N-o să vină, spuse Jack.

Bea se uită la telefon.

— E tipic pentru Leo să întârzie.

Apoi, ca la un semnal, Bea o văzu pe Melody îndreptându-se puțin de spate, ridicând mâna stângă și aranjându-și nervoasă bretonul prea blond. Jumătatea de jos a feței i se ridică pentru a schița un zâmbet scurt. Jack își îndreptă și el spatele. Maxilarul îi ieși în față, așa cum se întâmpla atunci când se simțea pe o poziție defensivă, dar apoi se ridică în picioare și făcu și el cu mâna; iar, înainte ca Bea să aibă timp să se întoarcă, simți o mână pe umăr, greutatea familiară a acesteia și gentila apăsare, iar bătăile inimii i se întetiră, se simți ușurată, se întoarse, privi în sus și îl văzu pe Leo.

6.

În ziua în care Leo ateriză pe veranda ei, Stephanie îl puse imediat la treabă, cerându-i să mute lemne de foc din stiva din curtea din spate într-un spațiu mai restrâns de pe terasa de lângă bucătărie, sub o aplecătoare din plastic, în cazul în care furtuna chiar se dovedea pe atât de aprigă pe cât anunțase prognoza meteo. În timp ce Leo așeza lemnele, îi sună telefonul. Era un apel recepționat de la numărul de pe bilețel și, ce să vezi, vocea de la celălalt capăt aparținea unui dealer care era o veche cunoștință a lui, Rico. Schimbară rapid câteva amabilități uzuale și stabiliră imediat să se întâlnească la locul știut, în mașina lui Rico, parcată lângă Central Park West, în apropiere de Strawberry Fields, trei zile mai târziu, chiar înainte de prânzul în familie. Nu ceva puternic, puțină iarbă pentru relaxare; eventual și ceva Vicodin. Poate nici nu se va duce. Poate va încerca să mai rămână cu mintea limpede câteva săptămâni, să vadă cum se simte. Lui Leo îi plăcea să aibă mai multe opțiuni. Stephanie scoase capul pe ușă și-l rugă să aducă niște lemne în salon. Trecând prin hol, Leo admiră modul în care ea renovase casă, păstrând tot ceea ce era vechi, însă dându-i în același timp un suflu modern, personalizat.

Stephanie avusese intuiția să-și cumpere casa spre finalul mandatului de primar al lui Giuliani, la doar câteva săptămâni după atentatul din 9/11, într-o perioadă de scădere a prețurilor pentru imobiliare, care se dovedise foarte scurtă. Când se mutase în zona aceea din mahalaua de pe Flatbush Avenue, pe latura opusă față de Park Slope, toată lumea – inclusiv Leo – o crezuse smintită. Una dintre casele de pe colț era sediul unei afaceri înfloritoare cu droguri. Casa ei avea la ferestrele din față și din spate grilaje urâte din fier. Ușa de la bucătărie, care dădea spre o terasă nefolosită, aproape putrezită,

fusesse zidită cu blocuri de beton. Însă în ziua în care vizionase imobilul, observase lucrători de la primărie care plantau cireși pe latura străzii pe care era amplasată casa, semn că acolo era o asociație de rezidenți activă. Sub apartamentul pe trei caturi al proprietarului se afla o locuință acceptabilă, cu grădină, de închiriat. În plus, apartamentul era uriaș – etajul unu avea o suprafață de trei ori mai mare decât garsoniera ei din Upper West Side. Plimbându-se prin cartier în ziua aceea, numărase trei cupluri cu cărucioare. Agenția ei înflorea, iar ea trăise întotdeauna modest, economisind cât de mult putea. Plăti prețul solicitat.

— De când ai tu gusturi așa bune? o întreabă Leo. Unde sunt toate porcăriile alea de la IKEA, pe care te-am ajutat să le assemblezi?

— Nu ești singurul care-a crescut și-a început să câștige bani, Leo. Nu mai am mobila aia de la IKEA de ani de zile.

Veni din bucătărie în salon, ștergându-se pe mână cu un șervet, încântată să-și admire casa alături de el. Își iubea casa; era copilașul ei.

— Stil italian, nu? remarcă Leo, examinând ornamentația din marmură a șemineului.

Medalionul central era reprezentat de imaginea în relief a unei fete. Chipul ei era încadrat de bucle din marmură, avea nasul lung și drept, privire directă, buze cărnoase. Își trecu degetul peste linia gurii, simțind muchia aspră a unei mici ciobituri la mijlocul buzei de jos; defectul acesta făcea ca gura femeii să pară, deopotrivă, imperfectă și neașteptat de seducătoare.

— Nu-i așa că e perfectă? spuse Stephanie. Majoritatea șemineelor pe care le-am văzut au sculpturi de fructe sau flori. N-am mai văzut chipuri cioplite. Îmi place să cred că a însemnat ceva pentru persoana care a construit casa. Poate i-a fost fiică sau soție.

— Îmi aduce aminte de cineva.

— Și mie. Dar nu mi-am putut da seama de cine.

— Are țâțe frumoase.

— Nu fi vulgar.

Stephanie știa că Leo încerca să o provoace.

— Scuze.

Se duse lângă foc și aruncă mai multe lemne în flăcări, privindu-le cum se ațăță în timp ce scormonea tăciunii cu un vâtrai din fier.

— Are un decolteu încântător. Mai bine așa?

— Nu te mai holba la sânii bieteii Lillian.

— Te rog, nu-mi zice că i-ai dat și-un nume, spuse Leo, scuturând din cap. Te rog, spune-mi că altcineva a botezat-o Lillian.

— *Eu* am botezat-o Lillian. Uneori, stăm de vorbă. Te rog să nu-i atingi sânii.

— Serios, nu sunt chiar atât de disperat.

Se așeză pe una din canapelele plasate de o parte și de alta a șemineului, căutând din priviri semne ale vreunei prezențe masculine în acea încăpere.

— Domnul cravată nu mai e pe-aici?

Stephanie nu-și putu reține un surâs. *Domnul cravată* era porecla dată de Leo unuia dintre amanții pe care îi avusese ea după Leo, un tip care locuise cu ea la un moment dat și care într-o seară luase nefericita decizie de a apărea în sacou de catifea și cravată din mătase la petrecerea de lansare a unei cărți.

— Nu mai stă aici de ani buni.

— N-avea destul loc pentru toate smochingurile lui?

Ea scutură din cap.

— Chiar e nevoie să dau explicații pentru o decizie vestimentară neadecvată de-acum ani de zile?

— Îmi amintesc și de o pălărie de paie de vară.

— Mereu ai ținut minte toate lucrurile care te fac să te simți superior.

— Ce să zic? Lavalierele și pălăriile nu sunt genul meu.

— Se pare că avem ceva în comun în privința asta.

Leo își scoase pantofii uzi și îi așeză aproape de șemineu ca să se usuce. Își ridică picioarele pe măsuța de cafea. Ea se așeză vizavi.

— Întotdeauna ți i-ai ales pe sprânceană, glumi Leo.

— Chiar am făcut și niște alegeri bune.

— Ca de exemplu? o provocă Leo, încurajat de ceea ce i se păru a fi o undă de flirt în vocea ei.

— Will Peck.

— *Pompierul*?

— Da, *pompierul*. Tipul ăla era grozav. La locul lui.

Leo era cu adevărat uluit. Îl cunoscuse la un moment dat pe pompier, și-l amintea ca pe un tip tulburător de bine făcut și în formă. Fost pușcaș marin, sau ceva la fel de brav.

— Lăsând la o parte forța fizică, pe care i-o recunosc pușcașului marin...

— Haide, nu fi atât de snob. Will e un intelectual, un om al Renașterii.

— Un om al *Renașterii*?

Leo nu-și putea stăpâni tonul zeflemitor.

— Da. Călătorea. Citea. Gătea. *Făcea tot felul de lucruri.*

— Ce făcea? Cioplea? Nu, nu, uitasem, suntem în Brooklyn. Tricota? Ți-a tricatat puloverul ăla?

— Puțin probabil, spuse Stephanie. Puloverul ăsta e din cașmir italianesc.

Îi arată un raft de cărți de pe peretele opus, pe care Leo îl admirase mai devreme pentru simplitatea elegantă.

— A construit biblioteca aia.

— Bine, recunosc, spuse el. E o bibliotecă frumoasă.

— E o bibliotecă *exceptională*.

— Și de ce nu e și *el* aici, dacă era așa grozav?

— Probabil pentru că nevastă-sa nu l-a dat încă afară din casă.

— Am înțeles, spuse Leo.

Meritase replica asta. Nu putea să-și dezlipească privirea de la raftul de cărți, care era – trebuia să admită – într-adevăr excepțional.

— Și voia alte lucruri.

Stephanie tăcu câteva momente, cugetând la faptul că Will era o companie foarte agreabilă și că ea nu fusese în stare să-l facă fericit în cele din urmă. Se mai întâlnea uneori, întâmplător, cu el și cu noua lui soție. Nu credea să fi având copii, deocamdată. Ridică privirea și se gândi: *Leo!*

Iar apoi: *Ai grijă.*

Afară, viscolul se întetea. Străzile erau pustii, nu erau nici trecători, nici mașini. Întregul oraș părea să se fi pus la adăpost de vreme. Focul trosnea și sfârâia, încălzind încăperea. Leo începu să se relaxeze pentru prima dată după câteva săptămâni, pentru prima dată după accident, de fapt. Îi fusese dor de Stephanie, de ușurința cu care relaționau, de prezența ei puternică și liniștitoare. Stând în fața lui, la lumina focului, radia de sănătate, de bunăstare și de voie bună.

— Nu-mi vine să cred că ți-ai vândut firma, spuse el.

— Mie nu-mi vine să cred cât de ipocrit ești.

— Nu sunt ipocrit, vorbesc din experiență. Eu n-ar fi trebuit să vând niciodată.

— Asta o zici acum. Eu îmi aduc aminte de vremurile alea. Erai în al nouălea cer când te-ai văzut cu tot purcoiul ăla de bani în mână. Plus de asta, eu nu am vândut nimic. Firma mea a fost achiziționată. Viața mea o să se simplifice considerabil. Abia aștept.

— Îți spun eu, insistă Leo. Ăla a fost începutul sfârșitului pentru mine.

Stephanie ridică din umeri, luă o clementină din bolul de pe masă și începu să o curețe.

— Ai fi putut să rămâi. Nathan voia să rămâi.

Nathan Chowdhury fusese asociatul lui Leo la SpeakEasyMedia. Lucrase din umbră, administrând partea financiară, și rămăsese în continuare după achiziția companiei; acum era director financiar al întregului concern. Din punctul de vedere al lui Stephanie, începutul sfârșitului pentru Leo nu fusese declanșat de vânzarea *SpeakEasy*, ci de „achiziția” Victoriei și de tot ceea ce urmasse – adică nimic.

Încă își amintea ziua în care Leo îi mărturisise gândul de a-și vinde afacerea, ziua în care îl vizitase la serviciu, într-o perioadă în care încercau – și aproape reușiseră – să fie „doar prieteni”. Victoria intrase în birou.

— Bună, îi spusese ea lui Leo, ridicând ușor din sprâncene, cu un zâmbet inexpressiv, superior.

Stephanie dedusese totul din acel unic cuvânt: *bună*. Tonul egal și intim din vocea gravă a Victoriei. Un *bună* care însemna că se treziseră în același pat în dimineața aceea și probabil încă aveau mirosul celui alt îmbibat în palme. Acel *bună* nu era nici curios, nici timid, nici defensiv; era o manieră de a-și marca teritoriul. După ce Leo vânduse *SpeakEasy* și se căsătorise cu Victoria, parcă îl înghițise pământul. Ultimul lucru de care avea nevoie de la el erau sfaturi de viață sau profesionale.

— Ar fi trebuit să mă suni, spuse Leo.

— De ce să te sun, Leo? Când am vorbit ultima oară?

Stephanie nu voia să-i ofere satisfacția de a-i mărturisi că *într-adevăr* îl sunase. Îi lăsase un mesaj pe telefonul mobil și fusese sunată înapoi de cineva care se prezentase drept *asistenta personală* a lui Leo.

— Și la ce îl asisti, mai precis? o întrebase Stephanie pe fetișcana de la telefon, care părea să aibă șaisprezece ani. Leo are o slujbă?

— Leo are mai multe proiecte în derulare, răspunsese fata. Avea o voce ridicol de nesigură și emoționată. Stephanie bănuia că recurgea la trucul cu asistenta ca să afle identitatea tuturor femeilor din lista de apeluri a lui Leo. Bravo ei, se gândise ea. Pot să-i transmit lui Leo în legătură cu ce problemă ați sunat? întrebase fata.

Stephanie închisese și nu mai sunase de atunci.

— Eu te-am sunat, spuse Leo.

— Înainte de ziua de azi? Acum doi ani.

— Nu-i adevărat.

— Doi ani.

— Doamne! spuse Leo. Îmi pare rău, spuse cu un hohot scurt de râs. Dacă te face să te simți mai bine, am încetat să mai fiu interesant cam acum doi ani.

— Nu mă simțeam rău oricum, dar mersi.

El se încruntă și o privi cu o expresie încă neîncrezătoare și ușor mâhnită.

— Doi ani? Serios?

— Serios, spuse ea.

— Atunci vino-ncoace și spune-mi ce-ai mai făcut, spuse el, bătând cu palma locul de lângă el de pe canapea.

∴

Câteva ore mai târziu, după ce mâncaseră mielul și completaseră stiva de lemne, ea îl pusese la curent cu toate știrile și bârfele de ultimă oră din lumea publicistică. Apoi Leo strânse masa, așeză vasele în mașină (nu prea bine) și spălă niște oale (și mai rău). Revenind în camera de zi, deschise încă o sticlă cu vin, iar ea servi castronele cu înghețată.

— E o idee bună să bei ăla? îl întreabă ea, arătând paharul de cabernet.

— Se presupune că nu, spuse el. Dar nu băutura e problema mea. Doar știi.

— Nu știu nimic, Leo. Dacă e să mă întreb pe mine, poate îți injectezi și heroină. De fapt, cred că chiar am auzit la un moment dat un zvon legat de tine și de consumul de heroină.

— Complet fals, spuse el. Am făcut și excese? Da. Îmi dau seama că trebuie să mă feresc de *speed*? Da. *Ăsta* – ridică paharul – nu e o problemă pentru mine.

— Deci, ai de gând să-mi povestești ce s-a întâmplat? Vrei să vorbești despre asta?

— Nu prea, spuse Leo.

Nu era sigur ce auzise Stephanie și poate nu-i spunea. George îl asigurase că întreaga pățanie fusese mușamalizată bine. Plătise o avere ca să-i cumpere Victoriei tăcerea, dar nu avea încredere în nimeni. Stephanie rămase tăcută. Pe fereastra din față se vedea că se strânsese zăpadă afară, o grămăjoară înaltă de vreo cincisprezece centimetri stătea într-un echilibru precar pe bara verandei de alături. Un automobil solitar se strecură încet pe strada acoperită de nămeți, derapând ușor. Auzea copiii din casa din spate,

care ieșiseră în curte țipând și râzând. Tatăl lor striga: „Nu mâncați zăpadă! E murdară”.

— Nu trebuie să vorbim despre asta, Leo, însă mă pricep să țin un secret.

Leo simți cum începură să îl împresoare imaginile din noaptea aceea: sunetul frânelor, aerul sărat și mușcător, vocea întreruptă a lui Marvin Gaye care se auzea din mașina care îi lovise, instigându-i s-o *facă*. Se întreba dacă ar fi bine să vorbească despre asta. Nu încercase nici măcar în așa-zisul centru de dezintoxicare. Se întreba ce ar zice Stephanie dacă și-ar descărca întreaga povară a acelei povești în fața ei, chiar atunci și acolo. Pe vremuri, își spuneau orice, sau mai degrabă – se corectă el în sinea lui – ea îi spunea orice, iar el îi spunea ce își închipuia că avea ea nevoie să audă. Dar se vede treaba că nu mersese prea bine.

— Leo?

Leo nici nu știa cu ce să înceapă. Se uita fix la chipul sculptat în marmura șemineului și realizează de ce i se părea familiar: părul în cascadă, nasul subțire de patrician, privirea arogantă.

— Seamănă cu Bea, spuse el.

— Cine?

— Lillian. Prietena ta de marmură. Seamănă cu Bea.

— Bea, spuse Stephanie, oftând și acoperindu-și ochii.

— Nu arată rău. Bea.

— Ah, nu, nu e asta. M-a sunat de câteva ori și am tot evitat-o. Ceva legat de o nouă carte.

— Doamne! Nu romanul.

— Nu, nu, nu. I-am zis acum multă vreme că n-o să-i mai citesc niciodată romanul ăla. De fapt, i-am recomandat să-și găsească alt agent. Pomenea ceva de un proiect nou în mesaj, dar... pur și simplu nu mă simt în stare. Stephanie se ridică și strânse castroanele goale de înghețată, odată ce atmosfera relaxată se destrămase. E unul dintre multele motive pentru care îmi place să fac parte dintr-o operațiune mai amplă, spuse ea. Nu suport să mă simt responsabilă pentru fostele talente. E prea apăsător. Pot s-o trimit la altcineva care nu o să aibă niciun scrupul s-o refuze.

Imaginându-și-o pe Bea refuzată de cine știe ce asistentă anonimă, Leo deveni neașteptat de melancolic. Nu fusese surprins când se dovedise că primele ei povestiri fuseseră un argument în favoarea tinereții și a cutezanței (datorită *lui*), dar probabil că acum își dădea deja ultima suflare. Fusese prima clientă importantă a lui Stephanie, persoana care îi făcuse pe editori

și pe alți scriitori în devenire să o ia foarte în serios pe Stephanie, deși era foarte tânără. Nu-i plăcea gândul că Bea bătea pasul pe loc și era nevoită să lucreze cu Paul Underwood la o revistă literară obscură, locuind singură în apartamentul acela de la periferie. Îi venea greu să se gândească atât la fratele, cât și la surorile lui, din diverse motive, așa că prefera să nu o facă. În clipa de față, simțea că nu există niciun petic sigur de pământ pe care să aterizeze gândurile lui, care să nu fie minat de regrete, de furie sau de remușcări.

— Ai dreptate, spuse Stephanie, ridicându-se în picioare și uitându-se atent la șemineu. Chiar seamănă cu Bea. La naiba.

— Nu pleca, spuse Leo.

— Mă duc doar până la bucătărie.

— Rămâi aici, spuse el.

Nu îi plăcea sunetul propriei voci, ușor tremurândă. Și nu îi plăcea *absolut deloc* faptul că brusc i se accelerară bătăile inimii, senzație pe care până acum o asociase cu o anumită categorie de substanțe psihotrope, nu cu atmosfera unei camere de zi din Brooklyn, cu Stephanie.

— Mă întorc imediat, spuse Stephanie.

Leo păru să se îngălbenească puțin la față și, preț de o clipă, arătă pierdut, aproape speriat, ceea ce o îngrijoră pe Stephanie.

— Leo?

— Mă simt bine. Scutură ușor din cap și se ridică în picioare. Ăla e vechiul tău pick-up?

— Da, spuse ea. Pune niște muzică. Mă duc să clătesc astea.

Din bucătărie, Stephanie îl auzea pe Leo căutând printre discurile ei. Îi strigă din salon:

— Gusturile tale muzicale au rămas la fel de oribile.

— Ca toată lumea din America, și eu îmi țin muzica pe computer. Alea sunt de pe vremuri. Abia am adus pick-up-ul din beci, acum câteva luni.

Leo citea de pe copertele albumelor:

— Cyndi Lauper, Pat Benatar, Huey Lewis, *Paula Abdul*? Asta parcă e o selecție neinspirată de la emisiunea „Where Are They Now?” de la MTV.

— Mai degrabă, ceva de genul: ghici cine s-a înscris în Columbia House Record Club când avea optsprezece ani.

Leo tresări puțin când o auzi pomenind de *Columbia Records*. Dar își reveni repede.

— Ah, în sfârșit, spuse el.

Stephanie auzi sunetul pick-up-ului care începuse să se învârtă și scârțâitul familiar al acului pe rilurile discului. Apoi primele note ciudat de disonante ale unui pian și vocea îngânată și răgușită a lui Tom Waits umplură casa.

*The piano has been drinking
My necktie is asleep*^[2]

Stephanie nu mai auzise cântecul acela de ani de zile. Probabil din perioada în care era împreună cu Leo. Albumul era probabil al lui Leo. În diminețile în care era mahmur (multe dimineți; majoritatea), o trezea cântând melodia asta. Îi trăgea corpul adormit în brațele lui, apăsându-i spatele cu penisul semierect. Iar ea încerca, fără convingere, să se cuibărească mai bine în pat, rămânând pe tărâmul somnului, alinată de senzația liniștitoare a brațelor lui Leo care o țineau strâns.

— Duhnești, mormăia ea, prefăcându-se mai agasată decât era de fapt, când în fond nici nu o deranja prea tare respirația lui mirositoare. Miroși ca unchiul meu Howie după o noapte la bar.

Iar el îi cânta la ureche, cu vocea spartă de la whisky:

*The piano has been drinking
Not me, not me, not me*^[3]

La chiuvetă, luă din nou la spălat tava pe care Leo o lăsase cu o peliculă de grăsime și încercă să concilieze imaginea lui Leo, cel care se afla acum în salonul ei, cu imaginea lui Leo, cel pe care îl întâlnise ultima dată cu doi ani în urmă, într-o seară când el ieșise în oraș cu Victoria și păreau amândoi beți criță. Leo cel de acum era mai slab și, în ciuda a ceea ce auzise – și chiar văzuse uneori cu ochii ei – despre ultimii ani frământați de nopți albe, de probleme conjugale și de alte diverse neplăceri, arăta totuși mai tânăr. Era mai liniștit, mai calm. Încă amuzant. Încă plin de viață, încă frumos.

Scutură din cap. Nu avea de gând, *sub nicio formă*, să se lase din nou atrasă în raza de acțiune a lui Leo. De fapt, era cazul să stabilească niște reguli clare și ferme referitoare la cât timp putea să rămână la ea. Și trebuia să dea o fugă până sus ca să-i facă patul pe canapeaua extensibilă din birou.

Apoi Leo apăru în spatele ei. Îi puse o mână pe umăr.

— Vrei să dansăm? o întrebă el.

Ea râse.

— Nu, spuse ea. În mod sigur nu vreau să dansez cu tine. Și încă ceva: nu te pricepi deloc la spălat vase. Uită-te și tu.

— Vorbesc serios, spuse el, ridicându-i mâinile pline de clăbuc din chiuvetă.

— Leo, răspunse ea, menținându-și postura rigidă, ți-am explicat clar.

Adoptase o poziție ofensivă, însă el percepu o nuanță nouă în vocea ei, o ezitare fugară.

El se apropie și mai mult.

— Ai zis fără sex. Respect regula asta.

Își concentra întreaga atenție asupra ei. Dorința lui era una fizică, într-adevăr (trecuseră douăsprezece săptămâni de la ultima partidă de sex, dacă nu punea la socoteală și cele câteva aventuri ne semnificative cu asistenta medicului de la dezintoxicare, în sala de sport), însă își aminti totodată cât de mult îi plăcea partea asta, să îi străpungă platoșa țepoasă, să o deschidă larg ca pe o scoică. Nu se gândise la asta de multă vreme, câtă satisfacție îi dădea faptul că reușea să o învingă. La dracu' cu pompierul!

Ea oftă și privi dincolo de el, pe ferestrele din spate, la noaptea așternută peste Brooklyn și la fulgii de nea care se roteau febril în lumina lămpii de pe terasă. Avea mâinile umede și reci, iar căldura degetelor lui Leo în jurul încheieturilor ei o tulbura.

Leo nu-i putea desluși expresia de pe chip. Pasivitate? Încurajare? Resemnare? Încă nu citea dorință pe chipul ei, însă își amintea cum să o scoată la suprafață.

— Steph? spuse el.

Ea schiță un zâmbet trist.

— Serios, Leo, spuse ea încet, aproape implorându-l. Sunt fericită.

Acum se afla atât de aproape de ea încât putea să se aplece și să-și cufunde fața în gâtul ei, și să-i adulmece aroma pielii, mirosul acela familiar care amintea de clor, dându-i senzația că ar putea să plonjeze în ea, să înoate cu încredere și vigoare. Rămaseră astfel câteva clipe. El își simțea pulsul nebunesc încetinind treptat și potrivindu-se cu cadența regulată a inimii ei statornice. Se îndepărtă puțin ca s-o privească. Își trecu degetul mare peste buza ei de jos, cu același gest cu care atinsese mai înainte chipul de marmură, însă de data asta buza se înmuie.

În secunda următoare, din curtea din spate se auzi un bubuit care sfârtecă liniștea de afară ca un tunet. Apoi luminile pâlpâiră. Și se așternu bezna.

7.

Când ajunse la Oyster Bar, Leo reuși să-l vrăjească pe șeful de sală cel ursuz. În numai câteva minute, membrii familiei Plumb primiseră locuri la o masă în jurul căreia se așezaseră, fără a intenționa, în ordinea vârstei: Leo, Jack, Bea, Melody. Își scoaseră pardesiele și căciulile și insistară în refuzul de a comanda altceva „decât apă și cafea”. Leo se scuză pentru întârziere, motivând că locuiește la o cunoștință în Brooklyn (*Stephanie!* realizează Bea) și luase trenul greșit, așa că fusese nevoit să refacă traseul. Urmară uzualele schimburi de replici de complezență: cum devenise Brooklyn atât de aglomerat și de scump, de ce circula metroul atât de prost în weekend, mă rog, nici starea vremii nu era favorabilă, zăpadă în octombrie! Apoi se așternu o tăcere stânjenitoare, însă nu și pentru Leo; își observa extrem de calm fratele și surorile, care, la rândul lor, îl priveau stânjeniți.

Toți trei se întrebau cum reușea oare, cum izbutea întotdeauna să rămână imperturbabil în timp ce îi exaspera pe ceilalți, cum chiar și în acel moment, la întâlnirea aceea, unde Leo ar fi trebuit să fie copleșit de rușine, vulnerabil, iar balanța puterii ar fi putut, *ar fi trebuit* să se încline în defavoarea lui, chiar și acum stăpânea situația și emana forță. Chiar și în aceste circumstanțe, așteptau, *sperau*, respectuoși să deschidă el discuția.

Însă el rămase nemișcat, privindu-i, studiindu-i curios și atent.

— Ne bucurăm să te vedem, spuse Bea în cele din urmă. Arăți bine. În formă.

Afecțiunea ei detașată îl făcu pe Jack să-și relaxeze umerii, și pe Melody să-și descleșteze maxilarul.

Leo zâmbi.

— Și eu mă bucur să vă văd. Sincer.

Melody simți că se înroșise la față. Stingherită, își acoperi obraji cu mâinile.

— Presupun că ar trebui să trecem direct la subiect, spuse Leo.

În taxi, venind dinspre Central Park, se hotărâse să abordeze fără ocolișuri situația dezagreabilă în care se găsea. Își dădu seama, oarecum surprins, că nu se gândise aproape deloc la momentul acesta în timpul lungilor lui săptămâni la Bridges. Fusese atât de concentrat pe dizolvarea căsniciei cu Victoria, încât pierduse din vedere consecințele acțiunilor lui Francie. De fapt și de drept, nici nu înțelesese pe deplin motivul pentru care

Francie acționase în acel fel, până în urmă cu câteva săptămâni. Când George îi comunicase că mama lui avea de gând să cumpere tăcerea în privința chestiunii Rodriguez, Leo sperase, pentru un moment, că își va utiliza propriile ei resurse considerabile, sau pe ale lui Harold. Dar, vai!

— Știu că vrei să vorbim despre Moștenire, continuă el, satisfăcut să constate că îi luase prin surprindere cu abordarea lui directă. Așa că, în primul rând, vreau să vă *mulțumesc*. Știu că nu aveți nicio obligație să acceptați planul lui Francie, și vă sunt recunoscător pentru asta.

Bea se uită la Melody și la Jack, care se foiră puțin pe scaun; toți arătau contrariați și neliniștiți.

— Ce e? întrebă Leo, realizând cu întârziere ce se întâmpla.

— Nu prea am avut niciun cuvânt de spus, zise Jack.

— Nu am aflat decât după ce faptul a fost consumat, explică Melody.

— Serios? întrebă Leo, întorcându-se către Bea, care încuviință din cap.

Leo se lăsă pe spătarul scaunului și își roti privirea în jurul mesei. Desigur. Se mustră în sinea lui pentru că judecase greșit situația, însă, în același timp, se lăsă pentru o clipă inundat de un val de euforie, fiindcă Francie acționase în mod atât de hotărât și cu totul straniu în favoarea lui. Însă nu-i luă mult să realizeze că se înșela și în privința aceasta. Francie nu-l salvase *pe el*; fără îndoială, își salvase propria piele, și pe a lui Harold. Leo parcă și auzea vocea guturală a lui Harold repetând întruna, despre tărășenia cu pricina, cum că se dusesse vestea *în tot în East End*.

Bea urmărea atentă reacția lui Leo la această nouă informație.

— Am încercat să te sun, Leo, spuse ea. De nenumărate ori.

— Bun, spuse el. În regulă.

Se complicaseră lucrurile.

După ce se logodise cu Victoria, la scurtă vreme după ce vânduse *SpeakEasy* și „își luase concediu” (după cum vedea el lucrurile), și după ce ea refuzase să încheie un contract prenuptial, Leo își deschisese un cont în străinătate în timpul uneia dintre călătoriile lor pentru scufundări în Grand Cayman. Luase decizia sub impulsul momentului, când ea era la cumpărături. Contul întrunea absolut toate condițiile legale, și deși intenționase să o anunțe pe Victoria, până la urmă nu-i spusese nimic. Îl considera un soi de asigurare, ca o pensie privată, poate un mod de a-și pune la adăpost o parte din bani pentru zile negre. Pe măsură ce căsnicia lui începuse să scârțâie, alimentase din ce în cel mai mult contul. Unul dintre avantajele nechibzuinței cu care el și Victoria aruncau cu banii era faptul că

ea nu mai putea ține socoteala cheltuielilor. Câteva mii aici, câteva mii dincolo; de-a lungul anilor, se adunaseră. Avea tot timpul în minte banii aceia și ziua în care pur și simplu avea să se ridice și să plece. Ceea ce îl ținuse pe loc atâția ani fusese speranța că Victoria se va sătura prima de el, se va îndrăgosti de altcineva și îl va părăsi, iar el va putea evita astfel un divorț care l-ar fi adus la sapă de lemn. Când înțeleșese, în cele din urmă, că Victoria nu avea să facă pasul acesta niciodată (de ce nu se însurase și el cu o femeie la fel de frumoasă, dar mai puțin calculată?), se abandonase total unui stil de viață libertin. Nu-i părea rău să vadă cum se risipesc banii din conturile lor comune. Așadar, deși accidentul fusese un eveniment umilitor și nefericit, pe de altă parte, în mod bizar, îl eliberase de viața lui anterioară, din care își dorea oricum, cu disperare, să evadeze. Luni întregi se așteptase ca avocații Victoriei să-i depisteze economiile secrete și să-i fluture triumfători pe sub nas dovada existenței lor, însă nu se întâmplase asta. Avea aproape două milioane de dolari puși bine, aproximativ suma pe care o datora în contul Moștenirii. Nu se atinsese de niciun sfanț din depozitul cu dobândă scăzută; banii erau în siguranță. La dispoziția lui. Dacă alimenta fondul Moștenirii pentru a restitui datoria către frații lui, cele două milioane ale lui s-ar fi împărțit la patru. Socoteala nu-l avantaja deloc.

— Mi-aș dori să am undeva niște bani puși deoparte și să vă scriu tuturor câte un cec, spuse Leo. Își așază palmele pe masă, privindu-i în ochi pe fiecare în parte. Nu ar fi putut conduce o companie atâția ani fără să învețe arta de a se reorienta rapid și de a influența un grup de oameni adunat în jurul unei mese. Avea nevoie să mai câștige puțin timp. Dar nu-i am. O să am nevoie de ceva timp, continuă Leo.

— Cât timp? sări Melody puțin prea repede.

— Mi-aș dori să pot răspunde la întrebarea asta, spuse Leo, ca și cum aceasta ar fi fost dorința lui cea mai arzătoare. Dar pot să vă promit un lucru: am de gând să încep imediat să muncesc din greu ca să reconstruiesc tot ce-am pierdut. Deja am câteva idei. Am și început să dau niște telefoane.

— Care-i planul? întrebă Jack, dorind detalii precise. Ai cum să împrumuți de undeva banii pe care ni-i datorezi? Să te achiți față de noi și să rămâi dator altcuiva?

— Tot ce se poate, spuse Leo, conștient că șansele lui de a obține un împrumut de la cineva la ora actuală erau inexistente. Sunt multe posibilități.

— Cum ar fi? întrebă Jack.

Leo clătină din cap.

— Nu vreau să lansez prea multe ipoteze cu *dacă* și cu *parcă*.

— Crezi că e posibil să ai banii – sau cel puțin o parte din ei – până la termenul la care trebuia să-i primim? întrebă Melody.

— În martie? întrebă Leo.

— Februarie. Ziua mea e în februarie, îl corectă Melody, care era mult prea îngrijorată de felul în care decurgea discuția pentru a se mai indigna.

— Eu sunt în martie, spuse Bea.

— Așa e. Leo bătu un scurt ritm pe masă cu degetul mare și cu cel mic. Arăta de parcă ar fi rezolvat o ecuație complicată în minte. Așteptau cu toții încordați. Ce ziceți de asta? spuse el într-un sfârșit. Dați-mi trei luni.

— Ca să ne dai banii? întrebă Jack.

— Nu, ca să încropesc un plan. Un plan solid. Nu cred că o să am nevoie de trei luni, dar știți și voi ce dificil e să faci rost de finanțare în ziua de azi, spuse el adresându-i ultimul comentariu lui Jack. Doar ai și tu o afacere și știi cum e.

Jack încuviință solemn din cap. Bea abia se abținu să nu-și dea ochii peste cap. Leo. Viclean cât cuprinde.

— Și trebuie să mai luăm în considerare și faptul că vin sărbătorile, când e greu să dai de oameni. Cred că am nevoie de trei luni ca să vin cu niște opțiuni, spuse el. Ideal ar fi să am mai mult de o singură opțiune viabilă ca să vă pot restitui integral banii cât mai curând posibil. Nu vă promit că în februarie, dar vă promit că o să muncesc mai mult ca oricând ca să mă revanșez. Își roti din nou privirea în jurul mesei. Ceea ce vă cer este să aveți încredere în mine.

PARTEA A DOUA

SĂRUTUL

8.

Paul Underwood își conducea revista literară, *Paper Fibers*, dintr-un mic furnicar de birouri la care ajungeai urcând pe niște scări ca vai de lume dintr-o clădire dărăpănată situată în umbra Podului Manhattan. Cumpărase clădirea din cărămidă cu patru etaje înainte ca zona Dumbo din Brooklyn să devină DUMBO, când locuitorii din Manhattan începuseră din nou să migreze în masă, fiindcă nu-și mai permiteau să stea în Brooklyn Heights și Cobble Hill, însă erau atrași de valoarea estetică și istorică a caselor roșii, la prețuri relativ convenabile, din Park Slope și Fort Greene. Dăduse întâmplător peste această zonă îngustă într-o sâmbătă însorită de vară, după ce traversase Podul Brooklyn. Îndreptându-se agale spre nord, se pomenise plimbându-se printre clădirile industriale și admirând străzile cu clădiri gri-albăstrui din cărămidă belgiană, dispuse în modele atrăgătoare, și traversate de vechi șine de tramvai dezafectate. Observase cu satisfacție absența buticurilor cu haine costisitoare, a cafenelelor extrem de scumpe, a restaurantelor cu câte un perete din cărămidă și cuptoare pe lemne. La fiecare patru clădiri, una părea să fie sediul unui service auto sau al unui atelier de reparat cine știe ce electrocasnice. Îi plăcea atmosfera; îi amintea de Soho, pe vremea când cartierul era plin de energie și vigoare, și avea un oarecare aer amenințător teatral. În apropiere de râu, un afiș anunța că parcul aflat în paragină, populat de traficanți de cocaină și de clienții lor, urma să fie extins și renovat. Observă că același dezvoltator imobiliar împânzise tot cartierul cu semne care anunțau transformarea clădirilor industriale în spații rezidențiale.

Oprindu-se la un colț de pe Plymouth Street, în după-amiaza aceea, în ultimele zile din secolul al douăzecilea, ascultând troncănitul și uruitul camioanelor care se apropiau de Podul Manhattan la nord, privind arcadele luminate de soare ale Podului Brooklyn la sud, Paul Underwood își văzu

viitorul: o pancartă pe care scria DE VÂNZARE, pe o clădire de pe colț, ce părea abandonată. În partea de sus a fațadei roșcat-maronii reuși să distingă literele vechi și șterse ale unei firme de mult desființate, care își avusese sediul în clădirea respectivă: PLYMOUTH PAPER FIBERS, INC. Luă denumirea firmei ca pe un semn. Cumpără clădirea în săptămâna următoare și-și înființează revista literară, *Paper Fibers*, în anul următor.

Paul locuia la etajul cel mai de sus al clădirii (un apartament cu două dormitoare, renovat cu grijă, mobilat cu gust, dăruit cu o priveliște impresionantă), chiar deasupra birourilor revistei *Paper Fibers*, care erau înghesuite în jumătatea din față a catului al treilea, în jumătatea din spate a aceluiași etaj și la etajul doi se aflau două apartamente modeste de închiriat, care deveniseră din ce în ce mai profitabile. La parter, era un magazin de lenjerie intimă. La Rosa nu vindea desuuri pretențioase, nimic din dantelă, cu push-up sau transparent, ci ceea ce Paul considera articole de lenjerie pentru cucoane și babe. Până și trunchiurile de manechine din vitrină păreau să se simtă incomod, strangulate cu bustiere și burtiere, care semănau cu niște cămăși de forță, cu șirurile acelea de cârlige metalice, centuri elastice care atârnavă din toate părțile și bretele late. Paul nu înțelegea cum de nu dăduseră încă faliment, nu văzuse niciodată mai mult de un singur client în magazin odată. Avea niște bănuieli, însă cecul pentru chirie îi venea la timp în fiecare lună, așa că, din punctul lui de vedere, La Rosa n-avea decât să spele chiloți sau bani, sau să vândă orice pofta indivizilor bizari care îi treceau pragul și plecau de obicei cu mâna goală.

Paul se străduia din răspuțuri să nu amestece viața privată cu cea profesională. Nu aducea nimic de lucru „sus”, nu-și făcea niciodată apariția în birourile de la *Paper Fibers* în ceea ce considera a fi haine civile; se îmbrăca întotdeauna corespunzător pentru drumul până la etajul inferior. În fiecare dimineață își puneă unul dintre costumele cu croială perfectă și alegea un papion din vasta lui colecție. Considera că forma de fluture de sub bărbie era necesară pentru a atenua efectul feței prelungi și al părului anost, fin ca puful sugarilor, castaniu-cenușiu, cu tendința de a sta zburlit deasupra urechilor sau în creștet.

— Ți-ar sta bine cu cravate colorate, îi spusese fosta lui soție, făcând, cu diplomatie, aluzie la trăsăturile lui oarecum șterse – ochi cenușii care păreau mai degrabă apoși decât frapanți, buze subțiri, un nas moale, ca de plastilină.

Paul nu avea nicio problemă cu înfățișarea lui banală. Îi oferea șansa de a

fi invizibil în anumite situații; auzea din întâmplare lucruri pe care nu ar fi trebuit să le audă, oamenii îi făceau confidențe, considerându-l, în mod eronat, inofensiv. (Înfățișarea lui nu reprezenta însă *întotdeauna* un avantaj. Ca de exemplu, la prânzul pe care îl avusese de curând cu o tânără poetă, după ce corespondența lor electronică căpătase o notă de flirt. Din expresia zugerăvită pe fața ei reieșise cât se poate de clar cât era de dezamăgită de aspectul lui fizic, care contrasta cu stilul viguros, stăpân pe sine, al exprimării lui din e-mailuri. De altfel, și el fusese surprins. Surprins să descopere că persoana respectivă nu semăna deloc cu cea din fotografia de autor, cu păr strălucitor, ochi migdalați și buze lucioase ademenitoare.)

Pentru Paul erau importante rutina și obișnuința. Mânca același lucru în fiecare zi la micul dejun (un castron de terci de ovăz și un măr), după care își făcea plimbarea de dimineață pe Fulton Ferry Landing. În cursul săptămânii, nu se abătea niciodată de la traseul obișnuit, devenind un experimentat cronicar al promenadei, cu toate metamorfozele ei sezoniere. Astăzi, bătea cu putere un vânt aspru, care îi biciuia pe bieții trecători suficient de temerari ca să iasă din casă; el înainta împotriva curentului, aplecându-se înainte și înfășurându-și mai strâns fularul. Îi plăcea râul, chiar și în timpul sumbrelor ierni newyorkeze, îi plăceau luciul acela gri-metalic și valurile albe amenințătoare. Nu se plictisea niciodată de priveliștea portului; întotdeauna se simțea norocos să se afle chiar acolo unde era, în locul pe care îl alesese să-i fie cămin.

În timp ce se îndrepta spre cealaltă extremitate a debarcaderului, Paul zări silueta familiară a lui Leo Plumb șezând pe una dintre băncile din apropierea apei. Leo și Paul începuseră să se plimbe împreună din când în când. Leo ridică privirea și-i făcu cu mâna. Paul iuți pasul. Începuse să aștepte bucuros zilele în care Leo îl aștepta pe acea bancă. Se întâmplaseră și lucruri mai ciudate pe lume, se gândi el.

∴

Paul rămăsese șocat când se închisese revista *SpeakEasy*, iar Leo nu îl invitase să-l ajute să pună bazele website-ului care avea să devină în cele din urmă *SpeakEasyMedia*. Leo nu luase pe toată lumea din redacția revistei tipărite, însă îi luase pe cei considerați în general drept cei mai inteligenți și mai dezirabili, iar Paul se inclusesse mereu fără dubii în categoria aceasta. Poate că nu era cel mai talentat scriitor sau cel mai curajos reporter, dar te puteai baza pe el; era competent și ambițios – oare aceste calități nu contau chiar deloc? Respecta termenele impuse, textele lui

erau îngrijite, dădea mereu o mână de ajutor oriunde era nevoie, chiar dacă sarcina respectivă nu intra în atribuțiile lui. Făcea tot ce trebuia făcut ca să câștige lucrurile pe care și le dorea. Era *de treabă*.

Fusese o lovitură pentru el și faptul că decizia lui Leo de a nu-l coopta în echipă în continuare nu uimise pe nimeni. În zadar așteptase priviri șocate, semnul cuiva care să-l cheme în spatele unei uși închise și să-l întrebe mirat: „Leo nu te ia *tocmai pe tine?*” Când nu se întâmplase nimic din toate astea, realizase că nimeni nu-l considera, de fapt, un angajat valoros.

La un moment dat, își luase inima în dinți și-l întrebase pe Leo cum stă treaba.

— Underwood, asta nu-i de tine, spusese Leo, bătându-l cu palma pe umăr și privindu-l drept în ochi în modul lui caracteristic, care te făcea să te simți flatat că îți acordă întreaga lui atenție și, în același timp, te zăpăcea, făcându-te să-ți pierzi șirul gândurilor. Nu te-ai simți bine deloc. Tu ești un tip care se pricepe la articole cu greutate. Nu ți-aș face asta. Plus că salariul e ridicol.

Paul se consolase o vreme cu explicația lui Leo. Probabil *chiar* i-ar fi displicut cancanurile; el se specializase într-adevăr pe reportaje culturale de amploare. Și nu era dispus să muncească pe o nimica toată. Dar, ulterior, Paul aflase că Leo îl angajase pe Gordon FitzGerald în funcția de redactor coordonator la noul *SpeakEasy*. Gordon nu era cu nimic mai interesat de pastilele de bârfe mondene decât Paul, și cu siguranță Gordon nu lucra pe un salariu de nimic. Paul fusese superiorul lui Gordon – el îl recrutase! – și știa că omul aducea numai necazuri, era un bețiv și o lichea de prima mână. Luni întregi după plecarea lui Leo, Paul nu precupețise nicio ocazie de a-și exprima părerea despre noua afacere: „O să se ducă la fund în șase luni”. Desigur, se înșelase amarnic.

Paul nu știa cum de ajunsese Leo la dezintoxicare, fiindcă detaliile făcute publice erau sumare, iar de la Bea nu scotea nimic. Auzise zvonuri despre un accident rutier în Hamptons. Soția lui Leo, Victoria, fusese văzută prin oraș întâlnindu-se cu diverși bărbați cunoscuți în lumea mondenă. Se părea că Leo se aciuse (*din nou*) acasă la Stephanie Palmer, în Brooklyn. Automobilul lui Porsche dispăruse din peisaj.

Când Leo își făcu apariția la redacția lui, într-o dimineață de noiembrie, aparent căutând-o pe Bea, Paul nu bănuia nimic. Însă Leo rămase ore întregi în birou, băgându-și nasul peste tot, punând întrebări despre programul publicației, termenele publicitare, volumul de vânzări, abonamente,

finanțare. Se interesă de apariția online a revistei (slabă), de relațiile cu scriitorii (solide) și de planurile de extindere ale lui Paul, în cazul în care ar avea finanțe în acest scop: „Dacă ai avea resursele necesare?”

Paul crezu că înțelesese.

— Te-a trimis Nathan, spuse Paul. Lucrați iar împreună.

Avea sens; fuseseră asociați pe vremuri, iar Paul se gândea că întâlnirea pe care o avusese de curând Leo cu Nathan fusese promițătoare. Leo îi aruncă lui Paul o privire plină de înțeles și spuse:

— Oficial? Nu. *Oficial?* Asta e doar o vizită de curtoazie.

— Am înțeles, spuse Paul.

Nu înțelegea nimic, însă spera din tot sufletul că Leo venise, fie neoficial, fie oficial, din partea lui Nathan. La una dintre nenumăratele petreceri de sărbători la care participase în decembrie – nici nu mai știa la care, era un amalgam în memoria lui: același vin spumant ieftin, aceleași cubulețe de brânză fade și briose fără gluten –, unul dintre foștii lui colegi de la *SpeakEasy* menționează că auzise de intenția lui Nathan de a înființa sau a investi într-o revistă literară.

— Ca să-și amortizeze pierderile? întrebă Paul, neputând să-și închipuie un alt motiv.

— Cred că e mai degrabă o chestiune de orgoliu, îi răspunse amicul respectiv. Ceva onorabil și pretențios, care să compenseze pentru celelalte chestii.

Celelalte chestii, din câte știa Paul, se refereau nu numai la vulgaritatea știrilor de scandal publicate online de *SpeakEasyMedia*, ci și la site-ul porno *soft-core* care genera cea mai mare parte a profiturilor companiei.

— Ai idee pe cine are în vizor?

— Habar n-am. Ar trebui să-i dai un telefon. Bani pe care e dispus să-i arunce pe asta sunt mărunțiș pentru el, dar pentru tine ar însemna probabil o sumă fabuloasă.

Paul sunase a doua zi și programase o întâlnire. Câteodată, avea senzația că a menține *Paper Fibers* pe linia de plutire era o provocare echivalentă cu încercarea de a traversa Oceanul Atlantic pe o plută putrezită. Tot timpul astupa câte o gaură, după care apărea alta, și alta, iar el simțea că afacerea lui se duce la fund mult prea des ca să mai facă față.

Chiria percepută pe apartamentele din clădire – în plus față de avantajul de a locui și de a lucra într-un spațiu pentru care nu trebuia să plătească el însuși chirie – îi asigura o parte din venituri, suficient cât să-și plătească un

salariu modest lui, lui Bea și încă unei angajate permanente (care era editor-șef și își petrecea majoritatea timpului completând solicitări de subvenții, curtându-se cu potențiali sponsori și străduindu-se să-și păstreze actualii colaboratori de partea lor). *Paper Fibers* avea un număr substanțial de abonați – conform așteptărilor – și reușea chiar să strângă o sumă considerabilă din publicitate, însă nu destul ca să-și acopere toate cheltuielile, să-și plătească scriitorii și să-și mențină proiectele într-un stadiu satisfăcător.

Cea mai mare parte a fondurilor externe proveneau de la cele două mătuși în vârstă ale lui Paul, surorile răposatului său tată, care nu se măritaseră niciodată și îl tratau pe Paul ca pe un fiu. Făceau parte dintr-o anumită categorie de newyorkeze vârstnice, care locuiau de zeci de ani în același apartament cu chirie fixă, la o aruncătură de băț de Lincoln Center. Erau pasionate de lectură, călătoreau mult, participau regulat la tot soiul de seminare publice și mergeau la matineul de miercuri de pe Broadway. Aveau abonamente anuale la balet, la Carnegie Hall, la Ninety-Second Street Y și lojă rezervată la Shea Stadium. În fiecare an, în ianuarie, de când Paul își înființase publicația, îi trimiteau un cec extrem de generos. Fondul Surorilor, cum îl numea el (și cum era afișat pe pagina sponsorilor, ceea ce le făcea deosebită plăcere), constituia sursa din care își putea plăti scriitorii și din care reușea, o dată sau de două ori pe an, să publice câte o carte într-un tiraj modest. De obicei, era vorba despre câte un volum de poezii, un roman scurt sau o colecție de eseuri.

Cu doi ani în urmă, cecul din ianuarie fusese ceva mai mic. În anul următor, și mai mic, iar cu o lună în urmă, conținea doar jumătate din suma de pe vremuri. Paul nu le-ar fi cerut niciodată socoteală, însă își făcea griji că poate se întâmplase ceva, și mătușile lui nu îi spuneau. Le invită în oraș, așa cum făcea în fiecare an, în ianuarie, ca să le mulțumească pentru contribuție; beau ceva la Algonquin și luau cina la Keens Steakhouse. Înainte să apuce Paul să le întrebe dacă exista vreo problemă, aduseră ele vorba despre cecurile a căror sumă se tot diminuase, exprimându-se în felul lor caracteristic, ca și cum ar fi fost o singură persoană. Se obișnuise cu stilul lor excentric până acum, însă în rarele ocazii când trecuseră pe la biroul lui – „doar ca să arunce o privire” –, își dădu seama cum le priveau ceilalți. „Parcă sunt doamnele alea din Grey Gardens”, spusese odată una dintre stagiare, „doar că nu au Alzheimer și pisici”.

— Ne pare tare rău, îi spuseră ele la prânz. Din câte se pare, ne cheltuim

fondul de pensii ceva mai repede decât ar fi normal.

— Contabilul nostru a pus piciorul în prag, scumpule, încearcă să ne convingă să ne reducem cheltuielile la jumătate.

— Mai ales cele pe care le consideră „inutile”, orice ține de acte de caritate.

— Îți poți închipui cât de prost ne simțim. Desigur, inițial nu am consimțit, dar apoi...

— Ne-a convocat la el în birou! Ca un director de școală care îi trage de urechi pe niște chiulangii. A fost jenant...

— De-a dreptul *jenant*. Avea tabele.

— Nu tabele, grafice. Erau foarte colorate.

— *Foarte*, spuseră ele, încuviințând din cap la unison, cu o mină gravă.

— Ca să-ți dai seama, secțiunea veniturilor viitoare preconizate era toată roșie...

— Roșu nu e de bine.

— Îmi imaginez că nimeni nu vrea să vadă roșu în tabele, spuse Paul.

— Grafice.

Păreau atât de tulburate – evitau contactul vizual, își beau din vin prea repede –, încât le asigură imediat de înțelegerea lui.

— Ați făcut deja atât de mult pentru mine, spuse Paul. Ați făcut mai mult decât trebuia.

— Cecul nostru o să se micșoreze de la an la an, dar poți totuși să contezi pe noi măcar pentru *puțin*.

— Mă tem că am trăit prea mult. Cine și-ar fi închipuit?

— Mai ales după toți anii în care am fumat? După ce am consumat atâta carne roșie? Mare minune dacă ne mai rămâne ceva și pentru înmormântare, când o să vină și ziua aia.

Paul decise să ignore formularea bizară, prezumția că doi oameni pot avea o *singură* înmormântare – în aceeași zi –, cu toate că era imposibil să și le imagineze pe cele două surori una fără cealaltă.

Deși crezuse că avea mai mult timp la dispoziție, Paul se aștepta ca ziua aceasta să sosească în cele din urmă; mătușile lui nu aveau să trăiască veșnic, încercase de nenumărate ori să-și pună la punct socotelile, să-și consolideze finanțele insuficiente, însă *detesta* socotelile. Tocmai se străduia să găsească o soluție pentru a face rost de mai multe fonduri, când auzi, în mod aproape miraculos, zvonurile acelea despre Nathan și stabili o întâlnire. Nathan nu promisese nimic, însă se arătase interesat, chiar curios.

Îi adresase o sumedenie de întrebări, iar Paul îi oferise răspunsuri inteligente, bine cumpănite. Cum altfel? În fond, se gândea în permanență la schimbările pe care le-ar face dacă ar avea mai mulți bani. Website-ul era o joacă de copii, o simplă pagină la care te puteai abona, iar mulți dintre scriitorii lui erau nemulțumiți de faptul că textele lor nu erau disponibile online. Voia să publice mai multe cărți, mult mai multe cărți. Voia să extindă modesta, însă apreciată serie de lecturi publice, să înființeze o conferință de vară și poate să deschidă un centru de scriere creativă pentru tinerii din medii defavorizate. Dar pentru toate astea avea nevoie de mai mulți bani decât avusese vreodată.

— Hai să ne mai gândim amândoi la asta încă puțin, spusese Nathan. Te caut eu peste câteva săptămâni.

Apoi apărură Leo în biroul lui, inspectând locul și punând întrebări.

— *Neoficial*, îi spuse Paul lui Leo, te interesează vreun aspect anume referitor la modul în care merg lucrurile pe aici?

De atunci, se întâlnise cu Leo de câteva ori, și, de obicei, punctul de pornire fusese banca unde se vedeau dimineața. Se plimbau, își luau câte o cafea și stăteau de vorbă – în general despre serviciu și despre provocările pe care le avea de înfruntat în conducerea unei reviste literare. Dar abordau și alte subiecte: piața imobiliară, extinderea rapidă a zonei de țărm din Brooklyn, politica locală. Paul nu era încă sigur ce urmărea Leo. Bănuia că probabil existau mai mulți pretendenți la banii lui Nathan, așa că își dădea silința să-l impresioneze pe Leo, descriindu-i în detaliu fiecare etapă a redactării numărului de vară, pretinzând din când în când că-i cere sfatul și fiind plăcut surprins de ideile ingenioase oferite de Leo. Paul uitase – îi fusese ușor să uite, având în vedere trecerea treptată a lui Leo de la o celebritate media la viața lui opulentă de huzur desfrânat – cât de talentat era Leo la scris. Instinctele lui aveau o ușurință și o precizie care îl exasperau pe Paul, încântat însă de discuțiile lor antrenante. De altfel, tocmai datorită prezenței lui Leo Plumb, se aprinse din nou în Paul Underwood mica scânteie pe care o împinsese într-un cotlon ascuns, și anume dorința de a o săruta pe Beatrice Plumb.

De-a lungul anilor, Paul avusese câteva iubite alese pe sprânceană. Apăreau și dispăreau, unele chiar de mai multe ori. Fusese însurat o scurtă perioadă și nu părea făcut pentru asta, însă pe Beatrice Plumb o iubise aproape dintotdeauna. Iubirea lui pentru ea era cuminte și statornică, familiară și liniștitoare; era un lucru aproape de sine stătător, ca o piatră

șlefuită sau un șirag de mătănii, ca un obiect pe care îl lua și îl cântărea uneori în palmă, mai degrabă mângâietor decât descurajator. Paul bănuia că Bea nu avea să-l iubească niciodată, însă se gândea că poate, într-o zi, avea să-i dea voie să o sărute. Știa să sărute foarte bine; auzise asta de suficiente ori, încât să capete încredere în această artă și să înțeleagă că un sărut reușit, venit la momentul oportun și executat cu măiestrie, poate deschide drumuri către destinații mult mai interesante.

Visase să o sărute pe Beatrice atâția ani, încât știa că probabil nici nu ar trebui să încerce vreodată, deoarece realitatea ar păli cu siguranță în comparație cu toți anii aceia în care își închipuise sărutul și întregul scenariu (pe bancheta din spate a unui taxi, într-o noapte caldă și ploioasă, într-un vagon de metrou oprit între stații, în timp ce luminile pâlpâie, sub arcadele elegante de la Bethesda Terrace, la asfințit, și, preferatul lui: în grădina cu sculpturi de la MoMA^[4], amândoi atât de impresionați de formele generoase și pline ale sculpturilor lui Henry Moore, încât se întorceau unul către celălalt simultan, având nevoie de aceeași atingere în același moment).

În ultimii zece ani, Paul văzuse cum Bea își pierde treptat strălucirea, ceea ce îl tulbura. Nu numai pentru că ținea enorm la ea, ca scriitoare și ca om, ci și pentru că tocmai din pricină că lumina ei începuse să pălească, gândurile lui lascive despre ea își pierduseră din intensitate. Nu era atras de eșec; prefera femeile hotărâte și ambițioase. Trecuseră ani întregi de când Bea nu mai vorbise despre cartea ei. Nu o văzuse niciodată scriind pe furiș sau măcar luându-și notițe în vreun carnețel. În unele zile, și-ar fi dorit să o concedieze, să o facă să iasă din birou și să facă altceva, *orice* altceva. Dar nu putea și nu voia să-i facă asta.

Bea părea să se reînsuflească în ultima vreme, era animată de un aer nou, atrăgător și înflăcărat. O auzise întâmplător vorbind despre o nouă carte la care lucra. Nu îndrăznea să o întrebe nimic despre asta; avea de gând să aștepte să aducă ea subiectul în discuție. Era curios dacă lui Leo îi arătase deja noul proiect. Spera să fi făcut asta, fiindcă avea încredere în flerul lui Leo. Dacă Leo considera că noua ei carte avea potențial, atunci cine știe? Mult așteptatul roman al lui Beatrice Plumb ar pica la țanc pentru o nouă colecție de ficțiune. Orice carte scrisă de ea ar stârni interesul publicului și ar atrage totodată atenția asupra editurii care o publică. Poate ar trebui să-l atragă pe Leo într-o discuție între patru ochi și să-l întrebe dacă auzise sau văzuse ceva.

Își imagina perfect scena: petrecerea de lansare a cărții într-o librărie independentă locală, Bea înconjurată de o mulțime entuziastă și plină de admirație, cu ochii ei strălucitori și degetele ei frenetice, cu cozile ei împletite, răsucite și prinse la ceafă, exact așa cum îi plăcea lui. S-ar întoarce spre el cu afecțiune și recunoștință, îmbujorată de succes, iar el i-ar atinge ușor cotul, ar săruta-o pe obraz așa cum făcuse de o mie de ori până atunci, însă de data asta ar zăbovi puțin mai mult, suficient cât să-și dea seama de declarația intimă a acelui gest. Primul lor sărut – printre rafturile de cărți. Era un scenariu cu adevărat romantic.

9.

Singurul motiv pentru care Beatrice Plumb acceptase să-l însoțească pe Paul Underwood la petrecerea organizată de Celia Baxter în Upper West Side, unde avea să dea cu siguranță peste același gen de oameni – scriitori, editori, agenți literari – de care nu putea scăpa la serviciu, dar pe care îi evita cu îndârjire în restul timpului, era faptul că Celia era una dintre cele mai bune prietene ale lui Stephanie din facultate. Celia nu făcea parte din lumea *literară*, făcea parte din lumea *artistică*, însă cele două lumi se intersectau adesea, mai ales cu prilejul cocktailurilor. Bea spera să o întâlnească pe Stephanie la adunarea relativ restrânsă din apartamentul Celinei, intenționat auster și sumar decorat, situat la doar câteva străzi de Bea, dar parcă într-o altă lume. I-ar fi ușor să o șteargă englezește dacă evenimentul s-ar dovedi greu de suportat.

Tocmai ce trecuse Revelionul, și începuse șirul celor mai mohorâte săptămâni din calendar; se scurseseră trei luni de la prânzul de la Oyster Bar, iar Bea încă ezita să le arate noua ei carte celor trei oameni (Leo, Paul, Stephanie) care ar putea sau ar fi bine să o vadă. După convorbirea telefonică cu Jack de săptămâna aceasta, se simți din nou presată. Jack spusese că se ducea în Brooklyn să se întâlnească cu Leo. Nu voia să-i dezvăluie motivul.

— Am nevoie de un motiv anume ca să-mi vizitez fratele? spusese el. Vreau să văd ce mai face.

— Și mai ce? întrebă Bea.

— Bine, fie, vreau să văd cum mai stă treaba. Ție ți-a zis ceva?

— Nu, spuse Bea, încercând să se gândească ce să-i spună lui Jack ca să-

l liniștească și să nu-l mintă. Din câte se pare, se simte bine.

— Mă simt ușurat, spuse Jack pe un ton posac. – Vreau să spun că pare sănătos. Plin de energie și preocupat. Pare optimist. S-a tot întâlnit cu Paul în ultima vreme. Cred că lucrează la ceva împreună.

— Glumești.

— De ce-aș glumi?

— *Ăsta* e planul lui măreț? Să lucreze pentru fraierul ăla de Paul Underwood?

— Și *eu* lucrez pentru Paul Underwood, punctă Bea.

— Îmi dau seama – și o spun ca pe un compliment – că sunt o mulțime de lucruri pe care tu ești dispusă să le faci, spre deosebire de Leo.

— Înțeleg.

Bea chiar înțelegea. Interesul lui Leo pentru Paul era uimitor. Din câte se pare, Paul credea că Leo lucrează din nou cu Nathan Chowdhury, însă Bea avea îndoieli. Iar lui Leo nu-i plăcuse niciodată de Paul. Niciodată. Îl poreclise *Paul Underdog*^[5] ani de zile și nu manifestase decât un interes plin de invidie pentru *Paper Fibers* și pentru sarcinile de care se ocupa Bea acolo. Fusese vădit surprins să afle că *Paper Fibers* era o revistă de succes. Oricum, ea nu se oferea să vorbească despre activitățile ei de la serviciu; nimeni nu era mai exasperat decât ea de faptul că se ducea încă la același birou în fiecare zi. De-a lungul anilor, reușise să-și asume mai mult sarcini administrative. Era bucuroasă să accepte orice sarcină care o ținea cât mai departe de scriitori, lăsându-i lui Paul rolul de personaj central pentru tot ceea ce ținea de editarea revistei, lucru care îl încânta. El îi aprecia în continuare opiniile și condeiul iscusit, însă schimburi de felul acesta se întâmplau doar între ei, în particular.

— Se pare că Leo se întâlnește cu Nathan, îi spuse Bea lui Jack.

— Nathan? *Nathan* Nathan?

— Da.

Știa că Jack se bucura să-i audă numele lui Nathan. Ca toată lumea, de altfel.

— Foarte interesant. Atunci, pare să fie momentul potrivit pentru un raport față-n față.

Nu-i spusese lui Jack tot ceea ce gândea despre Leo: toate acele momente în care părea extrem de sănătos și entuziasmat, redevenind parcă cel dinainte – Leo cel *de demult*, cel la care ea ținea atât de mult și care îi lipsea enorm –, erau contrabalansate de numeroase ocazii în care părea

distant și încordat. Bea îl cunoștea pe Leo mai bine decât oricine. În aparență, totul era în ordine, excelent chiar. Însă îl surprindea uneori privind în gol pe fereastră, bâțâind din picior, scrutând portul și oceanul în zare, ca un prizonier de la Alcatraz care își așteaptă execuția și se întreabă oare cât ar putea supraviețui în apă în februarie. Acesta era unul dintre motivele pentru care nu-și luase încă inima în dinți să-i povestească despre ceea ce scria. Dacă Jack începea să-l piseze pe Leo – Bea își dădea seama că fusese oarecum un miracol faptul că se abținuse până acum –, trebuia să treacă și ea la acțiune. Odată încheiat divorțul, Leo era liber să-și facă iar de cap și să dispară. Nu pricepea care era natura relației lui cu Stephanie, dar ei doi îi făceau pe Elizabeth Taylor și pe Richard Burton să pară niște amatori la capitolul relații nestatornice. Dar era sigură de un lucru: trebuia să decidă ce să facă. Trebuia fie să se dedice complet cărții pe care o scria, fie să înceapă altceva în *timp* ce scria, înainte să-i piară încrederea și inspirația. Din nou.

Se ascunsese într-un colț al salonului imens al Celiei, prefăcându-se că studiază rafturile cu cărți, înțesate de ceea ce ea considera a fi cărți „false”; putea să bage mâna în foc că Celia Baxter nu citise Thomas Pynchon sau Samuel Beckett, nici măcar câteva, sau chiar *niciunul!* din volumele aliniate de Philip Roth și Saul Bellows. În colțul din dreapta sus, observă un cotor de un mov țipător: o carte cu sfaturi de slăbit scrisă de o celebritate. Ha! Asta chiar părea la locul ei. Se ridică pe vârfuri, scoase cartea de pe raft și-i examinează paginile uzate și pătate. O puse la loc în bibliotecă, în față, chiar în mijlocul raftului. Satisfăcută de isprava ei, își croi drum prin mulțime ca să-l găsească pe Paul; poate nu l-ar deranja dacă ea ar pleca. Dacă Stephanie nu ajunsese până acum, sigur nu mai venea.

Bea o auzi pe Lena Novak înainte să o vadă – râsul acela familiar de hienă. Încremeni, gândindu-se că poate se înșelase, pentru ca în clipa următoare să dea cu ochii de vechea ei... vechea ei ce? Nu fuseseră prietene, dar nici dușmance. Lena se îndreptă în direcția ei. Bea nu avea chef de Lena Novak acum, absolut *deloc*. Se răsuci pe călcâie și evadă în cea mai apropiată toaletă, aproape trântind ușa în urma ei. Nu fu prea surprinsă să își vadă reflexia îngrozită în oglindă.

Lena Novak făcea și ea parte din grupul Glitterary Girls, dar, spre deosebire de Bea, publicase câte o carte de succes la câțiva ani. Bea dăduse de curând peste un articol, într-o revistă mondenă, despre Lena, soțul ei arhitect, adorabila lor fiică, casa lor din Brooklyn, „ingenios” renovată și grajdul de cai transformat în casă de vacanță, din Litchfield, Connecticut.

Cu fiecare paragraf fusese din ce în ce mai îngrețoșată și în cele din urmă azvârlise revista în coșul de hârtii de la serviciu.

— Hei, intenționez și eu să citesc aia! spusese una dintre stagiare, pescuind revista din recipientul albastru. *Mor* după Lena Novak!

La toaletă, Bea se spală pe mâini și dădu peste un ruj vechi într-un cotlon al poșetei. Își aplică cu atenție culoarea pe buze, verificând să nu-și fi mânjit din greșală și dinții. Cu degetele umezite își aranjă firele de păr rebele din jurul feței, care se cârlionțaseră sub căciulă. Făcu totul cu mișcări cât mai lente, încercând să-și amintească unde îi dispăruse pardesiul și care era cel mai direct traseu către ușa de la intrare. Examină un raft din sticlă care găzduia o colecție impresionantă de sticlute vechi de parfum. *Serios?* se gândi ea. *Când găsesc oamenii ăștia timp pentru așa ceva?* (Și apoi: *Să fim serioși, până și eu am timp.*) Se auzi o bătaie ușoară în ușă.

— O secundă, spuse ea.

Își îndreptă umerii, bucuroasă că purta rochia ei preferată cu imprimeu de zebra de la magazinul preferat second-hand. Trase adânc aer în piept și deschise ușa. Poate că Lena nici nu avea s-o recunoască, se gândi ea ieșind în holul de la intrare. Însă, în clipa în care ieși din baie, Lena se repezi la ea, scoțând un țipăt strident și cuprinzând-o într-o îmbrățișare feroce.

— Am auzit eu că ești aici, dar nu mi-a venit să cred! spusese ea, zgâlțâind-o puțin pe Bea, ca și cum ar fi revăzut-o după o lungă despărțire impusă de forța împrejurărilor.

Grupul Glitterary Girls fusese doar o invenție a unui jurnalist pentru o revistă mondenă. Bea fusese oripilată când fusese publicat articolul acela, care le făcea să pară niște aristocrate răsfățate și superficiale. („Cocoțate pe un acoperiș din Soho, într-o seară toridă de vară, cele mai la modă scriitoare din Manhattan strălucesc ca niște perle dintr-un șirag de o eleganță copleșitoare.”) Stilul anost era oribil, iar eticheta pe care le-o lipise pe frunte nici măcar nu avea sens: o sintagmă absurdă asociată cu un grup de scriitoare care locuiau întâmplător în New York, în aceeași perioadă, care, întâmplător, erau apropiate ca vârstă și care – majoritatea dintre ele – nu se înghițeau una pe alta. În cel mai bun caz, nu erau decât niște cunoștințe ostile unite printr-o etichetă de care și-ar fi dorit să scape, mai puțin Lena. Ei îi plăcuse la nebunie porecla și o luase literalmente. (*Glitteralmente*, cum glumise Bea cu o altă membră a grupului, pe care chiar o plăcea, o poetă din Hoboken, care parcă dispăruse și ea de pe fața pământului în anii următori.) Pe atunci, Lena încerca tot timpul să le coopteze pe „fete” să iasă

să bea ceva sau să ia cina împreună ori să meargă la diverse evenimente.

— Arăți neschimbată! exclamă Lena, studiind-o pe Bea de la o oarecare distanță. Hai să ne așezăm undeva și să vorbim.

Bătu din palme, iar decolteul ei generos săltă puțin. Își cumpăraseră și sâni noi? Bea nu-și amintea ca Lena să aibă un corp cu forme apetisante. Se așezară într-un colț liniștit din sufragerie, lângă o masă imensă plină de tăvi cu apetitive atent asamblate. Bea se poziționează cu spatele la încăperea și se pregătește sufletește pentru interogatoriul Lenei, însă realizează după câteva clipe că, desigur, Lena voia să vorbească despre Lena.

— Uite-o, spuse ea, întinzându-i telefonul și arătându-i una după alta parcă sute de poze cu fiica ei. Are trei ani. Mi-am terminat de editat ultima carte într-o miercuri dimineață, i-am trimis editorului meu un e-mail cu paginile respective, m-am ridicat de la birou, iar în secunda următoare mi s-a rupt apa.

— Întotdeauna ai fost teribil de eficientă, spuse Bea.

— Știu!

— Cum o cheamă? întrebă Bea, privind fotografia fetei purtând o pălărie festivă și stând în fața unui tort de ziua ei de naștere.

— Mary Patience.

— Patience? repetă Bea ca să se asigure că auzise bine.

— Da, știi tu, spuse Lena ca și cum ar fi fost evident, unul dintre numele alea vechi de familie de pe *Mayflower*.

— Ai fost adoptată de o familie nouă?

Bea știa că Lena crescuse într-un parc de rulote undeva în Ohio, cu o mamă singură care se descurcase să crească patru copii luându-și tot felul de slujbe pe salariul minim. La ora actuală, ar fi trebuit să asculte cu mare atenție pronunția Lenei, ca să mai auzi vreo urmă din vocalele alungite și nazale din regiunea centrală de vest. Claia ei rebelă de păr brunet fusese îmblânzită, iar *Novaski* devenise *Novak* la un moment dat, și mai apăruseră și sâni aceia noi, magnifici, dar era clar că fața rotundă și pistriuată a Lenei, cu nasul acela borbănat, ce părea să fi fost crescut numai cu cârnați polonezi, nu avea nici în clin, nici în mână cu *Mayflower*.

— Soțul meu ridicol, spuse Lena pe un ton admirativ. E în cărțile de istorie.

Bea se uită din nou la poza fiicei Lenei și se bucură în sinea ei să descopere că fata moștenise nasul din partea familiei cu cârnații polonezii, nu din cea descendentă de pe *Mayflower*. Era oarecum drăgălașă.

— Povestește-mi despre ea, spuse Bea, aruncându-i o momeală irezistibilă. Spune-mi cum e să fii mamă.

— Se zice că rolul de mamă este cea mai dificilă slujbă din lume, și e adevărat, declară Lena solemn. E de o mie de ori mai greu decât să scrii un bestseller internațional, mult mai dificil decât să-i dai de cap candidaturii pentru bursa NEA!

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, Bea reuși să se elibereze din conversația previzibilă și anostă. Se ridică și o îmbrățișă pe Lena pentru a-și lua rămas-bun.

— Să nu mai dispari iar, *ne-am înțeles?* spuse Lena, scuturând-o puțin pe Bea și apăsându-și degetele puțin cam tare în brațele ei. Ținem legătura. Mă găsești pe Twitter.

Bea se duse să-și ia lucrurile și să-i comunice lui Paul că avea o migrenă. Își găsi pardesiul într-o micuță debara de lângă bucătărie, sub un morman uriaș, inexplicabil, de haine de blană (cei din New York nu mai aveau nici urmă de *rușine?*) și scotoci în măneca stângă ca să-și scoată mănușile pe care le dosise acolo ca să nu le piardă. Îi auzea acum vocea Lenei în bucătărie, vorbind însuflețit cu Celia.

— *Habar* n-am, spunea Lena, pe un ton mai degrabă încântat, decât confuz. N-am mai vorbit cu ea de ani de zile. Știu că lucrează încă la *Paper Fibers*.

Bea încremeni.

— Doamne! spuse Celia, trădând și ea o urmă de satisfacție. Încă? Ce trist! S-a căsătorit?

— A avut un iubit multă vreme, tipul ăla mai în vârstă... poetul. A murit? Cred că era căsătorit.

— Deci, nu mai scrie nimic?

— Din câte știu eu, nu.

Bea auzea cum Lena rodea ceva în dinți, un morcov, o tulpină de țelină sau poate vreun oscior de muritor inferior.

— Ai mai auzit ceva de la Stephanie? o întrebă Lena pe Celia. Nu mai lucrează împreună, nu-i așa?

— Nu. De la Stephanie nu pot să aflui niciodată nimic interesant. Nu a catadicsit să-mi zică decât că au decis să întrerupă colaborarea, de comun acord. Ceea ce sunt sigură că nu e adevărat. Celia continuă pe un ton scăzut. Bea se apropie mai mult de ușa deschisă, lipindu-se de perete. În schimb, am auzit ceva interesant din altă sursă.

— Daaa? se interesă Lena.

— Acum câțiva ani, a fost nevoită să returneze o parte din avansul pe care îl primise pentru carte. O căruță de bani.

Bea se crispă, pironită locului, temându-se să facă vreo mișcare.

— Asta-i oribil, spuse Lena pe un ton sincer îngrijorat de data asta.

Bea fu cuprinsă de un val de greață și simți brusc nevoia să se ducă la baie. Prefera să fie bârfită și ridiculizată de Lena decât să fie ținta compasiunii ei.

— Groaznic, spuse Celia, impresionată pentru o clipă de sinceritatea Lenei. Groaznic de-a dreptul.

Rămaseră ambele tăcute, ca și cum tocmai i-ar fi citit necrologul lui Bea sau ar fi stat la mormântul ei.

— Dar știi ceva? reluă Celia, regăsindu-și îndrăzneala. Am să-ți spun adevărul, fiindcă nu e Stephanie de față. Nu mi-au plăcut niciodată prea mult povestirile ei. N-am înțeles pentru ce atâta tevatură. Adică erau simpatice – alea cu Archie erau *istețe*, dar alea din *The New Yorker*? Să fim serioși.

— Se potriveau într-un anume cadru, într-o anume epocă, afirmă Lena pe tonul ei grav pe care îl adopta la interviuri sau la lecturile publice, un ton pe care Bea și-l amintea și îl detesta. Se potriveau cu atmosfera aceea de autocontemplare exagerată și de căutare a unui sens de la sfârșitul anilor '90. Toți eram absorbiți de asta. Eram atât de tineri. Nu toată lumea a reușit să evolueze spre o scriitură mai matură.

Lui Bea nu-i venea să creadă tonul de superioritate cu care vorbea Lena, de parcă o proclamase cineva împărăteasa Beletristicii.

— Până și hainele ei sunt din altă epocă, spuse Celia. Doamne, ai văzut cum se îmbracă? Cine-și mai cumpără haine de la second-hand? N-a auzit de ploșnițe?

— Haide, termină, spuse Lena pe un ton vinovat, fără a se opri însă din râs.

— Și cozile alea împletite. Serios acum, adăugă Celia. Câți ani avem?

— Totuși, îmi pare rău pentru ea, spuse Lena. Că a rămas pe loc la *Paper Fibers*. Oamenii din mediul ăla o cunosc, încă îi recunosc numele. Nu cred că e deloc ușor să fii Beatrice Plumb.

Bea era recunoscătoare că se sprijinea încă de peretele acela; își întinse palmele și le lipi de zidul rece, simțindu-se sigură, susținută, capabilă să facă față avalanșei de furie și rușine care se năpustise asupra ei. Închise

ochii. Se simțea un miros de pisică în încăpere, deși nu văzuse niciuna, și nici vreun alt animal în toată casa. Se întrebă dacă nu cumva Celia o pusese pe menajeră sau rugase vreun vecin să-i ascundă pisica cât avea musafiri, pentru ca apartamentul ei impecabil să nu fie pângărit de un castron cu mâncare sau de un loc de joacă pentru pisici. Părea genul acela de ipocrită.

Bea se îndepărtă de perete, își încheie repede nasturii pardesiului și-și puse căciula. Celia și Lena bârfeau deja pe altcineva în timp ce se îndreptau spre salon. Bea intră în bucătăria rămasă acum goală și se îndreptă către ușa de la intrare; se opri în fața unei selecții impresionante de fursecuri scumpe pregătite pentru desert. Își deschise sacoșa din pânză și le răsturnă pe toate cu grijă înăuntru. Celia intră din nou în bucătărie tocmai când Bea își acoperea prada cu șervețele.

— Bea! exclamă ea, oprindu-se brusc, părând puțin jenată și totodată iritată. De unde-ai apărut?

— De nicăieri, spuse Bea.

Celia aruncă o privire către platoul gol și către sacoșa umflată de pe umărul lui Bea.

— Nu pot să mai rămân la desert, spuse Bea, dar îți mulțumesc pentru o seară minunată.

Se fixară cu privirea preț de câteva clipe nesfârșite, fiecare provocând-o parcă pe cealaltă să spună ceva, după care Bea se întoarse și ieși direct pe ușa din față.

10.

Jack ajunse cu răsuflarea tăiată în capătul scărilor de la stația Bergen Street din Brooklyn. Cum de era într-o formă atât de proastă? Mai fusese o dată la Stephanie, cu ani în urmă, chiar după ce se mutase, iar ea și Leo erau implicați în relația lor oscilantă care dura de ani întregi, ba făcând sex, ba tachinându-se, ba jucându-și melodramele de cuplu heterosexual. El și Walker se gândiseră la un moment dat, într-o doară, să-și cumpere o casă din cărămidă roșie, însă Jack nu voia să stea atât de departe de magazinul lui, iar să redeschidă magazinul în Brooklyn era de neconceput; se gândea că ar fi pierdut prea mulți clienți, ceea ce probabil nu ar mai fi fost valabil și acum, având în vedere că Brooklynul devenise inaccesibil și de nerecunoscut. Jack își amintea că strada pe care locuia Stephanie arăta de

parcă fusese părăsită. Azi i se părea că la fiecare trei case, una era în renovare. Se opri în fața unui astfel de imobil unde se făceau lucrări. Prin ușile larg deschise, se zărea scara curbată cu balustrada din lemn de mahon și cu contratreptele proaspăt vopsite în alb. Se vedea până în fund, în bucătăria deschisă, unde doi muncitori se chinuiau să bage un frigider masiv, din oțel inoxidabil, într-o nișă din perete.

Încă o ocazie pierdută, se gândi Jack. Asta îți era soarta în ziua de azi dacă erai newyorkez pur-sânge și nu te treziseși la timp ca să profiți de piața imobiliară. Oriunde își îndrepta privirea în ultima vreme, orașul părea să-i rădă în nas, cu tot cu necazurile lui financiare. Grăbi pasul și ajunse imediat în fața clădirii în care locuia Stephanie. În holul de sus se stinse o lumină. Bun. Deci era cineva acasă. Spera că era Leo, însă în orice caz, avea de gând să-l aștepte până se întorcea. Avea toată ziua la dispoziție. Era luni, și magazinul era închis.

— Trei luni, spusese Leo în după-amiaza aceea la Oyster Bar. Dați-mi trei luni ca să vin cu un plan.

Și îi acordaseră timpul solicitat. Trei luni și șaptezeci și două de ore, mai precis, iar Leo nu răspundea la telefoane sau la e-mailuri. Așa că ar face bine să aibă dracului un plan. Jack aproape începuse să se panicheze. Abia dacă mai închisese un ochi de la întâlnirea cu Arthur, vechiul lui prieten, cel care îl ajutase să obțină încă un credit.

Jack ascundea de Walker o datorie imensă, un hățiș încâlcit de bani și amăgiri. Walker era conștient că, în cei mai mulți ani, veniturile lui Jack abia îi acoperiseră cheltuielile, însă nu obiectase niciodată, fiindcă lui Jack îi plăcea ceea ce făcea. Însă habar nu avea de majorarea chiriei lui Jack (abruptă, fulgerătoare) din ultimii cinci ani și de faptul că ținea magazinul pe linia de plutire doar datorită unui nou credit, pentru care ipotecase micuța lor casă de vacanță din North Fork, Long Island. La vremea respectivă, i se păruse soluția logică pentru ceea ce considera o ananghie financiară temporară, chiar un mic miracol bine-venit atunci când vechiul lui prieten, Arthur, îi făcuse propunerea într-o seară, când ieșiseră să bea ceva, după ce Jack se văitase că nu-i merge afacerea. Fusese coleg cu Arthur la Vassar și împărțiseră un apartament în primul an în care locuiseră în Manhattan.

— E la fel de ușor cum ți-ai face un card de credit! Arthur lucra pentru o companie de credite ipotecare online și susținea că-și ajută tot timpul prietenii „să-și utilizeze în mod optim resursele”. N-o să te coste absolut

nimic!

Jack era conștient că nu fusese singurul care căzuse pradă, la mijlocul anilor 2000, acestei tactici îmbietoare, însă realizează deznădăjduit că fusese printre ultimele victime ale unui sistem financiar care aproape se prăbușise sub greutatea propriei lăcomii și ineptii. Și, ceea ce era mai rău, fusese avertizat. Ani de zile îl auzise pe Walker împotrivindu-se cu înverșunare împrumuturilor, îl auzise sfătuindu-și prietenii, cunoștințele, vecinii și clienții să se țină departe de febra creditelor umflate cu pompa.

— Nu numai că e absurd ce se întâmplă, repetase Walker iar și iar, vorbind despre bășica industriei ipotecilor, dar e aproape ilegal. Se comite fraudă pe față și e complet imoral.

Imoral. Cuvântul îi răsuna lui Jack în minte – *imoral* ar fi cuvântul potrivit și pentru a descrie modul în care profitase de dreptul de semnătură pe care el și Walker și-l acordaseră reciproc cu ani în urmă, pentru toate chestiunile legate de casa de vacanță, pentru a nu fi nevoiți să bată amândoi drumul până în Long Island de fiecare dată când era necesar să semneze vreun act referitor la proprietatea respectivă.

Cabana pe care o dețineau de douăzeci de ani nu era nici pe departe luxoasă sau extravagantă, dar era amplasată pe un teren minunat, străbătut de un pârâu ce curgea printr-o zonă împădurită, la o aruncătură de băț de plajă. Acolo aveau în plan să se retragă la pensie, un loc liniștit unde să se ducă atunci când Walker avea s-o lase mai moale cu munca, unde să se relaxeze și să-și ocupe timpul cu ceea ce îi plăcea cel mai mult: gătitul, cititul, grădinăritul. *După Moștenire* devenise expresia preferată a lui Jack. După Moștenire, aveau să izoleze cabana pentru iarnă, să renoveze și să extindă bucătăria, să cumpere o mașină, poate să adauge o cameră de oaspeți; lista nu se mai sfârșea. Walker îl ironiza cu afecțiune pe Jack. *După Moștenire, va fi pace-n lume!* zicea el. *După Moștenire, șchiopii vor umbla, și orbii vor vedea!* Walker nu-și punea prea multe speranțe în Moștenire. Petrecuse prea multe ore cu clienți care veniseră la el revoltați că nu li se materializase cine știe ce vis de moștenire. Walker nu credea în moșteniri, care pentru el nu erau altceva decât un joc de noroc și o scurtătură; iar el nu credea nici întruna, nici în cealaltă.

În perioada (de zece zile) de care avusese nevoie Arthur pentru a aproba împrumutul, Jack se așteptase în fiecare clipă să-l oprească cineva. Dar nu se întâmplase asta. Se dovedise a fi înspăimântător de ușor să ipotecheze proprietatea. De fiecare dată când își exprima vreo ezitare, toată lumea – de

la Arthur până la managerul băncii, care îi acordase un împrumut de 250.000 de dolari – îl asigura că fusese o decizie extrem de inteligentă și înțeleaptă să-și consolideze datoriile și să profite de plățile cu dobândă scăzută. Jack își spuse că avea să cheltuiască doar o sumă mică, strict cât era necesar. Însă în fiecare an avea nevoie de o sumă din ce în ce mai mare, iar în unii ani folosisse fondurile pentru a-și reamenaja spațiul comercial, în încercarea de a atrage mai mulți clienți. Lumini mai bune. O nouă zugrăveală. Un nou sistem de facturare și inventariere. Își spusese că erau investiții esențiale. Cine ar fi vrut să cumpere ceva dintr-un magazin cu prețuri piperate, al cărui interior nu era decorat cu flori proaspete? O cafetieră pentru espresso în față? Teama lui inițială de a utiliza creditul se diminuase odată ce se convinsese că avea să-l poată returna *după* Moștenire. Atunci va trebui să mărturisească tot ce făcuse, însă Walker insistase tot timpul că banii aceia erau *numai ai lui*, un dar de la tatăl său cu care putea face orice își dorea. Așa că, atunci când în cele din urmă va fi nevoit să facă mărturisirea, împrumutul va fi achitat, alegându-se totuși cu o sumă considerabilă, iar casa de vacanță va fi în siguranță. Și dacă nu ar fi? Walker nu l-ar ierta niciodată.

— O prelungire? spusese Arthur cu câteva zile în urmă, încruntându-se.

Scoase un fluierat prelung și scutură ușor din cap. Lui Jack îi amorțiră degetele; inima îi duduia atât de tare în piept, încât era sigur că ar fi văzut cămașa mișcându-se dacă s-ar fi uitat în jos.

— Asta, prietene, e imposibil. Rosti apăsat fiecare silabă a cuvântului „imposibil” ca să-și întărească refuzul. Am încheiat contractul de credit în 2007, continuă Arthur, mijind ochii pentru a citi documentul pe care îl avea în față. Cu totul alte vremuri. Înainte de recesiune. Acum n-aș mai putea nici măcar să-ți fac rost de un astfel de credit, ce să mai vorbim de o prelungire. Văd că ai întârziat de câteva ori cu plata... Ridică din umeri. Chiar e o problemă? Ai într-adevăr necazuri?

— N-am niciun necaz. Doar voiam să mă interesez ce alte opțiuni mai am.

Jack nu avea de gând să i se confeseze lui Arthur, care era gură spartă. Își petrecuse ultimele câteva nopți frământându-se, formulând și repetând rugămintea și argumentele pentru a obține ajutorul neîntârziat al lui Leo. Urcă treptele până la ușa lui Stephanie și apăsă soneria de câteva ori. La început, timid, apoi mai insistent și mai apăsat. Bătu la ușă. Nimic. Scoase telefonul din buzunar și îl sună pe Leo pe mobil. Niciun răspuns. Intenționează

să o sune pe fix pe Stephanie, dar realizează că nu avea numărul ei. Coborî treptele și se dădu câțiva pași înapoi pe trotuar, încercând să mai arunce o privire la etajul de sus, unde era convins că văzuse o lumină. Și-l imaginează pe Leo în casă, urmărindu-l, satisfăcut în vizuina lui, în spatele draperiei nemișcate. La parter, Jack zări o siluetă masculină înaltă mișcându-se înăuntru. Leo! Jack se strecură în curte prin poarta descuiată de la stradă. Se duse la fereastra de la parter și bătu tare și insistent. Se uită înăuntru, cu mâinile în jurul ochilor, cu nasul lipit de geamul ușor aburit de la respirația lui.

Fața care apărură de partea cealaltă a sticlei era strâmbată într-o grimasă de indignare și trona deasupra unei uniforme bleumarin de polițist. Afară, Jack ridică mâinile în semn de predare și făcu un pas înapoi.

— Îmi pare rău! Îmi pare rău. Îl caut pe fratele meu.

Fața dispărură de la fereastră și, după numai câteva secunde, ușa de la intrare se deschise brusc, iar bărbatul furios se îndreptă spre el cu pumnii strânși. Un câine de talie medie se repezi la Jack, oprindu-se aproape de gleznelor lui și lăsându-se în jos cu un mârâit gros, amenințător.

— Vă rog.

Jack se dădu înapoi și aproape se împiedică de o bordură ridicată din cărămidă, care împrejmuia micuța grădină din față unde creșteau niște iederă pricăjită și un sânger pipernicit.

— Nu trageți.

Era deopotrivă înspăimântat și furios. Nu suporta faptul că trebuia să ridice mâinile în fața acestui polițai masiv, cu față congestionată.

— A fost greșeală nevinovată, domnule polițist. Am uitat că Stephanie a închiriat parterul.

— Nu sunt polițist. Sunt agent de pază, și ai face bine să ai un motiv întemeiat ca să te zgâiești la mine-n casă și să mi-l zici urgent.

— Îl caut pe Leo Plumb, spuse Jack repede. Sunt fratele lui. Fratele lui Leo! Locuiește sus.

— Știu cine-i Leo.

— Din nou, spuse Jack, ușurat să observe că polițistul – agentul de pază sau ce-o fi fost – nu era înarmat, îmi cer sincer scuze.

Jack se uită înspre câinele care se apropia de gleznelor lui și lătra.

— Trece înapoi, Sinatra.

Bărbatul pocni din degete, iar câinele se întoarse lângă stăpân, scânci puțin, se așază în fund și continuă să latre la Jack.

Tommy O'Toole îl fixă cu privirea pe Jack preț de câteva clipe. Era clar rudă cu Leo; avea aceleași trăsături de protestant anglo-saxon alb: buze subțiri, nas puțin coroiat, păr brunet. În cazul lui Leo suma trăsăturilor genera un efect ceva mai impresionant. Lui Tommy îi făcea plăcere să îl tulbure pe străin. Se înverzise la față, iar pe buza superioară și pe fruntea lată îi apăruseră broboane de sudoare. Pardesiul lui din tweed părea un articol vestimentar din garderoba lui Sherlock Holmes. Doamne! Unde se credea?

— Dacă te uiți prin geamurile oamenilor din cartierul ăsta, mai întâi o să tragă și abia apoi o să pună întrebări, spuse Tommy, știind că Jack nu avea cum să bage de seamă exprimarea exagerată.

— Aveți perfectă dreptate. O să fiu mai atent.

Jack lăsa mâinile în jos și dădu să iasă din grădină. Câinele se repezi la el, iar Jack se grăbi să se dea înapoi în spatele bordurii de cărămidă.

— Sinatra! Tommy se aplecă și mângâie câinele pe spate. Francis Albert, stai cuminte!

Câinele îi linse mâna lui Tommy și scânci puțin.

— Scuze, îi spuse el lui Jack. E foarte agitat. Ar fi trebuit să-l botez Jerry Lewis.

— Foarte amuzant, spuse Jack fără să zâmbească.

Se holbă la câine, care părea o corcitură de mops cu părul acela scurt maroniu, cu un bot negru teșit și cu niște ochi albaștri, bulbucați, care aminteau într-un mod bizar de Sinatra. Jack ieși încă o dată din tufa de iederă și se uită la pantofii lui din piele întoarsă, care erau umezi de la ceva ce spera să fie rouă de dimineață, dar presupunea că era urină de câine.

— Cum ziceai că te cheamă? întrebă Tommy.

— Jack. Plumb.

Îi întinse mâna, iar Tommy făcu reticent un pas înainte pentru a o apuca. Tommy nu avea încredere în tipul ăsta; avea un aer secretos, circumspect. Ar fi stat cu ochii pe el ca pe butelie dacă l-ar fi văzut făcându-și veacul prin vreun hol sau prin vreun magazin.

— Umbla unul prin cartier de-i plăcea să se uite în casele oamenilor, spuse Tommy. Un degenerat care se uită pe geamuri să vadă dacă e vreo femeie înăuntru și și-o scoate din pantaloni ziua-n amiaza mare. Un nemernic pervers.

— Vă asigur – spuse Jack punându-și mâna înmănușată pe inimă – că nu

sunt eu degeneratul pe care îl căutați.

— Mda, îmi închipui că nu.

— Știți cumva dacă e cineva acasă? întrebă Jack. Leo sau Stephanie? Mi s-a părut că am văzut o lumină la etaj acum câteva minute.

— Cred că au plecat, spuse Tommy, bănuind că nu era tocmai adevărat, fiindcă i se păruse că îi aude pașii lui Stephanie cu câteva minute în urmă.

— Uitați, spuse Jack, scoțându-și telefonul din buzunar. Aș vrea să le dau un telefon, în caz că sunt totuși acasă și nu aud soneria din cine știe ce motiv. Aveți numărul lui Stephanie? Am bătut drumul din Manhattan până aici.

— Din Manhattan?

— Da, confirmă Jack. Din West Village.

— Ce mai expediție! Probabil că ai făcut o veșnicie pe drum. Două-trei zile?

Jack se sili să răspundă la această replică cu un hohot de râs autoironic, spera el. Doamne, cum îi ura pe toți!

— Vreau doar să zic că ar fi păcat să traversez podul înapoi și să aflu după-aia că au fost la duș sau ceva de genul.

Tommy îl fixă cu privirea pe Jack. Dacă Stephanie nu voia să fie găsită, nu avea de gând să răspundă nici la telefon. În plus, probabil ar fi trebui să-i ofere lui Sherlock un șervețel sau o cârpă; sigur avea pipi de câine pe pantofi.

— Nu durează mult, spuse Jack. V-aș fi extrem de recunoscător.

— Am numărul ei înăuntru.

Bărbatul arătă către ușa deschisă din spatele lui. Jack îi urmă pe Tommy și pe câine în holul de la intrare, care era întunecat și gol, cu excepția unor haine de lână agățate de un cârlig ticsit de lângă ușă, a unei mese cu un telefon fix și a unui poster cu o retrospectivă Matisse de la MoMA, care, în opinia lui Jack, probabil rămăsese de la vreun chiriaș anterior. Holul mirosea, în mod caraghios, a poptourri. O aromă greoaie, cu foarte multă scorțișoară. Tommy rămase în cadrul ușii, privindu-l pe Jack. Câinele, care acum se mai calmase, îi adulmeca gleznele lui Jack.

— Așteaptă aici, spuse Tommy. Aduc acum numărul. E în camera cealaltă.

Se îndreptă spre capătul celălalt al holului, unde Jack zări bucătăria. Câinele îl urmă horcăind. Jack aruncă o privire în camera de zi prin ușile deschise. Mobilierul părea încropit din vechituri abandonate de alții, într-un

stil specific bărbaților divorțați, după cum îl definea Jack. Două canapele tapisate, înflorate și uzate, donate probabil de vreo rudă sau de vreo prietenă grijulie. O bibliotecă din împletitură de răchită, cu rafturi deformate, ce găzduia câteva romane polițiste, niște cărți de telefon învechite, un acvariu din sticlă plin pe sfert cu mărunțiș. Măsuța de cafea era acoperită cu un teanc de numere din publicația *New York Post* deschise la paginile cu puzzle-uri sudoku rezolvate.

O masă cu picior acceptabilă, care probabil își făcuse veacul într-o încăpere mult mai frumoasă la un moment dat, era înțesată de o multitudine de fotografii de familie. Jack intră în camera de zi ca să se uite la masă mai îndeaproape. Era drăguță, dar nu era veche. Studie pozele: în multe dintre ele apărea o femeie care, presupunea el, era probabil fosta lui soție, altele înfățișau diverse evenimente de familie: nunți, bebeluși, copii în uniforme de Little League, cu zâmbete cu strungăreață, ținând în mână bâte de baseball aproape cât ei de mari.

Din câte putea să vadă, sufrageria era goală, cu excepția unei mese pliante din plastic, înconjurată de câteva scaune pliante. În mod bizar, într-un colț întunecat al încăperii, pe un cărucior din lemn, se afla o statueta. Lui Jack i se păru că recunoaște forma familiară a *Sărutului* lui Rodin. Se-nțelege, se gândi el, tot un obiect de prost gust, ca și restul lucrurilor din casă, comandat probabil de la vreo emisiune de teleshopping, noaptea târziu, în scopul de a-și impresiona pretendentele divorțate.

Jack îl auzea pe Tommy în încăperea cealaltă, deschizând și închizând sertare, scotocind prin hârtii. Se apropie tiptil de statuie. Era ceva în neregulă cu reproducerea după Rodin, care lucea de lustruită ce era. Când se apropie, văzu că era extrem de deteriorată. Piesa originală avusese probabil în jur de șaizeci de centimetri, dar pierduse cel puțin cincisprezece centimetri de la bază. Partea dreaptă superioară din trunchiul bărbatului lipsea, însă mâna lui era încă parțial vizibilă pe coapsa stângă a femeii. Femeia care stătea la el în poală era intactă în cea mai mare parte, cu excepția piciorului drept, care părea să se fi topit mai jos de genunchi. *Topit?* se gândi Jack. *Era din plastic?*

Încercă să împingă statueta, care nu se clinti, însă roțile căruciorului se mișcară. Deci, din acest motiv era pe roți: era grea. Suprafața metalului era numai zgârieturi adânci. Jack realizează că avea în față o reproducere din bronz a *Sărutului* lui Rodin, foarte deteriorată. Nu era ceva nemaîntâlnit, existau destule pe piață, unele valoroase, altele nu, în funcție de proveniență și de

perioada în care fuseseră turnate. Unul dintre clienții cei mai fideli ai lui Jack colecționa piese Rodin, iar Jack îi procurase câteva reproduceri în bronz de-a lungul anilor. Cele mai valoroase erau așa-zisele originale produse de turnătoria Barbedienne, chiar lângă Paris, îți dădea mare bătaie de cap să le autentifici. Știa unde să se uite după emblema turnătoriei, dacă era cazul, dar nu avea nicio șansă să întoarcă singur statueta.

— Ce faci aici? întrebă Tommy.

Jack ridică privirea și-l văzu pe Tommy încadrat de tocul ușii, cu un petic de hârtie pătat și mototolit în mână. Părea enervat rău.

— Îți admiram sculptura, spuse Jack. E un exemplar reușit. De unde-o ai?

— Am primit-o cadou. Îi dădu biletul lui Jack. Uite numărul lui Stephanie. Telefonul e în holul de la intrare.

— Ce i s-a întâmplat?

— A fost avariata într-un incident nefericit.

Tommy îi făcu semn spre holul de la intrare, iar Jack observă că îi tremura puțin mâna.

— Telefonul e acolo.

— Ce fel de incident?

— Incendiu.

— Totuși, zgârieturile nu sunt de la incendiu, spuse Jack, dând ocol sculpturii. Și ca să topești bronzul, e nevoie de un foc incredibil de puternic și de temperaturi foarte ridicate.

— Nu zău, eu am fost pompier, spuse Tommy, și am văzut ce poate face focul.

— Deci, ai recuperat sculptura asta dintr-un incendiu?

— N-am zis asta, spuse Tommy.

Jack se ghemui în genunchi în fața statuii.

— Ziceai c-ai primit-o cadou?

Tommy se îndreaptă spre holul de la intrare, sperând din tot sufletul ca Jack să-l urmeze. Acum, el era cel care avea broboane de sudoare deasupra buzei de sus și pe frunte. Ce fusese în capul lui, de-l lăsase pe tipul ăsta să intre la el în casă?

— O sun acum pe Stephanie, spuse Tommy.

Gradul de deteriorare al statuii îi suscita interesul lui Jack; i se părea un detaliu însemnat. Simți niște furnicături familiare în buricele degetelor și la ceafă, o senzație căreia învățase să îi dea importanță atunci când bătea la

picioar târgurile de vechituri, lichidările de obiecte de prin case și expozițiile de antichități; o voce interioară îl anunța când descoperea ceva de valoare prin mormanele de nimicuri. Tommy era în holul de la intrare, cu receptorul la ureche. Jack ieși din raza lui vizuală și făcu pe furiș câteva poze cu telefonul.

— Nu răspunde, anunță Tommy. O să le transmit c-ai trecut pe aici. Dacă nu mai ai nevoie de altceva...

— Nu, de nimic, spuse Jack, pășind în hol, dornic acum să ajungă cât mai repede acasă și să dea câteva telefoane. Mi-ai fost de mare ajutor.

Tommy deschise ușa. Jack îi făcu scurt cu mâna câinelui, care stătea ca o santinelă lângă stăpân și care îl urmă pe scurta potecă până la poartă. Când poarta se închise cu zgomot după el, se întoarse și se aplecă puțin, citând din singurul cântec al lui Frank Sinatra pe care și-l putea aminti în clipa aceea.

— Ne mai vedem noi, Frank, spuse el, la care câinele reacționează cu un nou acces de mârâituri, sărituri și lătrat feroce, până când Jack dispăru complet din câmpul lui vizual.

11.

În primele săptămâni de când avea *Sărutul*, Tommy fusese în al nouălea cer. Nu-i venea să creadă cât de ușor fusese să îl procure (în termenii aceștia gândea atunci când se vedea nevoit să își numească acțiunile cu un verb anume: *a procura*). Sculptura îi ieșise în cale chiar în ultima lui zi de lucru pe șantierul cu dărâmături de la World Trade Center, la începutul lui aprilie 2002. Tommy lucra deja de șapte luni pe șantier, încă din primele ore ale zilei de douăsprezece septembrie. În calitate de fost pompier (suferise probleme serioase cu spatele cu ani în urmă), fusese printre primii căruia i se permisese să ajute la operațiunile de salvare și recuperare. Tusea cu care se potcovise prin săptămâna a șasea se înrăutățise, iar fiica lui, Maggie, era extrem de furioasă că el continua să meargă acolo în fiecare zi.

— Mama ar fi fost total împotriva. Ar fi vrut să ai grijă de tine, să rămâi în viață pentru mine și surorile mele, pentru nepoții tăi, spunea ea adesea, punându-i mai multă mâncare în față.

Începuse să-i hrănească pe alții (pe toți ceilalți, mai puțin pe ea însăși) cu un zel îngrijorător, în ultimele șapte luni. Gătea toată ziua, umplând frigiderul cu tăvi de lasagna și enchilada, cratiți cu chili și supă, în cantități

cu mult mai mari decât putea să consume toată familia. Mâinile ei roboteau continuu. Dacă nu gătea, freca vreo cratiță sau lustruia tacâmurile ori ștergea conștiincioasă toate suprafețele din bucătărie, de parcă ar fi eliminat toată mizeria de pe o corabie periculos de îngălătă. Ridurile de încruntare din mijlocul frunții deveniseră permanente. Adusese pe lume primul lui nepot, cu trei luni în urmă, și deja pierduse toată greutatea acumulată în timpul sarcinii, și chiar mai mult de atât; era extrem de trasă la față. Ochii ei căprui atât de frumoși, mereu atenți și plini de entuziasm, erau adesea umezi, roșii și rățăciți.

— Muncești prea mult, și asta o să te bage în groapă, îi reproșă Maggie tatălui ei.

— Ți-ai ales cam prost cuvintele, spuse Tommy, încercând să vorbească pe un ton mai degrabă degajat decât ursuz.

— Doar știi la ce mă refer, tată.

Tommy știa, într-adevăr. Se ducea pe șantier în fiecare zi tocmai pentru că *era* groapa soției lui, singurul mormânt pe care îl avea, în orice caz. Ronnie fusese office manager pentru o companie de servicii financiare, aflată la etajul nouăzeci și cinci din turnul de nord al complexului World Trade Center. Înainte de impactul avioanelor din dimineața aceea, Tommy și Ronnie se petrecuseră afară, pe esplanada dintre cele două clădiri, așa cum se întâmpla de multe ori atunci când Tommy pleca acasă după câte o tură de noapte ca paznic, iar Ronnie tocmai ajungea. Trebuia să fie liberă în marțea aceea, însă se hotărâse să se ducă totuși la serviciu ca să-l ajute pe șeful ei cu niște dosare cu care rămăseseră în urmă.

— O să-mi iau o zi liberă în plus săptămâna viitoare, îi spusese ea lui Tommy. O să mă bucur mai mult de ea dacă rezolv asta mai întâi.

Se sărutaseră în hol, stabiliseră ce să mănânce la cină.

— Pune vasele murdare în mașină, spusese ea, strângându-l ușor de braț.

— Recepționat, zisese el.

Ea zâmbise și-și dăduse puțin ochii peste cap; știa amândoi că avea să uite. Era obosit după o noapte de muncă, însă nu atât de obosit încât să nu-i observe fusta scurtă și fundul atrăgător sub cusătura de pe mijlocul ȣesăturii gri din lână, picioarele grațioase și ferme, chiar și după trei nașteri, și, în curând, și un nepot.

În orele și zilele și săptămânile înfiorătoare care au urmat acelei dimineți, se gândise adesea la momentul acela: Ronnie cu mersul ei mlădios și hotărât în lumina strălucitoare a soarelui. Se gândea că picioarele acelea

superbe ar fi trebuit să o ajute să coboare, să fie în siguranță, și că el ar fi trebuit să fie acolo să o prindă. Își amintea pantofii pe care îi purta în ziua aceea: roșii, de lac, decupați puțin la vârf. Mereu purta adidași pe drumul dinspre casă, din Rockaways, spre serviciu, însă se oprea jos, în hol, și-și punea pantofii cu toc. Era atentă la astfel de detalii.

— Aparențele contează, le spunea ea fetelor. Dacă vreți ca oamenii să vă judece pentru ceea ce aveți în interior, nu le distrageți atenția cu exteriorul.

O urmărise cu privirea în dimineața aceea, în timp ce se îndrepta spre lifturi. Avea să fie mereu recunoscător, cel puțin pentru momentele acelea în care se oprise și-i admirase de la spate mersul ușor legănat, o privise validându-și legitimația, apăsând butonul ca să cheme liftul, trăgându-și ușor în jos marginea fustei.

Se înduioșase la gândul că era o femeie extraordinară, iar el era foarte norocos să îi stea alături.

— Mama n-ar fi suportat ideea că te duci acolo în fiecare zi, îi repetase Maggie în lunile următoare. N-ar fi suportat ideea că te pui în pericol.

Lui Tommy nu-i păsa de ce-ar fi crezut Ronnie despre toate zilele pe care le petrecea pe șantier, săpând printre dărâmături, însă îngrijorarea întipărită pe chipul fiicei sale îl afecta. Soțul ei îl trăsesese deoparte de curând, ca să-i spună cât de prost dormea, despre coșmarurile ei frecvente și accesele de plâns. Durerea pentru pierderea mamei se transformase în teamă pentru sănătatea tatălui, în certitudinea obsesivă că, tot mergând pe șantier, își căuta sfârșitul și că nici măcar nu avea să mai apuce ziua când nepotul lui avea să împlinească un an. Maggie îl întrebase de mai multe ori pe Tommy dacă ar putea s-o ajute cu copilul, ca să se poată întoarce la lucru cu jumătate de normă. El știa că rugămintea aceasta era modul ei de a încerca să-l convingă să nu se mai ducă atât de des pe șantier. Lucrările erau pe terminate, aveau să mai dureze doar câteva săptămâni, așa că decise să-și depună demisia și să-i dea o mână de ajutor lui Maggie cu nepotul, pentru liniștea ei și a celorlalte două surori. O meritau.

∴

Tommy își petrecu ultima dimineață la lucru, plimbându-se și dând mâna cu bărbații și femeile cu care lucrase cot la cot în ture de câte douăsprezece ore, șase zile pe săptămână, luni în șir. În curând, familia aceasta neașteptată și pestriță de pompieri, fierari, electricieni, constructori, polițiști și medici avea să se destrame. Petrecuseră luni de zile dezmembrând ruinele clădirilor, iar acum venise vremea să se întoarcă toți la viețile lor, inclusiv

el, orice ar fi însemnat asta, orice fel de viață l-ar fi așteptat de partea cealaltă, de neconceput, a șantierului. Își luă grebla și se duse la postul lui obișnuit, încă sperând că în acea zi, ultima petrecută acolo, ar putea fi ziua cea mare, în care avea să găsească vreun obiect ce îi aparținuse lui Ronnie.

Era o dorință prostească, aproape imposibilă, de care însă nu putea scăpa. În fiecare dimineață, când traversa podul Gil Hodges și o lua pe Belt Parkway spre Manhattan, își închipuia cum ar fi să găsească un obiect al ei în timp ce săpa printre dărâmături, ceva, orice: poate ochelarii ei de citit în tocul roz din piele, cheile de la casă cu brelocul ei cu Cape Cod, pe care îl folosisese ani de zile, unul din pantofii ei roșii.

În zilele lui proaste, era furios pe Ronnie, furios că nu-i trimisese niciun semn, niciun flecușteț, oricât de insignifiant, care să-l consoleze. Era conștient că acesta nu era decât unul dintre nenumăratele gânduri iraționale cu care se luptase în ultimele luni. Săptămâni în șir fusese convins că avea să o găsească pe *ea*, încă în viață, chircită sub un morman de moloz, murdară și epuizată, acoperită de praful acela gri prezent pretutindeni; avea să se uite la el, să-i întindă mâna și să-i zică: *Da' ți-a luat ceva să mă găsești, nu glumă, O'Toole!*

Știuse din primele clipe cutremurătoare, când văzuse catastrofa la televizor, chiar înainte ca turnurile să se prăbușească, că ea nu avea nicio șansă. Și totuși, petrecuse primele săptămâni săpând cu frenezie în locul unde își imagina că ar fi căzut ea. Iar apoi, alte săptămâni confuze, fusese stăpânit de dorința copleșitoare de a gusta cenușa, de a o pune pe limbă. Nu îl oprise decât teama de a fi surprins de cineva și trimis la cortul pentru consiliere psihologică, nemaifiindu-i permis să se întoarcă. În cele din urmă, făcuse în așa fel încât să fie trimis să grebleze în zona cea mai apropiată de tumul de nord, ceea ce era în fond o diferență nesemnificativă, fiindcă la picioarele lui ajungeau mormane de pretutindeni, haotic. Cu toate astea, se simțea mai bine. Își petrecea zilele cu o greblă de grădinărit în mână, scormonind după tot felul de artefacte. Dorința îl transformase într-un explorator anost. Descoperise o sumedenie de obiecte. Nenumărate portofele și perechi de ochelari, animale de pluș decolorate, chei, rucsacuri, pantofi. Se asigurase că fiecare obiect în parte fusese etichetat și ambalat, sperând că avea să ofere o consolare cât de mică vreunei alte familii.

Și totuși, nu renunțase la ideea de a găsi un obiect care îi aparținuse *ei*, și atâta vreme cât se afla acolo, săpând la locul masacrului, era încă posibil – se mai întâmplase, dar nu în cazul lui. Salvatore Martin, medic pe

ambulanță, pensionat, care lucra în tura de la 5:30 dimineața, șapte zile pe săptămână, înfipsese grebla într-un morman de cabluri încâlcite și moloz, într-o zi rece, aspră de iarnă, iar din grămadă răsărise poza intactă a fiului său, Sal Jr., dintr-o legitimație laminată, carbonizată ușor pe margini. Sal își dăduse demisa săptămâna următoare, și toată lumea crezuse că fusese copleșitor pentru el să vadă legitimația aceea din plastic, așa încât clacase. Tommy știa însă adevărul. Sal găsisese ceea ce căutase – o dovadă tangibilă, un talisman –, așa că era liber să plece.

Ultima după-amiază a lui Tommy pe șantier. Hotărâse să-și găsească propriul suvenir din locul acesta în care Ronnie își trăise ultimele clipe, un obiect mic, care să-i intre ușor în buzunar, pe care să-l așeze pe birou sau la fereastră, deasupra chiuvetei de la bucătărie, și la care să se poată uita în fiecare zi. În timp ce grebla prin mormanul de moloz, evaluând opțiunile (poate o bucată de moloz, o piatră – nu putea să fie un obiect aparținând altcuiva, nu ar putea face asta), unul dintre colegii lui îl strigă.

— Tommy!

Era prietenul lui, Will Peck. Cea mai mare parte a firmei de motoare din Brooklyn a lui Will fusese pierdută când se prăbușiseră turnurile; Will rămăsese acasă în dimineața aceea, pentru că avea enterocolită virală. Veniseră amândoi aici încă din prima zi, acceptându-și și exorcizându-și fiecare proprii demoni. Will îi făcu semn spre locul unde un excavator tocmai vărsase un morman de moloz, praf și fiare deformate.

— Am găsit ceva aici, O'Toole. Cred că ar fi bine să vii să arunci o privire.

∴

Când Tommy îndepărtă praful de pe statueta și pricepu ce avea în fața ochilor, abia își putu stăpâni bucuria. Tare căpoasă mai era soția lui! Așteptase până în ultima oră a ultimei lui zile acolo, dar până la urmă se arătase! În secunda în care văzu bucata de metal ieșind la iveală de sub mormanul de moloz și praf, știu că îi fusese trimisă de Ronnie. Deși deteriorată, încă putea distinge clar îmbrățișarea tandră a îndrăgostiților. Femeia din sculptură avea unul din picioare înlănțuit pe piciorul bărbatului, exact în poziția în care stătea Ronnie când erau ei singuri, când se apropia de el și-și punea piciorul peste al lui și îl înconjura cu un braț pe după gât, iar cu celălalt îl trăgea mai aproape de ea.

Sunt prea grea? îl întreba ea.

Niciodată. Nici atunci când era însărcinată în nouă luni nu o simțea grea

la el în poală. Îi plăcea la nebunie atingerea coapsei ei pline peste coapsa lui, felul în care se apăsa pe pieptul lui. Poziția aceasta îi era atât de caracteristică ei, atât de intimă și familiară, încât atunci când Tommy dădu cu ochii de statuie, chiar așa plină de murdărie și praf cum era, abia se putu abține să nu sară într-un picior, să strige în gura mare și să le spună tuturor ce însemnătate avea descoperirea aceasta, de la cine era. Dar nu putea fi atât de crud, nu-și putea afișa norocul în fața celorlalți. Închise ochii câteva clipe și îi mulțumi în tăcere soției lui.

Sărutul rămase acolo până când se termină tura lui Tommy și se întunecă. Statuia fu urcată pe un cărucior, iar el se oferă să o ducă la rulota de la Port Authority pentru a fi depozitată temporar; acolo avea să fie înregistrată și fotografiată înainte să fie predată autorităților responsabile cu artefactele. Norocul lui extraordinar nu se terminase aici: angajatul de la Port Authority, care se ocupa cu documentarea, plecase mai devreme acasă în ziua aceea. Stând în fața ușii rulotei, Tommy știu ce avea de făcut. Îi fu incredibil de ușor să transfere statuia pe o platformă, să o urce în portbagajul camionetei lui și să o ducă acasă. Știa că lipsa statuii nu avea să fie descoperită decât săptămâni sau luni mai târziu, sau chiar niciodată. Din toți munții aceia de deșeuri carbonizate, din grămezile de obiecte personale și rămășițe de clădiri, cauciucuri, automobile, mașini de pompieri și avioane, cine și-ar mai fi amintit tocmai de statuia asta? Cui i-ar fi trecut prin cap să întrebe unde dispăruse?

12.

Melody stătuse aproape o oră în mașină, în fața buticului de pe Main Street. Cafeaua din suportul pentru pahar i se răcise. Irosea benzină pentru că era prea frig ca să oprească motorul și să rămână în mașină mai mult de câteva minute fără să dea drumul la căldură, dar încă nu reușise să-și adune curajul să intre și să vorbească cu Jen Malcolm. Era proprietara magazinului, și Melody o cunoștea din vedere, pentru că Jen avea și ea copii la același liceu, doi băieți, și pentru că Melody îi mai vânduse în trecut lui Jen câte o piesă de mobilier. Piese pe care le cumpărase și le restaurase, dar care nu se potriveau la ea acasă și erau prea frumoase ca să le vândă pe Craigslist și prea voluminoase pentru ebay. Jen admirase întotdeauna piesele aduse de Melody. Cele mai multe dintre ele se vindeau, iar Melody

mai câștiga un ban în plus făcând ceva ce-i plăcea cu adevărat. Astăzi însă, era o situație diferită.

Melody răsuci cheia în contact, dar nu până la capăt, oprind motorul, însă lăsând radioul pornit. Când o să i se facă frig, își spuse ea, o să intre și o să-i arate lui Jen pozele cu toate piesele de mobilier pe care le avea în casă, o mulțime de piese pe care le vânase de-a lungul anilor pe la talciocuri și lichidări de prin case, toate piesele ei favorite, articolele valoroase pe care le cumpărase pe nimic de la vânzători care nu-și cunoșteau marfa: o masă Stickley neglijată, pe care cineva comisese actul barbar de a o vopsi cu buretele, acum curățată și restaurată; un scaun Barcelona îmbrăcat în piele neagră, plin de arsuri de țigară și alte pete dezagreabile, pe care îl retapițase cu un tweed turcoaz-aprins; și preferata ei, o masă de desenat superbă, din lemn de stejar, care se înclina. Nora și Louisa o folosiseră ani de zile ca să deseneze, să-și facă temele sau pur și simplu să citească câte o carte, stând una lângă alta. Avea de gând să vândă tot ca să-l aducă pe Walt la sentimente mai bune și să-l facă s-o ia mai ușurel. Avea de gând să vândă orice. Aproape orice.

∴

Melody știa că Nora și Louisa îi ziceau *Generalul* pe la spate, dar nu o deranja. Nu o deranja, pentru că știa și ce înseamnă să crești într-un mediu anarhic, într-o casă în care părinții erau atât de nepăsători, încât deveneau aproape invizibili. Melody știa cum e să te întrebe profesorii, pe un ton ezitant și îngrijorat, dacă părinții tăi se vor prezenta la o ședință cu părinții la școală. Știa cum e să le caute zadarnic cu privirea chipurile în sala de spectacole, în timpul unei piese sau al unui concert. Își făgăduise că avea să fie o mamă cu totul altfel, iar faptul că avea gemene nu îi zdruncinase deloc hotărârea. În unele zile simțea că o ia razna, alergând de la o activitate extrașcolară a unei fete la activitatea celeilalte. Ținea socoteala timpului petrecut cu fiecare din fete, asigurându-se că și-l împărțea între ele cât mai echitabil cu putință. Nu ratase niciodată un concert, o piesă de teatru, un meci de fotbal, o competiție sportivă, o adunare a cercetașelor sau o reprezentație corală. Le punea la pachet mâncare sănătoasă pentru prânz în fiecare zi, inclusiv ceva dulce vinerea. Le scria bilețele de încurajare și ajungea mereu cu un sfert de oră mai devreme ca să le ia de la școală, pentru a nu fi nevoite să o aștepte niciodată singure în parcare, întrebându-se dacă avea să vină totuși cineva după ele sau dacă își mai amintea cineva de existența lor.

Rememora primele lor călătorii de explorare în regiunea de nord a statului de parcă s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă. Pe măsură ce conduceau spre nord, locul arbuștilor plăpânzi din oraș era treptat luat de ulmii impunători și de pinii bătrâni din Taconic. Nora și Louisa, adormite fiecare în scaunul ei, pe bancheta din spate, amândouă cu suzete identice în gură. Melody se îndrăgostise la prima vedere de orașelul lor, cu buticurile și brutăriile lui pline de personalitate, cu femeile care împingeau cărucioare, purtând treninguri de culoarea șerbetului. Nu avea nimic în comun cu murdăria și zgomotul infernal de pe strada unde locuiau ei, care practic făcea parte din Spanish Harlem.

Închiriară un apartament în partea mai puțin bine-văzută a orașului. Timp de doi ani, Melody le pusese pe gemene în cărucior și se plimbase pe străzile aflate de cealaltă parte a șinelor de tren. Calea ferată despărțea orașul în două: zona bună (mai aproape de apă) și zona mai puțin bună (mai aproape de mall). Nu știa exact ce căuta până în ziua în care dădu cu ochii de ea. O casuță care izbutise să supraviețuiască renovărilor și extinderilor masive care acaparaseră majoritatea străzilor din vecinătate. Era o casă tip bungalow ce găzduia un magazin de Arte și Meșteșuguri, căzută clar în paragină. În dimineața în care trecu pe acolo, un bărbat cam de vârsta ei încărca niște cutii într-o mașină.

— Vă mutați? se interesă Melody, încercând să pară prietenoasă, fără să afișeze o curiozitate excesivă.

— O ajut pe mama să se mute, răspunse bărbatul uitându-se în același timp la fete, așa cum făcea mai toată lumea. Gemene?

— Da, spuse Melody. Au aproape trei ani.

— Și eu am gemeni.

Bărbatul se aplecă în fața căruciorului și se jucă puțin cu fetele, prefăcându-se că le fură nasul și îl pune apoi la loc, unul din jocurile lor preferate.

— Și ce-o să se întâmple cu casa? întrebă Melody.

Bărbatul se ridică și oftă. Se uită lung la casă.

— Nici eu nu știu, sincer să fiu, spuse el pe un ton deznădăjduit. Sunt atâtea de făcut ca s-o aduc într-o stare bună pentru vânzare. Agentul imobiliar zice că nici măcar nu merită efortul, fiindcă, oricum, probabil că altcineva o s-o dăruie și o să construiască ceva de genul ăla, spuse el pe un ton de dezgust, arătând spre casa de alături, a cărei renovare Melody o urmărise – și o admirase în secret – în ultimele luni.

— Da, chestia aia e oribilă, spuse ea, iar apoi, fără să gândească, adăugă: Eu și soțul meu am tot căutat o casă, dar toate pe care le-am găsit sunt mult mai mari decât ce ne trebuie nouă și decât ne putem permite. Mi-ar plăcea tare mult să găsim o casă pe care s-o aranjăm noi, nu s-o modificăm, ci s-o restaurăm.

Odată ce rosti cuvintele, își dădu seama că acesta era adevărul.

Walt nu fusese de acord să cumpere casa. Considera că era prea scumpă pentru ceea ce oferea și se temea de o scădere a prețurilor în domeniul imobiliar. Vânzătorul o simpatiza pe Melody, însă, cu toate reparațiile pe care le necesita casa – și trebuia reparat cam tot –, ținu totuși la preț. Era o sumă mai mare decât ar fi fost indicat să împrumute, având în vedere că ea nu lucra. (Fusese mai avantajos să stea ea cu fetele acasă decât să angajeze pe cineva să aibă grijă de ele, ținând cont de venitul ei modest, iar acum, cine ar mai fi angajat-o?) Salariul lui Walt de informatician în Pearl River era acceptabil, dar nu grozav.

Interiorul casei era învechit, însă Melody ignoră covorul urât și tapetul din anii '70 și observă structura excelentă a casei și potențialul de a fi transformată într-un cămin: locul în care fetele ei s-ar putea simți în siguranță și în largul lor. Îi plăceau nespus ferestrele miciute cu vitralii, colțul pentru luat micul dejun, locul de la fereastră, de lângă scara din față, stejarul imens din curtea din față și arțarii din spate, care căpătau nuanțe superbe de portocaliu. Ea și Walt aveau să ia dormitorul din față, cel de sub cornișă. În spate, erau două dormitoare mici, perfecte pentru Nora și Louisa. Își închipuia petreceri aniversare date în curtea din spate, sub arțari, mic dejunuri servite în sufragerie; știa exact unde ar pune bradul de Crăciun. Agentul imobiliar ridică un colț al covorului din salon ca să-i arate podeaua originală din lemn de pin. Melody se luptă pentru casa aceea cum nu se mai luptase pentru nimic altceva până atunci.

— Va trebui să schimbăm toată instalația sanitară și toată rețeaua electrică, observă Walt încruntat. Toți banii pe care-i avem o să intre în spatele pereților, în beci, sub podele – o să ne băgăm toate economiile în chestii care nu se văd.

— Nu-i nicio problemă, spuse Melody.

Și chiar nu era. La celelalte lucruri se pricepea ea: știa cum să curețe vopseaua și tapetul și să reamenajeze. Și ce nu știa avea de gând să învețe. Casa avea să fie proiectul ei, slujba ei. Alan Greenspan era de partea ei! Iar Walt nu avea ce să obiecteze împotriva existenței indubitabile a Moștenirii.

Și totuși, obiectase. Săptămâni întregi. Când Melody presupuse că așteptaseră prea mult și că altcineva le-o va lua înainte și va cumpăra proprietatea, i se declanșă o erupție alergică pe tot corpul. Își înmuia pielea într-o baie cu ovăz coloidal când el venise la ea și o anunțase că proprietatea – cu tot cu ipoteca uriașă – era a lor. Știa că motivul capitulării lui era în esență faptul că o iubea și își dorea s-o vadă fericită.

— De ce nu putem să ne mutăm într-un oraș în care nu sunt toți putred de bogați? îi spunea Walt uneori, de obicei când Melody era preocupată pentru diverse nevoi pe care le aveau fetele: haine, activități extrașcolare, vreo tabără de vară.

Dar Melody refuza să se mute. Locuiau într-o zonă cu unele dintre cele mai bune școli din nord-est. Se învățase unde să-și facă cumpărăturile și să obțină lucrurile necesare pentru fete. Se învățase să aștepte sezonul reducerilor și știa de-acum cine era dispus să lase la preț când zicea că are gemene. Făcea rost de fonduri oricând era nevoie: pentru excursii școlare suplimentare sau pentru instrumente muzicale, ca ele să poată lua lecții. Când le înscriesese în clubul de schi, îi sunase pe părinții foștilor elevi gemeni, care probabil acum erau studenți la universitate, întrebându-i dacă nu cumva aveau echipament sportiv pe care voiau să-l vândă și avu norocul fenomenal să dea peste un tată care îi spusese pe un ton plictisit că putea să ia totul gratis dacă venea să-i debaraseze garajul de tot ce era depozitat acolo: echipament de schi, patine, rachete de tenis, biciclete, de care fetele lui nici nu se atinseseră.

În toți anii aceia în care decupase cupoane de reduceri din ziare, în care muncise la renovarea casei în fiecare weekend, până n-o mai țineau genunchii și i se crăpau și-i sângerau mâinile, și în care rareori își cumpăra ceva nou pentru ea sau pentru Walt, aniversarea ei de patruzeci de ani strălucea la orizont ca un far salvator. Când împlinea patruzeci de ani, banii aveau să le pice în cont. Cea mai mare parte avea să se ducă pe taxele universitare, și o parte aveau s-o folosească pentru a achita creditul ipotecar, iar apoi totul avea să fie, dacă nu perfect, cel puțin mai bine decât fusese vreodată. Nu-i plăcea să-și imagineze anul în care fetele aveau să plece la universitate și cum avea să se simtă fără ele, însă își îngăduia să-și închipuie cum li se va ușura viața după Moștenire. În sfârșit, fetele puteau să facă o alegere care nu depindea de costuri. Puteau să-și înșire pe masă scrisorile de admitere la universitate, iar Melody putea să le spună: *Oriunde vreți voi. Alegeți*. În sfârșit, putea să se relaxeze. În sfârșit, putea să respire.

Dădu mai tare radioul comutat pe un post cu muzică clasică, pe care o asculta numai atunci când avea mintea prea agitată ca să asculte versuri sau știri. *Agitată* era puțin spus pentru starea de frenezie în care se afla creierul ei acum. Dacă nu ar fi parcat în văzul lumii, pe principala arteră comercială din orașul lor minuscul și bârfitor, s-ar fi întins pe scaunul din față și ar fi adormit. Era atât de obosită în ultima vreme. Noaptea, nu reușea să doarmă mai mult de câteva ore, după care somnul îi era întrerupt de o stare cumplită de anxietate. Stătea trează ore întregi, spunându-și că ar trebui să se ridice din pat și să-și facă un ceai, să facă o baie sau să citească, dar nu era în stare de nimic din toate astea. Rămânea întinsă lângă Walt, ascultându-i sforăitul liniștit (chiar și în somn era politicos), nemișcată și paralizată de griji pentru Nora și Louisa, pentru bani, pentru ipotecă, pentru taxele universitare, pentru încălzirea globală, și pesticidele din alimente, și lipsa de securitate pe internet, și *cancer* – Doamne sfinte, de câte ori nu le încălzise fetelor mâncarea în recipiente din plastic la microunde atunci când erau mici? –, și posibilitatea de a le fi afectat coeficientul de inteligență pentru că nu le alăptase la sân, și repercusiunile lunii aceleia în care le lăsase să se zbenguie fericite prin casă în premergătoare donate de la o vecină în vârstă cumsecade, până când o vecină mai tânără și mai antipatică o informase că *toată lumea* știa că premergătoarele încetineau dezvoltarea motorie și cognitivă a copiilor. Se gândea obsesiv la ce li s-ar putea întâmpla fetelor după ce se mutau de acasă și nu mai erau sub stricta ei supraveghere (Care era aria de acoperire pentru Stalkerville? câți kilometri? Trebuia să verifice) și se întreba cine ar putea să le iubească și să aibă grijă de ele la fel de mult ca ea și Walt. Și totuși, în ultima vreme se simțea o mare ratată la capitolul ăsta. Ah, da! Și pe deasupra mai era și grasă! Luase în greutate cel puțin cinci kilograme de la prânzul cu Leo, poate chiar mai mult; îi era și frică să se cântărească. Toate hainele o strângeau și erau incomode. Începuse să se îmbrace cu cămăși largi de la Walt, care îi acopereau betelia descheiată a blugilor; nu-și amintea când își cumpărase ultima oară îmbrăcăminte nouă. Geaca Norei arăta cam jerpelită, dar dacă îi luă Norei o geacă nouă, trebuia să-i ia și Louisei (era regula ei: echitate în toate!), și mai mult ca sigur nu-și permitea să cumpere două.

Melody își aminti de o zi, mai de mult, când fetele făcuseră amândouă infecție otică. Doi copii mici cu febră, care zbierau toată noaptea și detestau orice fel de medicament. Privindu-l pe doctor cum scria rețetele, se întrebase cum Dumnezeu avea să reușească să le pună picături în urechi și

să le dea amoxicilină unor copii iritați și bolnavi (*patru* urechi și *două* guri) de trei până la patru ori pe zi, timp de zece zile.

— O să fie mai ușor când cresc, nu? îl întrebase ea pe medicul pediatru, ținând câte un copil agitat și transpirat pe fiecare braț – niciuna din ele nu suporta să fie lăsată jos, nici măcar o secundă.

— Depinde ce înțelegeți prin „mai ușor”, spuse doctorul, râzând înțelegător. Eu am doi adolescenți, și doar știți vorba aia.

— Nu știu, spuse Melody, amețită din pricina lipsei de somn și a consumului excesiv de cafea. Ce vorbă?

— Copii mici, probleme mici; copii mari, probleme mari.

Lui Melody îi venise să-l pocnească pe doctor. Îi era greu cu gemenele când erau mici, mai ales cât timp stătuseră în oraș. Acum, visa la zilele în care cea mai dificilă sarcină pe care o avea era să îmbrace doi copii, să-i așeze în căruciorul incomod și să-i ducă la locul de joacă din cartier, unde își petrecea timpul cu alte mame. Iarna, veneau toate cu câte o cafea cu lapte aburindă, și vara, cu câte un cappuccino cu gheață și cu pungi de hârtie pătate de grăsime conținând tot felul de produse de patiserie pe care le mâncau împreună. Stăteau de vorbă și împărțeau între ele prăjituri cu lămâie, briose cu afine sau niște prăjiturile lipicioase cu scorțișoară, numite *monkey bread* (preferatele lui Melody), iar discuția se îndrepta adesea spre subiectul referitor la viața lor *înainte* de a avea copii: cum era să dormi până târziu, să te încapă blugii mai strâmți, să termini de citit o carte înainte să treacă atât de mult timp între capitole, încât trebuia s-o iei de la capăt, să te duci la birou în fiecare zi și să iei prânzul în oraș.

— Sigur că a trebuit să-i pup pe unii în fund, spusese una dintre femei, dar nu a trebuit să-i și șterg.

— Eram cineva! Își aminti Melody că spusese o altă mamă. Conduceam colective de oameni și gestionam bugete, și *eram plătită* pentru asta. Acum, uită-te la mine! spusese ea arătând către sugarul lipit de sânul ei. Stau în parc aproape dezbrăcată și nici măcar nu-mi pasă dacă mă vede cineva. Și ce-i mai trist e că oricum nu se uită nimeni. Femeia își îndepărtă bebelușul adormit de la sân și îi mângâie cu un deget obrazul grăsun. Sâni ăștia întorceau capete pe vremuri, nu *adormeau* pe nimeni.

Melody nu se putu abține și se uită la venele proeminente care se vedeau pe sub pielea albă a femeii și la sfârșul mărit și închis la culoare. Încercase să le alăpteze pe gemene la sân, își dorise foarte mult, însă renunțase după șase săptămâni, fiindcă nu reușise să le obișnuiască cu niciun program și

aproape își ieșise din minți de nesomn. O privi pe cealaltă încheindu-și sutienul și ridicându-și copilul pe umăr, bătându-l ritmic pe spate ca să-l facă să regurgiteze.

— Pe vremuri, citeam trei ziare în fiecare dimineață. *Trei*. Acum vorbea pe un ton mai scăzut ca să nu trezească copilul. Știți cine e sursa mea de știri acum? Deșteapta de Oprah. Vocea ei era plină de regret, însă părea totodată resemnată. Trasa mici cercuri cu degetele pe spatele copilului. Ce să facem? Până la urmă, e doar o chestie temporară, nu?

Melody nu știa niciodată cum să participe la conversații de genul acesta, așa că se abținea. Stătea acolo și zâmbea, încuviințând din cap și încercând să pară că e de acord cu ele. Dacă și-ar fi luat inima în dinți și ar fi vorbit pe șleau, le-ar fi spus că, înainte să se nască gemenele, ea nu era *nimic*. Era secretară. Dactilografă.

O fată care renunțase la facultate, fiindcă tatăl ei decedase în toamna în care începea ultimul an de liceu, și mama ei era mereu absentă, iar Melody era paralizată de tristețe și dezorientată. Ca să nu mai vorbim de notele ei destul de proaste.

Dar apoi, într-o bună zi, Walter se așeză lângă ea la cantina companiei unde lucrau. Se prezentă și îi oferă o felie de tort de ciocolată, menționând că era ultima pe care o mai aveau și o luase special pentru ea, pentru că observase că vinerea se răsfăța de obicei cu câte o felie. Walt o invită la pizza și la film, iar apoi, după numai câteva luni, o ceru de soție. Și la numai un an după aceea, deveni mama, nu a uneia, ci *a doua* fetițe minunate. Asta însemna *ceva* pentru ea; abia atunci devenise *cineva*.

Se lăsă pe spate și închise ochii. Ar putea să ațipească măcar câteva minute. Se gândi la geaca Norei și se întrebă dacă niște nasturi noi nu cumva i-ar schimba aspectul. Ceva decorativ, poate din lemn sau cositor, sau un nasture colorat de sticlă, eventual verde-smarald. Asta da, ar fi posibil, și-ar permite două seturi de nasturi noi. Uneori, o schimbare mică face diferența.

∴

După ce îl văzură pe Leo în parc, Norei îi luă încă trei săptămâni s-o convingă pe Louisa să chiulească din nou, și tocmai în ziua aceea, Simone le zări plecând și le întrebă dacă poate să vină cu ele.

— Mi s-a părut mie că v-am văzut evadând din pușcăria asta acum câteva săptămâni, spuse ea, oprindu-se pe treptele din fața clădirii ca să-și aprindă o țigară. Eu stau prin zonă. Vreți să veniți la mine?

În săptămânile care urma, de fiecare dată când chiuleau de la meditații, Simone venea cu ele, preluând cu totul controlul expedițiilor săptămânale. Era iarnă, și singurele locuri unde mergeau Louisa și Nora acum erau Muzeul de Istorie Naturală, fiindcă Simone avea un abonament de familie, și apartamentul lui Simone, care era tot timpul gol, pentru că părinții ei erau avocați și se duceau aproape în fiecare sâmbătă la birou. Louisa se săturase. Se săturase nu numai de minciună – nu se îndoia că era doar o chestiune de timp până le prindea cineva, și apoi cine știe ce se întâmpla? –, se săturase și de apartamentul lui Simone, și se săturase până și de muzeu, un loc care îi plăcea enorm înainte, fiindcă era una dintre destinațiile speciale unde ieșea cu toată familia, una dintre puținele excursii în New York cu care era de acord Melody. Ceea ce i se păruse strălucitor și exotic în copilărie – încăperi cu rechini și dinozauri, vitrine pline de pietre prețioase, fluturii vii! – în ultimele luni devenise anost și prăfuit, întinat de familiaritate, vinovăție și plictiseală.

Și mai era și Simone – fata cu origini africane, care tot timpul stătea în prima bancă și-și termina exercițiile înaintea tuturor, și se plimba prin clasă, oferindu-și ajutorul celor care aveau nevoie. Era tot în clasa a unsprezecea, ca și ele, iar Louisa îl auzise din întâmplare pe profesorul de la meditații spunând că Simone putea obține probabil nota maximă la examenul SAT fără prea mult efort. „Probabil”, spusese Simone, ridicând din umeri.

Ceva din comportamentul fetei o neliniștea pe Louisa. Părea mult mai mare decât ele. Își imagina că asta se datora faptului că Simone crescuse în Manhattan și era mai îndrăzneată și mai experimentată. Și își exprima pe șleau părerile despre gemene, ceea ce pe ea o tulbura la culme.

În fiecare sâmbătă, la începutul escapadei lor, le studia pe Nora și pe Louisa din cap până-n picioare, decretând prin judecăți absolute care articole vestimentare și accesorii erau acceptabile și care nu: *nu, da, nu, nu, nu, în niciun caz, chestia asta e chiar drăguță, te rog să nu te mai văd cu asta vreodată*. Când râdea, avea obiceiul să-și dea capul pe spate și să chiuie puțin, și era atât de gălăgioasă, încât oamenii se întorceau să se holbeze la ele. Fuma. Își dădea cu ruj portocaliu țipător fără măcar să se uite în oglindă, ștergându-și cu o mișcare expertă adâncitura de deasupra buzei de sus și colțurile gurii, ca să se asigure de o înfățișare perfectă.

— Asta-i culoarea mea, le spuse ea, închizând cu zgomot tubul de ruj și băgându-l în buzunarul de la spate. Negresele pot să poarte nuanțe din astea. Vouă nici să nu vă treacă prin cap!

În ziua aceea își prinsese cozile lungi împletite în moțul capului, într-un coc răsucit, care adăugă câțiva centimetri la statura ei deja impunătoare și îi alungea fața, a cărei expresie putea să pară fie distantă, fie curioasă, potrivit dispoziției în care se afla. Purta tricouri mulate, confecționate dintr-un bumbac subțire, care nu lăsa loc imaginației cu privire la ceea ce avea deasupra taliei. Purta sutiene dantelate în culori aprinse, cu cupe croite în așa fel încât să mărească pieptul, tot timpul vizibile indiferent de ce purta. Melody încă le cumpăra majoritatea hainelor Norei și Louisei, inclusiv articole practice de lenjerie intimă, de la reduceri, care uneori erau drăguțe – cu imprimeuri cu cățeluși, poșete sau scoici –, dar niciodată sexy.

Uneori, Simone indica vreun obiect pe care îl purta una din ele și enunța:
— Ce adorabil!

Dar nu era un compliment. Din câte își putea da seama Louisa, conform lexiconului propriu lui Simone, *adorabil* desemna o combinație între stupid și de prost gust. Simone dezaproba, de asemenea, cu vehemență, tot ce era *popular* – care, de altfel, era insulta ei preferată, pe care o rostea dezgustată, strâmbându-și buzele colorate în portocaliu țișător. Dacă lui Simone îi plăcea ceva, era *beton*, ceea ce era un nonsens pentru Louisa.

— *Beton* n-ar trebui să fie ceva negativ? o întrebă ea pe Nora. Ceva rigid, tare, rece?

— Nu toate cuvintele sunt pentru SAT, răspunse Nora cu o inflexiune pe care Louisa n-o mai percepușe niciodată în tonul ei și care o făcea să semene cu Simone în privința stilului de a vorbi.

După cum afirmase Simone, multe dintre cântecele, serialele și filmele preferate ale gemenelor erau *populare*. Așa că, dintr-odată, lucrurile care înainte le făceau plăcere surorilor devenise acum îndoielnice, cel puțin pentru una din ele.

∴

Louisa stătea pe podeaua de linoleum a muzeului, cu carnetul de schițe în brațe, de aproape o oră; piciorul pe care îl ținea sub ea începuse să-i amortească. Se ridică cu o mișcare incomodă și încercă să pășească pe piciorul amorțit, ca să scape de senzația neplăcută de furnicături. Se plimbă schiopătând înainte și înapoi pe sub semnul ce indica intrarea în micul coridor unde stătuse până atunci: Sala Leonard C. Sanford a Păsărilor Nord-Americane. Îi plăcea zona aceasta a muzeului din mai multe motive. În primul rând, purta numele unui Leonard, ca și ea, după bunicul pe care nu-l cunoscuse niciodată (Nora fusese botezată după bunicul lor patern,

Norman). Îi plăcea că încăperea nu era nici pe departe atât de aglomerată precum cele care găzduiau exponatele mai populare, precum dinozaurii sau balena albastră – în weekend, îi era aproape imposibil să se strecoare prin sălile acelea, și cu atât mai puțin să-și găsească un locșor liniștit să se așeze cu caietul ei de schițe. Păsările Nord-Americane alcătuiau o expoziție de specimene împăiate prăfuite și învechite, ținute pe pereți, în niște vitrine din sticlă. Era mai mult un pasaj de trecere, decât o destinație în sine.

În plus, ei îi plăceau păsările expuse, chiar dacă erau desuete și puțin ciudate. Vitrina ei preferată era cea cu „Rândunele, Muscari Negri și Ciocârlii”, pentru că păsările erau în zbor și păreau vii. Cel mai puțin îi plăcea vitrina cu „Bâtlani, Ibiși și Lebede”, pentru că păsările acelea mari păreau nefirești și înghesuite acolo. Și pur și simplu de dragul terminologiei, îi plăcea vitrina în fața căreia se afla acum: „Pitulici, Scorțari, Cojoaice, Pițigoii, Sturzi, Gaițe și Ciori”. Ar fi vrut să știe dacă pitulicilor le plăcea să se pitească și dacă scorțarii se confundau cu scoarța copacilor. Sigur, ar fi putut să caute pe Google, dar prefera să mențină misterul.

Dar chiar și pe culoarul acesta puțin populat, rar se întâmpla să își găsească liniștea. Oamenii i se uitau întruna peste umăr și o întrebau ce desenează sau de ce, ori și mai rău, pur și simplu stăteau lângă ea și o priveau într-o tăcere incomodă. Și copiii! O agasau neîncetat și o întrebau dacă le e permis și lor să deseneze. Nici părinții lor nu erau mai suportabili.

— Poate dacă o rogi frumos, îi spuse o mamă fiului ei, în timp ce Louisa încerca să schițeze ciocârlile în zbor, chiar înainte să-i amortească piciorul sub ea, domnișoara asta drăguță o să-ți dea și ție o foaie de hârtie și o să-ți arate cum să desenezi.

— Astea nu sunt pentru copii, replică Louisa pe un ton tăios, luându-și de pe jos creioanele cu cărbune și pastelurile.

— De ce nu vrea să-mi dea și mie? se smiorcăi băiețelul.

— Nu știu, scumpule, răspunse mama lui. Nu toată lumea e așa generoasă ca tine.

— Incredibil, comentă Louisa, închizându-și cu zgomot caietul de schițe.

Mama îi aruncă o privire pizmașă și se îndepărtă. Louisa începu să-și adune colile de hârtie împrăștiate în jurul ei. Una dintre schițe era acceptabilă. Desenase un băiețel care începuse să plângă și să se tăvălească pe jos, fiindcă tatăl refuzase să-i cumpere o focă de pluș de la magazinul cu suvenir. Se trântise la pământ și-și îngropase capul în mâini, ridicându-și ritmic umerii în timp ce urla. Louisa îi schițase rapid silueta, reușind să

surprindă poziția umerilor, mișcarea agitată a picioarelor și o mână întinsă, cu degetele răsfirate, spre ușa magazinului care îl separa cu cruzime de obiectul dorinței lui.

— Fo-ca! Fo-ca! zbierase băiatul, ceea ce îl făcuse pe tată să-l ia în cele din urmă în brațe, în ciuda zbaterilor copilului, și să-l ducă într-o toaletă apropiată.

Celelalte portrete pe care le schițase în grabă, în timp ce privea vizitatorii trecând prin lungile coridoare, nu erau foarte slabe, dar nici grozave. Nu-i ieșea niciodată tocmai bine proporția trăsăturilor feței. Motivul pentru care băiețelul îi ieșise mai bine, știa, era că nu i se vedea chipul. Nu voia să-și imagineze ce însemna să nu poată desena ochi, ferestrele sufletului, cea mai importantă caracteristică pe care trebuie să o stăpânească un artist. Nu-i scăpase din vedere nici faptul că niciuna dintre păsările din Sala Leonard C. Sanford nu avea ochi; aveau mici ghemotoace din bumbac îndesate în orbite.

— Deci, ai de gând să studiezi arte? o întreabă Simone o dată, după ce Louisa îi arătase niște schițe.

— Nu, răspunse Louisa.

Adusese vorba, la un moment dat, de facultatea de arte, iar mama ei se albise la față. Pentru Melody, facultatea de arte nu era facultate.

— De ce nu? vru Simone să știe.

— Pentru că vreau să am o educație generală solidă, repetând ca papagalul cuvintele lui Melody. Facultatea de arte e echivalentă cu o facultate specializată.

— Și care-i problema cu facultățile specializate?

Louisa râse nervos. Nu-și dădea seama dacă Simone vorbea serios sau era sarcastică.

— Vorbesc serios, spuse Simone, răsfoind desenele Louisei. Medicina e o facultate specializată. La fel și dreptul.

— Da, dar alea sunt facultăți unde studiezi mai mult timp. E altceva, interveni Nora, care uneori avea impresia că Simone o tachina pe Louisa.

— Așa e, consimți Simone împăciuitoare. Dar dacă-ți place arta și vrei să desenezi sau să pictezi, de ce să nu te duci la o facultate unde poți să devii mai bună în ceea ce-ți place să faci?

— Unele dintre universitățile pe care le-am văzut au cursuri excelente de artă, spuse Louisa.

— La câte v-ați uitat?

— La paisprezece, răspunse Nora.

Simone izbucni în râs.

— V-ați uitat deja la *paisprezece* universități?

— Nouă ne place. E distractiv, spuse Louisa, conștientă că părea în defensivă, iar adevărul era că ar fi fost fericită să nu se mai uite după nicio altă universitate. E bine să comparăm și să avem de unde alege, ca să ne dăm seama care ni se potrivesc cel mai bine.

Simone scutură din cap și pufni scurt.

— Uau! Voi *chiar* luați al naibii de în serios toată treaba asta cu admiterea.

Extrase din teanc unul dintre desene și i-l întinse Louisei; era unul dintre preferatele ei, un pastel în culori blânde, înfățișând fațada muzeului la asfințit. Îl schițase rapid și nu trasase toate detaliile; muzeul semăna mai degrabă cu un munte decât cu o clădire, iar strada din față, cu șuvoiul de mașini, aducea cu un râu învolburat de mișcare și culoare.

— Țsta e foarte frumos, spuse Simone pe un ton care i se păru Louisei mai sincer ca niciodată. Și știu și de ce: pare realist, dar în același timp e și abstract, continuă ea, întorcând coala pe verticală. Uite, arată bine și din unghiul ăsta – perspectiva, adică.

Louisa remarcă cu surprindere și cu încântare că avea dreptate. Simone îi dădu înapoi desenul.

— E beton! Înramează-l. Ar trebui să faci mai multe în stilul ăsta. Și chiar ar trebui să te gândești să dai la Pratt sau Parsons. Sau la RISD^[6]. O să mă mai gândesc la niște universități pentru lista ta.

∴

Louisa se uită la ceas. Era târziu și trebuia să le găsească pe Simone și pe Nora, care parcă mereu pierdeau noțiunea timpului. Stabiliseră să se întâlnească în Sala Popoarelor din Pacific, care era însă goală, cu excepția unei familii de francezi adunate în jurul replicii unei statui din Insula Paștelui, care domina una din extremitățile încăperii. Când Louisa se apropie, o rugară să le facă o poză cu unul dintre telefoanele lor și îi mulțumiră de nu știu câte ori când ea le arătă o poză în care toată lumea zâmbea și avea ochii deschiși. Se hotărî să arunce o privire la expoziția Margaret Mead, care îi plăcea foarte mult. Îndreptându-se spre vitrinele din sticlă, trecu printr-un coridor îngust și întunecat, apoi se retrase rușinată, pentru că își dădu seama că întrerupsese un cuplu aflat într-o îmbrățișare intimă. Însă, înainte să se întoarcă, observă sabotii roșii suedezi perforați,

identici cu cei pe care-i purta ea. Și pe Nora.

Louisa simți că-i iau foc fața și gâtul. Voia să o ia la fugă, dar nu se putea mișca. Nora stătea lipită de perete cu cămașa descheiată până în talie, iar mâinile lui Simone se mișcau pe sub țesătură. Nora avea ochii închiși, iar brațele îi atârnavă moi pe lângă corp.

Louisa zări mâna lui Simone care urca spre sutienul alb, simplu al Norei.

— Te rog, auzi Louisa vocea Norei, apoi observă degetul lui Simone atingând sfârcul Norei prin bumbacul uzat.

Ambele fete gemură de plăcere. Louisa se întoarse și o luă la fugă.

14.

Caporalul Vinnie Massaro știa că puștii care veneau la pizzeria tatălui său îl porecliseră Robocop. De-aia nu mai putea el. Într-una din zilele acestea avea de gând să-l apuce pe unul dintre ei cu gheara din vârful protezei lui de braț teribil de complicate, probabil pe roșcatul cel umflat; i-ar șterge rânjetul ăla de pe mutră. Sau poate l-ar ridica în aer cu brațul cel zdravăn, cel din carne și oase, și l-ar ține atârnat la câțiva centimetri de pământ, în timp ce i-ar mângâia obrazul pistruiat și grăsan cu unul dintre degetele de oțel, făcându-l să plângă și să cerșească îndurare, cerându-și iertare printre suspine. Vinnie parcă și vedea balele mucosului.

Stop.

De la capăt

Vinnie nu ar fi trebuit să se lase acaparat de acest tip de scenariu imaginar; nu era nici *pozitiv*, nici *optimist*, nu era deloc modul în care fusese instruit să-și *controleze furia*. *Stop și de la capăt* era una dintre *tehnicele* pe care ar fi trebuit să le *utilizeze*, conform terapeutului său specializat în gestionarea furiei. A nu se confunda cu fizioterapeutul lui, cu terapeutul pentru proteză sau cu cel ocupațional, care de altfel îi și sugerase să urmeze sedințe de terapie pentru controlul furiei atunci când Vinnie folosisse extremitățile metalice ale membrului său nou-nouț, decontat de stat, ca să eviscereze o rață de jucărie și să o ciopârțească într-o mie de bucățele, în ziua în care nu reușise să ridice și să coboare nici măcar o dată rățușca cea galbenă.

Vinnie inspiră adânc. Închise ochii. *De la capăt. De la capăt. De la capăt.* Se imagină ducându-se la masa puștanilor care se hlizeau și râzând

alături de ei, arătându-le brațul, explicându-le prietenește cât de avansată era tehnologia, cum îi fuseseră regenerate chirurgical anumite extremități nervoase, astfel încât să poată controla membrul artificial cu propriul creier. *La urma urmei, chiar sunt Robocop*, ar zice el, *în parte om, în parte robot*

Uau, ar exclama impresionați puștii. *Putem să-l atingem? Sigur că da*, ar răspunde Vinnie, apoi ar râde și l-ar bate ușor pe umăr pe unul dintre ei (cu brațul adevărat). *Haideți, i-ar încuraja, puneți mâna. E la fel de bun ca vechiul braț. Nu simt căldura și frigul, nu pot să mă tai sau să fac vânătăi. E mai bun decât brațul vechi!*

Mai bun, dar nu și dacă ai fi Amy, fosta logodnică a lui Vinnie, pentru care brațul cel nou nu era deloc mai bun decât cel vechi. Dacă ai fi Amy, te-ai preface că nu te deranjează deloc noul braț, ți-ai compune un zâmbet artificial pe față și ai turui platitudini de genul: „Contează ce ai în interior”; până într-o zi, când Vinnie, începând să se simtă în sfârșit în largul lui, îi înconjură nonșalant talia cu brațul, iar ea tresări. Vinnie nu o simți tresărind, bineînțeles (*Hei, copii! Noul braț nu simte nici trădarea!*), însă o văzu; orb nu era. Mai rău: fără să vrea, o atinsese cu brațul robotic, așa că nici măcar nu avu plăcerea de a o strânge puțin cu degetele în zona cărnosă de deasupra șoldurilor, care îi plăcea lui atât de mult, nu apucă să simtă nimic înainte să-i vadă reacția și expresia încremenită plină de dezgust...

Stop. De la capăt.

Își imaginează din nou scena în care se duce să vorbească cu puștii la masă și își închipui cum până și roșcatul ar înceta să se hlizească. Cum ar fi cu toții impresionați când ar ridica solnița mică și unsuroasă din plastic. Nu recipientul mai mare, din carton, cu sare cu aromă de usturoi, a cărui simplă prezență o considera jignitoare. Nici nu voia să se gândească cum mexicanii din cartier își acopereau pizza, cu un gust perfect echilibrat, cu sarea cu aromă de usturoi și uneori cu sosul picant pe care îl scoteau din buzunar, în sticlutele acelea mici, de parcă bunicul lui – Vinnie și tatăl său, Vito, încă găteau după rețeta bătrânului – nu învățase să facă sos de roșii în Napoli, unde inventaseră dracului sosul de roșii.

Stop.

Ar ridica solnița și ar scutura ușor un praf de sare în palma adevărată, după care ar arunca-o peste umărul stâng, ca să îndepărteze diavolul, așa cum îl învățase bunica lui. Puștii l-ar aplauda.

Da, ar zice Vinnie, încheindu-și demonstrația cu o afirmație pozitivă și vizionară, încercând să evite cinismul și ura de sine. *Eu sunt unul dintre ăia*

norocoși, ar zice el, făcându-le cu ochiul de parcă ar fi fost un star de cinema.

∴

În fond, chiar așa stăteau lucrurile: Vinnie *chiar era* unul dintre cei norocoși, iar el știa asta. Ar fi putut să piardă mai mult decât un braț. Ar fi putut să moară. Când explodase bomba aceea improvizată, putea să se fi aflat pe partea stângă a drumului, așa cum i se întâmplase prietenului său, Justin, care trăia, dar numai viață nu era aia. Diagnosticul era traumatism cranio-cerebral, adică, ce mai tura-vura, era retardat. Justin, întors acasă în Virginia, stând și bălind în fața televizorului toată ziua, în fiecare zi, îmbăiat de maică-sa, hrănit cu lingurița de taică-su, scos pe verandă în scaunul cu roțile pentru câteva raze de soare și ceva aer curat, oferindu-le ocazia vecinilor să se uite pe geam, să se simtă binecuvântați, să dea din cap și să spună: *Să ne ferească Dumnezeu!* Justin, cărat în pat de frate-su în fiecare seară, doar ca să se trezească a doua zi și să ia de la capăt aceeași rutină deprimantă, până când în sfârșit avea să dea ortul popii și să scape de toate. Justin, care nu mai avea decât cinci zile până să-și încheie misiunea și să se întoarcă acasă, întreg.

Așadar, Vinnie avusese noroc. Era încă în putere, sănătos. Ar fi putut să preia oricând afacerea familiei, nu doar pizzeria, ci și băcănia de peste drum, unde vindeau mai mult produse de import; fusese deschisă de bunicul lui pe Arthur Avenue pe vremea când în cartier locuiau numai italieni, înainte de invazia de familii mexicane care se mutaseră acolo în ultimele decenii. Era înconjurat de rude care îl ajutau și îl sprijineau. S-o ia dracu' pe Amy. Poate că uneori îi sărea într-adevăr muștarul, dar încerca să-și rezolve problema. Se străduia.

După ce puștii ieșiră din pizzerie (râzând de el, își dădea seama), se mai calmă. Cel puțin până o văzu pe Matilda Rodriguez venind pe stradă, iar furia lui se reaprinse, urmărind-o cum merge în cârje, legănându-se a naibii de parcă era Regina din Saba, iar Arthur Avenue din Bronx era regatul ei. Aștepta ca oamenii să se dea la o parte din calea ei, să-i deschidă ușile, să se ofere să-i care sacoșele. Ce mai urma? O ricșă? O pelerină de catifea aruncată peste o băltoacă înghețată?

Nu era corect. Ar fi trebuit să meargă normal.

Lăsa capul în jos, trase adânc aer în piept. *De la capăt. De la capăt. De la capăt.* Încercă să *utilizeze o tehnică imagistică*, gândindu-se la un *context istoric pozitiv*.

Își aminti de perioada în care o cunoscuse pe Matilda, de primele ei săptămâni în centrul de recuperare, când el avea de făcut exercițiile acelea anoste pentru a învăța să-și controleze noul braț. Își aminti cât de energică și hotărâtă era, cum flirta, nu numai cu el – nu era prost –, ci cu toată lumea, dar totuși, fusese plăcut. Își aminti cum cânta adesea și alinta pe oricine cu Mami sau Papi, indiferent de vârstă. Își aminti de părul ei negru, strălucitor și de zâmbetul ei luminos, și de un pulover roz pe care îl purtase în săptămânile acelea. Se gândea cum ar arăta puloverul acela roz întins pe sânii ei când ar merge în cârje, lăsând clar să se vadă că nu se sinchisise să își pună sutien, ridicându-se puțin și dezgolindu-i talia mică. Se gândea că i-ar plăcea să atingă puloverul acela roz, ceea ce îl făcea să-și imagineze cum s-ar agăța și poate chiar s-ar rupe și s-ar deșira, dacă l-ar prinde cu brațul lui protezat. Matilda s-ar uita la puloverul distrus, iar pe chipul ei s-ar citi părere de rău și poate chiar puțin dezgust. Apoi l-ar privi cu ochii ei migdalați superbi – îi vedea limpede – plini de milă.

..

— Domnu' caporal!

Matilda tocmai intrase în pizzerie. O însoțea vărul ei, Fernando, care o vizitase de mai multe ori la reabilitare, când era în vacanță de la facultatea de drept, îi căra geanta și toate sacoșele cu cumpărături. Ochii îi lăcrimau de frig și afișa un zâmbet șovăielnic; știa că Vinnie nu suporta cârjele și că ar fi vrut să o vadă folosind proteza.

— Mi-e o foame de lup. Aș putea să înfulec cinci felii chiar acum, spuse ea îndreptându-se spre o masă.

Vinnie îl urmări cu privirea pe Fernando, care o ajută să se așeze și să-și găsească o poziție comodă și îi puse cârjele sub masă. Se concentrează să găsească o formulă de salut care să nu pară *disprețuitoare*. Numără până la zece înainte să deschidă gura, între timp băgându-și în betelia blugilor șervetul umed pe care îl ținea în mână. Matilda ridică privirea îngrijorată când se apropie de masa lor și își șterse nasul cu unul dintre șervețelele personalizate cu Vito's Pizzeria. El se aplecă puțin și se sprijini pe masă cu mâna bună, apropiindu-și fața de a ei.

— Unde *dracu'* ți-e *piciorul*? spuse el.

În noaptea accidentului din vara precedentă, Leo se afla la Urgență, îngrozitor de alarmat și de încordat. Mahmur. Ca o stană de piatră. În minte i se derula neîncetat scena accidentului, țipetele Matildei și clipa mult mai înspăimântătoare, în care țipetele încetaseră și se temu că murise.

La Urgență, se aflau în saloane alăturate, el și Matilda. O auzea gemând din când în când și pe doctori vorbind despre posibilitatea de reconstrucție. Piciorul ei drept fusese aproape retezat de la gleznă. Un interpret de la spital vorbea cu părinții ei.

Un vechi prieten de familie de la secția de poliție îl sunase pe George Plumb de la locul accidentului cam pe la aceeași oră la care Leo o sunase pe Bea. George și Bea plecară de la nuntă și ajunseră împreună la spital.

George începu să discute imediat cu Leo despre necesitatea de a ține situația sub control.

— Nu mă interesează ce-ți amintești, îi spuse el pe un ton scăzut. În clipa asta, nu-ți amintești nimic. Ai avut un traumatism cranian, spuse el, indicând spre bărbia însângerată a lui Leo. Ne-am înțeles?

Leo o vedea pe Bea ascultând prin perdea, neștiind dacă să spere că mai știa ceva spaniolă, sau dacă nu cumva o uitase, odată cu multe alte talente ale ei. Se concentra să audă tot; ținea capul aplecat, iar Leo observă că umerii ei erau puțin arși de soare. Purta o rochie vintage, ca majoritatea hainelor ei – scurtă, neagră, fără mâneci –, și își înfășurase brațele în jurul corpului, ca și cum ar fi încercat să se încălzească în atmosfera răcoroasă a aerului condiționat din spital.

Lui Bea nu îi era frig; se concentra să priceapă cât mai mult din conversație, și de fapt pricepea cam tot. Îi scăpau câțiva termeni medicali, însă înțelese, din explicația oferită de interpret părinților Matildei, că șansele de reușită în cazul unei reconstrucții era slabe. Le descrie în detaliu complicațiile, riscul de respingere, medicația puternică, spitalizarea și procesul îndelungat de recuperare prin care ar trebui să treacă Matilda în săptămânile și lunile următoare. Drumul extrem de lung care o aștepta în cazul unei reconstrucții și care ar fi putut, oricum, să se sfârșească cu o eventuală amputare. Tatăl Matildei îi spuse interpretului că nu aveau niciun fel de asigurare și că erau, de fapt, imigranți ilegali.

— Asta nu contează acum, îl auzi spunând pe interpret, pe un ton grăbit, însă amabil. Aveți dreptul la tratamentul necesar.

Una dintre asistente îi întrerupse pe un ton blajin.

— Nu mai avem mult timp la dispoziție pentru hotărârea de

reconstrucție. Ar trebui să începem să pregătim piciorul.

Bea o auzi pe mama Matildei vorbind cu doctorul și cu soțul ei, într-o engleză cu accent pronunțat.

— Ce fel de viață-i aia fără un picior? spuse ea cu vocea sfâșiată de durere. Ce fel de viitor o așteaptă? Cum o să meargă? Cum o să muncească?

— Nu, mami, nu, vorbi Matilda din pat, cu un glas parcă oniric, abia articulând cuvintele, din pricina șocului și a morfinei. Bărbatul din mașină o să mă ajute. Cunoaște tot felul de oameni. Din industria muzicală. A fost doar un accident. Un accident urât. O să mă ajute. N-o să mai fiu chelneriță.

— Muzica ta? spuse mama neîncrezătoare, începând să vorbească iar în spaniolă, pe un ton amar și speriat, îți pierzi și piciorul, și omul ăsta o să te facă vedetă?

— Trebuie să ies de aici, se rugă Matilda.

Interpretul vorbea cu doctorul, însă Bea nu auzea ce spuneau. Se apropie de Leo, care strângea încă în mână o fâșie îmbibată cu sânge din bluza albă a Matildei. Infirmiera îi curățase rana și se dusesse să aducă fire pentru a-i sutura bărbia. George arătă spre perdea:

— Ai aflat ceva interesant?

Bea ezită. Ceea ce auzise nu o privea; informația nu îi aparținea, ca să aibă dreptul s-o transmită mai departe. Îl cunoștea pe George.

— Bea?

— Oarecum, spuse Bea. Se hotărâsc dacă să îi amputeze piciorul sau nu.

— Nu sunt vești prea bune, oftă George.

Bea se întoarse spre Leo. În lumina fluorescentă a salonului de la Urgențe, cu bărbia tăiată, cu ochii roșii și umezi, cu privirea pierdută, arăta distrus și speriat. Încercă să zâmbescă. Preț de o secundă păru un băiețel neajutorat, iar ea îi luă mâna într-a ei.

— Nu știu ce s-a întâmplat, îi spuse el. Acum eram pe șosea...

— Șșș, îl opri George, ridicând o palmă. O să vină vremea și pentru asta mai târziu.

Leo o strânse de mână atât de tare pe Bea, încât îi amorțiră degetele.

— Mai cu grijă, Superman, spuse ea, mișcându-și degetele și eliberându-se puțin din strânsoare.

— Superman. Cum să nu, zise Leo, atingându-și bărbia și schimonosindu-se la față de durere. Ar fi bun Superman acum. Să facă Pământul să se răsucescă înapoi cu o rotație ca să ne întoarcem în timp.

— Înainte să fie servite sandvișurile alea fade cu crab? spuse Bea,

încercând să-i distragă atenția de la plânsetele pe care le auzea de cealaltă parte a perdelei.

— Mai degrabă pe la începutul lui 2002, spuse el.

Lui Bea i se părea un reper potrivit – 2002, cu un an înainte să vândă SpeakEasyMedia și să o cunoască pe Victoria; Tuck încă trăia; cartea ei abia fusese publicată. Anul care, în mintea lui Bea, era linia de demarcație între Leo pe care îl iubea, cel care era unul dintre cei mai buni prieteni ai ei, și acel Leo metamorfozat, de nerecunoscut.

Leo arăta de parcă era pe punctul de a izbucni în plâns. Se temea pentru el.

— Cum am ajuns aici? spuse el.

Ea încerca să nu se holbeze la tăietura din bărbia lui. Avea să rămână cu o cicatrice.

— Cum am feștelit-o în halul ăsta?

În ciuda împrejurărilor, lui Bea îi tresăltă inima auzind acele cuvinte din gura lui Leo care sunau a introspecție și regret, ca și cum și-ar fi cerut iertare. Trecuse multă vreme.

— O să fie totul în regulă, ai să vezi, spuse ea, simțindu-se neajutorată.

— Nu sunt așa de sigur, zise Leo. De partea cealaltă a draperiei, se auziră voci ridicate. Părinții păreau să se certe în spaniolă, iar interpretul încerca să intervină. Cred că totul e cât se poate de în neregulă, spuse el.

Bea puse mâna pe spatele lui Leo, iar el se lăsă puțin spre ea. Îi făcu semn lui George să vină mai aproape și vorbi repede, pe un ton scăzut, ca să nu se răzgândească:

— Am mai auzit și altceva.

— Ce? întrebă George.

— Părinții nu au acte.

George zâmbi pentru prima oară de când ajunsese la spital.

— Asta e o veste mult mai bună. Bravo! Întinse un deget spre Leo. Tot o să te coste o avere, dar cel puțin pot să folosesc informația asta.

De partea cealaltă a draperiei, vocea Matildei se ridică peste ciorovăiala celorlalți, mai puternică și mai insistentă.

— Tómelo, Mami, tómelo!

Tómelo. Să-l taie. Să taie piciorul. Apoi interpretul i se adresă chirurgului:

— Zice să amputați.

— Cred că e decizia potrivită, conchise chirurgul. O să facem o tăietură

curată. O să lăsăm cât mai mult os cu puțință.

16.

Dimineață, West Seventy-Sixth Street. În bezna de dinainte de revărsatul zorilor, Bea stătea cu o cană cu ceai de mușetel în față, pe care o ținea cu ambele mâini, așteptând să i se încălzească degetele înțepenite de la căldura emanată de cana ei preferată – cea pe care și-o luase în anul în care capitulase în timpul campaniei de strângere de fonduri pentru radioul public. Masa din bucătărie se afla în locul ei de iernat, înghesuită într-un colț, blocând parțial intrarea în camera de zi, însă departe de peretele ce dădea afară și de cele două ferestre ca vai de lume, care dădeau într-un gang populat de un număr îngrijorător de porumbei și de cine știe câte rozătoare. Știa că e norocoasă să aibă ferestre la bucătărie, și, de altfel, să aibă o bucătărie în care să încapă o masă, dar ferestrele ei asigurau o izolație la fel de bună ca folia alimentară din plastic. Lemnul deteriorat se umfla vara, la căldură, iar straturile vechi de vopsea deveneau lipicioase, împiedicând deschiderea geamurilor. Iarna, lemnul se contracta, lăsând să pătrundă în interior aer rece cu nemiluita. Înfofolită într-un pulover tras peste cămașa de noapte, aștepta să audă şuierăturile și pocniturile obișnuite ale caloriferului, care anunțau ora 6:30 dimineața. Zece minute după aceea, camera avea să se încălzească. Se trezise prea devreme; era frig.

Bea nu putuse să doarmă din două motive. Primul era petrecerea oribilă de la Celia. Al doilea era fără îndoială legat de primul: avusese un vis urât cu Tuck. Nu-l visa des, ceea ce era bine, fiindcă, de obicei, îi apărea tensionat și deznădăjduit în vise. Tucker cel din vis nu putea să vorbească, exact așa cum se întâmplase spre sfârșitul vieții lui, după atacul cerebral. Uneori, îi scria ceva în vis, dar niciodată nu reușea să citească – fie cuvintele erau de nedeslușit, fie pierdea bucata de hârtie, fie, în rarele ocazii când izbutea să citească ce-i scrisese, nu-și mai amintea nimic când se trezea dimineață. Uneori, Bea rămânea cu senzația din vis toată ziua, ceea ce îi dădea o stare de neliniște, de nervozitate și de melancolie. Cum se întâmpla astăzi. Se întreba de ce o relație, care fusese atât de sigură și echilibrată în viața reală, era atât de fragilă în vis. Interpreta toate aceste considerente prin prisma faptului că Tucker reprezenta acea parte a subconștientului ei care se chinuia să scrie, ceea ce avea, indiscutabil, sens

pentru ea: motivul pentru care cotloanele ascunse ale minții și ale sufletului ei îl aleseseră pe Tucker drept vehiculul cel mai potrivit pentru a-i comunica propria nemulțumire de sine. Murise cu aproape trei ani în urmă, iar ea încă se gândea întruna la el, mai ales la cel care era atunci când îl cunoscuse, stând în picioare în fața clasei și citindu-le poezie studenților lui, fermecându-i cu vocea lui sonoră, vocea aceea pe care o pierduse la finalul vieții, într-un mod atât de crud.

Bea urmașe un curs al lui Tucker după ce îi fusese publicată cartea, după un an în Sevilla, unde se trezise atât de dezorientată și de pierdută, încât nu făcuse nimic altceva decât să-și piardă vremea prin baruri de tapas, fumând și bând sherry, exersându-și spaniola și scriindu-le vederi haioase prietenilor. Se întorsese acasă vorbind aproape fluent spaniola, însă fără un cuvânt așternut pe hârtie.

— Ce-ar fi să te alături unui grup de scriitori sau să urmezi un curs? îi sugerase Stephanie, care încă nu-și făcea griji.

— Un curs? spuse Bea.

— Nu un curs de proză, altceva. Poezie. Nonficțiune. Doar ca să-ți intri din nou în mână. S-ar putea să-ți placă.

— Cum ar fi să mă duc la New School și să mă înscriu la Introducere în poezie?

Bea clocotea de nervi. Avea un master în artă.

— Nu, sigur că nu. Ceva de nivelul tău. Cum ar fi cursul lui Tucker McMillan de la Columbia. E grozav. Ai putea să-l audiezi.

Bea ignoră sugestia lui Stephanie, doar ca să se trezească după câteva zile, la o petrecere, față în față cu Tucker. Fu absolut fascinată. Avea niște trăsături destul de aspre, însă atrăgătoare; era genul de bărbat care pare să înceapă să arate bine abia la maturitate. Văzuse poze cu el mai tânăr și mai slab, în care părea împovărat de propriul corp, cu un nas prea mare, gura prea largă, urechile prea late; dar, atunci când îl întâlnește, părea că alchimia magică a timpului, a dimensiunilor și a maturizării chipului îi crease o înfățișare ideală. Și vocea aceea. Era unul dintre marile regrete ale vieții ei (și nu-i puțin lucru) că nu avea nicio înregistrare cu vocea lui.

— Ah, Beatrice Plumb, spusese el, luându-i mâna în palme și oferindu-i întreaga lui atenție. La fel de frumoasă ca în fotografie.

Bea nu-și dăduse seama, pe moment, dacă era ironic sau vorbea serios. Articolul cu „Glitterary” fusese publicat de curând și, cu toate că fotograful îi făcuse probabil sute de poze pentru articolul respectiv – la birou,

sprijinindu-se de fereastră, sau încovrigată pe un scaun –, alesese să publice unul sau poate trei cadre surprinse la finalul zilei, când era epuizată și se trântise pe pat câteva clipe, în timp ce el își potrivea obiectivul.

— Rămâi în poziția asta, îi ceruse el, urcându-se pe un scaun la capătul patului și pozând-o de sus, întinsă pe spate, cu brațele pe lângă corp, având o expresie somnoroasă și evident seducătoare (*într-adevăr*, flirtase puțin cu fotograful, însă nu cu *întreaga lume*).

Fotografia cu pricina fusese ridiculizată pe diverse site-uri, generând mai multe comentarii decât orice mărturisire din articol. Încă era mâhnită din pricina acelei fotografii, care în orice alt context decât cel profesional i-ar fi plăcut chiar foarte mult.

— Nu e cea pe care-aș fi ales-o eu, replicase ea, pe un ton dezaprobat, încercând să nu pară totuși defensivă.

— Și de ce nu?

Tuck o fixă cu privirea atât de intens, încât simți nevoia să se dea câțiva pași înapoi.

— Rochia aceea galbenă, umbrela de soare, rațele din vitrină. Mie mi s-a părut excelentă. Plină de forță.

— Ah, spuse ea ușurată. Fotografia aia îmi place și mie.

— Nu știam că mai sunt și altele, spuse el. Va trebui să le găsesc.

— Aia e cea mai reușită, spuse ea.

Simțea cum i se înroșesc obraji și gâtul și încercă să se retragă. Privirea lui era atât de directă. Îi tăia răsufarea.

— Mai stai puțin. Îi atinse brațul, iar întreaga ei ființă se luminează. Toată lumea e atât de anostă aici. Rămâi și povestește-mi ceva interesant.

Se duse la cursul lui săptămâna următoare și în fiecare săptămână tot restul anului. Era o studentă sânguincioasă, serioasă și pusă pe treabă, tăcută și modestă. Nu era o poetă strălucită, dar Stephanie avusese dreptate; îi plăcea să facă ceva nou, ceva de la care nu era presată să obțină vreun rezultat anume.

Bea se culcă cu Tucker abia după ce nu mai fu studenta lui. Tucker presupuse că ezitarea ei se datora complicațiilor: era aproape cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea, însurat, cu copii mari, însă nu acestea erau motivele. Bea pur și simplu nu voia să se culce cu profesorul, nu voia să fie acela începutul poveștii lor, iar până atunci – când deja nu se mai puneau întrebarea *dacă*, ci *când* vor fi împreună – le devenise limpede amândurora că aveau să trăiască o poveste împreună.

Sau cel puțin aceasta era explicația pe care o țesuse pentru Tucker, parțial adevărată, însă mai era ceva la mijloc: o încânta nespuse puterea pe care i-o dădea dorința lui. Inabilitatea ei de a face progrese notabile cu romanul o făcea să se simtă ca o impotografie, ba chiar o înspăimânta, iar dorința lui era ca un balsam. O încânta secretul a ceea ce cu siguranță aveau să comită. Flirta cu el fără milă la început. Îi solicita întâlniri particulare pentru care se îmbrăca de parcă ar fi urmat să fie dezbrăcată, deși știa că nu era cazul. Îi purta dorința ca pe un bănuț fermecat în buzunar, pe care îl putea cheltui oricând se considera ea pregătită.

Tucker făcu rost de apartamentul din Upper West Side la scurtă vreme după ce-și începură aventura, fiindcă își dorea să aibă un alt loc unde putea petrece timp cu ea, nu în garsoniera ei închiriată din Lower East Side, care colcăia de gândaci, unde din când în când mai dădeai peste câte un drogat leșinat în holul de la intrare. Era dispus să-și părăsească soția – copiii erau mari, iar soția preda în Dublin cea mai mare parte a anului –, însă lui Bea îi plăcea aranjamentul lor. Avea nevoie de singurătate.

Când pune cap la cap, într-un demers logic, anii care se scurseseră între timp, Bea nu se mai simțea atât de confuză. Publicarea colecției de nuvele, apoi anul în Sevilla, în care încercase (eșuase) să scrie ceea ce ea numea un bildungsroman. Anul care urmă după Sevilla, când, revenită la New York, acceptase toate invitațiile posibile – lecturi publice, conferințe, interviuri, discuții – și îl cunoscuse pe Tuck. Anul următor, în care Tuck o convinsese să refuze toate invitațiile, fiindcă se apucase de scris (în sfârșit!), și următorii doi ani (când încă scria) când invitațiile nu mai veneau. Anul în care abandonase acea *maturizare spirituală*, după cum o numea ea, și începuse să lucreze cu Paul Underwood, deoarece avansul ei se epuizase de mult. Anul în care renunțase și la asta și se întorsese la bildungsroman. Atacul cerebral al lui Tucker și ceea ce a urmat – doi ani în care îl îngrijise și îl iubise, și nu scrisese. Moartea lui și anul pe care îl petrecu sfârșită de durere, încercând, într-un final, să salveze romanul (devenit acum o amestecătură: un dezastru nu tocmai spiritual al unei maturizări stângace). Și anul trecut, când renunțase complet la roman. Unsprezece ani de viață și suferință, de muncă și de paragrafe eșuate; când înfățișa astfel lucrurile, nu i se mai părea atât de inexplicabil. Și totuși, ce făcuse zi de zi? Cum se scurseseră atâția ani fără să rămână cu nimic concret, în afară de slujba ei de la *Paper Fibers*? Nu avea un salariu impresionant. Nu avea copii. Nu avea un partener de viață. Nu avea nici măcar un biet animal de casă.

După moartea lui Tucker, se pregătise să elibereze apartamentul. Fusesse singura dată în viață când o rugase pe Francie să-i dea un avans din Moștenire, singura dată când se gândise măcar la Moștenire. Fusesse uluită când primise telefonul acela de la avocatul lui Tucker, care o anunța că apartamentul era al ei. Era proprietară în toată regula, fără ipotecă. Tucker își făcuse griji pentru ea; nu privea cu ochi buni Moștenirea și nici nu avea încredere în structura legală și financiară nebuloasă a acesteia.

— Dacă e să primești într-adevăr o moștenire, ar trebui să existe rapoarte financiare, un alt executor în afară de mama ta, care e dusă cu pluta, cineva care să-ți protejeze interesele.

Ea răsese atunci de el.

— Tu nu înțelegi cum sunt oamenii ăștia. Așa funcționează familia mea.

Se pare că el avusese mai multă dreptate decât și-ar fi putut ea închipui. Însă, datorită lui, ea nu avea acum nicio problemă cu Leo: cum, când și dacă îi restituia banii. Apartamentul era cuibul ei, literal și metaforic. Putea să locuiască acolo pentru totdeauna și să se descurce cu un venit modest. Putea să-l vândă, să se mute într-un loc mai ieftin și să trăiască bine mersi multă vreme. Familia ei nu știa că e proprietară; era treaba ei și nu privea pe nimeni altcineva.

Bea nu se mai sinchisea de suma de bani pe care i-o lăsase Tucker, aproape exact suma din avans pe care fusese nevoită s-o returneze editurii. Prefera să o considere o coincidență incomodă, dar norocoasă, și nu ceea ce știa în adâncul sufletului ei: ceva ce Tucker văzuse în ea, însă ea nu putea admite față de sine însăși.

În visul din noaptea precedentă, Tucker încerca să-i transmită ceva important. Mâzgălea furios o foaie de hârtie cu mâna lui sănătoasă, iar ea nu reușea să distingă cuvintele, să-și țină ochii deschiși și să se concentreze. Se întrebă, nu pentru prima oară, ce-ar crede el despre ceea ce scrisese. Își imagina că i-ar plăcea.

Se ridică și începu să facă ordine în haosul de pe masă: teancuri de caiete; un mănunchi de stilouri și două călimări de cerneală; suluri de lână și o pereche de andrele. Bea voia să tricoteze niște mănuși cu un singur deget pentru gemenele lui Melody și-i veniseră câteva idei cum să lucreze firul. Ridică o punguță de plastic cu iarbă și hârtiile de rulat. Pentru un moment pasager, îi trecu prin cap să pretindă că e încă duminică, să fumeze iarbă și să tricoteze toată ziua. Ar putea să sune și să anunțe că nu se simte bine; Paul n-ar avea nimic de obiectat. Dar nu voia să facă asta. Nu putea.

Caloriferul începu în sfârșit să se încălzească. Ridică volumul *Collected Poems: Edna St Vincent Millay*, pe care îl citea de când se trezise, gândindu-se la Tuck și la poeziile lui preferate. Avea degetele atât de înțepenite, încât scăpă din mână cele 758 de pagini, iar cartea ateriză pe podeaua tare și cu denivelări din lemn, cu un bubuit și un ecou puternic. Înainte să aibă măcar șansa să își revină, vecinul de jos începu să bată în tavan cu o coadă de mătură. *S-o plimba peste tot prin casă cu mătura aia*, se gândi Bea. *O dormi cu ea în pat*. Oare dormea vreodată? Sau doar aștepta, cu simțurile încordate, cu mătura în mână, transgresiunile ei fonice.

— Îmi pare rău, Harry, strigă ea în jos prin calorifer.

Nu-i părea deloc rău. Nu-l suporta pe Harry, văduvul septuagenar care locuia sub ea de când se știa. De-a lungul anilor, învățase că era ușor de mulțumit cu tot felul de scuze prezentate regulat. Cu cât îi ignora mai mult bubuiturile, cu atât acestea se înteteau. Bătea în tavan când ea scăpa un măr pe jos sau când făcea doi pași cu cizmele ei cu toc cui. Harry era nesuferit, însă își dădea seama că se simțea singur, iar ritualul lor îl liniștea, legând zgomotele din viața ei cu liniștea din viața lui, și cu toate că singura formă de relaționare era un schimb neconținut de văicăreli și scuze, interacțiunea aceasta îl mulțumea.

Totuși, când avea să surzească și el puțin? Sau să devină prea slăbit ca să mai poată sta singur? Câteodată, își imagina cum moare Harry, iar familia lui îi oferă ei apartamentul lui la un preț convenabil, mult sub valoarea pieței. Fiul lui o plăcea; o suna uneori ca să se asigure că Harry e bine. Locuia în Chicago și nu îl vizita prea des pe bătrân. Dacă ar avea și apartamentul lui Harry, ar sparge podeaua și ar instala o scară simplă în spirală, ca vecinii din apartamentul D. Ar avea două etaje și nu ar mai trebui să se mute vreodată de acolo. Ar putea să aibă un birou adevărat cu o bibliotecă adevărată. O cameră pentru oaspeți.

Desigur, chiar și la un preț ridicol de mic, nu avea cu ce să cumpere nimic fără Moștenire. Moștenirea îi abătu gândul la noile pagini pe care le scrisese (erau foarte bune!), iar apoi la Leo, ceea ce o făcu să se întoarcă la Tucker din Vis, după care își aprinse un joint. Se întrebă dacă Leo avea să treacă pe la birou astăzi. Poate o să-l invite la prânz și o să facă pasul decisiv. Își imaginează că îi dă noile pagini, iar el le citește și reacționează cu entuziasm, zicând: *Știam eu că ești în stare!*

Cândva, fusese cel mai aprig fan al ei. O protejase. Își amintea când ea era în clasa a noua la liceu, Leo într-a douăsprezecea, iar ea îi permisesese lui

Conor Bellingham să-și facă de cap cu ea pe bancheta din spate a mașinii lui, în parcare școlii, după o întâlnire a revistei literare; Leo era redactorul-șef, ea făcea parte din echipă. În timp ce se săruta cu Conor, se simțea deopotrivă extaziată și dezamăgită. Extaziată, pentru că pusese ochii pe Conor de câteva săptămâni. Tipul nu numai că arăta bine și era popular, dar se prezentase la redacție cu o povestioară uimitor de reușită, iar ea nu mai reușise să-și ia gândul de la ea, sau de la el, ori de la ultimele rânduri ale povestirii: „Furios și pe jumătate îndrăgostit de ea, sfâșiat de regrete, am mers mai departe”. Dezamăgită, pentru că refuza să vorbească cu ea despre scris. Iar ea nu pricepea. Cum era posibil ca un individ care, sincer, părea cam sărac cu duhul, să scrie ceva atât de emoționant.

— Mai bea, o îndemnă el, dându-i o sticlă grea, de un argintiu strălucitor. Whisky irlandez. De la taică-miu. Din ăla bun.

— Câțiva dintre scriitorii mei preferați sunt irlandezi, spuse ea.

— Serios? Păi atunci, îți garantez că asta beau și ei.

— Care sunt scriitorii tăi preferați?

Ea zâmbi larg, încercând să-l facă să se uite la ea, și nu pe geam.

Conor scutură din cap și surâse.

— Ești setată pe o singură chestie, nu-i așa?

Bea ridică din umeri, își turti nasul de sticlă și trase adânc aer în piept, imaginându-și că așa mirosea Irlanda – fermentația surprinzător de dulceagă, iar apoi înțepătura fulgerătoare și căldura, aroma intensă de turbă și de fum.

— În cinstea bătrânului vagabond! închină ea, înclinând sticla și luând o dușcă sănătoasă.

Îi plăcea. Îi plăcea și lui. Lui Conor îi plăcea de ea! Mai bău încă puțin, râseră amândoi – nu știa exact de ce anume apoi se sărutară din nou, iar mâinile lui începură să coboare, iar ea se încordă.

— Relaxează-te, spuse el.

Ea mai luă o înghițitură din sticlă și apoi încă una. Simți ceva pe suprafața rece și metalică. Ridică sticla la geam și, în lumina unui felinar, citi ce era gravat pe ea.

— Ce înseamnă „Trapper”? îl întrebă ea.

— Nimic. O poreclă stupidă.

— Cred că ar fi mai bine să plec, spuse ea, conștientă că se îmbătase de-a binelea.

— Nu pleca, îi ceru el.

— Uită-te afară, spuse ea cu o voce gravă. A-nceput să ningă. Trebuie să ajung acasă.

Dincolo de geam nu era decât beznă, iar ea nu prea mai era în stare să raționeze. Conor se trase mai aproape de ea, de data asta reușind să-i bage mâna sub fustă.

— „Gazetele aveau dreptate”, îi șopti el la ureche, „Irlanda era acoperită de zăpadă”.

— Joyce, șopti ea, întorcându-se spre el.

— Da, spuse el, Joyce. Îmi place James Joyce. Poftim un scriitor preferat.

Fu de ajuns. Scutul ei se topi instantaneu, iar genunchii strânși i se deschiseră precum petalele unui bujor înflorit. Nu își făcu griji când n-o sună apoi în weekend. După aceea își spuse în sinea ei că nu văzuse atunci când trecuse pe lângă dulapul lui, luni dimineață. La prânz, se duse la masa lui, așteptând atenția lui, ca el să-i zâmbească și să o invite alături de el. După ce se scurseră mult prea multe secunde, după ce prietenii lui începură să se holbeze la ea, jumătate din ei derutați, jumătate puși pe glume, el se uită în sfârșit la ea cu o sprânceană ridicată.

— Bună! spuse ea, încercând să rămână în acea stare de confuzie, știind că ceea ce urma era mult mai rău.

— Te pot ajuta cu ceva, Beatrice?

Era conștientă că se înroșise ca un rac, probabil din cap până-n picioare. Simțea cum îi transpiră *genunchii*. Reuși cumva să-și adune forțele și să plece. Îl auzi mormăind ceva către ceilalți de la masă, iar aceștia izbucniră cu toții în râs, câțiva dintre ei bătând chiar cu pumnul în masă, amuzați la culme.

(După ani și ani, la un curs de literatură feministă, în cadrul unei discuții despre pornografie, avea să audă pentru prima oară termenul „beaver”^[2] și avea să își amintească, zdrobitor de limpede, senzația sticlei aceleia în gura ei, gustul sulfuros al metalului, mirosul de whisky și turbă. Avea să intre în pământ de rușine zile și săptămâni în șir, realizând la ce se referea „Trapper” și ce semnificație avusese gestul lui Conor când își strecurase mâna sub elasticul chiloților ei în noaptea aceea și șoptise, numai pentru el, *Șaptesprezece*.)

— Sunt atât de proastă, îi repetase ea fără încetare lui Leo, plângând și ștergându-se la nas. Nu-mi vine să cred cât de proastă am fost.

— Conor Bellingham?

Leo nu putea să priceapă. Tipul era un ratat.

— A scris cea mai tare povestire, explică ea. Ai citit-o? Ai citit fraza de final?

— Aia pe care a furat-o din *Marele Gatsby*? Da, am citit-o. Are noroc că nu l-am reclamat pentru plagiat.

Bea nu credea că e posibil să se simtă și mai rău de atât, dar se chirci și gemu.

— Sunt incredibil de proastă.

Leo scrisese a doua zi o poezioară amuzantă, semnând „Anonim”. O bătu la mașină, făcând mai multe copii, și înainte de prânz aproape toată școala îi admirase creația, având în centrul său un elev anonim, șirul lui de cuceriri romantice și momentul de pe bancheta din spate, când o prindea pe fată singură și, în mod inevitabil și lamentabil, ejacula prematur. Identitatea băiatului era evidentă pentru toată lumea, dar era disimulată cu atâta măiestrie, încât nu-i cauză niciun fel de probleme lui Leo. Și mai era un detaliu: în cazul în care ar fi ripostat, Conor s-ar fi autoincriminat, ceea ce Leo știa că nu avea să se întâmple. Inițial, toată lumea crezu că Bea era „Anonimul”, și cu toate că ea nu infirmă zvonul, mai multe fete care îi căzuseră victime lui Conor revendică poezioara cu pricina, după care începuseră să compună *propriile* versuri usturătoare (încurajate subtil de Leo, și adesea chiar la asistentele lui) la adresa lui Conor și, curând, a altor personaje infame din școală. În cele din urmă, conducerea se văzu nevoită să ia atitudine și să descurajeze alte creații ale faimosului și multicefalului Anonim, care devenise vedeta acelui an școlar. Mai târziu, Bea își dădu seama că poezia aceea haioasă fusese de fapt promotorul revistei *SpeakEasy* – cel puțin în perioada de început, înainte să devină o publicație disperată și mizerabilă.

Deschise volumul de Millay la unul dintre poemele preferate ale lui Tuck, pe care i-l citise și ei de câteva ori: *Te implor, de mă iubești, îndură-mi bucuria*. Era prea agitată ca să-l citească până la capăt. Își umplu din nou cana cu ceai. Doamne, cât de excitată era! Cât timp trecuse? Se duse în dormitor și scotoci în sertarul de la noptieră după vibratorul miniatural. Încercă să-l pornească. Nimic. Bateriile muriseră.

Ridică privirea și-și văzu reflexia în oglindă, cu cozile ciufulite după somn și câteva fire de păr albe, sârmoase în jurul feței. Era palidă și avea ochii roșii și încrețoși de la iarbă. Asta devenise? O femeie de vârstă mijlocie cu un vibrator defect și un teanc de coli tipărite, pe care le

ascundea de lume ca pe niște pisici moarte? Iarba își făcuse efectul, era foarte euforică. O auzea pe Lena Novak ca și cum s-ar fi aflat acolo, cu ea, în dormitor.

— Nu cred că e deloc ușor să fii Beatrice Plumb.

— Probabil e greu să fii în pielea mea, vorbi ea cu reflexia din oglindă. E greu să fii Bea.

Aruncă vibratorul la loc în sertar și se duse să-și pună pardesiul. *Îndură-mi bucuria* – asta avea de gând să-i spună lui Leo. Citește paginile astea și spune-mi că sunt reușite, oferă-mi satisfacția asta, *îndură-mi dracului bucuria*.

17.

La câteva săptămâni după ce (cu chiu, cu vai) absolvi facultatea, Jack se mută în Greenwich Village cu un scop foarte clar în minte: să facă sex, mult sex. Vassar îl dezamăgise oarecum în această privință. La început, Jack dădu vina pe statistică pentru absența sexului liber și facil, de care crezuse că va avea parte odată ce primea ecusonul de student și dormitorul individual foarte râvnit. Fiind în trecut o universitate exclusiv pentru femei, în campus erau mai puțini bărbați gay decât femei. Apoi presupuse că problema se datora fricii de SIDA, care făcea ravagii în comunitatea gay. Însă populația gay de la Vassar părea mai mult furioasă decât speriată. La două sute de kilometri sud, în New York, Larry Kramer își făcea auzite strigătele revoltate, iar fiii și fiicele, majoritatea albi și înstăriți, de la Vassar, îi ascultau la grămadă mesajul. Se organizau, mășăluiau, protestau, șicanau, dezbăteau și solicitau. Revolta – înțelese Jack – nu era un afrodisiac; era epuizantă.

Jack nu era neapărat împotriva activismului, însă politica din campus i se părea trivială, aproape ridicolă. Era genul de activism facil, promovat de tineri idealști abia ieșiți din adolescență, care nu părăsiseră niciodată enclava sigură a campusului lor din Poughkeepsie. Revelația alimentată de un simț acut al mortalității era fără îndoială un fenomen logic, însă părea, de asemenea, să servească în mod vădit propriilor interese, ceea ce pe Jack îl enerva la culme. După ani și ani, avea să simtă aceeași intoleranță pentru valul de patriotism ce se abătu asupra New York-ului după 9/11 – afișarea steagului Statelor Unite de către aceiași indivizi care mărturiseau pe un ton

scăzut că își scosese la vânzare apartamentul și căutau să-și cumpere o casă în New Jersey, în Connecticut sau în orașul lor natal, undeva prin Midwest: „nimeni n-o să intre cu avionul în Gateway Arch”. Adevăratul patriotism, credea Jack, ar fi presupus ca, după 9/11, acei compatrioți ai lui să privească în sinea lor și să accepte că au o parte din vină, să admită că atacurile se petrecuseră și *din cauza* poziției lor în lume, și nu în ciuda acestei poziții. Dar nu se întâmplă deloc așa. Dintr-odată, la fiecare eveniment public, vecinii lui, care până atunci nu avuseseră niciun dumnezeu, duceau acum mâna la inimă și recitau Pledge of Allegiance și cântau „God Bless America”.

— Mi-aș dori ca Kate Smith nici să nu se fi născut, spuse Jack la un moment dat, la o cină, stârnind o dispută aprinsă despre patriotism și meritele lui relative.

Femeia așezată vizavi de el la masă sporovăia întruna despre îndatoririle civililor în vreme de război și în condiții de terorism, până când Jack nu se mai putu abține și aruncă în ea cu o bucată de pâine. Intenția lui fusese să o surprindă și să o facă să tacă, nu să o lovească direct în bărbie. El și Walker plecaseră fără să mai mănânce desert.

Lui Jack, micile proteste ACT UP de la Vassar i se păreau o glumă numai bună să le mângâie orgoliul participanților. Trebuia să dai dovadă de o mare îndrăzneală ca să organizezi o „Sărutare Publică” în fața celei mai tolerante populații și mai diversificate din punct de vedere sexual din zonă? I se păruse un act frivol, laș și plin de aroganță.

Totuși, când Arthur, cel mai bun prieten al lui Jack de la facultate, începu să lucreze pentru Gay Men’s Health Crisis și îl invită să se mute cu el într-un apartament din Barrow Street, Jack acceptă fără să clipească. Ar fi preferat să stea în Chelsea, unde populația gay era ceva mai tânără, ceva mai mișto, dar și în Barrow Street era nemaipomenit. Barrow Street era o zonă mai elegantă decât Chelsea, cu valoare istorică, aflată la doar câteva străzi distanță de Stonewall Inn. Sigur, îi spuse el lui Arthur, ar *fi încântat* să lucreze ca voluntar pentru GMHC, își dorea *cu ardoare* să fie în linia întâi, să facă ceva notabil.

Dar ceea ce voia Jack de fapt era să facă sex. Nu sex serios, de stânga, ca la universitate – sex care necesita mult prea multă conversație și nu suficient lubrifiant –, ci sex ca în Greenwich Village și Christopher Street, incitant, nebunesc, sălbatic, anonim.

Ca un soi de pedeapsă karmică binemeritată – Jack avea să realizeze asta

mai târziu –, la numai câteva luni după ce se mută în West Village, avea să cunoască dragostea vieții, pe Walker Bennet.

∴

Lui Walker îi plăcea să afirme că se născuse gay și la vârsta mijlocie. Crescuse în Greenwich Village; părinții lui erau profesori care nu aveau un post stabil la catedră, socialiști autoprocamați, care experimentau din când în când o căsnicie deschisă, mai mult sau mai puțin bisexuali; refuzau să accepte un post stabil la catedră, fiindcă întregul sistem universitar nu era altceva decât un sindicat ce proteja interesele clasei superioare, deja privilegiată. Când Walker, încă elev de liceu, le mărturisi că e gay, vestea nu-i zdruncinase mai mult decât decizia lui de a trece de la vioară la violoncel.

Foarte devreme în viață, Walker realizase că-și dorea o viață diferită de cea a părinților lui, care trăiau de la un salariu pe altul, adunau mobilă de pe stradă noaptea, înainte să fie colectată de mașinile de gunoi, își numărau mărunțișul găsit printre pernele de la canapea ca să plătească orezul prăjit comandat la pachet. După ce absolvi facultatea de drept, la mijlocul anilor '80, se întoarse în West Village, cu gândul de a lucra la aceeași firmă la care activase ca stagiar pe timpul verii, însă se trezi înconjurat de o liotă de vecini și de vechi prieteni de familie, majoritatea bărbați gay, care se îmbolnăveau și mureau pe capete, în circumstanțe dubioase. Îi cereau ajutorul lui Walker pentru a redacta un testament, pentru a contesta o decizie de evacuare sau pentru a-și înțelege asigurarea de dizabilitate. În câteva luni, Walker avea mai mult de lucru decât putea duce, unele cazuri recomandate de GMHC, altele provenind din comunitatea bărbaților de afaceri gay, care era foarte numeroasă și care încă nu se dăduse cu totul în vileag. Aveau încredere în Walker. Onorariul mai consistent pe care îl solicita clienților să-i mai înstăriți îi permitea să ia multe cazuri pro bono, ceea ce îi făcea mare plăcere. După doar un an, ajunsese să încaseze un venit suficient pentru a avea angajați și pentru a închiria un spațiu pentru birouri. Curând, deveni o figură cunoscută în comunitate: Walker, avocatul afabil și ușor supraponderal din vecini, care se ocupa de aproape orice fel de caz – chiar dacă erai falit, și mai ales dacă erai gay.

În noaptea în care îl cunoscuse pe Jack, Walker intrase într-o doară în barul zgomotos de pe Christopher Street. De obicei, prefera localurile gay ceva mai liniștite, dar avusese o zi lungă. Purta încă hainele de serviciu și, în timp ce-și croia drum prin mulțimea agitată de vineri seara, îl zări pe Jack;

era și greu să nu-l observi, cu pieptul lui dezgolit și cu niște pantaloni extrem de scurți, dansând de unul singur, parcă în extaz, pe melodia „I Will Survive”. Walker nu suporta cântecul ăla. În mod clar, toată lumea din jurul lor *nu* supraviețuia. Doi dintre clienții lui, bolnavi și aflați în carantină la St. Vincent’s, muriseră în acea săptămână, ceea ce însemna șase oameni într-o lună. Simțea nevoia să bea ceva. Simțea nevoia să se îmbete criță. Când se apropie de bar, Jack începu să-i facă semn cu mâna și să-l cheme lângă el. Walker se întreabă dacă se cunoșteau de undeva. Era vreun client? Prietenul vreunui client?

— Ne cunoaștem de undeva? îi strigă el lui Jack, încercând să se facă auzit peste ritmurile disco bubuitoare și asurzitoare.

Jack clătină din cap și îl măsură pe Walker din cap până în picioare. Apoi se aplecă spre urechea lui Walker; obrazul lui umed avea un miros amestecat de transpirație și de parfum prea dulce.

— Costumul ăla pare foarte incomod, spuse Jack cu vocea răgușită de atâta cântat.

Îi dădu un shot de tequila lui Walker.

Cu un gest care nu îl caracteriza deloc, plin de spontaneitate, îndrăzneală și optimism, Walker dădu paharul peste cap, înghiți, așeză paharul pe bar, apucă cu o mână capul transpirat al lui Jack și îl sărută direct pe gură.

Jack îi răspunse la sărut, apoi se trase înapoi zâmbind larg și-i spuse:

— Ce-ar fi să începem weekendul desfăcând cureaua aia?

Din noaptea aceea rămăseseră împreună.

∴

Stând în fața ferestrei de la dormitorul lor comun din Greenwich Village (din extremitatea vestică; clădirea lor era cel mai vestic punct posibil, dacă nu voiai să te muți pe o barcă pe fluviul Hudson), Jack urmări cu privirea un vas de croazieră al companiei Carnival, care aluneca pe mijlocul râului, îndreptându-se spre Debarcaderul 88 pentru a-și ridica pasagerii. Probabil avea să vadă din nou vasul mai pe seară, fiind remorcat în direcția opusă până ajungea în portul deschis și putea să întoarcă spre sud. Lui Jack nu i-ar fi stricat o croazieră acum – orice l-ar scoate din New York și l-ar face să uite de Leo și de migrena cruntă pe care i-o provocase.

După-amiaza era atât de rece, încât piste de biciclete de-a lungul râului erau pustii. Cheiul de lângă Christopher Street, de vizavi, nu mai era locul părăginit, unde se aciua oricine, ca pe vremea când el și Walker se mutaseră acolo, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, locul nepretențios, unde te

puteai duce să te scalzi după-amiaza sau unde să faci plajă nud când vremea era bună. Giuliani curățase cheiurile și transformase întreaga zonă de lângă râu într-o rețea organizată și curată de alei și părculețe pentru pietoni și bicicliști. („*Fooliani*”, cum îl poreclise Walker; detesta tipul de dictatură instaurată de Giuliani aproape la fel de mult ca refuzul obstinat al lui Koch de a nu-și face publică orientarea sexuală.)

Chiar așa curățat cum era, cheiul rămăsese un loc predilect pentru tinerii gay. În ciuda gerului mușcător, mereu se găseau câteva suflete temerare pe afară, care încercau să-și protejeze de vânt flacăra de la brichetă stând chirșiți. Jack se întrebă de ce nu erau la școală și dacă veneau acolo pentru că nu aveau unde altundeva să se ducă. Îi invidia pe adolescenții de pe chei, care săreau pe loc ca să se încălzească, beau bere dintr-o pungă de hârtie – lipsiți de responsabilități și de griji. Tu ce griji aveai la șaptesprezece ani, când erai tânăr, liber, în New York? Cât de rău putea fi? Oare puștii ăștia își făceau griji că sunt gay, se gândeau cum să-i zică familiei adevărul? Și-ar dori ca asta să fie grija lui cea mai mare. Ar fi dat orice ca asta să fie mărturisirea pe care trebuia s-o facă.

Scoase telefonul din buzunar și deschise Stalkerville. Melody îi arătase aplicația în ziua în care luaseră prânzul împreună și, cu toate că fusese sarcastic, nu obiectase atunci când i-o instalase pe telefon și îl „conectase” cu Walker.

— Creează dependență, îl avertiză ea, ai să vezi.

Aplicația cu pricina îl lăsă perplex pe Walker.

— Dar eu îți spun mereu unde sunt. Și oricum, de obicei sunt ori la serviciu, ori cu tine. De ce ai nevoie să verifici asta de pe telefon?

— Nu am nevoie, spuse Jack. Doar că e interesant să știu că am opțiunea să o fac. Ciudat, dar interesant.

Și era într-adevăr ciudat, însă Jack trebuia să admită că Melody avea dreptate: dădea dependență – senzația pe care o avea atunci când deschidea aplicația și vedea poza lui Walker și punctul albastru în mișcare: la farmacie, la magazin, la birou. Acum era la sală, probabil stând la saună în loc să facă sport, gândindu-se ce să pregătească pentru cină. Faptul că acum putea să-l vadă pe Walker deplasându-se în timpul zilei, să vadă cât de conectate erau viețile lor, cât de mică era lumea lui Walker și cât de mult se învârtea în jurul lui – în jurul *lor* – îl făcea să se simtă și mai rău pentru dezastrul financiar în care se afla.

Jack nu se mai gândea acum prea des la asta, însă era conștient că

probabil era în viață datorită lui Walker. Când îl cunoscuse, cu ani în urmă, în epoca lui de libertinaj în care își făcea veacul prin Chelsea, pe Fire Island, pe la piscine și prin cluburi, Walker fusese cel care insistase să folosească prezervative și să fie fideli. Lui Jack nu-i picase prea bine la început; nu cunoșteau aproape niciun cuplu care să fie într-o relație exclusivă. Erau tineri, exuberanți și locuiau în cel mai tare oraș din lume! Dar Walker înțelegea problema cu care Jack refuza să se confrunte pe atunci: bărbații se îmbolnăveau, nu erau tratați, mureau. Walker colabora cu doctorii de la St. Vincent's; credea tot ceea ce-i spuneau aceștia despre prevenție, iar el, la rândul lui, îl băga pe Jack în sperieți.

— Dacă vrei să-ți petreci fiecare dimineață verificându-ți, pe corpul ăsta superb, rănila care nu se vindecă sau făcându-ți griji de fiecare dată când tușești puțin e alegerea ta, îi spusese Walker în primele săptămâni, dar nu și a mea.

Walker era neînduplecat – prezervativele și fidelitatea nu erau negociabile.

— Dacă vrei să-ți faci de cap, n-ai decât, spuse Walker, dar nu cât suntem împreună.

Jack încercă să-l țină la distanță pe Walker la început, dar se trezi copleșit de o atracție pe care nu o înțelegea și nu și-o putea explica. Câteva dintre calitățile lui Walker – bunătatea, compasiunea (bine, fie, și penisul lui *urias*) – îl făceau să-și dorească să rămână mai degrabă cu el decât să se culce cu unul și cu altul. Acesta era unul dintre lucrurile cele mai frumoase pe care Jack le putea spune despre el însuși: că văzuse valoarea lui Walker. Înainte să se mute împreună, își făcură amândoi analizele, iar Jack nu fusese niciodată în viața lui mai speriat ca în ziua în care se duseră să-și ridice rezultatele. Se prăbușiră unul în brațele celuilalt, plângând și râzând de bucurie când constatară că erau negative.

Walker îi salvase viața. Era convins de asta. Și dacă certitudinea asta crea o anumită inegalitate între ei, un anumit tip de relație paternă, care, Jack putea să recunoască, nu era nici sexy, nici atrăgătoare, dacă uneori Jack se sătura de bunătatea lui Walker, de lumina lui, de responsabilitatea lui, și simțea nevoia să facă câte o nebunie, să cheltuiască niște bani pe care nu-i avea, și foarte rar și *cât se poate de discret*, să petreacă o noapte cu cineva care nu trebuia să se spele pe dinți, să se bărbierească și să-și dea cu cremă înainte să-și dea pantalonii jos, ce dacă? O parte din Jack încă se întreba cum ar fi fost dacă nu ar fi ascultat sfatul lui Walker, ar fi dat naibii toată

precauția și s-ar fi culcat cu mai mulți indivizi înainte să intre într-o relație stabilă. Poate ar fi murit, dar poate că nu. Poate că ar fi bine mersi – viu și fericit cu vasta lui experiență. Dacă Walker nu l-ar fi sărutat în noaptea aceea, poate nu s-ar afla în încurcătura asta.

∴

Jack deschise poarta și ușa magazinului său. Își petrecuse toată săptămâna trecând în revistă inventarul, încercând să vadă dacă nu cumva îi scăpase vreo piesă de care uitase, pe care ar putea s-o vândă și să facă rost de niște bani, dar era conștient că nu avea nimic. Cunoștea inventarul în detaliu, până la ultimul mâner de ușă din cristal. De fiecare dată când găsea vreun obiect de valoare – ceea ce se întâmpla frecvent, avea ochiul format știa exact pe cine să sune ca să-l vândă. Rar se întâmpla ca vreo piesă cu adevărat valoroasă să stea prea multă vreme în magazinul lui Jack. Tranzacțiile care îi aduceau un profit substanțial erau cele private, cu clienții lui vechi – designeri, arhitecți, doamnele respectabile din Upper East Side. Criza economică stopase activitățile și în acel domeniu de afaceri. Lucrurile începeau să se redreseze, însă nu avea suficient timp să strângă banii necesari.

Dacă nu ar fi avut în telefon o poză cu statueta deteriorată a lui Rodin, Jack ar fi crezut că își imaginase toată tărașenia. Întors acasă după vizita eșuată la Leo, avu nevoie de numai câteva minute la computer ca să înțeleagă de ce i se părea atât de familiară: era una dintre piesele recuperate de pe șantierul World Trade Center, despre care citise cu ani în urmă. Știrea fusese ca o picătură în ocean, trecând aproape neobservată: o statueta deteriorată, reprezentând *Sărutul* lui Rodin, fusese recuperată, iar apoi dispăruse în circumstanțe misterioase. Jack remarcase știrea la vremea respectivă datorită clientului său fidel colecționar al operelor lui Rodin.

Jack nu știa ce să facă cu informația de care dispunea. Ar putea s-o lase baltă, desigur. Nu-i păsa nici de paznicul acela vecin cu Stephanie, nici de sculptură. Ar putea să sune la Muzeul Memorial 9/11, care urma să se deschidă, și să le dea un pont, anonim sau nu; poate exista vreo recompensă, poate avea să apară la știri, ceea ce i-ar fi prins bine afacerii lui. Sau – și aceasta era opțiunea spre care înclina cel mai mult, fără să se împotrivească prea tare – ar putea să-l abordeze pe Tommy O'Toole și să-i ofere intermedierea unei vânzări pentru o sumă atât de consistentă, încât, Jack era sigur de asta, Tommy nu ar putea să refuze. Iar comisionul considerabil care i-ar reveni i-ar rezolva problemele financiare curente și l-ar elibera de

viitoare acțiuni ale lui Leo.

Se duse în micul lui birou din spate și printă pozele cu sculptura pe care le avea în telefon. Jack se interesă printre cunoscuți și află că prietenul lui, Robert, cunoștea pe cineva, un tip pe nume Bruce, care se învârtea prin mediile mai obscure ale comerțului cu obiecte de artă și antichități.

– Am lucrat cu el o dată, spuse Robert. Știe el cum să procedați mai departe. Spune-i că ești prieten cu mine.

Nu strica să pună o întrebare, se gândi Jack. Nu strica niciodată să strângă informații și să fie la curent cu toate posibilitățile. Înainte să-și pună geaca, scoase telefonul și cartea de vizită din buzunar și formă numărul.

– Salut! îi spuse el tipului pe nume Bruce. Sunt prietenul cu Robert. Ajung imediat.

18.

Singur în apartamentul lui Stephanie, Leo stătea în camera mică din fund, pe care o transformase în birou, și încerca să lucreze la prezentarea pentru Nathan, cu care avea în sfârșit programată o întâlnire în săptămâna aceea.

Copacii dezgoliți și tufele desfrunzite din ianuarie îi ofereau, de la fereastră, o priveliște de ansamblu asupra grădinilor vecinilor din lateral și din spate. Din poziția aceea, vedea direct în bucătăria casei din spate, care avea același plan, dar în oglindă, și camere ceva mai colorate, poate puțin mai învechite. O blondă deșirată, în niște blugi negri și pulover roșu, larg aranja mai multe fructe tăiate felii pe o farfurie pentru doi băieți care săreau și se roteau pe scaune înalte, la masa de la insula din bucătărie. Copiii păreau de aceeași vârstă, probabil erau gemeni. Leo se întrebă când deveniseră oare gemenii o realitate la fel de frecventă ca o răceală obișnuită. Se gândi la fiicele lui Melody, care, își amintea vag, fuseseră un accident fericit. Probabil că o deranjau faptul că oamenii o bănuiau că făcuse vreun tratament de fertilitate, faptul că ea și Walter nu primeau aprecierea meritată pentru că doi dintre spermatozoizii lui hotărâți penetraseră cu succes două dintre ovulele ei întreprinzătoare. Chestiuni de genul ăsta o scoteau pe ea din sărite. Văzu cum unul din băieții de vizavi îl împinse pe celălalt de pe scaun, care probabil aterizase pe podea, fiindcă mama se repezi la el, se aplecă și se ridică cu băiatul în brațe, cu picioarele înlănțuite în jurul taliei și

cu fața îngropată în umărul ei. Vedea cum umerii băiatului se ridicau, zguduit de plânsete, și pe mama mângâindu-l pe spate, încercând să-l liniștească și legănându-l ușor. În casa de alături, un bărbat la vreo patruzeci de ani se plimba prin bucătărie cu cineva care arăta a constructor. Respectivul arăta spre tavan cu o ruletă extinsă, în timp ce proprietarul încuviința din cap. Înapoi la scena din dreapta, mama cu puloverul roșu deschise ușa din spate și aruncă o farfurie cu coji de fructe în ceea ce Leo își imagina că era un coș de compost. Nu se plictisea niciodată de spectacolul din spatele casei lui Stephanie. Putea să stea și să urmărească ore în șir desfășurarea tuturor acelor vieți pline de aspirații. În mod bizar, era o activitate liniștitoare. Începea să-i placă în Brooklyn.

Stephanie nu glumise deloc în privința drogurilor și a împrumutatului de bani (nu că Leo ar fi consumat droguri în prezent; nu că ar fi avut nevoie de bani), dar în privința sexului nu se ținuse deloc de cuvânt. Cât dură pana de curent, petrecură cea mai mare parte a timpului în pat, dezbrăcați, făcându-și trupurile să cante melodia lor veche și familiară.

— Poți să rămâi până îți găsești altceva, îi zisese ea câteva zile mai târziu.

Victoria îi trimise în sfârșit catrafusele lui Leo, care nu însumau mai mult de douăsprezece cutii; nici nu-i trebuiau prea multe. Părăsind viața pe care o dusesese cu Victoria, înțelese că o mare parte fusese construită de ea (cu banii lui) într-un stil care nu-i lipsea și pe care nu avea nici cea mai mică dorință să-l recupereze. Paleta aceea de nuanțe neutre și monotone, cu pete de maro-închis sau negru („Mă simt de parcă aș trăi într-o ciupercă portobello gigantică”, i se plânsese el o dată), mobilierul modern sobru, corpurile de iluminat italienești, metalice, serbede, gustul ei neobișnuit (și, după câte se dovedise, lipsa oricărui gust) pentru câțiva artiști în curs de afirmare, dar vânduți deja la prețuri exorbitante – era cum nu se poate mai fericit să lase toate astea în urmă. În afară de răscumpărarea anilor întregi din viață pe care și-i petrecuse curtând-o, câștigând-o și apoi regretând-o, ceea ce promise de la Victoria erau câteva obiecte personale și câteva cutii cu documente vechi de la *SpeakEasy*. Despachetă hainele de care avea nevoie, iar restul lucrurilor le depozită în beciul lui Stephanie. Cică aranjamentul era temporar.

Când Stephanie îi pomeni prima dată de presupusul proiect al lui Nathan Chowdhury, el reuși să nu trădeze nicio reacție.

— Nu sunt foarte sigură despre ce e vorba exact, spuse ea. Eram la o

petrecere și era foarte mult zgomot și incredibil de cald și, știi tu, Nathan făcea cum face el de obicei, vorbind de o mie de lucruri deodată cu viteza luminii. *Scriitori adevărați. Impertinenți, dar plini de vitalitate. Inteligenți, dar sexy. Absolut geniali*, spuse ea, imitându-i accentul ușor britanic, o reminiscență a anilor lui de tinerețe petrecuți în Kilburn. Poate n-ar fi rău să-i dai un telefon, spuse ea, puțin cam prea nonșalant. Poate are nevoie de cineva care să scrie pentru el.

— Poate.

Ceea ce descriese Stephanie nu era o idee nouă a lui Nathan; era o idee veche a lui Leo. Pe vremea când SpeakEasyMedia genera noi site-uri mai repede decât și-ar fi putut imagina ei vreodată, Leo avusese ideea să creeze un hub pentru scriitori. O entitate cu identitate distinctă și să atragă scriitori serioși de ficțiune și nonficțiune, reportaje, articole cu conținut substanțial. La început, fuseseră nevoiți să se orienteze spre cancanuri, fiindcă era ieftin, la îndemână, ușor de citit și cu priză la public, însă odată ce câștigau ceva mai multă credibilitate, ceva mai mulți bani, Leo intenționa să contrabalanseze cancanurile și bârfele cu chestii decente. În primul rând aveau nevoie de bani, iar bârfele erau sursa ideală.

Ce interesant că Nathan, care nu fusese un adept al ideii lui Leo pe atunci („Ceea ce descrii tu e o gaură neagră care o să înghită bani și n-o să producă nici măcar un cent”), era acum gata să reînvie conceptul! Pe cont propriu.

— Știi ceva detalii? o întrebă Leo pe Stephanie.

— Nu, din câte-am înțeles, pare să fie abia la început. În schimb, a zis că se gândește să achiziționeze o publicație existentă în jurul căreia să înceapă să construiască. (O altă idee a lui Leo de pe vremuri.) Ne-a întrebat dacă avem vreo sugestie. I-am zis să se uite la *Paper Fibers*.

— Poate mai mult de-atât.

— Paul se bucură de respect, Leo. *Eu* îl respect. Nu i-ar strica o investiție. Plus că Paul colaborează cu școlile publice și e implicat în programe educaționale, iar Nathan avea și el înclinații spre filantropie.

— De când îl interesează pe Nathan filantropia?

— De când s-a însurat și a făcut doi copii, și vrea probabil să impresioneze comisiile de admitere ale școlilor particulare. A fost în Darfur acum câteva luni.

Leo pufni ușor. *Educație? Darfur?* Nu-i venea în minte, în clipa aceea, decât o seară dezlănțuită dintr-un bar din Lower East Side (noaptea târziu? dimineața devreme? probabil), când Nathan, cu niște ochi injectați, îi

schițase modelul financiar pentru SpeakEasyMedia pe câteva șervețele: cum aveau să facă primul milion, cât de rapid aveau să-l înmulțească, câți oameni aveau să fie tributari viziunii lui pe drumul acela – „pagube colaterale, n-avem ce face” –, cât de curând aveau să se pensioneze. Leo stătea lângă el la bar, ascultând cu jumătate de ureche, în timp ce o cântăreață tânără, plină de piercinguri, dar foarte atrăgătoare, flirta cu el, apoi se lipea de Nathan și revenea la Leo, manifestându-și în mod evident interesul pentru amândoi.

— Vreți să veniți la mine? propuse ea în cele din urmă, când barmanul îi dădea afară pe ușă. Amândoi?

Se simțise ușurat când Nathan adormise în secunda în care aterizase pe canapeaua ei. Dacă urma să aibă parte de sex în grup, nu dorea să fie implicat și Nathan. *Fata cu piercinguri*, cum se mai gândea din când în când cu plăcere la cântăreață, îl ținu treaz pe Leo până în zori; îl învăța câteva chestii.

— Mă simt ca Rip Van Winkle acum, îi spuse el lui Stephanie. Ca și cum tocmai m-aș fi trezit dintr-un somn lung, și toți au devenit între timp exact opusul a ceea ce au fost. Paul Underwood e o forță literară. Nathan e filantrop.

— Asta e. Lucrurile s-au schimbat cât tu ai fost ocupat cu altele.

Inițial, Leo se prefăcu interesat de noul proiect al lui Nathan doar ca să-și mai omoare timpul în așteptarea perfectării divorțului – un mod de a se distra puțin și de a-i ține pe toți la distanță, de a-i descuraja să-i mai facă sugestii inadecvate referitoare la muncă. Dar cu cât stătea mai mult de vorbă cu Paul Underwood, cu atât devenea mai conștient de potențialul latent, neactivat.

Conținutul publicației lui Paul era fără cusur – Leo era impresionat de autorii și de titlurile pe care le publica la fel și formatul, designul, grafica. Însă restul era la pământ. Biroul era haotic și ineficient, la fel ca aproape orice altceva din lumea publicistică. Fără să facă măcar vreun efort, lui Leo îi veniră în minte cel puțin vreo zece schimbări pe care le-ar fi putut face ca să îmbunătățească imaginea și să crească productivitatea revistei, și să o extindă într-o multitudine de direcții interesante, începând cu o prezență online mai pregnantă. Rețele sociale. Un blog. O aplicație! *Paper Fibers* ar putea – ar trebui – să publice câteva cărți în fiecare an. Aveau nevoie de mai mult personal.

Odată ce Leo se decise să pună la punct o propunere de proiect, să se ia

pe el și pe Paul în serios și să-l abordeze pe Nathan cu un plan multilateral și bine făcut, în sensul consolidării și al extinderii, începu să se simtă cu adevărat bine. Avea o stare de spirit mai bună. Dormea mai bine decât dormise de ani de zile, se trezea înaintea lui Stephanie și se ducea să alerge în Prospect Park, indiferent cât de frig era. Își petrecea zilele citind, cercetând, gândind și lucrând atât de intens, încât uneori pierdea noțiunea timpului. Uitase cât de plăcut era sentimentul de a fi interesat, absorbit, stimulat de ceva. În unele seri, pregătea cina: *huevos rancheros*, tocană de vită, supă franțuzească de ceapă.

— O să mă îngraș din cauza ta! se plânse Stephanie într-o seară. Nu mă lăsa să-mi mai pun o porție.

Dacă reușea să pună ceva pe picioare, Leo se gândi că, cine știe, chiar *ar putea* să împrumute niște bani ca să-i înapoieze pe cei ai familiei și să-și păstreze resursele intacte, eventual să împrumute chiar de la Nathan. Nu era de neconceput să reconstruiască totul. Nu ar fi fost prima dată. Și dacă eforturile nu-i mai aduceau satisfacție? Dacă nu se mai simțea bine la un moment dat? Ar fi avut încă banii neatinși din bancă. Ar fi avut în continuare alte opțiuni. Să tatoneze terenul, să-și pună ideile cap la cap, să se întâlnească cu Nathan – ar fi, ca să folosească una dintre expresiile preferate ale lui Nathan, „al naibii de profitabil”.

De jos, se auzi soneria. Leo se duse în dormitorul din față și se uită pe fereastră. Bea stătea în fața ușii, tremurând și strângând ceva la piept. Coborî și deschise ușa.

∴

— Asta-i chestia la care am lucrat, spuse ea, înmânându-i lui Leo o servietă din piele pe care își amintea vag că i-o cumpărase el cu secole în urmă. Adică eu am scris paginile alea.

— Încă mai ai asta, spuse el, examinând servieta. Nu-mi aminteam să arate așa bine. Arată *grozav*.

— Sinceră să fiu, n-am mai folosit-o de ani de zile. Am crezut că mi-a purtat noroc, apoi că mi-a purtat ghinion, și asta e, uite-o, și uite-mă și pe mine. Ha.

Leo examinează chipul lui Bea și încercă să realizeze un contact vizual. Părea împietrită. Desfăcu baretele din față și aruncă o privire înăuntru.

— Ai o grămadă de pagini aici.

— Cred că se citesc repede. Încă nu știu exact ce e, dar... spuse Bea părănd stânjenită. Speram să le citești și să i le dai apoi lui Stephanie.

— Vrei să le citesc eu mai întâi? întrebă el surprins.

— Da, răspunse ea, îndesându-și mâinile adânc în buzunarele pardesiului și uitându-se la el cu un zâmbet sfios.

— Ca pe vremuri, nu?

Chipul ei parcă înflori. Arăta din nou ca la optsprezece ani: deschisă și entuziasmată.

— Ar fi minunat. Mi-e dor de vremurile alea.

Leo își aminti de noaptea de la spital, când Bea se aplecase la urechea lui și-i spusese: „Am mai auzit și altceva”. Fu cuprins de un impuls neașteptat de a o îmbrățișa și de a-i spune că, indiferent de îngrijorările ei, totul avea să fie bine, de a o liniști, așa cum făcuse și ea pentru el în noaptea aceea. Impulsul dispăru însă la fel de rapid cum apăruse, iar în locul lui simți o nervozitate. Chiar mânie. Când avea de gând să se maturizeze? Nu mai era responsabil pentru ea, nu mai era obligat să citească ce scrisese.

— Sigur. Abia aștept. De îndată ce o să am ceva timp liber. Probabil nu săptămâna asta.

— Nu-i nicio grabă. Când poți. Sincer.

Se întrebă ce se întâmplase. Leo fusese acolo o clipă, iar în secunda următoare dispăruse. Debusolată, rămase ținută și continuă să dea din cap până când începu să arate ca o figurină din acelea care își bălăngăne capul.

Sigur e afumată, se gândi Leo.

— Vrei să intri? întrebă el, pierzându-și răbdarea.

— Nu, nu. Trebuie să ajung la serviciu. Voiam doar să-ți las paginile alea. Oftă, iar lui i se păru că o trecuse un frison. Am fost la o petrecere la Celia Baxter acasă. Era și Lena Novak acolo.

— La naiba! Probabil a devenit o nesuferită și jumătate până acum.

Bea schiță un zâmbet șters.

— Nici nu-ți poți închipui cât de nesuferită e.

— Ba pot.

Râseră puțin amândoi, iar atmosfera se destinse din nou. Bea scoase din geantă o pungă cu fursecuri.

— Le-am furat de la petrecere, spuse ea. Tot platoul.

— Total de acord, zise el. Nici eu nu sunt fan Celia Baxter.

Leo se culcase odată cu Celia, cu ani în urmă, și, fiindcă nu-i răspunsese la numeroasele ei apeluri, se înființase la el la birou cu fața umflată de plâns și arătând de parcă nu se mai spălase de zile întregi.

— Ia-le tu, spuse Bea, dându-i punga cu fursecuri. Mai am o grămadă

acasă.

Îl sărută repede pe obraz și o luă spre Flatbush Avenue, făcându-i ușor cu mâna fără să se întoarcă. Leo închise ușa, deschise punga cu fursecuri și mănă două. Duse servieta din piele sus și o puse pe un raft. Avea să se ocupe de ea după întâlnirea cu Nathan. Săptămâna asta, Nathan avea prioritate.

19.

În ciuda frigului, Melody căzuse într-un somn adânc la volanul mașinii ei parcate. Își visa fetele când erau mici, cât de stabilă și de sigură le simțea greutatea pe piept, în poală, în brațe. *Cioc, cioc! Cioc, cioc!* Cineva bătea într-un geam în visul ei, încercând să intre. *Cioc, cioc!* Melody se trezi tresărind și se trase înapoi, stingherită și confuză, când văzu, apropiindu-se rânjind de geam, cele două siluete care stăteau lângă mașina ei.

— E prea devreme pentru somnul de după-amiază! spuse una din ele.

Melody își înăbuși un mârâit și încercă să zâmbească. Era Jane Hamilton, o altă mamă pe care o cunoștea de la școală. Râdea de parcă tocmai ar fi spus cea mai amuzantă glumă din lume. *Ăsta* era ultimul lucru de care avea nevoie azi.

— Păstrează somnul de după petreceri pentru weekend! spuse cealaltă femeie.

Melody nu reușea niciodată să-și amintească numele ei: era femeia cu părul creț, cu o formă ciudată, pe care o poreclise Pudelul. Jane și Pudelul făceau parte dintr-o clică (inițial, evitase să folosească cuvântul acesta, însă descoperise cu surprindere că nu există un termen mai potrivit pentru a descrie stratificarea socială a părinților de la o școală) care o includea din când în când și pe Melody la Seara Mamelor, organizată o dată pe lună. Aceste întâlniri erau de obicei la cineva acasă (când Melody mergea, fiindcă băuturile erau gratis) sau la un bar (când nu se ducea și spera că nimeni nu băga de seamă). Toată lumea se îmbuiba cu Chardonnay, iar conversația se transforma, fără excepție, într-o lamentare gălăgioasă referitoare la sex și la soții lor care voiau s-o facă prea des, și la tertipuri de negociere pentru sexul oral.

Pe Melody nu o interesa viața sexuală a *nimănui*, cu atât mai puțin a unor mame bete din suburbie, care nici măcar nu păreau să-și placă prea mult

soții sau copiii. În afară de maniera indecentă în care se desfășurau întâlnirile (ceea ce o oripila, ea nu ar fi vorbit niciodată așa despre Walt, nici măcar nu ar fi *gândit* despre el în termenii aceștia), i se părea că femeile respective sunt superficiale și anoste. Melody își petrecea serile acelea aproape în tăcere, râzând din când în când odată cu grupul sau încuviințând din cap la afirmațiile moderate despre școală: copiii aveau prea multe teme; directoarea adjunctă era odioasă; proful de engleză de la a unșpea arăta bine, dar era sigur gay.

Melody scoase cheia din contact, își luă geanta și deschise portiera, pregătindu-se să dea piept cu vântul rece al iernii.

— Ne-ai lipsit la întâlnire, spuse Pudelul.

— Ce întâlnire? întrebă Melody, panicată.

Nu rata niciodată întâlnirile de la școală.

— Ah, oricum, *ea* nu avea de ce să vină, spuse Jane. În plus, a fost plictisitor.

— Incredibil de plictisitor, spuse Pudelul.

— Ce întâlnire? repetă Melody.

— Pentru bursele universitare, spuse Jane. Formularele, condițiile care trebuie îndeplinite, bla, bla, bla.

Oh! Melody realizează descumpănită că, atunci când copiasse sânguincioasă toate întâlnirile cu părinții din calendarul cu evenimente referitoare la admiterea la facultate, la sfârșitul verii trecute, ignorase intenționat seminariile pentru acordarea de sprijin financiar. Cum de se schimbase situația atât de repede? Și cum de nu-și amintise mai devreme să-și modifice calendarul?

— Îmi pare rău că am ratat-o, spuse Melody. Intenționez să merg. Sunt online informațiile?

— Credeam că nu te interesează, spuse Jane. Credeam că tu și Walt ați pus bani deoparte pentru universitate încă de la prima voastră întâlnire, sau ceva de genul ăsta.

Melody se făcu mică amintindu-și cum se lăudase la una dintre Serile Mamelor, primăvara trecută. Nu pomenise nimic de Moștenire, dar ținuse să afirme că ea și Walt aveau un „fond universitar” și probabil nu aveau nevoie de sprijin financiar. Regretase cuvintele în secunda în care îi ieșiseră din gură, iar acum crăpa de ciudă, mai ales gândindu-se la formularea neinspirată și inexactă pe care o folosisese: *economiile au fost o prioritate pentru noi*.

— Știți și voi cum e cu investițiile în ziua de azi, spuse Melody, fără a se pricepe să vorbească despre bani; probabil fața ei arăta ca o sfeclă. Așa că s-ar putea să avem totuși nevoie de puțin ajutor.

— Ca să te scutesc de timp pierdut, spuse Pudelul, ăsta-i rezumatul: Ai deja prea mulți bani, iar universităților nu le pasă de copiii din Westchester, așa că dacă nu cumva declarați faliment sau își pierde vreunul din voi slujba, degeaba. Toată întâlnirea a fost o pierdere de vreme de proporții.

— O să arunce o privire la eșarfa aia și o să te dea pe ușă afară, spuse Jane, arătând spre gâtul lui Melody și spre eșarfa frumoasă, în nuanța lavandei, pe care i-o dăduse Francie.

— Am primit-o cadou, spuse Melody.

— E superbă, spuse Jane. Te prinde foarte bine.

Cândva, Melody și-ar fi dorit mai mult decât orice să fie prietenă cu femeile acestea, să se întâlnească cu ele întâmplător în oraș și să aibă parte de admirația lor. Acum nu-și dorea decât să o ia la fugă și să se ascundă undeva. Îi venea să urle când le auzea cum vorbesc. Se văitau de bani, iar în același timp povesteau pe nerăsuflăte despre renovările costisitoare pe care le mai făcuseră pe acasă (*De câte ori ați făcut sex oral pentru o ladă frigorifică?* voia să le întrebe), despre concedii petrecute prin Europa (*De câte ori pentru o călătorie la Paris? De zece ori? O dată?*). Și apoi, loiale aceluiasi scenariu, se uitau una la alta, ridicau din umeri și ziceau: „probleme de lux”, râzând zgomotos, ca niște dame de companie moderne în jeanși strâmți de la curtea Mariei Antoaneta.

Sucul ăla de kale pe care îl bei costă șase dolari! ar fi vrut Melody să le spună. *Bucătăria ta e cât tot parterul meu!* O iritau și o exasperau într-o asemenea măsură, încât începu treptat să le evite pe toate. Își atinse colțul eșarfei superbe și se uită la ceas.

— Trebuie să plec, spuse ea, făcând semn spre magazinul din spatele lor. Trebuie să fac o oprire aici înainte să ajung acasă.

— Drăguț, spuse Jane dând din cap aprobator. Puțină terapie prin shopping.

— Ne-am întâlnit și cu Walt și am stat puțin de vorbă, spuse Pudelul.

— Cu Walter?

Walt trebuia să fie la cumpărături, să ia de mâncare, nu în centru, unde singurele magazine alimentare erau foarte pretențioase și extrem de scumpe.

— Unde?

— E cu Vivienne, spuse Jane, arătând vizavi.

Melody fu recunoscătoare în clipa aceea că își exersase atât de mult lipsa de reacție față de femeile acestea enervante, fiindcă acum reuși să creeze impresia că este impasibilă.

— Ah, da, sigur, spuse ea. Ne mai vedem.

Se grăbi să plece. Îi bătea atât de tare inima, încât avu senzația că îi sare din piept. Înainte să dea buzna pe ușa lui Vivienne, se gândi că, probabil, așa se simt femeile care își prind soțul cu o amantă; *în flagrante delicto* fu expresia care îi veni în minte, *prins asupra faptului*. Trădare. Probabil așa se simțise Victoria după accidentul lui Leo, realiză Melody, simțind un ușor fior de empatie pentru femeia aceea, care nu-i arătase nici cel mai elementar semn de politețe. Urcând pe trotuar, atentă să nu alunece pe gheață, își spuse că ar fi preferat să-l prindă pe Walter într-o îmbrățișare pasională cu Vivienne, ar fi preferat ca Walt să facă sex cu Vivienne, întinsă pe biroul ei acoperit de hărți locale, reviste și cupoane pentru restaurante, în loc de *asta*: stând calmi la biroul ei, în văzul lumii, la agenția imobiliară Rubin & Daughters Realty. Vivienne Rubin era agenta imobiliară prin intermediul căreia cumpăraseră casa.

20.

Prima dată când o sărută pe Nora, pe furiș, în bucătăria ei, unde rămăseseră puțin singure, fiindcă Louisa se dusesse la baie, Simone se mișcă rapid, înainte ca Nora să se dezmeticească și să priceapă ce se întâmplă, înainte ca Nora să poată riposta, reacționa sau participa. În după-amiaza aceea, când auzi din nou pașii Louisei în hol, Simone continuă să întindă unt de migdale și gem pe rondele de orez expandat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nora nu înțelegea cum Louisei putea să-i scape atmosfera diferită din încăpere, cum de nu observa atmosfera electrizantă și încinsă din bucătărie, reinstalându-se apoi scena familiară: castron cu mere lucioase pe masa din lemn masiv, bufet din marmură cu plită cu șase ochiuri, fierbător sclipitor cu un fluieraș în formă de pasăre mică roșie. Pe la spatele Louisei, Simone îi arunca zâmbete îmbietoare Norei, care, tot restul după-amiezii, fu mistuită de un singur gând: *Din nou*.

Din când în când, Nora și Louisa aveau grijă de băiețelul de peste drum, iar activitatea lui preferată era să le ia pe amândouă de mână, să meargă pe iarba din fața casei și să fie ridicat în aer de amândouă deodată. *Din nou!*

striga el vesel în secunda în care ajungeau la marginea curții. Se întorceau și o luau înapoi în direcția opusă, și înainte chiar să ajungă lângă gardul din extremitatea cealaltă, începea din nou să strige: *Din nou! Din nou!* Când le zărea pe stradă, începea să sară în cărucior. *Din nou!* striga el, făcându-le cu mâna.

— Măine, Lucas, răspundeau ele. Ne jucăm mâine!

Pentru Lucas *Din nou* nu era niciodată suficient. Indiferent de câte ori îl ridicau Nora și Louisa în aer, până le oboseau brațele și le dureau umerii, indiferent cum încercau să-i distragă atenția cu fursecuri, cu leagănul sau jucând diverse jocuri, când se opreau, copilul plângea de mama focului.

După episodul cu Simone, Nora înțelise exact cum se simțea Lucas. Se gândi că senzația pe care o adora copilul atunci când era ridicat de jos, propulsat de o forță exterioară incontrolabilă, legănatul, nodul în stomac, lejeritatea, sentimentul că zboară – toate acestea însumau poate o experiență senzuală, precursora infantilă a dorinței, a atracției, a poftei carnale adolescente.

Din nou era exact cum se simțea și Nora după ce o sărutase Simone. Nora nu-și putea scoate din minte sărutul, aroma de migdale și senzația catifelată a limbii lui Simone în gura ei, mișcarea aproape imperceptibilă cu care degetele lui Simone îi atinseseră talia, întrebându-se când avea să se întâmple din nou.

Nu dură mult. Săptămâna următoare intrară într-un magazin ca să probeze haine, iar Simone se strecură în cabina Norei. În secunda în care se închise ușa, Simone o lipi pe Nora de perete, iar Nora făcu ceea ce visase zi și noapte o săptămână întreagă: răspunse la sărutul lui Simone. Îi exploră gura cu limba, îi mușcă buza de jos, cărnoasă și lucioasă, îi apucă coxile, le răsuci cu ambele mâini și le trase ușor, până ce Simone își lăsă capul pe spate, dezgolindu-și gâtul lung și suplu, iar Nora îi atinse cu vârful limbii locul precis unde i se zbătea pulsul. În ziua aceea, își explorară trupurile până când o vânzătoare bătu ușor în ușa și întrebă:

— Cum merge? Vă place ceva?

— Absolut, răspunse Simone, atingând fundul Norei și zâmbind. Îmi place tot ce-am probat.

∴

La scurt timp după aceea, Nora și Simone își dădură seama că Muzeul de Istorie Naturală era locul perfect ca să se descotorosească de Louisa. Ca în multe locuri din New York, aglomerația din muzeu le oferea o intimitate pe

care nu o puteau avea în apartamentul cu trei camere al lui Simone. Louisa își aducea caietul de schițe și se apuca de lucru, iar Nora și Simone îi ziceau: „Ne vedem mai încolo”, după care se furișau printr-o mulțime de coridoare slab luminate, toalete goale, colțuri întunecoase în care se proiectau filme. Căpătaseră experiență în a explora diverse părți ale corpului, provocându-și anumite senzații, fără să se dezbrace vreodată complet. La început, încercară marea cu degetul: o atingere scurtă ici, una dincolo, însă învățară rapid zonele în care își permiteau să fie curajoase și cum să ocolească cu dexteritate nasturi, elastice și închizătorile sutienelor, rămânând astfel îmbrăcate. Simone o aduse pe Nora la orgasm prima dată în toaleta de lângă Sala Nevertebratelor, fără să-i dea măcar la o parte bucățica de material a chiloților mov minusculi, pe care Nora îi cumpăraseră pe ascuns și-i strecurase în rucsac tocmai pentru o asemenea ocazie. Prima dată când Nora îi sărută sânul lui Simone, pe un coridor pustiu cu birouri închise în weekend, aproape fură surprinse de o mamă rătăcită care căuta o toaletă cu cei doi țanci ai ei. Simone își trase în grabă tricoul în jos când auziră pașii copiilor alergând prin hol și strigătele mamei în urma lor: „Nu puneți mâna pe pereți! Țineți-vă mâinile acasă!”, ceea ce le provocă hohote de râs aproape isterice. Pe ultimul rând al sălii IMAX, care era gol (mai târziu, niciuna din ele nu-și amintea ce se întâmplase în film), Nora îi trase colanții în jos, până la genunchi, își strecură degetele în lenjeria lui Simone, iar apoi în interiorul lui Simone, care era udă și fierbinte.

— Spune-mi ce vrei să fac, șopti Nora, amețită, într-un moment de îndrăzneală.

Simone rămase perfect nemișcată și-i șopti la ureche:

— Vreau să mă lingi.

Când se întâlniră puțin mai târziu, Louisa o întrebă pe Nora, încruntându-se:

— Ce naiba ați făcut?

— Ce vrei să zici?

Nora avea palmele transpirate și îi țiuiău puțin urechile. Verificase ca să se asigure că Louisa nu era în sala de cinematograf.

— Ai genunchii *mizerabili*. Louisa părea sincer nedumerită uitându-se lung la Nora, care arăta ca și cum ar fi avut febră. Ați *fumat iarbă* cumva? spuse ea pe un ton scăzut, făcând un pas înainte ca să le examineze ochii.

— Nu! spuse Nora. Tocmai am ieșit din IMAX.

— Mi-a căzut un cerceș pe jos, spuse Simone, și Nora s-a aplecat ca să

mă ajute să-l caut. Era întuneric.

Simone îi vorbește pe tonul ei caracteristic care o făcea pe Louisa să se simtă prost, de parcă ar fi făcut sau ar fi spus ceva greșit ori stupid.

— Ah, spuse Louisa. Și l-ai găsit?

— Mda, spuse Simone, arătând spre urechea ei, al cărei lob era plin de cerceulețe argintii.

Louisa nu pricepea cum era posibil să-i fi căzut unul dintre cerceulețele acelea. Sau cum îl găsiseră pe întuneric. Sau de ce o mințeau.

∴

Nora nu o mințise pe Louisa nici măcar o singură dată până atunci. De câțiva ani, nu-și mai spuneau orice – fiecare gând fugărit ce le trecea prin minte, toate visele, toate antipațiile, toate detaliile despre cine le plăcea și ce-și doreau –, dar nu se mințiseră niciodată una pe alta. Nora voia să vorbească cu Louisa, dar nu știa de unde să înceapă. Câteodată, stătea în baia lor comună, dimineața, când Louisa era deja jos, la micul dejun, și exersa în oglindă cum i-ar zice ceva, *orice*.

— Hei, sunt gay, repeta ea. Nici măcar nu putea să rămână serioasă când o zicea; suna așa de melodramatic și de stupid. Hei, îi spunea ea reflexiei, îmi place o fată.

Și asta suna stupid. *Mă culc cu o fată? Stupid. Fac sex cu o fată? Greșit. Sunt îndrăgostită de o fată? Era? Nici măcar nu era sigură. Fii pur și simplu sinceră.* Parcă îi auzea vocea mamei în minte. *Nu e niciodată greșit să spui adevărul și întotdeauna e cea mai ușoară cale.*

— Hei, încerca ea din nou. Sunt complet obsedată de o fată și nu știu dacă sunt îndrăgostită – sau dacă măcar sunt gay –, dar sunt atât de excitată, că nu mai gândesc limpede.

Măcar asta era adevărul.

— Aoleu, spuse Simone când Nora încercă să-i vorbească despre asta într-o după-amiază, la muzeu.

Stăteau amândouă pe jos, sprijinite de perete, într-un loc cât de cât liniștit, iar picioarele li se atingeau puțin.

— Ești dată peste cap acum? Te uiți în oglindă și te gândești: *Ce înseamnă asta? Cine sunt? Care e sinele meu adevărat, acum că am sărutat o fată?*

Nora se simțea stânjenită. Nu-i plăcea să fie ținta limbii ascuțite a lui Simone (doar în anumite sensuri).

— Te gândești: *Acum trebuie să ascult Melissa Etheridge toată ziua și să*

nu mă mai rad pe picioare?

Nora lovi ușor brațul lui Simone.

— O să fie așa de trist când o să trebuiască să te tunzi băiețește, conform regulamentului lesbienelor, continuă Simone, apucând un mănunchi gros din buclele castanii ale Norei. O să-mi fie tare dor de părul ăsta. Dar asta-i regula.

— Las-o baltă, spuse Nora, care se simțea acum stupidă și furioasă. Prefă-te că n-am zis nimic.

— Îmi pare rău că te tachinez, spuse Simone, încă jucându-se cu părul Norei. Nu mă pot abține. Îmi place să te văd roșind. E adorabil. Te înroșești numai în punctul *ăsta*, spuse ea atingându-i centrul obrazului cu buricul degetului. Parcă-i un truc magic.

Nora îi dădu mâna la o parte.

— Chestia e că... anul trecut am avut un iubit!

— Și eu.

— Serios?

— Da. Nu mai sunt cu el. Arăta superb. Supersexy, dar prost ca noaptea. Tot zicea că vrea să se ducă în China, pentru că porcul moo shu e mâncarea perfectă. Doamne, cât de prost era! Dar arăta de zile mari! spuse Simone cu zâmbetul ei larg și strălucitor. Nu la fel de bine ca tine. Te prefer pe tine, dacă asta te îngrijorează.

— Și ce le zici oamenilor?

— Care oameni?

— Nu știu. Toată lumea. Prietenilor, părinților. Adică... le-ai zis că ești *gay*?

— Întâi de toate, nu le zic nimic, pentru că nu-i privește. Vin acasă cu băieți. Vin acasă cu fete. Nu-i mare scofală.

Nora o privea neîncrezătoare pe Simone. Era imposibil să fie atât de ușor. Imposibil.

— Te-am jignit? spuse Simone. Nu intenționez să te jignesc. Pur și simplu nu-mi plac etichetele.

— Nu te cred.

— De ce? Adică, dac-aș fi băiat, ar trebui să mărturisești ceva cuiva? Te-ai duce acasă și-ai zice: „Mami, trebuie să-ți spun ceva. Am sărutat un băiat și mi-a plăcut”?

— Nu-i același lucru. Sau poate că părinții mei sunt cu totul altfel decât ai tăi.

Simone ridică din umeri.

— Cel mai probabil. Își încheie nasturii la jacheta galben-verzuie și se ridică în picioare. Părinții mei sunt *cool*. Fratele mamei e gay și nu i-a fost deloc ușor. Bunicii mei erau habotnici și au fost foarte duri cu el. Tot timpul. Dar el și mama – îl cheamă Simon, m-au botezat după el – sunt foarte apropiați. Acum, noi suntem familia lui.

— Și mama are un frate gay.

Nora încă stătea pe jos și privea în sus la Simone.

— Serios? spuse Simone. Și ea are ceva împotriva?

— Nu, nu, spuse Nora, încercând să găsească o formulă simplă pentru a descrie familia Plumb și diversele lor alianțe și conflicte. Nu sunt apropiați, dar e complicat. Sunt cam ciudați.

— Toți suntem cam ciudați. Simone îi întinse mâna Norei și o ajută să se ridice în picioare. Problema ta e că îți faci griji că trebuie să fii oglinda tuturor, dar nu asta-i misiunea ta.

Nora se pregăti sufletește. Intui că Simone avea să se lanseze într-una din frecventele – uneori uluitoarele – ei tirade spontane. Își învățase lecția: trebuia doar să asculte, să încuviințeze din cap și să zică: *Uau, n-am analizat niciodată lucrurile din perspectiva asta*, iar Simone zicea: *Pentru asta trăiesc: ca să fac lumină*, după care puteau să schimbe subiectul.

— Oglindă? spuse Nora, fiindcă Simone părea să aștepte o replică.

— Toată lumea caută mereu câte o oglindă. E psihologie elementară. Vrei să te vezi oglindit în ceilalți. Ceilalți – sora ta, părinții tăi – vor să se uite la tine și să se vadă pe ei. Vor ca tu să fii reflexia *lor* măgulitoare – și viceversa. E normal. Presupun că e și mai normal când ai o soră geamănă. Dar să fii oglinda altora? Nu asta e misiunea ta.

Nora se sprijini de perete. Ceea ce spusese Simone avea sens, foarte mult, dar la fel de mult sens avea și să vrei să te oglindești în oamenii pe care îi iubești. La fel ca dorința de a fi oglinda oamenilor pe care îi iubești.

— De unde știi toate chestiile astea? o întreabă ea pe Simone.

— Unii dintre noi suntem nevoiți să învățăm *chestiile* astea mai devreme decât alții.

Nora știa exact la ce se referea Simone. Cu o săptămână în urmă, erau în magazinul de suveniruri al muzeului, uitându-se după dulciuri, când un cuplu se dusesse la Simone și o întrebaseră dacă știa unde ar putea să găsească o trusă de șlefuit pietre.

— Nu știu, le răspunsese ea, concentrându-se la raftul cu bomboane din

fața ei.

— Atunci, puteți să găsiți pe cineva care să ne ajute? insistaseră ei.

Simone se întorsese spre ei și își pusese mâinile în sân.

— Nu, nu pot, spusese ea. Pentru că nu lucrez aici. Ca și voi, sunt client.

Chiar și pentru standardele lui Simone, tonul ei era usturător.

Încurcați, cei doi se scuzaseră.

— Eram dezorientați pentru că nu purtați halat, spusese femeia.

— Ah, știu *clar* de ce erăți dezorientați, replicase Simone.

— Hei! spuse Simone acum, lovindu-i ușor pantoful cu vârful pantofului ei ca să-i atragă atenția. Înțelegi ce zic? *Nu e misiunea ta să fii oglinda nimănui.*

— Înțeleg. M-am prins ce zici. Dar nu e vorba doar de restul lumii, e vorba și de mine. Mie îmi plac definițiile. Îmi place să fiu sigură de ceea ce se întâmplă.

Simone puse brațul pe umărul Norei cu un gest consolator.

— Poți să fii sigură de mine.

Nora și-ar fi dorit să fie singure. Și-ar fi dorit să se ducă undeva și pur și simplu să fie *singure*. Dacă i-ar fi spus Louisei ce se petrece, ar fi fost posibil. Poate ar fi terminat cu după-amiezile acestea absurde la muzeu și cu toate secretele.

— Dacă insistă cineva să-i dai o definiție, reluă Simone, zi-i că ești bisexuală. Asta o să-i închidă gura, crede-mă pe cuvânt.

Nora își imaginează cum ar fi să le zică părinților că era *bisexuală*. Doamne! Știa exact ce i-ar răspunde Melody, și asta îi spuse și ea în replică lui Simone:

— Ăla nici măcar nu-i un cuvânt real.

— Așa o fi. Dar cum te simți? o întrebă Simone, împingând-o într-un colț ferit și întunecos din Sala Biodiversității. Cum te *simți*?

∴

Nora și Louisa vorbeau tot timpul despre băieți, așa că Louisei nici nu-i trecuse prin cap că Nora ar vrea să vorbească de fapt despre fete. Erau multe lesbiene la ele la școală, dar toate păreau să-și afișeze identitatea într-un mod atât de dramatic, cu părul lor scurt, cizmele negre, tatuajele și nenumăratele piercinguri, ținându-se de mână, sărutându-se în mașinile din parcare. Sau mai erau fetele care se prefăceau a fi lesbiene, de obicei ca să flirteze cu băieții, care își atingeau părul una alteia și se sărutau ezitant pe gură, uneori cu limba, după care râdeau și se retrăgeau, ștergându-și buzele

cu dosul palmei. Dar Louisa știa că ceea ce văzuse între Nora și Simone nu se încadra în niciuna din categoriile acelea; nu era o demonstrație, nici ceva la modă. Ceea ce văzu în întunericul muzeului era altceva. Era dorință.

Dacă Nora era gay și era sora ei geamănă, asta însemna că și ea era gay? Îi plăceau băieții, însă trebuia să admită că atunci când o văzu pe Simone sărutând-o pe Nora, când văzuse pieptul Norei ridicându-se și mâna lui Simone mișcându-se pe trupul ei, întreaga ei percepție se redusese la o singură imagine marcantă: degetul lui Simone atingând sfârcul Norei. Dar ce-și dorea? Să fie atinsă de o altă persoană? De un băiat? De o fată? Indiferent? Ambele? Se imaginase mereu cu un băiat, însă imaginea Norei cu o fată zdruncinase ceva în interiorul ei, îi inculcase o nouă posibilitate, care își avea sursa în relația lor de surori gemene. Asta însemna să ai o soră geamănă: era ceva acaparator, consolator, derutant; erau egale în toate și a-ți observa sora făcând ceva, era ca și cum ai fi făcut chiar tu lucrul respectiv.

Fiecare din voi este pulsul celeilalte, le spunea Melody tot timpul, iar Louisa credea asta; uneori nu-i convenea, însă o credea. Când tatăl lor le învățase să meargă pe bicicletă, Louisa fusese înspăimântată. De fiecare dată când tatăl dădea drumul bicicletei, simțea cum joacă roata din spate și se oprea din pedalat, încremenită de frică, iar bicicleta încetineea, își pierde echilibrul și se răsturna, în timp ce ea sărea din șa, ca să se elibereze de spițele care se învârteau și de pedalele care se roteau cu zgomot.

— Hai s-o lăsăm și pe Nora să încerce, spusese Walt în cele din urmă.

Era rândul Norei; Nora, care era mereu mai curajoasă, mai agilă, iar când Louisa îl văzu pe tatăl lor alergând în spatele bicicletei și dându-i drumul, și apoi pe Nora pedalând cu hotărâre, din ce în ce mai repede, bicicleta căpătând viteză și echilibru pentru a rămâne în picioare, se simți ca și cum trăise ea însăși experiența respectivă. O simțea întocmai. Observând-o pe Nora, se însufleți cu același curaj.

Următoarea dată când încercă să meargă pe bicicletă, și tatăl ei îi dădu drumul, Louisa își luă zborul.

21.

Femeie. Alergătoare. Agent literar. Celibatară. Stephanie reciti lista de patru cuvinte pe care le scrisese în grabă pentru a se descrie pe ea însăși în fața unei încăperi pline cu necunoscuți.

— Nu vă gândiți prea mult, spuse Cheryl, femeia voioasă care conducea sesiunea de teambuilding. Notați primele patru cuvinte care vă vin în minte. Nu vă schimbați primul impuls și fără nume de ocupații.

Stephanie tăie *agent literar* și scrisese în loc *cititoare*, ceea ce era oricum mai la obiect, având în vedere că descria activitatea care ar fi trebuit să-i umple toată ziua, dar de care nu avea, de fapt, timp decât seara sau în weekend. Era puțin iritată că scrisese *celibatară*; era surprinsă că tocmai cuvântul acesta ieșise din măruntaiele subconștientului ei privat de efectul cofeinei. Trecuseră patru zile de când înlocuise pe ascuns cafeaua normală cu cea decafeinizată (Leo nici măcar nu remarcase) și se simțea încă amețită, ca și cum creierul ei funcționa la jumătate din capacitate în cea mai mare parte a dimineții. Însă niciodată nu se percepușe ca *celibatară*. Se uită din nou pe listă, se gândi să șteargă *celibatară* și să-l înlocuiască cu altceva (*Newyorkeză? Gurmandă? Grădinăreasă?*), dar ar fi însemnat să trișeze, și toți ceilalți de la masă păreau să fi terminat.

Stephanie își dorea cu ardoare să se termine mai repede ziua aceasta, prima din trei zile obligatorii și exasperante de orientare a angajaților. Corporația căreia își vânduse agenția, un mamut de reprezentare a mijloacelor de divertisment – cinematografie, televiziune, muzică –, care își avea sediul în Los Angeles și voia să aibă și o filială literară pentru birourilor de la New York, insistase pe acele cursuri de orientare. Era conștientă că asta nu era decât prima din numeroasele neplăceri pe care urma să le înghită, după ce își condusesese firma singură, alături de micul grup de angajați oarecum excentrici, cu care lucrase cot la cot atâta vreme. Se străduia să fie răbdătoare, dar toate astea erau o porcărie – zile de spart gheața, dinamică de grup și seminare de hărțuire sexuală. Ce legătură aveau toate astea cu ea sau cu angajații ei? Știa deja cum să lucreze împreună eficient, și lucrau eficient deoarece fiecare în parte fusese ales pe sprânceană de Stephanie pentru calitățile intelectuale specifice, pentru gusturile selective și, mai ales, pentru capacitatea de a lucra împreună cu ea.

Cheryl (care se prezentase drept consultantă pentru capital uman, primind primul pufnit din dimineța aceea din partea lui Stephanie și a vechii ei asistente, Pilar) conducea a doua activitate de spart gheața a seminarului. Prima nu se desfășurase în mod ideal. Era clasicul Două Adevăruri și o Minciună. Stephanie îl îndurase în câteva ocazii, anterior, la conferințe și întâlniri: fiecare trebuia să iasă în față și să citească trei afirmații despre sine: două care erau adevărate, și una care era falsă, iar ceilalți membri ai grupului ghiceau care era falsă și care adevărate. Stephanie folosea mereu aceleași trei afirmații.

Am apărut într-un film care a câștigat premiul Oscar. (Adevărat. Pe când avea șaptesprezece ani, lucra la o companie de catering din Queens, angajată de echipa care făcea *Goodfellas*. Într-o zi, în timp ce deșerta o pungă imensă cu salată verde pe un platou alb din plastic, îl văzu pe Scorsese uitându-se insistent la ea pe sub pălăria lui de paie. Așa că îi zâmbi. El se duse la ea, luă patru biscuiți cu ovăz de pe masă și-i spuse: „Vrei să apari într-un film?” O trimise la coafură și la machiaj și o angajă ca figurantă pentru scena din Copacabana. Opt duble, toate în aceeași zi. Stătu în picioare ore întregi, făcând echilibristică pe tocuri, îmbrăcată într-o rochie aurie mulată din lamé și un șal negru din blană de nură, cu părul coafat într-un coc gigantic. Lui Scorsese îi plăcuse părul ei roșcat; o poziționă în centru și în prim-plan în scena în care Ray Liotta coboară scara împreună cu Lorraine Bracco și o conduce la masă.)

Știu să tranșez un porc. (Adevărat. Pe când era în liceu, petrecuse o vară întreagă la ferma unchiului ei din Vermont. Avusese o aventură cu băiatul unui măcelar din zonă și-și petrecuse după-amiezile pe un scaun din metal, privindu-i umerii alunecând pe sub halatul alb, fermecată de îndemânarea cu care era în stare să tranșeze o vită sau un porc. Flăcăul îi arătase cum să taie de-a lungul liniei de grăsime, să despice un pui, să separe ceafa de porc de spată. Se plimbau noaptea prin oraș cu camioneta lui și beau whisky Wild Turkey din păhărele înflorate de unică folosință, parcau lângă iaz și se pipăiau până îi luă cu amețală. Ea îi apuca mâinile uriașe într-ale ei, și le apropia de față și inhala mirosul acela specific pe care încă îl asocia cu nopțile impetuoase din New England: săpun vegetal și cupru – mirosul metalic de sânge de animal.)

M-am născut în Dublin, Irlanda. (Fals. Se născuse în Bayside, Queens, dar părul și ochii ei căprui-verzui te făceau să crezi că era verosimil.) Nimeni nu ghicea că treaba cu Irlanda era minciuna; mereu mizau pe

povestea cu porcul.

Primul participant din dimineața aceea, care ieși în față și-și citi adevărurile și minciuna, era un nou angajat de la Interactive Group. Un tip sfrijit, la vreo douăzeci și ceva de ani, îmbrăcat într-un cardigan cu aspect vintage și ochelari gen Clark Kent, care îi scoteau în evidență creionul dermatograf întins. Pe antebrațul stâng avea tatuat un calmar. Se prezentă stând în picioare, adus de umeri.

— Salut! Eu sunt Gideon și... bun, hai să începem.

Băgă mâinile în buzunare și citi de pe hârtia din fața lui, de pe masă, pe un ton precipitat și monoton.

— Am fost la un pas de moarte din cauza unei supradoze de pastile. Am fost la un pas de moarte din cauză că am pierdut prea mult sânge. Am fost la un pas de moarte din cauza unui episod de autoasfixiere pentru intensificarea plăcerii sexuale.

— Hei, hei, hei! interveni Cheryl, sărind de pe scaun și dând din mâini înainte să aibă cineva ocazia să răspundă. Îți mulțumim, Gideon, pentru franchise, adăugând după o scurtă pauză: însă cred că ar fi trebuit să explic regulile ceva mai clar. Scopul este să dezvăluți anumite aspecte *interesante* despre voi, dar nimic foarte personal sau de natură sexuală. Gândiți-vă la aspecte *profesionale*.

— Îmi pare rău, spuse Gideon, ridicând nonșalant din umeri. Depresia clinică și gândurile suicidale sunt mai des întâlnite decât realizează majoritatea oamenilor, și ambele reprezintă o parte importantă a personalității mele.

— Înțeleg, spuse Cheryl cu un zâmbet înțepenit în jumătatea inferioară a feței. Dar aici încercăm să creăm o atmosferă ceva mai destinsă.

— Minciuna era treaba cu autoasfixierea pentru intensificarea plăcerii sexuale, adăugă el, în caz că vă interesează.

∴

Stephanie își deschise carnetul Moleskine și încercă să ignore ceea ce se întâmpla în jurul ei, în timp ce Cheryl invită pe altcineva să-și citească cele patru cuvinte. Începu să-și întocmească o listă cu cumpărăturile necesare pentru cină.

— Ai zis să nu modificăm ce-am scris, vorbi un tip afabil de la celălalt capăt al mesei, așa că astea-s cuvintele mele: *Gras. Fericit. Jucător de golf. Soț.*

Mobilul ei, pe care îl avea în față pe masă, începu să vibreze. Fără să se

uite măcar cine o suna, îi făcu semn lui Cheryl, îi șopti *Trebuie să răspund*, după care ieși din încăpere în cea mai mare liniște. Ușurare.

Se uită la numele apelantului: Beatrice Plumb.

Stând în hol, în afara sălii de conferințe, Stephanie fu surprinsă de faptul că era foarte încântată să îi audă vocea lui Bea. Scăpă repede de apel, spunându-i că ar fi vrut să vorbească, dar era într-o ședință (adevărat) și nu putea să stea prea mult la telefon (adevărat), și, într-adevăr, Leo îi pomenise ceva despre un nou manuscris, dar fuseseră amândoi incredibil de ocupați și poate o să vorbească despre asta diseară (fals).

Bea părea atât de agitată, încât Stephanie simți nevoia să fie protectivă, aproape maternă. Nu știa dacă Leo citise manuscrisul lui Bea; se îndoia, dar putea să-l întrebe. Se întrebă în treacăt de ce Bea îi dăduse oare manuscrisul lui Leo, și nu ei, dar, pe de altă parte, probabil nici nu era ceva nou; probabil erau pagini vechi pe care le prezenta drept pagini inedite, iar Leo nu ar fi știut să facă diferența. Stephanie avea de gând să-i reamintească lui Leo să le citească și să-l ajute să încropească câteva vorbe pentru Bea, ceva drăguț și care să nu implice niciun angajament. O să pună și asta pe listă.

Când se întoarse în sala de conferințe, Gideon era din nou în picioare, de data asta citindu-și cele patru cuvinte (*muzician, pesimist, vrăjitor, democrat*). Un val de greață o cuprinse; luă o înghițitură din apa cu lămâie pe care o adusesese cu ea. Trebuia să mănânce ceva cât mai repede.

Își scoase telefonul din buzunarul de la geacă ca să vadă cât era ceasul. Odată ce îl avu în mână, nu se putu abține și deschise aplicația care monitoriza dezvoltarea fetusului pe baza datei prognozate a nașterii. *Săptămâna aceasta, copilul tău este cât o sămânță de măr! Săptămâna aceasta, copilul tău are dimensiunea unei migdale. Săptămâna aceasta, o măslină.* Apăsă butonul și îi apăru o imagine a embrionului ei la nouă săptămâni – semăna cu un mic crevete, un crustaceu chircit, cu un cap imens și niște mânuțe mici parcă SF. Ca aproape de fiecare dată când se uita la imaginile acelea bizare, simți că se înroșește la față. Era de-a dreptul scandalos când se gândea cât de zăpăcită se simțea la patruzeci și unu de ani, celibatară și însărcinată din greșeală cu Leo Plumb, care era, fără nici cea mai mică îndoială, cel mai iresponsabil și cu spiritul cel mai puțin patern dintre toți bărbații pe care îi iubise la viața ei.

Știa că e o nebunie, își spunea de o mie de ori pe zi că e o nebunie; cu toate astea, nu reuși să-și înăbușe complet câteva momente pasagere de optimism – în privința copilului, cu siguranță, în privința lui Leo, poate. Era

surprinsă cât de responsabil fusese în ultima vreme, cât de *prezent*. O ajuta la treburile casnice. Părea să lucreze în fiecare zi și era entuziasmat de întâlnirea cu Nathan. Citea întruna. Întregul lui comportament nu-i dădea altceva de înțeles decât că nu se mai atinsese deloc de droguri și de băutură. Era tentată să se întrebe dacă nu cumva tot ce se întâmplase până atunci în viața ei încurajase tocmai momentul acesta: vânzarea agenției, bani în bancă, mai mult timp liber, un alt Leo în patul ei, încercând să-și îndrepte greșelile. Faptul că avea parte de el schimbat în bine, exact lucrul pe care și-l dorise și la care renunțase cu ani în urmă, considerându-l drept un imens efort irosit – Leo în salon, luându-și notițe într-un carnetel, Leo în patul ei, dimineața, atingându-i spatele cu un deget, Leo în bucătăria ei în fiecare seară, închizând o carte și trăgând-o la el în brațe –, ei bine, hotărâse să nu-și pună prea multe întrebări. Se hotărâse să accepte pur și simplu totul, cu egoism și lăcomie. Absolut totul. Poate chiar și acest nou rid, urmarea neașteptată a unei pene de curent.

De-a lungul anilor, se gândise să facă un copil cu diferiți bărbați. Planul ei nu includea și căsătoria; nu era împotriva, dar nici în favoarea acestui lucru nu era. Își rezolva dorința ocazională de a avea un copil în același mod în care își rezolva dorința ocazională de a avea un câine. Lăsa dorința să persiste o vreme și aștepta să vadă dacă trecea, ceea ce se întâmpla întotdeauna și ceea ce pentru ea era un semn bun. Deoarece alte lucruri pe care și le dorea (casa ei, să semneze un contract cu un anumit autor, o masă de la mijlocul secolului în stare bună) nu dispăreau, ci prindeau rădăcini până când transforma dorința în posesie. O consola ideea că nu fusese niciodată asediată de gândurile trecătoare de maternitate cu aceeași intensitate cu care se dedicase, de pildă, căutării tufelor de bujori purpurii din grădina ei, fiindcă luase asta ca pe un semn că ovarele ei se resemnaseră în sfârșit și exilasera vestigiile ultimelor ei ovule fertile în deșertul îndepărtat al sistemului ei reproducător.

∴

Apoi veni viscolul. Așteptata sosire neașteptată a lui Leo. Pana de curent. Leo. Puțin cam mult vin (al ei), gura familiară (a lui). Leo părea să fie într-o stare oarecum vulnerabilă. Îl făcu să râdă. Stătură de vorbă. El îi cuprinse încheieturile, i le înconjură cu degetul mare și cu arătătorul, trăgând-o spre el (la fel cum făcuse în acea primă noapte în care prietenia lor devenise altceva, noaptea în care se întorsese către ea, la o masă izolată dintr-un mic local unde se serveau hamburgeri, și-i spusese: „M-am tot

întrebat ce ascunzi sub bluza aia”) și apoi o luă la dans în bucătărie, pe întuneric, sub razele lunii, și o sărută cu o pasiune atât de posesivă, încât avu senzația că ia foc. Leo. Ce altceva ar fi putut să facă pe întuneric – vântul şuiera, crengile se rupeau și cădeau la pământ – decât să ațâțe focul, să-l lase să-i tragă puloverul peste cap, să-i descheie pantalonii și s-o posede până la ultima suflare, sub privirea încremenită de marmură a lui Lillian.

Se uită din nou la lista pe care o întocmise. Cele patru cuvinte. Va trebui să vorbească cu Leo foarte curând. Orice ar fi spus el, oricum ar fi reacționat, decizia îi aparținea ei. Aceasta era experiența ei. Scoase capacul pixului, tăie *celibatară* și scrise *mamă*.

Nu arăta atât de rău.

∴

În perioada în care Matilda se recupera în spital și află câți bani avea să primească din partea familiei Plumb, avusese tot felul de fantezii în privința a ceea ce ar putea să facă cu ei. (Își aminti, rușinată, că primul ei impuls fusese să-și cumpere o pereche de cizme din piele întoarsă pe care și le dorea, modelul acela care peste genunchi, până la jumătatea coapsei; apoi își aduse aminte.) Se gândise la excursii, haine, mașini, televizoare uriașe. Se gândise să-i cumpere surorii ei propriul salon de cosmetică, ceea ce își dorise dintotdeauna. Se gândise să-i cumpere un divorț mamei sale.

Personalul de la spitalul de recuperare încercă să o avertizeze cu privire la toate cheltuielile ei viitoare, nu numai cu proteza ortopedică (care trebuia înlocuită o dată la câțiva ani) și cu diversele costuri medicale implicate, ci și la toate modificările pe care trebuia să le facă în propria casă.

— Din câte am înțeles, se pare că locuința ta actuală nu e ideală, îi spuse unul dintre asistenții sociali. S-ar putea să trebuiască să faci niște schimbări.

Matilda luă formularele de finanțare și încuviință din cap, însă nu ascultă cu atenție. Totul părea cu mult mai luminos la spitalul de recuperare, unde parcă era o mică vedetă, atât de tânără și hotărâtă și debordând de veselie. Învăță rapid fiecare mișcare și fu externată mai devreme decât majoritatea pacienților. Când se întoarse în apartamentul înghesuit al părinților ei din Bronx, Matilda începu să priceapă ce avea de înfruntat.

Problemele începură încă de la intrarea în clădire, ce dădea spre trei nivele de trepte murdare, inegale, acoperite cu un linoleum ferfenițit – descurajante în cele mai bune condiții, însă de-a dreptul înspăimântătoare pentru cineva nevoit să meargă în cârje și probabil aproape la fel de dificile odată ce avea să fie gata proteza ei. Cum intrai în apartament, la stânga, un

hol prea îngust pentru un scaun cu rotile (de care avea nevoie uneori, mai ales noaptea) ducea spre singura baie din apartament și spre bucătărie. Drept în față, după ce coborai patru trepte, se afla camera de zi, care, pentru Matilda cea de la treisprezece ani, cu două picioare întregi, era culmea eleganței în materie de design, dar care o făcea acum, cu piciorul amputat, să își dorească să plângă, cuprinsă de deznădejde.

La toate astea se adăuga și decorul ales de mama ei, un stil pe care ea și sora ei îl numiseră kitsch-ul de la Sud de Graniță – carpete pestrițe din Mexic, coșuri colorate pline cu materiale, măsuțe șubrede cu statuete religioase –; toate păreau acum să comploteze la uciderea ei. Mici detalii, pe care până atunci nici nu le observase, căpătară proporții colosale: toaleta era foarte joasă, ca să facă duș trebuia să sară peste marginea foarte înaltă a căzii, nu avea nicio bară de susținere, nici măcar un suport pentru prosoape.

În afară de disconfortul fizic din apartament și de lipsa totală de intimitate, care o epuiza psihic, mai era și stresul emoțional de a se afla în preajma ambilor părinți. Cu toate că se purtasera neobișnuit de frumos unul cu altul în perioada de după accident, uniți, pentru prima dată după ani buni, în grija și durerea pe care le împărtășeau, nu o lăsau niciodată singură. Îi urmăreau pe ascuns fiecare mișcare prin încăpere, mama ei strângând în mână un șirag de mătănii, iar tatăl ei ferindu-și privirea.

Trebuia să plece de acolo.

Matilda nu credea în Dumnezeu la fel de mult cum credea în semne. (Știa că primise un semn în seara accidentului, pe scaunul din față, în acel Porsche la volanul căruia se afla Leo Plumb: verigheta lui sclipind în soarele aflat la asfințit, pe care ea o ignorase, și acum iată unde ajunsese. Dumnezeu îi luase piciorul drept.) Spunea o rugăciune în fiecare dimineață când se trezea, rugându-se să-și dea seama ce să facă, unde să locuiască. Așa că, atunci când văzu afișul din fața complexului rezidențial nou-nouț de pe strada ei preferată, aceea plină de cireși care înfloreau primăvara într-o explozie de culoare, știu: acela era semnul ei.

REDUCERI SUBSTANȚIALE DE PREȚURI scria. Și cu litere mici, dedesubt, DISPONIBILE APARTAMENTE CU ACCES PENTRU PERSOANE CU DIZABILITĂȚI.

Cumpără două apartamente. Unul la un etaj superior, pentru sora ei, care avea trei copii și un soț care tăia frunze la câini, și unul mai mic, la parter, pentru ea. Achită cu banii jos, cerându-i surorii ei doar să-și achite propriile costuri de întreținere. Banii care îi rămaseră i se păreau încă o sumă

colosală. Un avocat, prieten cu Fernando, o ajută să-și deschidă un depozit atașat contului ei curent. Era cât mai chivernisită cu puțință, și totuși banii se duceau foarte repede! În plus, se găsea mereu vreo rubedenie care să-i ceară un împrumut: avansul pentru o mașină, bilete de avion ca să-și viziteze familia în Mexic, o rochie nouă pentru petrecerea de la liceu a vreunei fiice. Nu se termina niciodată; și cum ar fi putut să-i refuze? Nu putea. Fiindcă era copleșită de rușine când își amintea în ce condiții făcuse rost de bani.

Acum era speriată, pentru că trebuia să găsească o modalitate de a se deplasa mai ușor dintr-un loc în altul. Avea nevoie de o slujbă. Odată ce se trezi de sub efectul morfinei din noaptea accidentului, recunoscuse ceea ce în adâncul ei știuse dintotdeauna: nu avea să fie niciodată cântăreață.

— Ești inteligentă, Matilda, îi spuse una dintre asistentele de la recuperare. La ce fel de carieră te-ai gândit?

Nimeni nu adusesese până atunci vorba de *carieră*. Îi plăcea cum sună. Îi plăcea să se imagineze ducându-se la un birou în fiecare zi. După ce absolvise liceul, își dorise să meargă la universitate, dar nu aveau destui bani, iar în ziua când se întorsese acasă, după sfertul de oră ce îi fusese alocat regulamentar pentru a sta de vorbă cu unul dintre consilierii suprasolicitați de la școală, cu formulare de înscriere la facultate și formulare de credite pentru taxe de studiu, primise din partea părinților o reacție negativistă, descurajantă. Știa că le era teamă să nu iasă cumva la iveală statutul lor de imigranți ilegali și să-și piardă slujbele. Îi auzi certându-se mai târziu, în aceeași seară, din pricina dorinței sale de a merge la facultate, iar tatăl ei se înfuriase din ce în ce mai tare, gata parcă să-și piardă controlul. A doua zi, îl întrebase pe Fernando dacă poate să-i găsească o slujbă ca ospătar.

Acum avea niscaiva bani; putea să urmeze niște cursuri dacă voia, dar nu atâta vreme cât era în cârje și chinuită constant de dureri.

Vinnie nu fusese prima persoană care, în perioada internării ei la spitalul de recuperare, îi pomenise Matildei de amputarea electivă, nu fusese prima persoană care îi sugerase cu blândețe (sau, în cazul lui Vinnie, în mod agresiv) că tipul de amputare la care fusese supusă era oribil și că ar trebui să ia în considerare o nouă operație de amputare chiar sub genunchi, pentru a se crea mai multe posibilități de protezare. Matilda nu pricepea, fiindcă inițial toată lumea păruse încântată de faptul că îi fusese salvată o porțiune cât mai mare din picior. Nu-și amintea prea multe din salonul de recuperare,

însă își amintea de chirurgul care o înștiințase triumfător că tăiase „cât mai puțin cu puțină din os”. Când ea îi transmise entuziasta veste fizioterapeutei care îi examina piciorul încruntată, femeia îi răspunse:

— Uneori, mai mult os e un lucru pozitiv, alteori, nu.

Avusese dreptate. Piciorul protezat o durea aproape încontinuu. Oricât de lent se mișca, oricâte pauze făcea, oricât își antrena ceilalți mușchi ai corpului, oricât de multe (sau de puține) șosete de amortizare purta și oricâte masaje terapeutice făcea, după numai o oră sau două de purtat proteza, extremitatea piciorului începea să o doară îngrozitor, iar durerea urca treptat spre gambă, dincolo de genunchi, până devenea un nod concentrat de tensiune și o durere aproape insuportabilă localizată în partea superioară a coapselor, care îi cuprindea și mușchii fesieri inferiori. (Cât de fericită fusese până atunci, pe vremea când habar n-avea despre infrastructura coapselor și a feselor, înainte de accident! Nu se întrebase decât dacă există vreun remediu pentru micile puncte de celulită care i se vedeau de sub șortul foarte scurt.) În cele mai multe zile, durerea îi ajungea până la șold; în multe zile, până la amiază începea să o doară și gâtul, și până la cină sfârșea imobilizată la pat.

Soneria țârâi tare și insistent, cu furie. Vinnie. Matilda deschise ușa și dădu cu ochii de el; ținea o cutie de pizza pe brațul stâng și o oglindă înaltă sub brațul bionic. Aruncă o privire îngrijorată spre oglindă când intră pe ușă.

— Nu vreau chestia asta aici, spuse ea.

— Poate că n-o vrei, dar ai nevoie de ea. Te chinuie piciorul, nu-i așa?

Numai uitându-se la ea, își dădea seama că era chinuită de durere. Râdea și zâmbea ca întotdeauna, însă privirea ei părea pierdută. El înțelegea.

— Nu-i așa de rău, minți Matilda.

În zilele bune, Matilda simțea furnicături în piciorul inexistent, de parcă ar fi fost încă acolo, înnebunind-o cu prezența lui fantomatică. Însă, în zilele proaste, o durea atât de tare, încât nu se putea concentra la nimic. Astăzi, simțea niște ace care îi străpungeau piciorul inexistent. Săptămâni întregi avusese o mâncărime insistentă la unul dintre degetele absente. Se afla în postura ridicolă de a visa la amputarea unui picior care nu exista.

— Stai jos, spuse Vinnie, punând cutia cu pizza pe masa din bucătărie. Ia o felie până nu se răcește. Poți să mănânci în timp ce facem asta.

Se așează ezitant pe unul din scaunele din bucătărie. Luă o felie și suflă puțin înainte să muște.

— Cum ai reușit să ajungi cu ea caldă până aici? îl întreabă ea.
— Secret profesional, spuse el.
— Și ce-i în sosul ăsta de-i așa de bun?
— Bună încercare. Putem să vorbim mai târziu despre sosul meu minune. Hai să facem niște exerciții.

Vinnie îi tot vorbise câteva săptămâni despre terapia cu oglinda, iar Matildei i se părea că sună ridicol, de parcă ar fi fost vreun ritual voodoo. Totuși, se afla acolo, în fața ei, și omul cărase o oglindă până la ea acasă, așa că îl ascultă chiar dacă nu avea chef. Își îndreptă genunchii și îl lăsă pe Vinnie să poziționeze oglinda între ei, în așa fel încât, atunci când se uita în jos, își vedea piciorul intact de o parte și reflexia lui de cealaltă parte.

— Ah, spuse ea.
— Mișcă-ți piciorul stâng, ceru Vinnie.
Îl ascultă, iar iluzia optică creată era aceea a doua picioare perfecte, mișcându-se la unison.

— Scarpină-ți degetul, spuse el, ăla care te mănca.
— Cum?
Îi arătă spre oglindă.
— Scarpină locul unde te mănâncă, dar la piciorul stâng, și continuă să te uiți în oglindă.

Ea se aplecă și se scărpină ușor.
— Incredibil, spuse ea scărpinându-se mai tare. Funcționează. Nu-mi vine să cred că funcționează. Nu înțeleg.

— Nimeni nu prea înțelege. Explicația simplă e că te ajută să-ți reconectezi vechile impulsuri din creier, îi spui creierului o nouă poveste pe care să o învețe.

Își mișcă piciorul la stânga și la dreapta, îl îndoi, îl îndreptă, apoi îl îndoi din nou. Își mișcă degetele. Își roti glezna. Piciorul din oglindă, piciorul lipsă, părea că revenise și funcționa normal. Se scărpină din nou, și din nou simți efectul.

— Deja mă simt mai bine, spuse ea. Nu excelent, dar altfel.
— Bun. De patru-cinci ori pe săptămână timp de cincisprezece minute. Și folosește oglinda oricând te doare sau te mănâncă piciorul. Ne-am înțeles?

Matilda încuviință din cap, zâmbind.
— Părea o idee atât de stupidă, spuse ea. Nu voiam să mă duc să-mi cumpăr o oglindă, ca să fac o chestie care suna așa aiurea. Mulțumesc, Papi,

spuse ea cu o voce caldă, punându-i ușor mâna pe umăr. Mulțumesc pentru oglindă.

— E o chestie temporară, spuse Vinnie, ridicându-se brusc.

Spre exasperarea lui, de fiecare dată când îl atinge Matilda, îl străbătea un fior în braț, în piept și în alte zone la care nu voia să se gândească.

— O să-mi cumpăr și eu una. Poți s-o iei înapoi...

— Nu, nu, spuse el. Nu la asta m-am referit: oglinda e a ta. Am cumpărat-o pentru tine. Am vrut să spun că tot va trebui să te confrunți cu adevărata problemă. Vorbise pe un ton mai aspru decât intenționase. Matilda se încruntă. El inspiră adânc. *Stop. De la capăt.* Reluă, pe un ton lipsit de inflexiuni de astă dată: Am vrut doar să spun că oglinda e o soluție temporară.

În adâncul ei, Matilda știa că Vinnie are dreptate. Dintre toate lucrurile pe care i le ziseseră unul și altul în ultimele șase luni – toate sfaturile și platitudinile inutile (*Dumnezeu nu-ți dă niciodată mai mult decât poți duce, toate se întâmplă cu un rost*) și citatele din Biblie –, ceea ce-i spusese Vinnie despre amputația electivă, mai sus de gleznă, avea cel mai mult sens. De mică, Matilda învățase că nu poți să obții ceva fără să renunți la altceva. În lumea ei, aceasta era logica dominantă. Trebuia doar să-ți dai seama cât erai dispus să pierzi, câte kile de carne, ceea ce în cazul ei ar fi fost luat *ad litteram*. („Și de te smintește piciorul tău, taie-l” – versetul *acesta* din Biblie îl pricepea.)

Când se afla la recuperare, una dintre asistente îi spusese că Vinnie era genul de utilizator pe care îl numeau „superdotat”. Se vindecase atât de rapid și învățase atât de ușor, încât fusese selectat să testeze proteza de ultimă generație pe care o purta. În schimb, ea abia șchiopăta de colo colo cu piciorul ei hidos și grosolan din cauciuc. Era opusul lui Vinnie. Nu era deloc „superdotată”, ci mai degrabă „superratată”.

Și totuși, alte operații, iar recuperare, o proteză mai bună? Toate astea costau bani. O grămadă de bani.

— Nu am asigurare pentru toate astea. Nu am atâția bani, și nici nu cunosc pe cineva care să aibă, spuse Matilda cu o voce înfrântă, resemnată.

— Ba da, cunoști, spuse Vinnie. Tu ești aia.

∴

După mai multe încercări, Vinnie reuși în cele din urmă să-l convingă pe vărul ei, Fernando, să se întâlnească cu el între patru ochi, înainte să-i ducă oglinda Matildei. Fernando fusese suspicios la început, iar Vinnie își dădu

imediat seama care era motivul tuturor precauțiilor, șușotelilor și atitudinii protectoare din jurul Matildei: teama de deportare. Vinnie smulse încetul cu încetul povestea din gura lui Fernando: nunta, mașina scumpă, salonul de urgențe, întâlnirea promptă din biroul unui avocat numai câteva zile mai târziu, graba de a semna hârtiile și de a înhăța cecul, refuzul de a lupta împotriva lui Leo Plumb la tribunal sau de a recupera o poliță de asigurare. Familia voia să evite o plângere la poliție, fiindcă o plângere la poliție ar fi însemnat că părinții Matildei – inclusiv mama lui Fernando, care era de asemenea imigrant ilegal, ca să nu mai vorbim de restul membrilor familiei – ar fi intrat în vizorul autorităților de la Imigrații, după cum amenințase George Plumb în repetate rânduri, conform spuselor lui Fernando. Vinnie încercă să înțeleagă mai clar ce fel de înțelegere semnase Matilda (în spital, drogată cu morfină; era de-a dreptul ridicol: o bătaie de joc). În cele din urmă, îl convinse pe Fernando că o simplă discuție cu Leo Plumb nu avea să aibă repercusiuni legale.

— Vreau să stau de vorbă cu el prietenește, spuse Vinnie.

Fernando izbucni în râs.

— Îți dai seama că mi se pare aproape imposibil!

Fernando mai că-i trăsesese un pumn lui Vinnie în ziua în care țipase la Matilda în pizzerie; nu avea încredere în el.

— Îți jur, spuse Vinnie. Pe mormântul mamei mele. Nu aș face nimic ca s-o rănesc pe Matilda. Trebuie să mă crezi. Niciodată în viața mea nu i-aș face vreun rău Matildei.

Fernando credea *asta*, fiindcă nu încăpea îndoială că Vinnie era îndrăgostit lulea. În plus, Fernando se simțea destul de vinovat pentru săptămânile care urmaseră accidentului. Se panicase; cu toții se panicaseră. Fusese la fel de orbit ca ceilalți de suma de bani oferită de familia Plumb și îi era rușine să se gândească cât de mult îl ajutase Matilda achitându-i câteva dintre împrumuturile pentru taxele de studiu la drept. Se simțise atât de ușurat, încât abia dacă protestase.

— Fie, îi spuse el în cele din urmă lui Vinnie. Dar trebuie să-i dezvălui Matildei planul tău și să vezi dacă e de acord. Promite-mi că o să fii prudent.

— Ai cuvântul meu, spuse Vinnie.

Nu-i era frică de nimeni, cu atât mai puțin era intimidat de misteriosul Leo Plumb. Înțelegea ezitarea lui Fernando, dar știa, chiar înainte de a-l întâlni, ce fel de om era Leo Plumb: un laș ordinar.

Matildei îi era atât de rușine pentru ceea ce se întâmplase în noaptea accidentului, încât nu mai putea să gândească limpede, însă Vinnie putea. Ce fel de om își lasă soția la o nuntă și ademenește o fetișcană în mașina lui cu o minciună? Ce fel de om nu se gândește de două ori înainte să urce la volan, la cât de beat și de drogat era? Ce fel de om nici măcar nu-și cere dracului iertare și nu se interesează de soarta fetei care, din cauza spectaculoasei lui erecții, și-a pierdut un picior? Un laș. Iar Vinnie mai știa ceva despre lași: sunt ușor de intimidat.

Vinnie avea un plan. Avea de gând să ceară o întâlnire cu Leo Plumb și să-i transmită clar că nu banii lui îi interesau, ceea ce era adevărat. Vinnie voia niște uși deschise. Se interesase și aflate că Leo se învârtea prin anturajele potrivite. Putea să o pună pe Matilda în legătură cu oamenii potriviți și să o ajute să aibă acces la niște programe în cadrul cărora ar beneficia de asistență pentru proteza ei, inclusiv alte operații, dacă era cazul. Voia ca Leo să tragă niște sfori și nu intenționa să-i ofere nicio altă opțiune. Avea să-i spună clar că nu se temea să îl expună public pentru lașitatea lui. Avea de gând să se îmbrace în uniformă, și, alături de Matilda, să-l umilească pe Leo Plumb până capitula. Leo ar putea să se repeadă la el, iar Vinnie ar accepta lupta cu brațele deschise, dar nu va fi necesar să facă asta. Fiindcă mai știa ceva despre lași: le era cel mai frică să nu fie demascați. Așa că totul avea să meargă ca pe roate.

∴

— Nu. În niciun caz, spuse Matilda, scăpând oglinda pe podea și schiopătând furioasă prin bucătărie. Nici nu vreau să discut despre asta.

— Ba o să discutăm, rămase Vinnie ferm pe poziție.

— Pleacă, te rog. Îți mulțumesc pentru pizza. Și pentru oglindă. Sunt obosită și vreau să...

— Asta... spuse Vinnie arătând spre piciorul amputat al Matildei, e un căcat.

Matilda era cu spatele la el, sprijinindu-se de chiuvetă.

— De ce ții? spuse ea, întorcându-se spre el. De ce te cerți tot timpul? Mereu ești pornit pe toți și toate.

— Tu de ce *nu* ești? În lumina puternică din bucătăria Matildei, Vinnie își strângea și-și desfăcea pumnul stâng. De ce nu ești pornită?

— Pentru că nu ajută la nimic.

— Nu sunt de acord.

— Poate că tu ai nevoie să-i spui creierului *tău* o poveste nouă. Poftim,

ia oglinda. Uită-te la fața ta să vezi cât de schimonosită e când ai nervi.

El trase adânc aer în piept și lovi cu palma frigiderul, care era lângă ea. Matilda tresări.

— De ce nu ești destul de furioasă ca să ceri ceea ce ți se cuvine? spuse el.

Ea se așeză anevoie pe un scaun, cu o mină posomorâtă. Arăta ca și cum era pe punctul de a izbucni în plâns. Vinnie nu o văzuse niciodată plângând. Matilda nici nu putea să se uite la el. Se închipuise de atâtea ori înapoi în camera aia, *înainte*, când Leo valsa cu ea pe muzică. Dacă ar putea să se întoarcă în timp și să facă totul altfel, să se desprindă de Leo și să se întoarcă în bucătărie, la Fernando, și să ia sticla cu vinegretă de unde o lăsase. Ridică privirea, mohorâtă.

— Nu pot să cer mai mult, pentru că am primit ceea ce mi se cuvenea, spuse ea. Am primit *exact* ceea ce mi se cuvenea.

23.

Nathan Chowdhurry fusese șocat atunci când Leo îl anunțase că voia să vândă SpeakEasyMedia.

— Dar e compania noastră, spusese el. Am creat-o de la zero, și în sfârșit merge bine, se extinde, se dezvoltă, și tocmai acum tu vrei s-o dai pe mâna unor roboți corporatiști? De ce? Și ce-ai de gând să faci după aceea?

Nathan îi ținuse piept săptămâni întregi, însă Leo se menținuse ferm pe poziție; iar Nathan nu-și permitea să cumpere jumătatea lui Leo.

— Am terminat, îi spuse Leo lui Nathan. Nu mai vreau să am de-a face cu asta.

Leo era sătul. Sătul să lucreze zi lumină, sătul de birourile dărăpănate, care abia dacă erau puțin mai răsărite față de sufrageria lui. Sătul de stagiarii tineri, deștepți, aroganți și plini de pretenții, pe care îi angajau și pe care erau nevoiți să-i dădăcească în toate felurile posibile – Leo se simțea ca o mamă casnică în cea mai mare parte a timpului. De două ori în aceeași săptămână, dăduse peste vreo două cupluri care se sărutau în sala minusculă de conferințe. Mereu găsea câte ceva mucegăit în frigider; chiuveta era în permanență plină cu cești murdare de cafea.

Era sătul să fie tot timpul falit. Sătul să se întâlnească întâmplător cu foști colegi de facultate și să-i audă vorbind de călătorii scumpe și proprietăți în Hamptons și să le admire hainele bune. Sătul să nu invite pe

nimeni la el acasă, fiindcă locuia încă în același apartament subînchiriat ilegal, deprimant și fără personalitate, construit după război, cu un singur dormitor, la etajul al doilea, de la ferestrele căruia nu se vedea decât acoperișul vecin ticsit cu compresoare de aer condiționat montate fără respectarea normelor; când erau toate pornite, camerele vibrau.

Era sătul de bârfe. Doamne, cât de sătul era de bârfe! Până în momentul în care vându compania, SpeakEasyMedia devenise exact ceea ce Leo detesta cel mai mult. Se transformase într-o patetică autoparodie, cu nimic mai admirabilă sau mai onestă ori mai transparentă decât nenumăratele publicații și persoane pe care le ridiculizau necruțători – mai exact, între douăzeci și două și treizeci și patru de ori pe zi, cifra stabilită de contabilii lor: numărul de postări de care aveau nevoie pe zi, pentru fiecare din cele paisprezece site-uri, pentru a genera suficiente clickuri ca să mențină agențiile de publicitate mulțumite. O cantitate absurdă, o cifră care îi obliga să scoată în prim-plan toate banalitățile posibile, să le bage în ochi celor năpăstuiți de soartă reflectorul batjocurii; aceștia, de multe ori, nu o meritau; publicau știri care erau instantaneu uitate, dar nu și de bietecele victime care fuseseră devorate de colții mașinăriei veșnic hămesite care era SpeakEasyMedia. „Gândacii internetului” îi supranumise o revistă cu tiraj național, însoțind articolul de o ilustrație care îl înfățișa pe Leo drept Regele Gândac. Era sătul să fie Regele Gândac.

Suma pe care i-o flutură pe sub nas compania mediatică mai mare i se păru uriașă lui Leo, care, la momentul respectiv, era și îndrăgostit până peste cap de noua lui agentă de publicitate, Victoria Gross, o femeie de bani gata, obișnuită cu cel mai înalt confort. Prima oară când îl vizită pe Leo în apartamentul lui înghesuit, se uită de jur-împrejurul încăperii de parcă ar fi nimerit într-un adăpost pentru oamenii străzii. („Când ai zis că stai lângă Gramercy”, spuse ea nedumerită, „am crezut că ai o cheie de la parc sau așa ceva.”)

Pe drum spre întâlnirea cu Nathan, Leo își aminti cum se simțea când era plin de adrenalină, plin de emoții și de optimism. Aproape că trecu pe lângă Nathan fără să-l vadă. Stătea la bar, cu capul aplecat asupra laptopului pe care îl avea deschis în față. Leo se bucură că are câteva clipe să-și observe vechiul prieten, care îi fusese ani întregi partener de afaceri și de plăceri și alături de care ținuse cu echipa Jets. Simți un val sincer de afecțiune atunci când dădu cu ochii de profilul familiar al lui Nathan. Nathan, care părea să aibă o capacitate neobosită de a analiza tabele și grafice și de a reuși să

extragă o poveste din ele. Nathan, care încă purta pantaloni prea scurți și un sacou prea strâmt și sorbea din băutura lui obișnuită: un Shirley Temple.

Iar când Nathan ridică privirea, fu evident că și el se bucura să-l vadă pe Leo. Se ridică și se îmbrățișară. Nu era o îmbrățișare din aceea superficială cu care era obișnuit Leo, mai mult o strângere de mână și o bătaie pe umăr, ci o îmbrățișare adevărată. Nathan îl trase aproape pe Leo și îl ținu strâns, iar Leo fu surprins să constate că aproape îi dădură lacrimile. Un spectator neavizat ar fi putut să confunde scena aceasta cu ceva mai trist. Apoi se îndreptară, se bătură pe umăr și se măsurară din priviri câteva momente.

Nathan zâmbi larg, încuviințând din cap.

— Da, da, e clar. Tot eu arăt mai bine. De departe.

Era o glumă veche a lor. Ar fi fost un eufemism generos să afirmi că Nathan nu posedă o frumusețe convențională. Pentru un tip masiv, avea niște umeri neobișnuit de înguști și toată masa lui corporală era adunată în jurul zonei mediane. Avea aspectul acela de pară mai comun în cazul femeilor. Strungăreață enormă dintre cei doi incisivi din față îi dădea un oarecare șarm. Nu mai avea păr deloc, însă chelia se potrivea cu trăsăturile lui pronunțate, nasul cărnos și sprâncenele extrem de arcuite, care păreau să aibă propria autonomie.

— Vrei o băătură mai serioasă? îl întrebă Leo, arătând spre paharul lui Nathan și comandându-și un whisky.

— Mă tem că nu pot. Am la dispoziție fix douăzeci de minute înainte să fug la un eveniment caritabil, unde trebuie să prezint pe cineva, așa că...

Leo se simți puțin descurajat când auzi că Nathan îi alocă un interval atât de scurt din timpul lui. Va trebui să vorbească repede. Făcu conversația de rigoare, îl întrebă de familie, se uită la câteva poze, ascultă un rezumat al renovărilor „de coșmar” pe care le făcea în casă.

— Am auzit de tine și de Victoria, spuse Nathan. Îmi pare rău.

— N-are de ce. E mai bine pentru amândoi, spuse Leo, sperând că atinsese exact nota potrivită de amabilitate și regret.

Îi convenea că Nathan adusesse vorba despre divorț. Avea de gând să fructifice subiectul.

— Ai avut dreptate când mi-ai zis că fiecare din noi scoate ce e mai rău din celălalt când suntem împreună.

Nathan luă cireașa de un roșu aprins din băătură și o mâncă, mestecând apoi codița.

— Nu am nicio satisfacție că am avut dreptate în privința asta.

— Știu. Voiam doar să fiu sincer cu un vechi prieten. Ar fi trebuit să te ascult – și nu numai în legătură cu Victoria, în legătură cu multe alte lucruri.

— Ce-a fost a fost, spuse Nathan. Arăți bine. Și dacă nu mă înșel, mi-a ajuns la urechi un zvon despre tine și Stephanie. Adevărat?

— Adevărat. Deocamdată. Nu ne grăbim, dar până acum e bine.

— Mă bucur pentru tine. N-o face de oaie de data asta.

— N-am de gând, spuse Leo puțin ofensat de comentariul tendențios.

Nathan o făcuse de oaie cu destule relații la vremea lui.

— Sunt gata să reintru în joc, ca să zic așa. Țsta e unul dintre motivele pentru care voiam să te văd.

— Mă gândeam eu. Am auzit că mi-ai tot pomenit numele prin oraș. Ai zis în stânga și-n dreapta că lucrăm împreună.

— Nu-i adevărat, spuse Leo, șocat să afle că mișcările lui îi fuseseră deja raportate lui Nathan.

— Am auzit din mai multe surse.

— Stephanie mi-a pomenit ceva despre ideea ta și m-a făcut curios. Extrem de curios. Mă interesează. Am dat telefoane, m-am documentat, dar n-am indus pe nimeni în eroare. N-am zis nimănui că lucrez cu tine sau că suntem asociați în mod oficial. Concluziile pe care le trag oamenii când aud de asocierea dintre numele tău și numele meu nu au nimic de-a face cu mine.

Nathan se uită lung la Leo preț de câteva clipe, cântărind cele auzite.

— Am înțeles. Se poate să fie cum zici tu. Sper să fie și adevărul.

— Este adevărul.

— Pentru că nu pot să te angajez.

— Putem să dăm puțin înapoi? Lui Leo nu-i venea să creadă că pierduse controlul asupra discuției atât de repede. Putem s-o luăm de la capăt? Știu că ești ocupat, așa că am venit pregătit.

— Nu înțeleg de ce ai vrea să te implici în proiectul ăsta destul de modest pe care vreau să-l pun pe picioare.

— Nu pare modest. Pare ambițios și valoros.

— Crede-mă, e modest.

— Și pare să semene cu o idee mai veche a mea.

Leo se opri; nu intenționase să aducă deloc vorba despre asta, în orice caz nu atât de curând. Nu se putea lăsa tulburat de Nathan.

Nathan ridică privirea spre plafon, ca și cum s-ar fi rugat Providenței să-i dea răbdare.

— Nu e ca și cum tu ai fi inventat conceptul de revistă literară online. Nu face pe Al Gore, Leo.

— Știu. Îmi cer scuze. M-am exprimat greșit. Am... Avem experiența necesară. Făceam echipă bună împreună. Nici măcar nu vrei să auzi ce-am de zis? Doar știi de ce sunt în stare.

Nathan izbucni într-un hohot răsunător de râs. Leo se simțea descurajat de atitudinea nonșalantă și tranșantă pe care o afișa Nathan.

— Din păcate, asta e foarte, foarte adevărat.

— Dă-mi voie să-ți fac o prezentare rapidă, să-ți spun pe scurt care sunt sugestiile mele pentru a extinde *Paper Fibres* în niște direcții foarte interesante și profitabile.

Leo își deschise mapa și scoase teancul de foi tipărite.

— Sfinte Sisoe! spuse Nathan. Nu-mi spune c-ai făcut și un document în PowerPoint!

Leo nu-l luă în seamă, răsfoind printre hârtiile din fața lui și scoțând la suprafață o coală pe care era tipărit un logo.

— M-am gândit la toate detaliile, inclusiv o aplicație care i-ar notifica pe utilizatori atunci când se publică ceva nou.

Leo împinse foaia în fața lui Nathan, care o privi nedumerit.

— O aplicație?

— E musai să ai o aplicație.

— Nu-mi zici nimic nou, Leo. Orice puști de șaispe ani din New York încearcă să conceapă o aplicație.

— Ăsta e doar un mic element. Am o întreagă...

— Leo, îl întrerupse Nathan, apreciez că ai lucrat la asta. Și mă bucur sincer să aflu că tu și Stephanie sunteți împreună. Serios. Când am auzit asta, m-am gândit: Orice s-ar fi întâmplat în ultimii câțiva ani, măcar acum și-a revenit. Și sper că așa e. Sper să găsești un proiect care să te facă fericit. Și chiar dacă aș vrea să lucrez cu tine – dar nu vreau –, am nevoie de cineva tânăr, dispus să accepte un salariu derizoriu. Cineva care e la curent cu ceea ce se întâmplă și – Nathan gesticulă disprețuitor spre pagina din fața lui – nu crede că a descoperit America cu o aplicație.

— Dar cum rămâne cu experiența? Cu un nume cunoscut care să deschidă uși?

— Un nume cunoscut? spuse Nathan, mirat. Asta, dragul meu, este o parte din problemă. Ce-ai făcut de când am vândut *SpeakEasy*? Serios, Leo. Ce-ai făcut?

Ce făcuse? Mai întâi, el și Victoria locuiseră șase luni la Paris, apoi în Florența, fără să-și îmbunătățească absolut deloc cunoștințele de franceză sau de italiană. Toate zilele și săptămânile acelea se amestecau în lungi vizite la prieteni, mese la restaurante și excursii „la țară”, pentru care sfârșea tot timpul prin a plăti tot el. După o vreme, Victoria declară New York-ul „plictisitor”, așa că se mutară în Vest și închiriară un apartament în Santa Monica timp de câțiva ani. Se presupunea că el lucrează la un scenariu, dar în realitate se ducea la plajă în fiecare zi, încerca să facă surf și fuma iarbă, în timp ce Victoria își petrecea timpul făcând meditație sau aromaterapie, ori cine știe ce altă tâmpenie. Ziceau întruna că vor să-și deschidă o mică galerie de artă, dar intenția nu se materializase. Când dermatologul ei descoperi o aluniță precanceroasă în zona de altfel perfectă a decolteului ei, se mutară valvârtej înapoi la New York, unde ea îl convinse să sponsorizeze o companie mică de teatru, ca să poată „sprijini tinere talente”, ceea ce în linii mari însemna că Victoria era „producătoare” – și protagonistă – a unor piese execrabile, scrise de oameni pe care îi cunoștea din tinerețile ei în West Village. El se dedase plimbărilor lungi și studiului amănunțit în domeniul whisky-ului. Citea, și invidia în tăcere tot ceea ce i se părea bine scris. Petrecu luni întregi construind o bicicletă personalizată pe care nu pedala niciodată.

— Mi-aș dori să fi făcut multe lucruri diferit, spuse Leo. Dar nu pot să dau timpul înapoi.

— Sunt de acord, spuse Nathan. Tu și cu mine? spuse el, fluturând un deget între ei. Asta ar însemna să te întorci în trecut. Am avut vremuri bune, noi doi, spuse el bătându-l tare cu palma pe braț pe Leo, care se strâmbă. Vremuri excelente.

Leo își dădu seama că întâlnirea se încheiase când Nathan începu să folosească englezisme. Îl privi pe Nathan strângându-și dosarele și laptopul într-o servietă.

— O s-o rog pe asistenta mea să te sune. Să luăm cina împreună. Tu, eu, soția mea, Stephanie. O să fie distractiv. Poți să treci pe la biroul meu ca să arunci o privire la gaura neagră care înghite bani și să râzi de prostia mea.

Leo nu apucase să spună nimic din ceea ce plănuise.

— Hai să reprogramăm. Îmi dau seama acum că ar fi trebuit să-ți trimit ideile mele înainte de întâlnire...

— Asta nu-i o întâlnire.

Nathan aruncă un card pe bar și începu să-și tragă pardesiul pe el.

Leo deja se enervase. Merita ceva mai mult.

— Haide, Nathan. Nu fi așa.

— Cum? Grăbit?

Leo se strădui să se gândească ce ar putea să-i spună ca să-l convingă pe Nathan să mai rămână. Cardul de credit de pe bar era un Amex negru. Lui Leo nu-i venea să creadă că Nathan o ducea atât de bine.

— Ai nevoie de bani? îl întrebă Nathan, observând că Leo se holbează la card.

— Poftim? Nu.

— Fiindcă, dacă e vorba de bani, pot să-ți dau un împrumut. Cu asta pot să te ajut.

— Nu e vorba de bani. Doamne! Ce te face să crezi că aş avea nevoie de bani?

Leo își aminti furios că, *într-adevăr*, îi trecuse prin cap să-i ceară un împrumut lui Nathan. Când o zbură porcu’.

— Mai vorbesc din când în când cu Victoria.

— Fantastic. De-a dreptul fantastic. Victoria, naratoarea în care nu poți să ai niciodată încredere.

— Spre cinstea ei, a trebuit să-i scot informațiile cu cleștele.

— Nu-i deloc spre cinstea ei; a semnat un angajament. De altfel, mi se pare foarte interesant că încearcă să întoarcă lumea împotriva mea...

— Termină cu prostiile, Leo. Am întrebat-o despre tine ca prieten. Eram îngrijorat. Nimeni nu e *împotriva* ta.

Leo trase adânc aer în piept.

— Atunci, trece-mă în agendă. Dă-mi voie să-mi fac prezentarea. Doar ascultă ce am de zis.

— Zici că ți-ai făcut temele? spuse Nathan.

— Da.

— Deci, știi cine e directorul nostru financiar?

— Nu, n-am memorat organigrama.

— Peter Rothstein.

Nathan semnă chitanța, iar apoi își rupse exemplarul lui în bucățele mici, pe care le puse cu atenție pe tava din plastic cu nota de plată. Leo se chinui să-și amintească ce semnificație ar putea avea numele acela. Nimic.

— Fratele lui era Ari Rothstein, preciză Nathan.

Parcă îi suna oarecum cunoscut – dar tot nimic.

— Îl cunosc?

— Un fel de-a spune. Tipul care te rezolvă. Îți sună cunoscut?

Leo rămase șocat. Ari Rothstein fusese una dintre ultimele ținte *SpeakEasy* din timpul administrației lui. Un puști, absolvent al unui colegiu comunitar – cu o înfățișare ștearsă, banală –, care trimisese un curriculum vitae în format video pentru un post de tehnician. Când ajunsese la birou, într-o dimineață, Leo îi găsisese pe toți adunați în jurul unui monitor, râzând și chiuind. Înregistrarea începea cu Ari Rothstein, îmbrăcat într-un costum care stătea aiurea pe el, descriindu-și de zor experiența în domeniul tehnic și întrerupându-se apoi, în mod absurd și hilar, ca să-și scoată sacoul, să-și pună o șapcă de baseball și să interpreteze o parodie rap ridicolă despre tehnicieni. Refrenul era absolut de prost gust și anost: „Eu sunt tipul care te rezolvă”. (Eu sunt TIPUL. Eu sunt TIPUL. TIPUL care te REZOLVĂ!) Era oribil și extrem de amuzant.

— Îl punem pe site, decretase Leo înainte de a apuca să vizioneze până la capăt cele patru minute și treizeci și două de secunde.

Inițial, toată lumea crezuse că glumește. Însă el recunoștea mai bine ca oricine o potențială sursă valoroasă de clickuri când o vedea. Fu primul videoclip viral publicat de *SpeakEasyMedia*, iar Ari Rothstein fu batjocorit și ridiculizat săptămâni la rând, pretutindeni – online, în presa scrisă, la televizor. Clipul lui ajunsese să fie difuzat chiar și la *Today Show*, într-o rubrică intitulată „Cum să NU obții slujba la care vizezi”.

— L-ai angajat pe tipul ăla?

— Nuuu, spuse Nathan lungind silaba ca și cum s-ar fi adresat cuiva extrem de încet la minte. *Tipul ăla* e mort. A murit acum câțiva ani din cauza unei supradoze. Fratele lui lucra la companie înainte să o achiziționeze pe a noastră, și nu mi-a vorbit mai bine de un an. Mi-a luat o groază de timp să-i câștig încrederea, să-l conving că nu am avut nimic de-a face cu incidentul și că l-am regretat, ceea ce e adevărat. Chestiile pe care le făceam noi pe vremea aia... erau în regulă. Erau distractive. Dar nu erau tocmai onorabile, Leo. Nu așa vreau să-și amintească oamenii de mine.

— Nici eu. Asta încerc să-ți zic.

— Nu pot să te ajut, Leo. Nu pot. Nu spun că treaba cu Ari a fost vina ta – vina noastră –, în niciun caz. Ceea ce încerc să spun este că lucrurile s-au schimbat. Lumea afacerilor s-a schimbat. Eu m-am schimbat. Și sper că și tu te-ai schimbat. Dar nu te pot angaja.

Leo se așează în sfârșit pentru prima oară de când intrase în bar. Încearca să-și găsească cuvintele potrivite, să spună ceva de bun-simț, adecvat, în

schimb ceea ce îi veni în minte fu o glumă, pe care poate vechiul Nathan ar fi găsit-o amuzantă.

— Deci, până la urmă, Ari Rothstein chiar era tipul care te rezolvă.

După o lungă tăcere, Nathan spuse:

— O să pretind că nu ai spus asta. Mult noroc, Leo! Îmi pare rău să te dezamănesc.

— Să nu-ți pară. Mai am și alte oportunități.

— Bun.

— Nu că mi-ai fi cerut părerea, dar aş rămâne cu conştiinţa încărcată dacă nu ți-aş spune că, după părerea mea, ar trebui să ai grijă dacă te decizi cumva să investeşti în Paul Underwood.

— Serios?

— Şi mie îmi place *Paper Fibers*, dar situaţia e de-a dreptul haotică în redacţie. Nu cred că Paul are abilităţile de conducere necesare pentru a duce la bun sfârşit un asemenea proiect. Nu cred că e persoana de care ai nevoie.

Nathan se uită fix în podea, după care ridică lent privirea plină de compasiune spre Leo.

— Speram că nu mai eşti un imbecil, Leo. Sper să-ţi rezolvi problemele. Pentru binele lui Stephanie.

— Se pare că va trebui să-mi prezint ideile altcuiva.

— N-ai decât. Te rog doar să nu-mi mai pomenеşti numele.

— Să te ia naiba, Nathan.

— Idem, dragule.

Leo îl urmări cu privirea pe Nathan până ieşi din bar. Se așeză din nou și inspiră adânc, încercând să-și dea seama ce se întâmplase. Telefonul lui, care era pe bar, începu să vibreze. Se uită la numele apelantului, iar când văzu numele acela, aproape că îi stătu inima. Matilda Rodriguez.

∴

Înainte să facă prostia de a-l primi pe Jack Plumb la el în casă, lui Tommy nu i se întâmplase să tragă decât o singură sperietură din cauza *Sărutului*. O echipă FBI îi bătuse la ușă într-o dimineață, pe când locuia încă în Rockaways, ca să vorbească cu el despre un obiect dispărut de pe șantierul World Trade. Aproape că leșinase până să apuce oficialii să-i explice că făceau o investigație în legătură cu niște furturi în Fresh Kills și voiau doar să știe dacă Tommy își amintea de statueta de Rodin și, în acest caz, unde o văzuse ultima dată. Tommy îi asigură că o dusesese la rulota de la Port Authority, la fel cum făcuse cu nenumărate alte obiecte, și o predase

unei persoane de acolo al cărei nume nu și-l mai amintea, dar care spusese că o să se ocupe mai departe de ea.

— Atunci am văzut-o ultima dată. Îmi pare rău, le spuse el. Mi-aș dori să vă pot fi de mai mult ajutor. Ca să fiu sincer, arăta ca o vechitură făcută ferfeniță.

Detectivii îi strânsesă mâna, își exprimară regretele pentru pierderea pe care o suferise, și de atunci nu îl mai contactase nimeni.

La început, Tommy ascunsese statueta în șifonierul din dormitorul lui, în casa din Queens, și o acoperise cu o față de pernă. Nu voia să o vadă fiicele lui, într-una din nenumăratele vizite pe care i le făceau săptămânal.

— Vrem doar să vedem ce mai faci! ciripeau ele mereu cu niște voci pițigăiate, pe care nu le mai auzise înainte să rămână văduv.

Însă îl deranja să țină în dulap darul soției lui, ca pe un secret rușinos. Începu să se gândească să se mute. Casa pe care o împărțise cu Ronnie, în care își crescuseră copiii, în care avuseseră seara de film cu popcorn în fiecare vineri și în care reușiseră să facă dragoste în fiecare duminică, chiar și atunci când fetele erau mici, uneori nevoiți să se limiteze la perioadele dintre reclamele de pe Nickelodeon – izbutind totuși de fiecare dată –, era acum prea goală, prea pustie.

Will, vechiul său prieten din brigada de pompieri, îi spuse că Stephanie caută un nou chiriaș. Mereu o simpatizase pe Stephanie. Era o femeie cumsecade – amuzantă, inteligentă, muncitoare și cu picioarele pe pământ.

— O femeie de toată isprava, cum se zicea odată, spusese Ronnie pe un ton aprobator când Will o adusesse la una dintre petrecerile lor legendare de sărbători, iar Stephanie fermecase pe toată lumea cântând „(Christmas) Baby Please Come Home”, în stilul lui Darlene Love, la aparatul de karaoke pe care îl conectaseră la televizor.

Apartamentul cu vedere spre grădină era în stare cam proastă, dar lui nu-i trebuia cine știe ce. Nu voia decât să aibă propriul apartament, unde să țină statueta și să o privească în fiecare zi, suficient de departe de Rockaways, pentru ca fiicele lui să nu mai poată să-i facă vizite neanunțate, un loc unde nu ar fi trebuit să răspundă la prea multe întrebări. Sculptura fusese secretul lui, pe care îl păstrase cu sfințenie. Până în clipa în care Jack Plumb intră în sufrageria lui.

Văzându-l pe Jack Plumb la el în casă, dând târcoale sculpturii de parcă ar fi inspectat o mașină la mâna a doua, Tommy începu să-și facă griji. Poate că nu era numai din pricina lui Jack, poate și trecerea timpului își

spunea cuvântul, felul în care evoluase suferința, însă acum, de fiecare dată când scotea statueta din ascunzătoare, nu auzea decât vocea lui Jack Plumb chestionându-l: *De unde o ai?* Ani de zile, Tommy se temuse că ar putea să-i vadă cineva sculptura, în special fetele lui. Iar acum, că cineva chiar o văzuse, începu să-și imagineze mai limpede ce se putea întâmpla dacă era prins. Nu se mai uitase la statueta de mai bine de o săptămână.

Astăzi, aveau să-i vină în vizită două dintre cele trei fiice. Aproape întotdeauna le vizita el, dar de câteva ori pe an plănuiau ele o excursie „în oraș” și făceau mai întâi o oprire acasă la Tommy, încărcate de sacoșe întregi de cumpărături de care își închipuiau că are nevoie.

Familia lui nu izbutise să-și ascundă câtuși de puțin sentimentul de consternare când constataseră în ce condiții trăia, așa că atunci când Maggie și Val dădură buzna pe ușă, împreună cu cei cinci nepoți, se pregăti sufletește pentru obiecțiile și grimasele lor bine-cunoscute.

— Apartamentul ăsta ar putea fi chiar drăguț, tată, spuse Val pentru a suta oară, dacă te-ai strădui măcar puțin.

Aranjă cumpărăturile pe rafturi, după care deschise un pachet de bureți verzi și îl folosi pe unul dintre ei ca să șteargă dulapurile.

— Nu e nevoie să faci asta, spuse Tommy. Stai jos.

— Nu mă deranjează, spuse ea.

— De ce nu cumperi niște mobilă care chiar să se potrivească aici? spuse Maggie. Am putea să mergem astăzi să ne uităm după o canapea nouă, dacă vrei. Am putea să te ajutăm să o alegi.

Avea dreptate. Canapeaua lui era concepută pentru o încăpere mult mai mare, nu pentru proporțiile reduse ale unui salon de apartament.

— E în regulă. Și eu sunt în regulă. Nu mă aștept să treacă pe aici cineva de la revista *Better Homes and Gardens* ca să facă poze.

— De ce e încuiat aici?

Val se afla acum în fața comodei cu veselă din sufragerie. Jumătatea superioară era vitrină, iar Tommy aranjase pe rafturi o parte din vesela lor de la nuntă: singura lui tentativă de a „decora”. Jumătatea de jos era un dulap pentru depozitare. Desființase rafturile dinăuntru, însă lăsase la locul lor ușile, pentru a ascunde interiorul gol, în care intra perfect statueta așezată pe suportul ei. Fiind pe roți, putea să o scoată și să o bage la loc oricând voia. Ușile erau încuiate cu lacăt.

— Nimic special. Câteva lucruri de valoare.

— Lucruri de-ale mamei? întrebă Maggie pe un ton iritat.

— Tot ce a aparținut mamei voastre se află în cutiile pe care vi le-am dat. Așa cum v-am spus.

Fiica lui se holba în continuare la bufet.

— Așa de periculos e cartierul ăsta, încât e nevoie să-ți încui cu lacăt lucrurile de preț?

Tommy nu știa ce să răspundă (nu era nimic în neregulă cu cartierul), așa că replică cu o interjecție echivocă și încercă să-i conducă pe toți în salon.

— Oh, Doamne! spuse Maggie, prinzându-l de braț și vorbind pe un ton scăzut, ca să nu o audă copiii. Ai o armă acolo?

— Poftim?

— Se citește pe fața ta că ești vinovat. Nu pot să cred că ai o armă în casa asta, casa în care venim cu nepoții tăi.

— Nu am nicio armă. Calmează-te. Și nu-mi place tonul tău, domnișoară. Încă sunt tatăl tău.

Tommy făcea eforturi disperate să-i distragă atenția de la bufet.

— Ce alte posesiuni prețioase mai ai, pe care e nevoie să le ții sub lacăt într-o sufragerie goală?

Fiul cel mai mic al lui Maggie – Ron, botezat după bunica pe care nu o cunoscuse – se agățase de piciorul mamei sale și se smiorcăia.

— Ce e? îl întrebă ea cu o voce calmă, aplecându-se. Ce e, scumpule?

— Nu-mi place aici.

— Nu te prosti, spuse ea. Asta-i casa bunicului.

— Îmi place mai mult casa lui dinainte.

Tommy părea încurcat, așa că doar se uită la Maggie cum îl mângâie pe copil pe creștet, liniștindu-l.

— Hai să mâncăm de prânz, și după aia ieșim frumos la plimbare, spuse ea. E un parc cu teren de joacă în apropiere. Nu-i așa, tată?

Dar Ron nu se lăsă consolată așa ușor.

— Casa asta nu e prietenoasă, spuse el, punându-se acum pe plâns în toată regula.

Îi șopti ceva la ureche lui Maggie, iar ea scutură din cap și-l strânse în brațe.

— Nu, nu, puiule. Nu-i adevărat. Toate lucrurile de aici sunt prietenoase.

Val îi luă pe copii în bucătărie ca să pregătească prânzul, iar Maggie îl trase pe Tommy deoparte.

— Tată, trebuie să-ți zic. E ceva *aiurea* cu – gesticulă în jur, arătând spre mobilierul desperecheat, rămas de la foștii chiriași, praful și dezordinea –

toate astea. După atâta vreme.

— Sunt unul singur, spuse Tommy. Nu am nevoie de mai mult.

— Nu mă refer la spațiu.

Își încrucișă brațele, iar el își dădu seama că-și aduna curajul ca să-i facă o mărturisire dificilă. Semăna atât de mult cu mama ei, încât trebui să-și dezlipească privirea de la chipul ei, abținându-se să nu-l atingă.

— Știi ce mi-a zis Ron când plângea? Că se simte aici ca într-o casă *bântuită*. Ca și cum ar fi o *fantomă* aici. Știu că e doar un copil, dar copiii sunt sensibili la chestii din astea. E o atmosferă tenebroasă, tristă, dezolantă. Cel puțin cumpără niște lămpi. Din alea cu picior. Pune becuri mai puternice, spuse ea făcând semn către unica lustră din tavanul salonului.

— Poate că are dreptate, spuse Tommy sătul; nu le ceruse niciodată ajutorul, nu-i invitasese la el. Poate că e *bântuită*.

— Tati, spuse Maggie cu ochii în lacrimi și mușcându-și buza.

Tommy se simțea prost pentru ceea ce spusese, dar se simțea și mai prost fiindcă nu putea să vorbească despre Ronnie, încercând să ignore fantoma pe care o purtau cu toții în ei.

— Mi se frânge inima, spuse ea în cele din urmă, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei.

— Și crezi că inima mea nu e frântă? o întrebă el.

— Nu mă refer la mama. Sunt sigură că ea și-a găsit liniștea. Sunt convinsă de asta. Mă refer la tine, tată. *Tu* îmi frângi inima. Dacă într-adevăr e vreo fantomă aici... *tu* ești aia.

25.

Melody era o susținătoare a planurilor de luptă; credea în analize, în strategii și în împrejurări neprevăzute, ceea ce era benefic, pentru că ea și Walter erau fără îndoială în război. El avansa pe două fronturi: ipoteca și taxele universitare. Melody simțea că o ia razna la gândul că și-ar putea pierde casa. Nici măcar nu se punea problema să obțină toți banii de pe urma vânzării, din moment ce încă aveau o ipotecă considerabilă.

— Nu e vorba de capital, repeta Walt iar și iar. Trebuie să reducem datoria lunară. Mai ales acum că bate la ușă facultatea. E simplu. Dacă nu vii cu altă idee ca să câștigăm mai mulți bani lunar, nu avem de ales.

Nu voia să-l lase să scoată casa în mod „oficial” la vânzare. Nu voia să

vadă o poză cu casa ei în vitrină la Rubin Realty, fix în centrul orașului, unde putea s-o vadă și să comenteze oricine. Vivienne acceptase să prezinte casa „discret”, fără să facă valuri.

— Încercăm marea cu degetul, îi explică Walter. Ca să vedem *ce-ar putea* să se întâmple.

Walter voia, de asemenea, să poarte neîntârziat o discuție deschisă cu Nora și Louisa despre *realitățile financiare* pentru anii următori și în *ce fel* acestea influențau alegerea universităților – după părerea lui, doar cele de stat intrau în discuție. Melody se opuse. Alte familii plecau în concediu vara; Melody urca fetele în mașină și făceau turul universităților. După aceea, luau prânzul într-un restaurant cochet, vizitau orașul din apropiere, făceau comparație cu alte universități. Aveau o listă întreagă! Pe categorii: cele puțin probabile, cele posibile, cele mai probabile – și toate erau private și implicau costuri uriașe.

Melody nu se panică atunci când Vivienne Rubin sună într-o zi acasă, pe când Walter era la serviciu, ca să le comunice două oferte bune, din care una era cu banii jos. După câteva clipe de gândire, îi ceru lui Vivienne să facă o contraofertă. Suma pe care o cerea era ridicolă.

— Ești sigură? spuse Vivienne. Walter e de acord?

— Bineînțeles, spuse Melody.

Nu mințea, își spuse ea, simțindu-se calmă și straniu de optimistă când închise telefonul. În fond, se afla pe un câmp de luptă. Un general știa când să se mențină ferm pe poziție și când să pornească o manevră strategică, când să se retragă și când să înainteze. Se afla în toiul unui război și nu avea de gând să capituleze. Nu încă. Nu înainte de a se întâlni cu Leo.

26.

După ce-i lăsă nenumărate mesaje vocale pe care Tommy le ignorase, Jack se înființă pur și simplu la ușa lui într-o bună zi, confirmând temerile lui Tommy.

— Știi că ai putea să intri în mari belele pentru sculptura aia, spuse Jack când Tommy îi deschise cu greu ușa, abia după ce Jack îi flutură prin fața ochilor o foaie pe care era tipărit un articol despre statueta.

Preț de câteva minute, Tommy încercă să nege că statuia din articol era aceeași cu cea de la el din casă, dar apoi ceva în sinea lui, hotărârea

uzurpată lent în ultimii zece ani, cedă. Obosise. Se prăbuși, la capătul puterilor, pe scaunul pliant din holul de la intrare.

— Cine ziceai că ți-a dat-o? îl întrebă Jack.

— Soția mea, răspunse Tommy cu ochii în podea. Soția mea mi-a dăruit-o...

— Termină cu balivernele! spuse Jack. De fapt, puțin îmi pasă cum ai intrat în posesia obiectului în cauză. Dacă tu, sau soția ta, ori vreunul dintre colegii tăi eroi ați luat-o ca pe un soi de farsă, sau ca s-o vindeți, sau...

Tommy se mișcă atât de rapid și cu atâta forță, încât Jack nu înțelese ce se întâmpla decât atunci când se trezi ținut la perete, cu antebrațul lui Tommy înfipt sub bărbie. Nu putea vorbi. Abia putea respira.

— N-am furat-o, dobitoc împuțit ce ești! șuieră Tommy. Fața lui era atât de aproape, încât Jack îi vedea firele răzlețe din barbă, de pe pomeți, pe care Tommy le ratase când se bărbierise de dimineață. Tommy rosti apăsător, stropindu-l în față cu salivă la fiecare cuvânt: A fost un dar de la soția mea.

Jack descoperi cu surprindere, undeva într-un cotlon ascuns al memoriei, trucul pe care îl învățase pe când făcea parte din ACT UP și erau frecvent hărțuiți și arestați de poliție. Pur și simplu trebuia să se relaxeze, să nu opună rezistență. Îl privi în ochi pe Tommy cu o expresie neutră. Bărbatul își feri privirea, i se înmuie tot corpul și îi dădu drumul lui Jack.

— Doamne Dumnezeule! spuse el abia perceptibil. Se așază din nou pe scaun și își privi mâinile de parcă ar fi fost străine de corp. Ce e-n neregulă cu mine? spuse el întorcându-se spre Jack. A fost un dar, adăugă el, lăsându-și capul în mâini și începând să plângă în hohote. A fost un dar de la soția mea.

∴

Jack se trezi în situația bizară de a face ceai pentru Tommy. Scotoci prin dulapuri, printr-un talmeș-balmeș trist de articole pe care își închipuia că și le cumpărase Tommy (cereale, tăiței instant, macaroane cu brânză semipreparate) și prin altele pe care era evident că i le adusese altcineva (chili bio la conservă, quinoa, ceai de mușetel), după care îl rugă să se așeze la masa din bucătărie. Tommy îi destăinui întreaga poveste fără să aibă nevoie de prea multe încurajări, iar Jack reacționează cu o empatie neașteptată. Bietul nenorocit! Va trebui să acționeze cu tact.

Jack îi comunică propunerea lui, îl mai servi cu niște ceai, deschise un pachet de biscuiți vanilați învechiți și așteptă răspunsul lui Tommy.

— Nu știu, spuse Tommy privind lung la ușa închisă a bufetului, în

spatele căreia se afla statueta. Nu știu.

— Poți să ai încredere în mine, spuse Jack. Nu fac nicio mișcare până nu-mi spui că ești pregătit. Știi că dacă află cineva...

— Știu, crede-mă. Am coșmaruri că intru la zdup, și fetele mele rămân cu asta pe cap.

— Înțeleg dacă vrei s-o păstrezi.

Jack înțelegea, într-adevăr. Înțelegea nevoia de talismane primite de la cei de dincolo. El și Walker pierduseră zeci de prieteni, fuseseră trași deoparte de nenumărate ori de câte o mamă îndurerată, sau de vreo soră sau vreo verișoară, care le oferea câte un mic suvenir care să le amintească de persoana decedată. *Vă rog*, insistase o dată sora vitregă a unui prieten, *mama o să le doneze pe toate unei organizații caritabile; vă rog, luați ceva care să vă amintească de el*. Și așa făcuseră. De mai multe ori. Eșarfa galben-verzuie a lui Michael, ochelarii de soare ai lui Andrew, taburetele miniaturale pe care le confecționa David din dopuri de șampanie, nenumărate fotografii înrămate, ceasuri de mână defecte, sau vreo cravată ori curea. Jack păstra totul aranjat și ordonat într-un raft din biblioteca din dormitor. *Muzeul Morții*, glumea Walker macabru, dar și el prețuia toate obiectele acelea. Toate amintirile. Raftul acela nu avea nimic de valoare, însă era extrem de prețios. Reprezenta trecutul căruia îi supraviețuiseră și din care evadaseră. Toată disperarea și speranța. Viața și moartea.

— Înțeleg dacă vrei s-o păstrezi, spuse Jack. Dar înțeleg – continuă el, trăgându-și scaunul mai aproape și atingând mâna lui Tommy, animat de o grijă sinceră – și dacă simți nevoia să scapi de ea. Iar eu te pot ajuta.

27.

Lui Leo nu-i plăcuse niciodată să se trezească cu noaptea-n cap, dar de când locuia la Stephanie învățase să valorifice orele matinale, orele acelea pe care înainte le petrecea refuzând să se trezească, încercând să evite furia incandescentă a Victoriei care iradia din cealaltă jumătate a patului; nu se simțea pregătit pentru drumul bâjbâit și autoflagelant până la baie, ca să bea apă și să-și umezească gura uscată, cu iz dubios, sau să audă clinchetul pastilelor de Advil rostogolindu-i-se în palma tremurândă. Pe vremea aceea, nu exista dimineață în care să nu-și promită că ziua aceea avea să fie altfel. Și nu era zi de la Dumnezeu în care să nu-și încalce promisiunea față de el

însuși, de obicei spre mijlocul după-amiezii, răpus treptat de o zi de plictiseală, de perspectiva sumbră a serii care îl aștepta în compania soției lui ursuze și ostile.

Dar zilele astea se trezea de îndată ce lumina zorilor topea bezna nocturnă în albastriul palid al iernii. Se dădea jos din pat în liniște și se ducea la baie, pășind ușor pe podelele din lemn care scârțâiau la cea mai mică mișcare. Aducea *New York Times* de afară, din fața ușii de la intrare, și se ducea la bucătărie ca să pună de cafea. Stephanie avea același dispozitiv French press de când o știa, de pe vremea când toți cunoscuții lui credeau că singurele surse de cafea erau minimarketul din cartier sau vreun vânzător ambulant. După ce turna apa clocotită peste cafea, se așeza la masa din bucătărie și frunzărea ziarul fără grabă, așteptând să audă bocănitul din țevi – apa caldă care urca din subsol –, semnalul că Stephanie se trezise și dăduse drumul la duș. Când era pe sfârșite cu lectura paginilor de știri internaționale și naționale, auzea dușul oprindu-se cu un scârțâit ascuțit. Scufunda filtrul dispozitivului de preparat cafea și-și turna o ceașcă.

Tocmai în acest moment, a doua zi după întâlnirea cu Nathan, stând la masa din bucătăria lui Stephanie, privind o rază de soare ce se strecura pe bufet și scotea în evidență fiecare pată și imperfecțiune, gândindu-se la ziua pe care o avea în față, începu să simtă întunericul familiar ce se furișa în el, însoțit de acea spaimă amenințătoare. Îi aducea aminte de cartea aceea pentru copii care-i plăcea atât de mult lui Melody când era mică, cea pe care i-o citea mereu când părinții lui îl obligau să aibă grijă de ea; era despre o fetiță franțuzoaică cu o pălărie de paie și cu femeia aceea cât un munte – nu înțelesese niciodată cine era: o profesoară? o călugăriță? o infirmieră? – care avea un al șaselea simț cu care detecta necazurile. „Ceva nu e în ordine”, zicea ea, trezindu-se brusc în toiul nopții. *Nu mai spune*, se gândea Leo.

Leo nu se încrezuse în această nouă ordine a lucrurilor: casa minunată din Brooklyn, roșcata superbă de la etaj, întoarcerea lui triumfătoare alături de Nathan. Privise întregul tablou cu oarecare circumspecție, ca pe o scoică găsită pe plajă, care ascundea ceva greșos înăuntru – duhoarea algelor, o moluscă în putrefacție, sau, mai rău, o entitate încă vie, care-și mișca cleștii încercând să apuce o bucată moale de carne.

Trebuia să ia niște decizii. Scadența bătea la ușă. Se gândea cui ar putea să-i trimită propunerea lui de proiect; știa că valora ceva. Dacă avea de gând să rămână, trebuia să găsească o soluție ca să facă rost de banii pentru

Moștenire. *Dacă* avea de gând să rămână.

O vreme, se gândise să le returneze fratelui și surorilor lui banii datorați, pentru că ar fi fost un gest frumos, măreț chiar, gestul eroului salvator. Ajungea însă mereu la același gând: Dacă va avea nevoie de banii aceia într-o bună zi? De o scăpare de urgență? Întotdeauna avusese această posibilitate. Îl lua cu ametele numai când se gândea la asta. Proba diverse decizii ca pe niște sacouri: *rămâi, pleacă, plătește datoria*. În trecut, reușise mereu să profite de poziția aceasta confortabilă de ezitare și indecizie, parcă jonglând simultan cu o mie de farfurii până ce se spărgeau una câte una, iar el se reorienta rapid către orizonturi mai promițătoare; de data asta însă se simțea altfel.

Stephanie. O auzi coborând scările, gata să plece la serviciu, cizmele ei bocănind apăsător și grăbit, prea grăbit, pe trepte; mereu se aștepta să o audă alunecând și căzând, dar nu se întâmpla niciodată. Subestimase importanța întâlnirii cu Nathan, spunând că petrecuseră „prea mult timp vorbind despre una și alta” și că urma să se întâlnească din nou. Odată ce avea să găsească pe cineva interesat de propunerea lui, avea să îndulcească puțin povestea.

— Ia-o mai încet, îi spuse el lui Stephanie când intră în bucătărie. O să-ți rupi gâtul pe scările alea.

Ea afișă un zâmbet larg și luă o banană din castronul cu fructe de pe bufet.

— Deja mă mișc prea repede pentru tine, Leo?

Curăță banana de coajă și-și turnă lapte în cafea.

Zâmbi și el, însă se gândi: *Iar începem*.

— Auzi, spuse ea, trebuia cumva să citești ceva pentru Bea? M-a sunat ieri.

La naiba! Bea. Manuscrisul ei.

— La naiba! spuse Leo cu voce tare. Am uitat. O să arunc o privire pe manuscris.

— Dacă e să ne luăm după experiențele recente, n-o să ai prea mult de citit. Sună-mă la birou dacă e ceva de capul lui.

— Vorbim oricum diseară, spuse el vesel.

— Ești haios.

Se aplecă și-l sărută. Buzele ei aveau gust de banană și de cafea. O trase mai aproape, își strecură mâinile sub bluza ei, ținând-o strâns și încercând să dibuie ce se ascundea dedesubt. Îi dădu părul pe spate și o sărută apăsător, iar întunericul din el prinse a se lumina. Ea părea absentă, rigidă, așa că își

trecu mâna peste bluza ei de mătase până îi pipăi sfârcul întărit, și își mișcă limba așa cum știa că îi place ei, mai întâi ușor de-a lungul buzei, apoi mai pasional și mai îndrăzneț, până îi simți trupul relaxându-se.

— Nu-i corect, spuse ea încet, desprinzându-se din îmbrățișare. Trebuie să plec la serviciu.

Stephanie era conștientă că era cazul să nu mai amâne întruna și să-i dezvăluie lui Leo care era situația. Acea seară, se gândi ea, era un moment la fel de bun ca oricare altul.

— Poate plec mai devreme azi.

— Sună bine, spuse el.

Îl sărută scurt pe obraz.

— Bea, spuse ea luându-și geanta. Nu uita.

*

După ce plecă Stephanie, își mai făcu o cafea. Pentru prima dată de săptămâni întregi nu avea chef să-și deschidă computerul. Să se ducă la „biroul” lui. Să lucreze. Ideea de a sta și de a se uita pe geam la peticele maronii din curțile vecine îl deprima. Telefonul îi vibra pe bufet. Îl ridică și citi numele apelantului. Matilda Rodriguez. Iarăși. Își amintea ca prin ceață că îi ceruse numărul de telefon în noaptea accidentului și îi trimisese o sumedenie de mesaje cât ea era încă în bucătărie și-și strângea lucrurile, înainte să se îndrepte spre mașina lui. Nu ar fi trebuit să-l sune. Va trebui să vorbească cu George despre asta. Matilda nu era singura persoană pe care o evita; Jack îi trimitea zilnic e-mailuri despre o petrecere pentru aniversarea lui Melody, iar Melody îi lăsase câteva mesaje, invitându-l la prânz. „Doar noi doi. E urgent”.

E ceva putred la mijloc.

Se duse la etaj și găsi servieta din piele a lui Bea pe raftul unde o lăsase atunci când i se părea că are priorități mai importante. Cine știe, poate era bună povestirea și putea să-i ofere prilejul de a face niște comentarii utile pe marginea ei. Încercă să-și domolească iureșul gândurilor din cap și să se concentreze la primele câteva paragrafe. Era despre un tip pe nume Marcus (Leo fu surprins de o undă de dezamăgire că protagonistul nu era Archie). Un tip pe nume Marcus. O nuntă. O chelneriță. Un automobil. Pulsul i se înteti. Dădu paginile cu repeziciune, iar cuvintele se desprinseră de pe hârtie, plutindu-i prin fața ochilor: *faruri, membru amputat, camera de gardă, sutură*. „Tómelo, Mami”, citi el. „Să mi-l taie”. Doamne! reveni la prima pagină. Povestea era despre accident. Era despre el.

În seara în care Stephanie plănuia să-i dea vestea lui Leo despre faptul că era însărcinată, nu o făcu; în schimb, când se întoarse acasă, îl găsi îmbrăcat cu aceleași haine în care îl lăsase de dimineață, inclusiv în tricoul cu care dormise. Era absolut contrariat de povestea scrisă de Bea. Probabil începuse să o citească imediat după ce plecase ea, apoi își petrecuse restul zilei fierbând în suc propriu, cum îi stătea în fire. Îi luă cel puțin cinci minute ca să-l calmeze suficient de mult încât să înțeleagă ce se întâmplase, să afle că povestea avea în centrul ei un accident și o persoană care fusese rănită în accident, însă Leo nu era suficient de calm – sau nu era dispus – ca să explice natura acelor răni suferite de victimă în urma accidentului.

— Ai omorât pe cineva? îl întrebă ea în cele din urmă. În cele câteva secunde care se scurseră înainte să apuce el să-i răspundă, fu convinsă că asta se întâmplase, că spaima sălbatică pe care o citea în ochii lui se datora faptului că trebuia să-i destăinuie faptul că se urcase la volan, beat criță și drogat, și comisese o ucidere din culpă, dar scăpase cumva nepedepsit. Însă nu asta se întâmplase. O rană *gravă* – asta era tot ce putu scoate de la el, o situație cu implicații serioase, dar care fusese mușamalizată, iar dacă Bea avea de gând să publice povestea respectivă, insistă el, adevărul avea să iasă la iveală, și toți cei care îi purtau pică aveau să îl nimicească – toate acestea ieșiră din gura lui într-o diatribă mustind de invective, lacunară; era prea mult pentru Stephanie.

Leo scutura foile în fața ei.

— Țsta e un mare căcat! spuse el. E o povestire cu Archie!

— Serios? răspunse Stephanie, surprinsă.

O povestire cu Archie. Interesant.

— Măcar e bună?

— Îți bați joc de mine? Nu asta contează! Azvârli foile pe masă, iar câteva dintre ele aterizară pe podea. Călcă pe una dintre ele, rupând hârtia sub călcâi. Ea pretinde că nu e o povestire cu Archie – i-a dat alt nume personajului –, dar este! E vorba despre ce s-a-ntâmplat vara trecută, și doar peste cadavrul meu o s-o publice!

— Ai discutat cu ea?

— Nu, încă nu. Nu știu dacă mai vreau să vorbesc cu Bea vreodată în viața mea.

— Hai să respirăm adânc și să o luăm ușurel, propuse Stephanie.

Trase un scaun și-i făcu semn să ia loc. El se așeză, își frecă furios capul cu mâinile și scoase un icnet ascuțit. Părul slinos îi stătea în toate direcțiile, barba de o zi îi adumbrea jumătatea inferioară a feței, iar ochii injectați purtau o expresie de om rătăcit.

— Poate că trebuie doar să înțeleagă cât de mult te supără lucrul ăsta. Și ar putea să schimbe cumva povestea. Scrie ficțiune, pentru numele lui Dumnezeu. E o *singură* povestire...

— Nici măcar nu-i finalizată.

— Bun, deci, e o versiune preliminară. Cu atât mai bine. Hai să le luăm pe rând.

Reuși să-l liniștească cât de cât pe Leo și-l convinse să meargă sus să-și facă un duș și să se schimbe, iar între timp ea avea să comande ceva de mâncare. Îl asigură că atunci când va coborî, se vor gândi la o modalitate de a o aborda pe Bea, care, sigur, poate că avea multe defecte, dar nu era nici crudă, nici malițioasă.

Stephanie își aminti de conversația telefonică pe care o avusese cu Bea și și-ar fi dorit să fi știut atunci ceea ce știa acum. Ar fi putut să încerce să o descurajeze, să o avertizeze că Leo nu era mulțumit. La naiba! Vestea ei trebuia să mai aștepte. Nu era seara potrivită ca să-i vorbească lui Leo despre paternitate, mai cu seamă acum, când se simțea deja paranoic și prins în capcană, pus în fața faptului împlinit.

Stephanie începu să frunzărească enervată meniurile cu livrare la domiciliu. Aceasta era latura unei relații pe care nu putea s-o suporte, aceea în care se simțea tot timpul îmboldită să renunțe, în care nefericirea sau așteptările ori nevoia de atenție a celuilalt se infiltrau în lumea ei atent organizată. Viețile altora erau așa o povară. Și totuși, *chiar îl iubea* pe Leo. Îl iubise într-o mulțime de feluri, în diverse etape din viață, și *chiar își dorea* ca relația lor actuală, orice ar fi însemnat asta, să continue. Probabil. Însă revenea mereu la același gând: Se descurca mult mai bine când era independentă; singurătatea i se potrivea ca o mănășă. Ducea intenționat o viață solitară, iar dacă uneori începea să se simtă prea singură, știa cum să iasă din această stare de spirit. Sau mai degrabă, cum să se cufunde mai adânc în ea și să se bucure de confortul pe care i-l oferea.

Pe de o parte, era conștientă că Leo nu avea să se schimbe niciodată cu adevărat. Pe de altă parte, știa că Leo îi invadase viața. Nu intenționa să adopte, voit, o atitudine de ignoranță pe care viața cu Leo ar putea s-o

implice, însă nu avea de gând nici să se mulțumească cu sentimente inferioare celui de împlinire și de entuziasm pe care îl avea atunci când se afla în preajma lui Leo. Se simțea pregătită să iubească, însă se pricepea mai bine să aibă grijă de propria fericire; fericirea altora era cea care-i dădea de furcă.

Își dădea seama (doar în teorie, era conștientă de asta) că a fi părinte nu înseamnă altceva decât să fii responsabil în permanență pentru fericirea altcuiva, zi după zi, probabil pentru tot restul vieții; dar sigur există totuși o diferență. Nu poate fi același lucru cu responsabilitatea față de un alt adult, care are deja speranțele, atitudinile și intențiile gata formate. Ea și partenerii ei ajungeau întotdeauna să distrugă ceea ce creaseră împreună. Nu reușise niciodată să învețe cum să hrănească afecțiunea în așa fel încât să se dezvolte; mereu sfârșea prin a se diminua. Știa că părinții și copiii puteau să își provoace reciproc suferințe, dar sigur se ajungea mai greu la așa ceva, nu?

Stephanie se aplecă să ridice o foaie de pe jos și o puse pe masă, peste teancul cu celelalte coli răvășite. Strânse toate foile la un loc și le aranjă în ordine. Se așază și citi de la început.

∴

Leo se simțea într-adevăr mai bine după ce-și făcu un duș. Potrivise apa să fie cât mai fierbinte putea să o suporte, și, stând în mijlocul băii lui Stephanie și ștergând oglinda de abur, observă cât de rozalie și de sănătoasă arăta pielea lui. Slăbise la centrul de dezintoxicare, iar sesiunile de alergare din ultima vreme începuse să dea rezultate vizibile. Nu-și neglijase fizicul, asta era clar. În timp ce se ștergea, realizează că Stephanie era probabil jos și citea. Bun. Era mai ușor decât să-i explice – cu cuvintele lui – detaliile și urmările accidentului. Stephanie va ști cum să procedeze; stăpânea tehnici de comunicare pentru a le transmite oamenilor că rodul muncii lor trebuie ucis din fașă – dădea tot timpul astfel de verdicte – și trebuia să-l ajute să îngroape povestirea lui Bea.

Fără niciun fel de efort, îi veni în minte o listă întreagă de oameni, începând cu Nathan Chowdhury, care ar fi fost încântați să aștearnă pe hârtie o relatare usturătoare despre accidentul lui, despre episodul cu masturbarea, despre biata ospătăriță din Bronx, care șontăcăia într-un picior. (Ar ignora în mod convenabil sau ar minimiza cumva faptul că o făcuse milionară.) Parcă și vedea imaginile care ar fi însoțit articolul, vechiul desen care îl înfățișa ca Regele Gândac. Oh, Doamne! Nu ajunsese până aici –

îndurase iadul de la centrul de dezintoxicare, nu mai consumase nimic, la dracu', își protejase și își tănuise cu grijă economiile – doar ca să atragă acum toată acea atenție nefavorabilă. Sau ca să ajungă de râsul întregului New York, să fie arătat cu degetul și să fie bârfit pe la colțuri de fiecare dată când intra într-o încăpere, să devină subiectul de e-mail cel mai intens dezbătut pe Gawker. Nu-și permitea să aibă tot scandalul ăsta planând deasupra capului, când el încerca să stabilească întâlniri. Stephanie trebuia să-l ajute să închidă rapid toată povestea.

Când intră în bucătărie, Stephanie răstoia încet paginile, revenind de mai multe ori la una anume de pe la mijloc (știa exact care). Era albă ca varul. Ridică privirea și se uită la el; ah, da, își amintea privirea aceea. Își stăpâni iritarea.

— Înțelegi ce zic. E o poveste despre Archie, spuse el.

Ea rămase complet nemișcată. El o urmări agitat cu privirea.

— Doar pentru că nu l-a botezat Archie pe tipul ăla...

— Toate astea s-au întâmplat în realitate? întrebă ea, în timp ce Leo se duse la chiuvetă și-și puse un pahar cu apă. Și-a pierdut piciorul?

— Da.

— Unde-i acum? întrebă Stephanie, fără să-l privească pe Leo, uitându-se la paginile întinse în fața ei pe masă.

— Nu știu.

— Nu mai ai vești de la ea?

— Nu, spuse Leo. Ba da, într-un fel.

— Într-un fel?

— M-a sunat de câteva ori, dar nu i-am răspuns. George se ocupă de asta. A primit o compensație – foarte generoasă, de altfel –, iar înțelegerea prevedea să nu mai luăm în niciun fel legătura după semnarea actelor.

— Înțeleg, spuse Stephanie. Atunci, presupun că ar trebui să-i ceri lui George să se ocupe imediat de cazul fetei cu piciorul amputat.

— Nu cunoșteam termenii înțelegerii, Stephanie. Eram la dezintoxicare. Dar trebuie să respect regulile, la fel și ea. Este în interesul tuturor, inclusiv al ei. Dacă se descoperă că a încălcat condițiile...

— Atunci trebuie să vă dea și celălalt picior? întrebă Stephanie.

Aranjă cu grijă teancul de hârtii în mijlocul mesei, netezind o coală șifonată. Lui Leo i se păru că îi tremura ușor mâna. Se așeză lângă ea.

— Îmi pare rău, spuse el. Am vrut să-ți spun. Sincer, chiar am vrut. Dar mi-e greu și să mă gândesc la ce s-a întâmplat.

— Nu ești nici măcar puțin curios?

— Curios?

— Să afli ce face. De ce te sună? Dumnezeu, Leo, și-a pierdut un picior!

— Știu că primește toate îngrijirile de care are nevoie. Are acces la cele mai bune condiții. Nu am voie să fiu curios și să o contactez.

Stephanie se ținea de burtă cu o mână, de parcă tocmai i-ar fi tras cineva un pumn în stomac.

— Dar nu ai suna-o nici dacă ai avea voie, nu-i așa? spuse ea. Ochii care nu se văd se uită? Scrii un cec și mergi mai departe?

— Nu știu cum aş putea s-o ajut. Și într-adevăr, vreau să merg mai departe. Asta încerc să fac acum!

— Banii? De asta...

— Da. Francie a achitat compensația în contul înțelegerii din depozitul comun, spuse Leo. Nu au mai rămas prea mulți bani, în orice caz nu suma pe care conta fiecare dintre frații mei; de-aia dau toți târcoale pe-aici ca niște vulturi mizerabili. Toți se așteaptă să fac eu rost, ca prin farmec, de banii care consideră că li se cuvin. Așa că-ți dai seama în ce situație mă aflu.

— În ce situație te afli *tu*?

— Cum să fac suma aia uriașă să răsară din senin? Ția trei nu gândesc limpede.

— În schimb, *tu* gândești limpede?

— În comparație cu ei? Fără îndoială.

— Așa deci.

Stephanie se ridică și luă un pahar de vin din dulap, scoase dopul de plută al unei sticle de pe bufet și-și turnă un pahar enorm. Se gândi la aplicația pentru sarcină de pe telefonul ei. În prima zi când o deschisese, se uitase în treacăt la toate cele nouă luni și descoperise cu amuzament săptămâna a șaisprezecea, care o anunța: *Săptămâna aceasta, copilul tău e o prună!* Un Plumb^[8]. Vărsă vinul în chiuvetă.

— Cum o cheamă? îl întrebă Stephanie pe Leo.

— Ce contează? răspunse Leo pe un ton iritat.

— Știi măcar cum o cheamă, Leo?

Stephanie îl privi atent. Avea obraji rozalii de la duș, părul lins, dat pe spate. Ochii, vigilenți, impasibili, de o urâțenie ce contrasta cu restul trăsăturilor sale plăcute.

— Matilda, scrâșni el printre dinți, ca și cum ar fi fost ilegal să zăbovească prea mult asupra fiecărei silabe.

Reticența lui de a-i pronunța numele o înfurie pe Stephanie.

— Cum ai spus? întrebă ea.

Leo își îndreptă spatele și pronunță mai clar.

— Numele ei este Matilda Rodriguez.

— Și avea nouăsprezece ani? Era adolescentă?

— Da. Leo își imaginea degetele Matildei și își aminti cum își linsese agitată palma înainte să-i ia penisul în mână. Scutură din cap, încercând să-și alunge imaginea din minte, însă din nefericire avea deja o erecție. Avea vârsta legală, adăugă el.

Ar fi vrut să-și înghită acele cuvinte care o făcură pe Stephanie să tresară ușor, dar vizibil. Se îndreptă spre masă și luă povestirea lui Bea.

— Ce faci cu alea? întrebă Leo.

— Ce-ai *tu* de gând să faci cu ele? replică Stephanie, strângând foile în mână.

— Îți dai seama de ce nu poate fi publicată. Fă abstracție de mine, spuse Leo, alarmat de înflăcărarea lui Stephanie. Dacă o citește Matilda?

— Matilda e o cititoare avidă de beletristică? întrebă Stephanie. Ai aflat asta în timpul scurtei voastre întrevederi din mașină?

— Bine, fă abstracție de Matilda, spuse Leo. Încerc să-mi reclădesc viața. Să reconstruiesc o afacere. Dacă Bea publică o nouă povestire cu Archie, îți dai seama că o să fie ditamai știrea. Și dacă publică povestirea *asta*, o să fie și mai și. Toată lumea o să afle ce s-a întâmplat și o să se ducă totul pe apa sâmbetei. S-a zis cu mine. Cine-o să mai vrea să lucreze cu mine?

Stephanie avea amețeli și grețuri. Trebuia să mănânce ceva. Îi era teamă să nu vomite.

— Știi că am dreptate, spuse Leo, umblând acum agitat prin bucătărie. Îți dai seama că dacă se publică povestirea asta, lumea o să știe că e vorba, de fapt, despre mine. Poate să-i zică ea tipului Archie sau Marcus sau Barack Obama sau cum o vrea, dar e clar că sunt EU.

— Și chiar dacă-i vorba despre tine, Leo, spuse Stephanie, băgând un biscuit în gură și încercând să-și găsească echilibrul, să-și liniștească starea de greață, să-și domolească mânia și să-și ignore frica. Chiar dacă-i vorba despre tine, chiar *dacă* Bea reușește să o publice, chiar *dacă* o citește cineva și pune lucrurile cap la cap și face legătura cu tine... Stephanie luă o

înghițitură de apă. Expiră. Chiar dacă se întâmplă toate astea, cui o să-i pese?

Ar fi vrut să nu fi rostit acea ultimă frază. Atunci observă fisura, privirea lui ușor îngustată. Acela fu momentul în care ea se poziționează – doar puțin și aproape fără intenție, însă limpede în ochii lui Leo, concis în mintea lui – de partea greșită a baricadei.

Acelea erau cuvintele pe care ea le-ar retracta.

29.

Dimineata devreme, pe faleză, în Brooklyn. Leo era surprins să vadă atâtia oameni într-o zi însorită, însă extrem de geroasă, de februarie. Simțea răceala băncii din lemn prin pantalonii de lână și prin paltonul gros. Cerul albastru părea să vestească primăvara, dar apa purta încă nuanțele murdare ale cenușiului hibernal. Ținea pe genunchi servieta din piele cu povestirea lui Bea. Trecuseră doar câteva zile de când o citise, dar parcă ar fi trecut luni întregi. Închise ochii și încercă să-și golească mintea, să-și înăbușe anxietatea crescândă, dar în schimb își închipui piciorul drept al Matildei în ceea ce aveau să fie ultimele sale clipe, înainte să se urce în mașină, când ea își pune pantoful argintiu, observase unghiile ei de un roz-aprins, care sclipeau pe fundalul arămiu al pielii ei, arcuirea elegantă a piciorului ei așezat în pantof. Când în sfârșit se ridică și îl privi, aranjându-și bluza, își ținea perfect echilibrul pe cele două picioare încă intacte. Pentru el, cel mai oribil aspect din povestirea lui Bea era probabil acesta: faptul că îi trezea amintirea Matildei și toate lucrurile legate de ea, pe care le dosise adânc, într-un sertăraș, în cotloanele cele mai îndepărtate ale minții lui.

Scoase din buzunarul paltonului pachetul de țigări American Spirit, pe care îl cumpărase într-o doară, dar pe care nu-l desfăcuse încă, fiindcă nu voia s-o irite și mai tare pe Stephanie mirosind a tutun. Deschise pachetul, scoase o țigară și merse spre balustrada din fier ce dădea spre apă, lăsând servieta lui Bea pe bancă. Se simțea vinovat că fuma, ceea ce îl agasa. Apoi se simți agasat pentru că se simțea astfel. Agasarea era starea lui permanentă în ultima vreme, când nu era înlocuită de angoasă.

Lucrurile nu stăteau pe roze în apartamentul ca o mică bijuterie al lui Stephanie. De la stradă, încăperile din spatele ferestrelor noi, dar riguros reconstituite din punct de vedere istoric, păreau scăldate într-o lumină caldă,

prietenoasă și veselă. Privită de afară, casa părea locul perfect în care să te adăpostești de orice fel de furtună, însă înăuntru...? Înăuntru, el și Stephanie abia reușeau să mențină o atmosferă de politețe aparentă. Tandrețea ce se înfiripase între ei în noaptea viscolului și înflorise apoi, devenind mai expansivă și uneori chiar exuberantă, se năruise între timp; nu fusese o stingere treptată, ci o prăbușire bruscă, ca un trist sufleu dezumflat.

Reveniseră la vechile metehne, la atitudinile acuzatoare și evazive, ceea ce, într-un anume fel pervers, era liniștitor. Leo își dădea seama de atracția periculoasă a situațiilor familiare regretabile, înțelegea că vechile făgașe erau mult mai ademenitoare decât necunoscutul amenințător. Era și motivul pentru care dependenții rămâneau dependenți. Motivul pentru care renunțase la cocaina pe care avusese de gând s-o cumpere înainte de prânzul cu familia de la Oyster Bar, în schimb avea acum în buzunar un pliculeț transparent sigilat ermetic. Motivul pentru care frământa între degete o țigară neaprinsă și se gândea ce să facă în privința lui Stephanie, repetând un scenariu pe care îl jucase deja de nenumărate ori.

Leo își închipuia viitorul alături de ea și nu-i plăcea cum arată: va ajunge să fie unul dintre indivizii aceia care își compartimentează viața în „ani de abstenență”, își va crea un scut de superioritate în jurul sacrificiului său și va deveni, din pricina accidentului și a urmărilor lui, un personaj cu un trecut scindat: toate realizările pe care le prețuia aveau să fie circumscrise perioadei „înainte”, iar povestea lui avea să aibă loc „după” – accidentul, dezintoxicarea, divorțul, revenirea, redresarea, reclădirea de la zero. Dacă rămânea, trebuia să-și împartă banii. Trebuia să-și ia o slujbă, ca oricare alt fraier. După întâlnirea cu Nathan, trimisese o sumedenie de e-mailuri și contactase telefonic multe dintre vechile cunoștințe, iar solicitările lui nu se soldaseră cu absolut niciun rezultat. Cel mult, câteva refuzuri amabile; unii nici măcar nu se sinchisiseră să-i răspundă. Nu-și dădea seama dacă Nathan fusese chiar într-atât de iritat, încât să-i distrugă toate punțile prin oraș, sau dacă pur și simplu își supraevaluase în mod exagerat propria însemnătate. Nu voia să afle.

Indiferent din ce unghi ar fi privit chestiunea, era conștient că viitorul lui în New York nu mai putea fi decât o palidă reflexie, o umbră străvezie a trecutului. *Uniformitatea* îi definea prezentul, acest produs secundar, se gândea el adesea, al minților înguste și al traiului stabil. În noua lui viață, nu aveau să mai existe suișuri și coborâșuri, avioane private, partide inopinate de sex în toaleta minusculă a vreunui bar sau plimbări spre casă

după vreo noapte de pomină, în zorii trandafirii. Nu luxul îi lipsea, ci surpriza. Recompensa nu putea fi obținută cu bani, ci consta în sentimentul de a se ridica deasupra tuturor celorlalți, pentru a arunca o privire de partea cealaltă a gardului, unde iarba era rareori mai verde, însă întotdeauna diferită – iar tocmai asta îi plăcea: contrastul; și libertatea de a alege. Posibilitatea de a se bucura de toate astea era tot ce conta; posibilitatea de a alege era ceea ce conta.

Întotdeauna fusese atras de necunoscut. La fel și Stephanie. Și atunci de ce, se întreba, când venea vorba de relația lor, se trezeau întotdeauna pedalând în gol, împotmoliți în exact aceleași probleme? Își întoarse spatele lat împotriva vântului ce bătea dinspre apă, bucurându-se de senzația familiară de a-și aduce umerii în față și de a proteja cu căușul mâinii chibritul aprins până când capătul țigării începu să ardă roșiatic. Trase un fum adânc și expiră viguros. Starea i se amelioră aproape instantaneu.

Două femei care trecură pe lângă el, cu saltele de yoga rulate la subraț, se încruntară, vânturând cu un gest furios din mână aerul din fața lor, ca și cum dăra aproape imperceptibilă de fum pe care o scosese el ar fi fost un roi de viespi furibunde. Când devenise New York-ul atât de smiorcăit și de jalnic? Orașul își pierduse complet forța. Simțea nevoia să evadeze, să fugă într-un loc mai sălbatic, care să-i merite talentele și energia. Se întoarse din nou spre apă, trase cu plăcere încă un fum, închise ochii și se gândi iar la planul întocmit de curând, trecând în revistă detaliile și punctele slabe, căutând în același timp orice posibile urme de regret sau de ezitare în privința hotărârii pe care o luase. Nimic. Se simțea bine. Era trist pentru Stephanie, fără îndoială, dar tristețea pe care o simțea pentru Stephanie era atât de familiară, încât începuse să devină un simțământ anost sau un obicei periculos, ori și una, și alta. Se gândise în treacăt s-o întrebe dacă nu cumva ar vrea să vină cu el, fie și numai pentru câteva săptămâni, dar sigur nu ar accepta. Genul acesta de îndrăzneală nu îi stătea în fire.

Încă era supărat pe Bea. Nu mai era la fel de furios cum fusese în ziua în care citise povestirea, însă se simțea în continuare agasat. (Și iată-l din nou: cum se face că toată viața îi fusese redusă brusc la acest sentiment de agasare?) Cu toate că încerca să nu-i dea prea multă importanță, îl duruse comentariul nepăsător al lui Stephanie, știind că ar putea avea dreptate. Dispăruse atâta vreme din vizorul publicului, încât era posibil să nici nu mai reprezinte o știre. Sau ar fi doar unul dintr-un lung șir de milionari ai internetului, care se aflase la locul potrivit la momentul potrivit, se lansase

în ceva nou, făcuse o sumă absurdă de bani, apoi pierduse banii, făcuse ceva stupid când era drogat și beat criță, poate se culcase cu persoana nepotrivită, își distrusese căsnicia, și căruia, în acest moment, sincer nu-i mai păsa de nimic și de nimeni. Într-un anume fel, lui Leo îi era chiar mai greu să accepte această posibilitate: ideea că povestea lui, devenită publică, nu ar suscita interesul nimănui.

La toate acestea se adăuga și insistența inexplicabilă a lui Stephanie cum că ar trebui cel puțin s-o contacteze pe Matilda Rodriguez, să afle ce voia. Știa ce vrea, și chiar dacă s-ar fi hotărât să intre într-o parte din bani, nu avea de gând să-i dea un sfanț chelneriței, care deja obținuse o sumă frumușică. Stephanie nu părea să înțeleagă că îi era interzis, din punct de vedere legal, să vorbească cu Matilda. (Teoretic, nu era absolut sigur că așa stăteau într-adevăr lucrurile, însă practic, știa că așa era cel mai bine. Nu putea să iasă nimic bun dintr-o conversație cu ea.)

Și cu Jack se petrecea ceva ciudat: puneă multe întrebări, *mult prea multe întrebări*, despre o potențială operațiune care mirosea a spălare de bani. Îl întreba pe Leo ce știa despre conturile deschise în străinătate și, cu toate că nu se exprimase chiar în acești termeni, despre acoperirea veniturilor obținute ilegal. Leo nu și-l închipuia pe Jack capabil de o operațiune care să implice manevre financiare atât de complicate; nu avea nici îndrăzneală, nici creier pentru așa ceva. Leo bănuia că Jack încerca să-l fenteze sau să-l prindă în capcană.

Încă ceva îl mai sâcâia pe Leo. Cu câteva zile în urmă, pe când stătea cu Stephanie la fereastra de la stradă și schimbau între ei paginile ziarului, în liniștea prudentă așternută între ei, o vecină trecuse prin fața geamului, cu un bebeluș pe care îl ținea atârnat într-o drăcie din aceea gen marsupiu. O observase pe Stephanie: o urmărea pe mama cu copilul așezat pe piept, îi urmărise cu privirea din prima clipă când intraseră în raza ei vizuală până când dispăruseră complet din peisaj. Lui Leo îi transpiraseră brusc palmele. Doar nu se răzgândise – nu mai putea, nu? Sigur era deja prea în vârstă – și-și dorea un copil acum? Ea simțise privirea lui Leo ținută asupra ei și își ascunsese ochii în spatele părului, însă Leo deslușise o anumită hotărâre pe chipul ei, ceva intim, neclintit și profund îngrijorător.

Însă poate că partea cea mai neplăcută era felul în care îl privea pe Leo în ultimele zile, ca și cum ar fi fost un neisprăvit, de la care se aștepta să o șteargă dintr-o clipă-ntr-alta. Și atunci, de ce să mai stea pe gânduri?

Hotărârea de divorț fusese în sfârșit pronunțată; Leo era liber. Putea să

plece oricând din New York. Putea să se ducă direct la aeroport doar cu un rucsac mic și să își procure cele necesare atunci când ateriza. Nu-l deranja să lase totul în urmă și să o ia de la zero.

De fapt, se încurajă singur, abia aștepta. Încă un lucru pe care el îl învățase, spre deosebire de ceilalți membri ai familiei Plumb: frumusețea de a o lua de la capăt.

Ar putea să-și strângă câteva lucruri și să plece în Caraibe un timp. Să-și revadă vechi prieteni și să-și pună în ordine câteva chestiuni financiare. Și apoi ar putea să se ducă departe, spre est, în Saigon. Era cald în Vietnam acum. Ar putea să-și petreacă viitorul apropiat și nu numai, călătorind prin Asia de Sud-Est. Să umble dintr-un loc în altul până când familia Plumb s-ar prinde în sfârșit că nu mai are de gând să se întoarcă prea curând, sau chiar niciodată.

— Bună! O femeie tânără, care-și plimba câinele, apăru lângă umărul lui Leo. Aș putea să cerșesc o țigară de la tine? întrebă ea.

Era înaltă, avea pielea albă, iar obrazii și nasul i se înroșiseră de frig și de efort. Avea părul negru, prins sus într-o coadă de cal, și niște ochi luminoși splendizi. Timbrul vocii ei era atât de plăcut, încât ar fi putut lucra la radio. Actriță, se gândi el. Ea îi zâmbi ca și cum și-ar fi cerut scuze.

— Sigur, spuse el, scoțând pachetul de țigări din buzunar.

— M-aș bucura să mă revanșez, spuse ea, înfășurându-și lesa pe mână ca să tragă câinele mai aproape. Cât mai costă? Vreo douăzeci de dolari pachetul?

— Aproape, spuse Leo. N-am mai cumpărat țigări de ani de zile și am crezut că vânzătorul mi-a luat din greșală banii pentru un cartuș întreg.

Se întoarse din nou cu spatele la apă și-i aprinse țigara cu a lui.

— Știu. E incredibil. Oricum, dacă iubitul meu n-ar face crize de fiecare dată când fumez, mi-aș cumpăra bucuroasă. Nu-mi pasă cât costă. Luă țigara oferită de Leo și trase un fum lung și adânc, gemând ușor atunci când expiră. Ahh, ce bine e! E nemaipomenit. Sună groaznic?

— Pentru mine, nu, spuse Leo.

— Te deranjează dacă stau aici și fumez cu tine câteva minute?

Rămaseră amândoi lângă balustradă, privind apa.

— Mai știi cum era pe vremea când puteai să iei pauză de țigară? spuse ea. Ieșai din birou, stăteai în fața clădirii, fumai, vorbeai de una, de alta și te uitai la trecători. Ce dor mi-e de vremurile alea!

— Îmi amintesc cum era și pe vremea când puteai să fumezi în clădire,

spuse Leo.

— Ah! Istorie antică.

Era aproape sigur că flirta cu el. Nu-și dădea seama exact ce ascundea sub geaca umflată, de un verde-aprins, dar dacă era să judece după picioarele lungi și zvelte ale fetei, sigur era ceva deosebit. Acum stăteau față în față, iar Leo observă o constelație mică de pistrui pe obrazul ei stâng, care arăta exact ca Centura lui Orion. Acea unică imperfecțiune îi accentua tocmai perfecțiunea trăsăturilor. Avea pielea netedă și întinsă, iar Leo se gândi fără să vrea la Stephanie și la faptul că începea să-și arate puțin vârsta: căpătase riduri mai adânci în jurul ochilor și al gurii, se mai trăsese puțin la față, și pielea gâtului i se mai lăsase. Fata se întoarse din nou spre apă și mai trase un fum din țigară. Își expunea profilul fără niciun pic de sfială, ca și cum ar fi fost obișnuită să fie admirată din toate unghiurile. Se uită la ceas.

— Trebuie să ajungi undeva? întrebă Leo.

— Azi, nu. Tu? Lucrezi prin apropiere?

— Câteodată, spuse Leo. Am diferite proiecte. Tu?

— Locuiesc aproape. E cățelul iubitului. E plecat din oraș câteva zile, așa că am eu grijă de el. Așa-i, Rupert? i se adresă ea câinelui. O să fim singurei până sâmbătă.

Leo așteptă, lăsând remarca despre iubitul plecat din oraș să capete oarecare greutate.

— Serios, spuse ea, jucându-se cu fermoarul de la geacă. Pot să-ți dau niște bani pentru țigară?

— În niciun caz, spuse Leo. Fac cinste.

Încerca să se decidă dacă să o invite la o cafea acum sau doar să-i ceară numărul de telefon.

— Eu sunt Kristen. Își scoase mânușa și dădu mâna cu Leo. Avea palma caldă și uscată. Îl studie câteva clipe cu capul ușor înclinat, părând că ezită. Ești Leo?

Leo oftă.

— Depinde, spuse el.

Kristen râse.

— Ne-am văzut de câteva ori. La teatrul ăla din Tribeca. O cunosc pe... Victoria.

— Ah, spuse Leo.

Nu mai știa la ce seară se referea. Victoria îl târa tot timpul după ea la

câte o reprezentație cumplită în teatrul acela înghesuit.

— Am jucat într-o piesă. Probabil nici nu-ți mai amintești, a fost destul de aiurea. Eu eram iubita fratelui mai tânăr.

— Ba da, îmi amintesc! exclamă Leo. Ai jucat extraordinar.

— Ah, mulțumesc, dar nu e nevoie să spui asta.

Leo îi studie chipul și își aminti subit o imagine cu fata aceasta stând pe scenă într-un pulover rupt, plângând cu sughituri și vorbind întruna. Parcă și-o amintea și de la o cină lungă de după piesă, unde băuse cam mult. Oare flirtaseră unul cu altul?

— Tu ai interpretat monologul de la final, nu-i așa? Purtaai un pulover maro.

— Uau! făcu ea surprinsă. Chiar îți amintești.

— Îmi amintesc de *tine*. N-aș putea să-ți zic ceva despre piesă, dar interpretarea ta m-a impresionat.

— Uau! Îi apărură o linie fină pe frunte, izolată și de insesizabilă, în mod cert un defect minor cauzat de Botox. Mă bucur tare mult să aud asta. M-am pregătit intens pentru monologul ăla. Mi-am înnebunit colegii repetându-l săptămâni întregi.

— S-a văzut efortul, spuse Leo privind-o drept în ochi. Tocmai de asta avea nevoie azi. Am stat de vorbă după aceea, nu-i așa? La restaurantul ăla franțuzesc?

— Mda, spuse ea amuzată. Am stat de vorbă.

Apoi își aminti. O încolțise într-un hol îngust ce ducea spre toaletă. Nu se întâmplase practic nimic, doar câteva atingeri. Și ea venise acolo însoțită de cineva.

— Așadar... se întrerupse ea, râzând scurt și uitându-se în jos la cățel, apoi din nou la Leo, zâmbind.

— Așadar, spuse și Leo.

— Nu sunt prietenă cu Victoria, sau ceva de genul ăsta.

— Nici eu. Am divorțat.

— Îmi pare rău, spuse ea pe un ton din care nu răzbătea nicio urmă de regret.

— N-are de ce.

Ea se uită din nou spre apă. El așteaptă.

— Te duci la lucru acum? întrebă ea.

— Nu, spuse Leo. Nu se întâmplă nimic la lucru azi, care să-mi solicite atenția.

— Vrei să bem o cafea? Să luăm micul dejun? E un loc drăguț în apropiere. Trebuie doar să las cățelul acasă.

— Sigur, sună bine, spuse Leo.

— Excelent, spuse ea zâmbind și uitându-se la cățel. Haide, Rupert. Hai să-i arătăm prietenului nostru unde locuiești.

Când se întoarseră să plece, ea se opri și arătă spre mapa din piele a lui Bea de pe bancă.

— E a ta? întrebă ea.

Leo aruncă o privire spre mapa maro din piele, își aminti când o cumpărase, cât de mândru fusese fiindcă negociase cu vânzătorul și o scosese la jumătate de preț. Când venise cu ea acasă, i se păruse că era cam pretențioasă, cam prea simandicoasă, așa că i-o dăduse lui Bea.

— În niciun caz nu e a mea, spuse el, ușurat să simtă că în locul acelei stări de angoasă se instalase buna dispoziție.

Probabil n-ar trebui să lase mapa acolo. Dar apoi îl văzu apropiindu-se pe Paul Underwood, urmând să ajungă la banca respectivă chiar la țanc, fix la 8.55, ca în fiecare dimineață din cursul săptămânii. Leo aruncă țigara pe jos și o zdrobi sub călcâi. Le făcea tuturor o favoare plecând din oraș, se gândi el. Oamenii se păraseau tot timpul unii pe alții fără să aibă decența de a dispărea cu adevărat. Plecau, dar nu cu totul, mai rămâneau prin preajmă, ascunși în umbră, ca o amintire sâcâitoare a ceea ce ar fi putut să fie, a ceea ce ar fi trebuit să fie, a ceea ce nu a fost să fie. Nu și el.

— Crezi că e-n regulă s-o lăsăm acolo? întrebă ea.

Leo se uită din nou la servietă, apoi la Paul, care îl zărise și ridicase mâna să-l salute.

— Sigur, spuse Leo. Dacă e ceva important, cine a uitat-o o să se întoarcă după ea. Haide, Rupert, i se adresa el câinelui bătând din palme, arată-ne pe unde s-o luăm.

30.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc, ceru Vinnie, așezat la masa din bucătăria Matildei, căutând numele lui Leo în agenda telefonului ei.

— O să-ți răspundă căsuța vocală, spuse ea. Ai să vezi.

Dacă asta era cu puțință, Vinnie era și mai furios să afle că Matilda îl sunase pe Leo Plumb după seara în care îi adusese oglinda, după ce se certaseră.

— M-am gândit la ce mi-ai zis, îi mărturisi ea. Mi-am dat seama că poate aveai dreptate.

Apelase de câteva ori numărul lui Leo, dar de fiecare dată îi intrase căsuța vocală și nu voia să-i lase niciun mesaj.

— O să-l sunăm toată noaptea, dacă e nevoie.

Atinse ecranul și puse telefonul pe difuzor. După cum prevăzuse Matilda, le răspunse vocea robotică. Vinnie închise și apelă din nou numărul. De această dată, după numai două tonuri de apel, răspunse cineva. O voce de femeie. Vinnie și Matilda rămaseră blocați pe moment.

— Alo, spuseră ei în cor.

— Alo? spuse femeia.

Vinnie ridică o mână, făcându-i semn Matildei să tacă. Ea scutură din cap și-i dădu de înțeles că era în stare să vorbească. Vinnie aprobă din cap. *Dă-i drumul*, se citi pe buzele lui.

— Numele meu este Matilda Rodriguez.

Tăcere. Își dresе vocea și se aplecă mai aproape de telefon, așezat pe masă, ca să se asigure că e auzită.

— Și aș vrea să vorbesc cu Leo Plumb.

— Și eu aș vrea asta, veni replica lui Stephanie.

31.

Având în vedere că pica spre sfârșitul lui februarie, de ziua lui Melody era de obicei vreme mohorâtă. În acea perioadă a anului, nu se întrevedea în New York nicio speranță ca razele soarelui să încălzească bine atmosfera, să se audă triluri de păsărele în zori sau să se ițească muguri fragezi din pământul împestrit. Sărbătorile de iarnă și petrecerile de Revelion erau deja niște amintiri îndepărtate, la fel de deplorabile ca și mormanele de zăpadă mizerabile, rămase în urmă pe trotuare; aveau să se topească în cele din urmă sub ploile posomorâte din martie, scoțând la iveală grămăjoare de fecale canine uscate.

Însă, din când în când, ca în ziua în care își serba cea de-a patruzecia aniversare, se întâmpla ca zeii vremii să-i suradă lui Melody și să măture norii suficient de departe spre nord, încât să creeze iluzia strălucitoare a unei primăveri prietenoase și calde. Era genul de zi care poate păcăli brândușele să înflorească prea timpuriu și hoardele de newyorkezi de

douăzeci și ceva de ani să-și dezgolească picioarele și să bată trotuarele pline încă de sare, în șlapi, murdărindu-și tălpile încă sensibile și rozalii după luni întregi în care fuseseră acoperite cu șosete, cizme și papuci din piele de oaie.

Îndreptându-se spre sud pe șoseaua din Taconic, Walt conducea furios, cu exact șase kilometri peste limita de viteză; în mașină, atmosfera era încordată. După contraoferta absurdă a lui Melody și refuzul ei ulterior de a negocia, cei doi potențiali cumpărători ai casei lor se săturaseră și renunțaseră. Când Walter descoperi că îl amăgise, reacția lui fu mai degrabă una de stupefacție decât de furie. Era pe punctul de a o suna pe Vivienne Rubin pentru a redeschide negocierile, când sosi e-mailul promițător de la Leo. Melody reuși să-l convingă să mai aștepte până după cina de ziua ei.

Știa că pe Walt îl enerva și faptul că era atât de entuziasmată pentru ziua ei de naștere. Lui îi era ușor să vorbească, avea în urmă patruzeci și cinci de ani de aniversări minunate. Îi venea ușor să fie blazat și plictisit de viață, în schimb ea împlinea patruzeci de ani, iar asta era prima petrecere adevărată, organizată de ziua ei, pe care o avusese vreodată.

Prima și ultima petrecere aniversară a lui Melody avusese loc în anul în care împlinise doisprezece ani – o rară capitulare din partea lui Francie. Mergând de la școală spre casă, în ziua aceea, împreună cu cele trei prietene foarte bune ale ei, Melody abia își putea stăpâni entuziasmul, încercând în același timp să-și înăbușe sentimentele reprimite de îngrijorare. O rugase pe mama ei să cumpere diverse sortimente de gustări, să aranjeze masa, să pregătească niște jocuri. Francie îi ignorase indicațiile, replicând:

— Cred că mă pricep să organizez o petrecere.

Dar Melody nu își amintea decât de o sigură petrecere organizată la ei acasă, cu prilejul aniversării lui Francie, în vara precedentă; petrecerea aceea devenise atât de gălăgioasă și se prelungise până la o oră atât de târzie, încât vecinii îi reclamară la poliție. Polițiștii, care erau toți prieteni cu Leonard și cu Francie, se alăturară petrecăreților și rămaseră în curtea din spate, bând bere. Melody se uita pe geamul de la baia de sus și o văzu pe mama ei legănându-se ușor în poala polițistului care venea la ea la școală în fiecare an ca să-i avertizeze să nu stea de vorbă cu străinii; le zicea că îl cheamă „Agentul Prietenos”. Mâinile Agentului Prietenos atingeau nestingherite talia lui Francie în ambele părți, chiar deasupra șoldurilor.

— Mâinile sus! glumea el, iar Francie ridica brațele deasupra capului râzând, în timp ce palmele lui întinse îi alunecau în sus, explorându-i

corpul, oprindu-se când degetele îi atingeau partea inferioară a sânilor.

Melody era sigură că nu existaseră niciun fel de jocuri la petrecerea aceea. Și niciun fel de cadouri. Doar tort, muzică și o grămadă de țigări și cocktailuri.

Francie le întâmpină pe fete îmbrăcată într-un chimono din mătase și cu un pahar cu martini în mână. Lui Melody i se strânse inima. Nu era deloc semn bun că era îmbrăcată în capot atât de devreme. De altfel, nici băutura nu era semn bun.

— Bine-ați venit, scumpelor, bine-ați venit! spuse Francie, făcându-le semn să intre.

Melody văzu că fetele se uitară prin casă cu precauție, dar și cu interes, apoi schimbară priviri între ele. Casa în stil Tudor arăta impunător de afară, însă interiorul avea un aspect uzat, neîngrijit și haotic. Holul de la intrare, unde fetele își scoaseră gecile, era un talmeș-balmeș de haine pentru toate anotimpurile. Gecile stăteau morman pe o bancă, căciulile și mănușile se revărsau din coșuri pe podea, erau pantofi împrăștiați peste tot, șlapi rupți, sandale de seară, ghete impermeabile, rachete de zăpadă.

— Ați picat la țanc, spuse Francie. Admir musafirii punctuali.

— Am venit direct de la școală, explică prietena lui Melody, Kate. E puțin de mers.

— Într-adevăr, așa e, spuse Francie, studiind-o pe Kate din cap până-n picioare. Tu ești colega logică, eleva de nota zece?

— Mamă, ripostă Melody.

Își dorea ca mama ei să înceteze să mai vorbească cu prietenele ei. Și mai ales își dorea să înceteze cu interogatoriul – una dintre activitățile preferate ale lui Francie era să atribuie oamenilor câte un epitet pe baza primei impresii, adesea neobișnuit de intuitive. Melody își dorea ca Francie să se ducă sus și să-și pună niște pantaloni și un pulover, să-și strângă părul cu o bentiță neagră din catifea, ca mama lui Kate, sau să le aducă fursecuri și cacao fierbinte pe o tavă, ca mama lui Beth, și să le întrebe ce teme au de făcut, sau să intre grăbită pe ușă după o zi de stat la birou, în centru, ca mama lui Leah, și să se ducă repede la bucătărie, anunțându-le cu vocea ei ciripitoare cu accent irlandez:

— Imediat, dragilor. Sigur sunteți lihnite de foame!

— Logica e o calitate subestimată, spuse Francie, adresându-i-se în continuare lui Kate. Logica te ajută enorm în viață, mult mai mult decât o sumedenie de alte lucruri. Se întoarse spre celelalte două fete și își îngustă

puțin privirea, ca și cum ar fi încercat să le vadă mai clar, pescuind între timp o cepșoară din martini. Tu ești colega frumoșică, spuse ea, întinzând degetul umed de martini spre Beth, care era, într-adevăr, cea mai frumoasă fată din școală.

Melody fusese extrem de încântată când Beth intrase cu ea în vorbă, într-o zi, după ora de franceză, sugerându-i ce produse să folosească pentru a-și ridica bretonul mai sus și oferindu-i rimelul ei cu sclipici.

— Iar tu, adăugă Francie, fixând-o cu privirea pe Leah, care se dădu un pas înapoi și-și încleștă pumnii, ca și cum s-ar fi pregătit sufletește pentru evaluarea sumară a lui Francie, tu ești probabil lesbiana.

— Mamă!

— Ce e o lesbiană? întrebă Kate.

— Nu contează, spuse Melody, luând-o pe Leah de braț și făcându-le semn celorlalte două fete să o urmeze. Glumește, e o glumă de familie. Vă explic mai târziu.

Chiar *era* un soi de glumă de familie, deși nu una pe care Melody să o poată explica. Leah era cea mai veche prietenă a lui Melody, o fată cu o figură cam ștearsă, care nu se remarcă prin nicio trăsătură mai deosebită, în afara faptului că îi curgea nasul tot anul din pricina alergiilor. Leah se ținea după Melody la școală, trăgându-și nasul și strănutând.

— Ce mai face iubita ta lesbiană? o întreba Bea pe Melody uneori, referindu-se la Leah. Gata, sunteți într-o relație stabilă?

— Lasă-mă-n pace! riposta Melody.

La început, nici nu știa ce înseamnă lesbiană. Se furișă în biroul lui Leonard, într-o zi, ca să caute cuvântul în dicționar, după care trebui să caute *homosexual*, și, cu toate că știa că substantivul respectiv nu o descria pe ea, își dădu imediat seama cui i se potrivește: lui Jack. Și-l imaginează pe Jack stând la soare cu Prietenii lui, lenevind pe marginea piscinei, la club, ungându-se unii pe alții cu ulei pe umeri. *Homosexuali*, se gândi ea, închizând cartea cu zgomot.

Melody le conduse pe fete în bucătăria care se afla în spate, la parter. Nu existau niciun fel de ornamente, baloane, farfurii sau pahare festive de unică folosință, niciun *la mulți ani* scris cu litere lucioase din carton, agățate de tavan, dar exista totuși o cutie de prăjituri. Melody fu extrem de ușurată să observe că are măcar tort.

— Unde-i petrecerea? întrebă Kate, holbându-se la chiuveta plină ochi cu vase murdare și la masa plină de cataloage și de pungi de cumpărături

goale.

— Petrecerea e unde vrem noi, dragilor. Francie le urmasse pe fete în bucătărie ca să-și umple din nou paharul din shakerul care sclipea pe bufetul mânjit de unt și plin de firimituri. Petrecerea e o atitudine, nu o destinație.

Fetele o priviră nedumerite. Deși era luna februarie, Francie le conduse afară, pe gazonul de dincolo de curtea interioară, unde nu era zăpadă, dar care arăta totuși înghețat și sterp, și orchestră un joc de Pune Coadă Măgărușului.

— Of, Doamne! strigă Francie de pe terasă, fumând înfășurată într-o haină de blană, în timp ce fetele păseau încetișor, cu mâinile înmănușate întinse înainte. Cât de greu poate fi să găsiți un trunchi enorm de copac?

Jocul acela era vechi, zăcuse ani de zile în debaraua de sub scară. Melody încercă din răspuțuri să-și amintească ce mai era în debaraua arhiplină cu tot felul de jucării stricate și de jocuri de societate. Cum să improvizeze o petrecere timp de două ore?

— Vă descurcați nemaipomenit, fetelor, spuse Francie după ce le aduse din nou înăuntru și îi dădu lui Leah un breloc de care atârna un cub Rubik în miniatură, pe care îl pescuise din sertarul cu vechituri, drept premiu pentru că lipise coada cel mai aproape de fundul măgarului. Mă întorc imediat.

Melody începu să cotrobăie printre cutiile de sub scară, întrebându-se dacă ar putea să găsească suficienți bani de la Monopoly ca să reușească să joace un joc până la capăt.

— Am Twister, își anunță ea prietenele. Rotița e stricată, dar putem să alegem o culoare cu ochii închiși și să jucăm așa. Funcționează la fel de bine.

— Poate că ar fi mai bine s-o sun pe mama, interveni Beth.

Fetele nu se dezbrăcaseră încă de gecii.

— Mi-e sete, spuse Leah.

— Am putea să mâncăm tort? sugeră Kate.

Celelalte fete aprobară entuziasmate din cap.

Melody știa că tortul e *ultima* etapă a unei aniversări. După ce toate jocurile și gustările se epuizau, se tăia tortul, și fiecare își lua pungața cu cadouri și pleca acasă. Melody nu voia să taie tortul. În timp ce stătea cu rotița stricată de la Twister în mână, luptându-se cu lacrimile care amenințau să-i țâșnească, cu o forță umilitoare, încă din clipa în care le întâmpinase mama ei, ușa de la intrare se deschise. Leo.

Leo se îndură de Melody în ziua aceea. Făcu castroane imense cu

floricele cu unt pentru fete. Aduse un pachet de cărți de la el din cameră și le învăță să joace blackjack cu penny, iar el făcu pe dealerul. Aduse jos discurile de vinil pe care le ținea sub cheie la el în cameră și le lăsă să danseze pe „Start Me Up”. Tocmai când atmosfera începuse să se înveselească, Francie își făcu iar apariția, conducându-le pe fete – transpirate și rămase fără suflu, puțin îndrăgostite de Leo – în salon, pentru tort, pe care era evident că uitase să îl comande în prealabil. Pe tort scria „Felicitări, Betty!”, iar dedesubt era desenată cu glazură o barză mică purtând în cioc o bocceluță.

— Cine-i Betty? întrebă Beth.

— Altă glumă de familie, spuse Melody, începând să fie încântată de versatilitatea acestei scuze nou-descoperite și reținând-o pentru ocazii viitoare.

Tortul era totuși delicios, iar fetele se serviră fiecare cu câte o felie uriașă și se mutară pe canapea, unde Francie le sili să o asculte interpretând la pian piese de Harold Arlen. La început, fusese plăcut, și, privind degetele mamei dansând pe clape, Melody își spuse că toate ar fi bune și frumoase dacă petrecerea s-ar sfârși chiar în acel moment, după interpretarea însuflețită a cântecului „If I Only Had a Brain”. Petrecerea ar fi declarată un succes a doua zi la școală. Reputația ei ar fi salvată.

Dar apoi Francie începu să cânte „Over the Rainbow” și, după numai câteva note, izbucni în plâns.

— Mamă? spuse Melody cu voce firavă.

— E așa de trist, spuse Francie, întorcându-se spre ele. Studiourile au ucis-o pe Judy Garland. *Au ucis-o*. Ce voce, ce tragedie! Au creat o stea, iar apoi au ucis-o.

Fetele stăteau în tăcere, chicotind stânjenite.

— Lua pastile ca să muncească toată ziua. Pastile ca să doarmă noaptea. Era doar un copil. Francie se ridică de la pian și se întoarse spre ele cu capotul deschis puțin în față. Visam să fiu actriță. Puteam să mă duc la Hollywood.

— Și ai fi fost o rivală de temut, Fran, spuse Leo amuzat, proptindu-se de tocul ușii.

— Și de ce nu v-ați dus? întrebă Beth, înviorându-se puțin.

Își dorea să meargă la Hollywood, vorbea tot timpul despre asta. Părinții ei o duseseră într-o excursie de familie la Universal Studios, vara precedentă, și îi plăcuse nespun fiecare clipă, vorbea despre turul

studiourilor de parcă ar fi zburat la Los Angeles pentru o audiție.

— Nu mi-a dat voie tatăl meu, spuse Francie, trântindu-se într-un fotoliu uriaș din piele în fața fetelor. Considera că este necuviincios. A insistat să merg la universitate, să rămân acasă. Și dup-aia, l-am cunoscut pe Leonard, am rămas gravidă și asta a fost.

— Mamă!

Francie se strâmbă la Melody și flutură mâna ca și cum ar fi gonit niște musculițe enervante.

— Eh, hai, mai relaxează-te și tu, Emily Post.

Închise ochii, își săltă picioarele pe un taburet tapițat și începu să moțăie. Din partea cealaltă a încăperii, Leo se uită la Melody și ridică din umeri. Gestul sugera mai degrabă resemnare decât empatie. *Vezi?* parcă îi zicea cu limbajul trupului. *Amintește-ți scena asta data viitoare când mai vrei să-ți inviți prietenii în vizită.*

Când mama lui Beth veni să le ia pe fete acasă, inspectă scena – tortul pentru petrecerea de nou-născut, Francie, care ațipise și sforăia încetișor, îmbrăcată în halat, paharul de martini gol de pe pian – și închise fără zgomot ușile glisante dintre salon și holul de la intrare. În timp ce le ajuta pe fete să se încheie la geți și să-și găsească mănușile, Melody o auzi pe Beth spunându-i mamei sale:

— Mi-a zis că eu sunt colega frumușică. De ce-a zis că Leah e lesbiană?

Lui Melody îi fusese frică să se ducă la școală a doua zi, îngrozită de comentariile prietenelor ei despre mama ei smiorcăită, abțiguită și ciudată. Dar singurul lucru despre care vorbiră fu petrecerea supertare, când Leo Plumb, elev de liceu în clasa a douăsprezecea, cântase și dansase cu ele și le învățase să parieze la jocuri de noroc.

— Hei, Betty! o strigau cele trei fete – cu afecțiune, nu cu sarcasm – când o vedeau pe Melody pe culoar.

Nu fusese niciodată mai fericită decât în săptămânile și în lunile acelea de la sfârșitul clasei a șasea.

Așa că Melody fusese uluită – și extrem de încântată – când Jack și Walker se oferiră să găzduiască o cină în cinstea aniversării ei de patruzeci de ani. În fiecare an îi spunea lui Walt că nu-și dorea decât o celebrare modestă acasă, împreună cu familia, și de fiecare dată, absolut *de fiecare dată*, era decepționată, fiindcă el chiar o lua în serios.

— Chiar cred că Leo n-o să ne dezamăgească în seara asta, spuse ea, coborând parasolarul și uitându-se în oglinjoară pentru a se ruja. Cred că o

să ne surprindă pe toți cu vești bune.

— Asta chiar ar fi o surpriză.

— Nu știu de ce, dar aniversările scot tot ce-i mai bun în Leo. Serios.

— Dacă spui tu.

— Spun!

Melody dădu radioul mai tare și fredonă un cântec pe care îl știa cât de cât. Într-adevăr, e-mailul de la Leo era vag, dar totodată și optimist. Aproape memorase paragraful acela lung, în care pomenea ceva despre un proiect captivant pentru Nathan, care începea să prindă formă „foarte rapid”, și că plecase din oraș ca să se întâlnească cu niște investitori, și nu putea fi contactat, dar că se va întoarce cu noutăți la timp pentru cina de ziua ei. „Sunt foarte optimist”, scrisese el.

Walter ridică puțin vocea ca să se facă auzit peste zgomotul radioului.

— Părerea mea, spuse el, este că, cu cât renunțați cu toții mai repede la ideea că Leo o să fie salvatorul vostru, cu atât o să vă fie mai bine. Inclusiv tu. Inclusiv noi.

Melody dădu radioul și mai tare. Nu voia să-i permită să-i strice buna dispoziție. El nu crezuse niciodată în Moștenire, și uneori avea senzația că îi dădea satisfacție faptul că avea dreptate. Era convinsă că Leo avea să le împlinească așteptările. De ziua ei! Se pregătise toată ziua de parcă se ducea la o întâlnire. Își cumpăraseră o rochie nouă (cu cardul secret, *într-atât* de încrezătoare se simțea), își făcuse manichiura, scosese cerceii lungi, drăguți cu diamante (false), pe care îi primise cadou de la Walt după ce se născuseră fetele. Se uită din nou în oglindă. Poate că cerceii nu erau adecvați. N-ar fi trebuit să-și dea cu atâta fixativ, începu să se joace cu bretonul. Melody se simțea mereu nelalocul ei în preajma surorii și a fraților ei, oarecum respinsă. Își dădea seama că îi măsoară din priviri hainele, că îl studiază pe Walt. (Cum *îndrăznesc*! N-ar fi în stare să recunoască un om cumsecade și capabil nici măcar dacă... ei bine, dacă sora lor s-ar fi măritat cu respectivul individ în persoană.) Scutură din cap. Seara asta avea să fie altfel. Neapărat.

Walter strânse volanul mai tare, înghițindu-și cuvintele și gândindu-se cu oroare la drumul înapoi spre casă, când Melody va fi un pachet de nervi. O va lăsa în pace o zi-două ca să-și revină după scena cu (*fără*) Leo din seara asta și apoi va scoate din nou casa la vânzare. Se întristă gândindu-se la săptămânile următoare care cu siguranță se anunțau dificile, dar, pe de altă parte, era dornic să facă schimbările necesare. Vor răzbi ei cumva. Melody va face față situației. Ca întotdeauna. Mereu se putuse bizui pe ea.

∴

Louisa aştepta nerăbdătoare în faţa uşii birourilor SAT de pe West Sixty-Eighth Street, urmărind cu privirea norii ameninţători măturaţi de un vânt rece care aducea temperaturi tipice pentru perioada aceea a anului. Stătea să plouă, şi Louisa îşi dorea să ajungă acasă la Jack înainte să înceapă să toarne cu găleata. Nora era sus, luându-şi la revedere de la Simone. Aştepta în holul care mirosea a clor şi a mop îmbâcsit, încercând să nu se gândească la ceea ce făceau Simone şi sora ei în clipa aceea.

∴

Trei etaje mai sus, chiar deasupra locului în care se afla Louisa, Nora îşi dorea să scape de cina aniversară a mamei sale şi să-şi petreacă restul serii în toaletă, împreună cu Simone, care se aşezase în genunchi pe capacul închis al veceului, astfel încât celelalte fete care intrau în baie să nu-şi dea seama că înăuntru erau două persoane. Simone îşi trecu degetul peste buzele Norei, iar Nora ridică marginea fustei lui Simone şi pipăi pielea în locul unde se aştepta să atingă materialul chilotului.

— Ah, făcu Nora surprinsă, iar Simone îi făcu semn să tacă, în timp ce se mişcau înlănţuite pe ritmurile de bossa nova care susurau de afară printr-o fereastră deschisă la un etaj mai sus, de pe aleea vecină.

Era ceva atât de simplu, însă de când cu incantaţia magică rostită de Simone – *nu trebuie să fii oglinda nimănui* –, Nora se simţea eliberată, buimacă. Îşi iubea familia – tatăl, sora, mama; îi erau atât de dragi şi nu i-ar răni sau dezamăgi niciodată cu intenţie –, dar Simone avea dreptate. Nora trebuia să înceteze să se mai preocupe atât de nevoile celorlalţi şi să se gândească la propriile nevoi. Iar ea simţea nevoia să-i dezvăluie adevărul Louisei, fiindcă nu suporta să aibă secrete faţă de sora ei. Se simţea ca şi cum ar fi făcut ceva greşit. Şi nu era deloc aşa.

Când Nora se întâlni cu Louisa la intrare, era ameţită şi avea gura iască după ce coborâse în goană cele trei etaje. Louisa se încruntă când îi văzu obraji roşii şi buzele umflate. Amândouă înghiţiră în sec.

— O să întârziem, spuse Louisa, împingând uşile batante şi ieşind în ploaie. Mama o s-o ia razna.

∴

Walker îşi anulasă toate întâlnirile cu clienţii pe care le avea programate pentru sâmbătă după-amiază şi plecă mai devreme de la birou ca să se apuce de gătit. Stătea în bucătăria lui şi a lui Jack, care era micuţă, însă decorată cu gust, şi bătea energic nişte piept de pui între două coli de

pergament. Plănuise o cină cu temă primăvărată, și, cu toate că nu era încă primăvară, universul acționase în favoarea lui; era o seară minunată, suficient de caldă pentru a deschide ferestrele de la salon și a lăsa să pătrundă mireasma discretă de pământ jilav.

Walker nici nu-și mai aducea aminte când venise ultima dată la ei în vizită familia lui Jack. Trecuseră câțiva ani buni. Cina aniversară pentru Melody fusese ideea lui Walker. Abia aștepta să-i strângă pe toți în aceeași încăpere și să încerce să creeze un context prin care cei trei frați să ajungă la un consens cu privire la suma infernală de bani pe care încă insistau s-o numească Moștenirea, ceea ce îl scotea din sărite pe Walker. Lăsând la o parte infantilismul de care dădeau dovadă, nu-și putea explica cum niște oameni maturi erau în stare să folosească termenul cu pricina în mod evident serios, fără să intuiască cât de cât metafora mustind de ironie a întregii situații și modul în care aceasta se răsfrângea asupra comportamentului lor disfuncțional, atât ca indivizi, cât și colectiv. Acesta era doar unul dintre nenumăratele aspecte legate de familia Plumb, pe care nici nu se mai străduia să le înțeleagă.

Însă Walker înțelegea dinamica rezolvării conflictelor și, în calitate de avocat pus în situația de a media o sumedenie de divorțuri și parteneriate de afaceri, înțelegea de asemenea felul în care banii – și dreptul pe care simpla *idee* de bani îl genera adesea – aveau puterea de a perverti relații, amintiri, decizii. Fusese martorul acestui fenomen în cazul familiei lui Jack timp de ani de zile, și sosise vremea să înceteze.

Probabil Jack avea dreptate, și Leo într-adevăr avea niște bani doșiți pe undeva, dar să alerge după Leo era o bătălie deja pierdută. Leo, se gândi Walker, era el însuși un perdant. Toți îl ridicaseră la rangul de mit și îl venerau ca pe un soi de zeu, care avea nevoie doar de ofranda potrivită ca să-și reverse cornul abundenței asupra lor. Din câte își putea da seama Walker, Leo era pur și simplu un individ suficient de îndrăzneț la momentul potrivit și avusese noroc cu carul în tinerețe. SpeakEasyMedia fusese o afacere de pe urma căreia se îmbogățise. Nici măcar nu era bogat după standardele newyorkeze, și, în orice caz, ce altceva mai realizase de atunci? Nimic. Își tocaseră banii. Devenise un parazit.

Însă, după accidentul lui Leo, Walker observase o dinamică interesantă: membrii familiei începuseră să comunice din nou, și, deși conversațiile porneau de regulă de la Leo și de la bani, se întrevedea acum și altceva: incursiuni ocazionale în viețile celorlalți. Îl auzise pe Jack vorbind la telefon

de nenumărate ori despre alte subiecte în afară de Leo sau de Moștenire. Bea fusese dintotdeauna cea mai cordială și mai abordabilă din familie; își închipuia că ea va primi cu bucurie ideea unei reuniuni. Dacă Leo avea de gând accepte *ceva, orice*, în seara asta, vreun plan de restituire în rate, ca să le dea tuturor o speranță, un alt subiect de întors pe toate părțile în afară de cel al Moștenirii – poate că în felul acesta ar fi capabili cu toții să meargă mai departe, să construiască relații unul cu celălalt care să nu aibă nimic de-a face cu afurisita aia de Moștenire.

Walker era expert în mediere, izbutind să salveze oamenii de propriile lor tendințe masochiste. Știa că familiile sunt cea mai dificilă provocare, însă dispunea de tehnicile necesare pentru a-i ajuta pe adulți să-și depășească suferințele emoționale și să-și găsească propria cale, dacă nu spre afecțiune, cel puțin spre adaptare. Nu avea întotdeauna succes, dar exista o șansă considerabilă. Nu exista niciun motiv pentru care membrii familiei Plumb să nu poată începe să se înțeleagă unii pe alții și să clădească niște relații familiale, oricât de nesigure și confuze.

Walker îl suspecta totodată pe Jack de a fi intrat în cine știe ce încurcătură financiară. Nimic nou sub soare. O să-i mărturisească lui Walker când o să se simtă el pregătit și o să se descurce ei cumva. Planul serii: să-i reunească în jurul mesei. Inițial, punctul de interes vor fi Melody și ziua ei. Un strop de vin spumant, un escalop de pui spectaculos, tortul cu nucă de cocos pe care îl lăudase Melody o dată. Apoi o discuție pașnică despre bunăvoință. *Înțelegere*. O moștenire de altă natură, mai durabilă.

∴

În timp ce aprindea lumânările de pe pervaz, menite să creeze o atmosferă mai primitoare în salonul cu arhitectură postbelică și dușumea din lemn, Jack îi scria pe furiș un e-mail omului de legătură care urma să se ocupe de vânzarea reproducerii după Rodin. Interesul inițial pentru sculptură fusese impresionant, însă Jack redusese la doi numărul potențialilor cumpărători, iar dintre aceștia, unul se retrăsese când începuseră să discute despre sume concrete. Cel rămas, un individ pe care nu-l cunoscuse personal, dar de care auzise câte ceva, era un colecționar din Arabia Saudită care locuia în cea mai mare parte a timpului la Londra, iar în rest la New York. Achiziționa frecvent obiecte de pe piața neagră, cu proveniență îndoielnică sau de-a dreptul ilegală. Jack habar n-avea ce făceau acești indivizi cu obiectele de artă pe care le țineau secrete față de restul lumii. Nu era problema lui.

Când Jack se oferă prima oară să-l ajute pe Tommy O'Toole să scape de Rodin, omul rămase cu impresia greșită că Jack ar putea găsi o cale de a remite statueta adevăraților proprietari.

— Ar fi extrem de imprudent, îi spuse Jack. O să sfârșești arestat și pe prima pagină a ziarelor.

Îi menționează destinatarul pe care îl alesese: un cetățean străin cu obscure preocupări antreprenoriale.

— O să cerem inițial un preț ridicat, și chiar și după negocieri o să rămână o grămadă de bani, îl lămură Jack pe Tommy.

— Nu mă interesează banii, spuse Tommy. Vreau doar să ajungă într-un loc sigur, unde să fie bine ținută în grijă.

— Desigur, spuse Jack consolator.

Nimeni nu recunoștea că era vorba despre bani. Inelul de logodnă al bunicii, brățara cu smaralde a mătușii Gertie, masa Chippendale moștenită din generație în generație – niciodată nu era vorba despre bani. Numai că, de fapt, era întotdeauna vorba numai despre bani.

Și tocmai banii, suma aceea substanțială, constituiau obiectul îngrijorării lui Jack. Trebuia să găsească o cale de a dispune de atâția bani fără a atrage atenția. Avea de gând să-l ia deoparte pe Leo în seara asta și să-i ceară niște sfaturi concrete, care ar fi avut scopul să-i clarifice două chestiuni: să afle cum să procedeze cu suma colosală de care aveau să facă rost el și Tommy și să evalueze priceperea lui Leo de a ține dosite niște economii.

Jack îl auzea pe Walker în bucătărie, fluierând fals în tandem cu muzica clasică de la radio. Ceva de Schubert. Walker se simțea cel mai bine când aveau musafiri. Jack lansă o mică rugămintă către univers. Dacă ar putea să vândă statueta și să-și achite împrumutul, ar fi un om nou. Nici măcar nu l-ar mai interesa Moștenirea. Dacă ar putea salva casa de vacanță, l-ar ierta pe Leo pentru accident. Tabula rasa și așa mai departe. Avea de gând să fie un om mai bun, mai cumsecade și mai responsabil, un om integru și onest – genul de om pe care îl merita Walker.

∴

Bea stătea confuză în fața espressorului din birou, o mașinărie italienească caraghios de complicată, la care trebuia să reglezi tot felul de pistoane de presiune și să apreciezi fluxul de apă în funcție de granulația cafelei măcinate, să examinezi termometrele de abur atașate rezervoarelor de lapte. Bea era băutoare de ceai, însă din când în când mai voia, mai simțea nevoia și de câte o cafea. De fiecare dată când se apropia de

mașinăria strălucitoare, răsucea timid câteva butoane, îi arunca o privire piezișă și sfârșea prin a se deplasa până la magazinul din colț. Astăzi însă nu mai voia să iasă.

Venise la birou sâmbăta ca să încerce să ajungă la zi cu ceea ce avea de făcut și era epuizată după o serie de nopți de insomnii și de îngrijorarea continuă provocată de Leo, care dispăruse fără urmă de când îi dusesese noul ei manuscris. Nu reușise să ia legătura cu Stephanie, ca s-o întrebe ce era cu e-mailul ciudat primit de la Leo și ca să afle dacă intenționau să-și facă apariția la cina de ziua lui Melody, așa cum stabiliseră. Nici măcar nu știa ce scenariu să-și dorească: cu Leo sau fără Leo; Leo cel mânios sau Leo cel indiferent – având în vedere tăcerea lui, Leo cel entuziast nu părea nici pe departe o variantă viabilă. Dacă Leo nu avea să facă act de prezență, avea să se iște un scandal monstru.

— Cât a costat mașinăria asta stupidă? îl întrebă Bea pe Paul.

Teoretic, cheltuielile firmei cădeau în sarcina ei, însă nu se sinchisea prea mult să le urmărească.

— Am plătit-o eu, spuse Paul. A fost cadoul meu pentru birou. Vrei să te servesc cu ceva?

— Da, te rog.

Bea se așeză vizavi de aparatul de cafea, pe canapeaua joasă cu perne tari, îmbrăcate într-un material aspru. Purta una dintre ținutele ei preferate, ca să-și mai ridice moralul. Un pulover roșu-aprins și cizme de lac până la genunchi. Țesătura canapelei îi înțepa pielea expusă a picioarelor.

— De ce nu putem să avem și noi o canapea confortabilă? spuse ea, conștientă că vorbea ca o adolescentă răzgâiată și înfumurată, însă nu-i păsa. Una în care să poți să te afunzi și eventual să citești și să te relaxezi.

— Pentru că asta-i un birou și nu am niciun interes ca oamenii să se relaxeze și să taie frunză la câini, ba dimpotrivă.

Lui Paul îi plăcea să vadă angajații așezați la birou, cu spatele drept, privind cu atenție în monitoare și bătând de zor în tastaturile așezate în mijlocul birourilor ordonate.

Își verifică din nou e-mailul pe telefon în timp ce aparatul de cafea începu să bocăne și să șuiere ca o locomotivă. Dacă Leo se evaporase într-adevăr de-a binelea, fie îl ajutase Stephanie, iar acum îl acoperea, fie Leo o învârtea și pe ea pe degete. Bea se mută de pe canapea la masa comună din birou. Își așeză capul pe brațele încrucișate și simți pe obraz lemnul rece. Îi venea să plângă. Îi venea să urle. Nu-și dorea decât să-i audă vocea lui Leo

și să încerce să înțeleagă ce se petrecea, își dorea să afle ce părere are Leo despre povestire. Își dorea servieta ei norocoasă din piele înapoi.

∴

Paul avea să pună pe seama acelui cappuccino aproape perfect (spuma ar fi putut să fie puțin mai *suplă*, însă aroma intensă a cafelei era excepțională) magia care-i dezlegă limba lui Bea, după cum așteptase răbdător să se întâmple. Sorbi de două ori prelung din ceașcă, zâmbi vag, însă sincer, și spuse:

— Asta e *exact* ceea ce-mi trebuia.

O întrebă dacă era ceva în neregulă, și cuvintele i se revărsară într-un șuvoi neîntrerupt. Se gândea că Leo chefuia pe undeva. Sau că o ștersese pe furiș din oraș. Îi povesti despre accident, despre noaptea de la spital și cum devenise complice la planul de a o reduce la tăcere pe biata fată care se dusesse la serviciu într-o seară și sfârșise cu un picior în minus. Îi vorbi despre povestirea ei și despre faptul că i-o dăduse lui Leo, după care el dispăruse cu totul. Îi spuse de coșmarurile ei cu Tuck. Când încheie în sfârșit, era palidă și vlăguită, îi se zbătea colțul ochiului de parcă ar fi avut niște aripi mici prinse sub piele.

Paul o privea atent în timp ce vorbea, bucurându-se – poate mai mult decât ar fi trebuit – să realizeze treptat că el se afla în posesia lucrului pe care ea îl căuta. Mapa elegantă din piele stătea la el în birou de zile întregi, încă din ziua în care îl zărise pe Leo plecând agale de lângă banca de pe malul apei, în compania unei femei care nu era Stephanie. Presupusese că servieta îi aparținea vreunui din ei, așa că o pusese în birou ca să nu se piardă. Îi lăsase un mesaj lui Leo în care îl înștiințase că e la el, însă relatarea lui Bea îl lămurii de ce Leo nu răspundea la mesaje, sau poate nici măcar nu le recepționa.

Paul ar fi mințit dacă nu ar fi recunoscut că estimase – în timp ce Bea vorbea – în ce măsură ușurarea și recunoștința ei față de el aveau să crească direct proporțional cu exasperarea ei vizibilă. Ar fi putut s-o oprească, însă o lăsa să continue. Nici măcar nu era prea atent la ce spunea ea, ci doar îi privea buzele mișcându-i-se, trăgând cu ochiul la petele roșietice care se îreau de sub decolteul bluzei albe și urcau spre gât, observând că încerca din răputeri să-și înăbușe lacrimile și să-și țină bărbia nemișcată.

— Tu ce crezi? îl întrebă ea în cele din urmă.

Își dădu seama că se oprișe din vorbit și că se holba la Paul la fel ca el.

— Ce cred? îngăimă el.

— Unde crezi că e? Oare ce face?

— Nu am nici cea mai vagă idee unde e sau ce face Leo, spuse Paul, ducându-se apoi în biroul lui și întorcându-se cu mapa lui Bea. Dar asta e servieta despre care vorbești?

Ea i-o luă din mână cu o expresie surprinsă.

— Incredibil! spuse ea. Cum de e la tine? Ți-a lăsat-o Leo?

I-o lăsase oare Leo?

— Poate, cine știe? spuse el.

Bea desfăcu curelușele și scoase teancul de foi.

— Sunt adnotate, spuse ea. A făcut însemnări pe margini.

— Leo?

— Da, e scrisul lui Leo.

Răsfoind iute manuscrisul, găsi notițe aproape pe fiecare pagină, făcute cu creionul albastru care îi plăcea lui Leo, cu scrisul lui minuscul, boțit și în cheia bizară știută doar de ei (*a se folosi, a se folosi cu prudență, a nu se folosi*).

— A citit-o, spuse ea, nevenindu-i încă să creadă.

Paginile din mâna ei, adnotate marginal cu comentariile lui Leo, erau cu certitudine modul lui de a-i oferi – dacă nu aprobarea – cel puțin permisiunea lui. Fiindcă îl cunoștea pe Leo. Dacă și-ar fi dorit ca povestirea să dispară în neant, nu ar fi pierdut vremea să stea să o stilizeze. Ar fi ars hârtiile în șemineul lui Stephanie. Ar fi aruncat tot teancul într-un tomberon de pe stradă. I-ar fi dat drumul în râu. Dacă era sigură de ceva, asta era. Însă Leo nu făcuse nimic din toate astea. Se uită pe ultima pagină după vreun comentariu mai elaborat, care să-i ofere o explicație, o binecuvântare mai clară, dar nu găsi nimic.

Reveni la prima pagină.

— Ce e? o întrebă Paul, văzându-i expresia de mirare și ușurare.

Se afla chiar acolo, pe prima pagină, unde Leo tăiasse numele pe care ea îl alesese pentru personajul ei, „Marcus”, și scrisese deasupra „Archie”, iar pe marginea din stânga, subliniat cu două linii: *a se folosi*.

32.

Nora și Louisa nu erau obișnuite să fie în centrul atenției la o reuniune de familie, însă le plăcea. Când ajunseră acasă la Jack și la Walker, părinții lor

și Bea se aflau deja acolo. După ce-și strânseseră umbrelele negre șubrede și intrară în salon, orice mișcare și orice conversație încetară. Gemenele de șaisprezece ani erau fermecătoare pentru cei prezenți, cum nu fuseseră atunci când erau mici și timide și-și îngropau fețele în pulpa cărnosă a tatălui lor la evenimentele familiale ocazionale.

Louisa semăna leit cu Melody pe când era adolescentă, într-o asemenea măsură, încât Jack o urmărea neliniștit cu privirea, așteptându-se parcă instinctiv să vadă dintr-o clipă-ntr-alta figura cunoscută din trecut, schimonosită de plâns din pricina vreunei ofense închipuite. În schimb, versiunea lui Melody întruchipată de Louisa îi zâmbea plină de curiozitate, afecțiune și candoare. Îi venea să-și treacă mâinile prin părul ei ca să-i simtă pielea creștetului. Buimac, o strânse puțin prea tare de braț, iar ea tresări surprinsă.

Bea le îmbrățișă strâns pe amândouă, după care le studie din cap până-n picioare, făcând remarci admirative la adresa părului, a staturii și a pistruiilor împrăștiați în constelații identice pe chipurile lor nicidecum identice.

— Sunteți superbe! le spunea ea întruna, trăgându-le aproape de ea și sărutându-le pe obraji, făcându-le pe amândouă să se gândească la un cuvânt pe care nu avuseseră ocazia să-l folosească până atunci: *cosmopolit*. Cum de-ați crescut așa de mult de astă vară? Sunteți niște tinere în toată regula acum.

Nora și Louisa radiau de plăcere. Walker umplu paharele tuturor cu șampanie, iar lor le oferă câte o limonadă. Era bine dispus, iar culoarea din obraji îi trăda starea de spirit. Jack îl observă cum măsura întreaga încăpere și pe cei de la masă, ochii fugindu-i de colo colo ca niște săgeți, asigurându-se că absolut fiecare detaliu era la locul lui înainte să se întoarcă în bucătărie.

Gemenele erau fascinate de absolut tot ce le înconjura: de apartament, de masă, de atitudinea neobișnuit de fermecătoare a mamei lor („Apetitive! La plural? Mai mult de unul?” Melody părea aproape amețită); de unchiul Jack, care era o versiune mai mică de statură, asemenea unui elf, a unchiului Leo; de mătușa Beatrice, care era bine dispusă și care, își dădura amândouă seama cu reticență, era o versiune ceva mai drăguță a mamei lor. Ambele traseră în mod instinctiv către Walker, care purta un șorț de bucătar peste mijlocul ușor bombat. Singura prezență deloc surprinzătoare din încăpere era tatăl lor, care stătea la masă ca un stâlp solid și sigur, mușcând dintr-o

bucată de pâine, adulmecând una dintre bucățile de brânză moale și făcându-le cu ochiul fetelor lui, ca și cum le-ar fi spus: *Asta-i interesant, nu-i așa?*

Walker le făcu semn fetelor să vină la bucătărie, iar ele îl urmară cu interes. Le completă paharele de limonadă cu câte o cantitate zdravănă de șampanie.

— Nu-i ziceți mamei voastre, le avertiză el. Și, ca să știți, nu țin socoteala cât e în sticla asta.

Puse sticla într-o frapieră arămie brumată, plină cu gheață, și se întoarse în salon. Louisa și Nora își dădură peste cap cocktailurile și își făcură altele noi doar cu suficientă limonadă cât să nu trezească suspiciuni conținutul paharelor.

În salon, Walker anunță că o să-i mai aștepte încă zece minute pe Stephanie și pe Leo, după care o să servească cina. Walker pusese pe masă, din loc în loc, platouri cu pâine și brânză și castronele din porțelan cu măsline. În centru, așezase câteva lămâi și presărase rămurile de rozmarin. Admirația lui Melody meritase tot efortul.

— Arată exact ca în Italia, îi spuse ea lui Walker.

— Da când ai fost tu în Italia? o întreabă Jack.

Walker îl muștră pe Jack din priviri. Melody era prea încântată ca să observe remarca.

— Aaa, n-am fost, dar mă uit tot timpul pe Travel Channel. Nu-i așa, Walt? Nu-i așa că mă uit întruna pe Travel Channel? Tocmai au făcut un reportaj despre Sorrento, cu toate lămâile. Atât de frumos. Limoncello.

— O secundă, spuse Walker și țâșni în bucătărie, de unde reveni după câteva secunde agitând o sticlă nedesfăcută de limoncello. Pentru desert!

Melody sări efectiv pe loc și bătu din palme. Jack admise fără tragere de inimă că într-adevăr era plăcut ca familia lui să admire gusturile alese ale lui Walker. La cină aveau să fie cu totul copleșiți.

Pe malul celălalt al râului, fulgerele luminau siluetele clădirilor din New Jersey. Se duseră cu toții la fereastră ca să privească furtuna înaintând pe Hudson. Nora se strecură neobservată spre hol. Nu-și dădea seama exact ce fel de impuls o făcea să-și dorească să vadă dormitorul împărțit de Jack și Walker, știa doar că voia să-l vadă. Ușa era închisă și ciocăni încet, deși știa că toată lumea era adunată în salon. Deschise ușa, trecu pragul și o închise repede în urma ei. Pipăi peretele după întrerupător și aprinse lumina.

Habar nu avea ce se aștepta să găsească, dar în mod sigur nu era camera

în mijlocul căreia se trezise: un dormitor absolut obișnuit, mobilat cu ceea ce presupunea că erau piese antice: un pat, un balansoar, o comodă lungă cu o mulțime de fotografii înrămate deasupra. Patul i se părea mic Norei, mai ales pentru Walker, care era destul de... voinic. Era aranjat cu grijă. Nu erau haine aruncate peste tot, ca în camera părinților ei. Era pur și simplu un dormitor ordonat.

Se duse la comodă și începu să se uite la poze. Cea mai mare, în centru, îi înfățișa pe Jack și pe Walker. O ridică și se uită mai îndeaproape la ea. Erau amândoi îmbrăcați în smoching, cu flori la butonieră, și amândoi arătau mâna stângă cu verigheta către cameră. Când tocmai puneă la loc rama, se deschise ușa și intră Louisa.

— Aici erai! spuse ea. Ce faci?

— Nimic, spuse Nora. Aruncam o privire.

— Cotrobăiai, o corectă Louisa.

— Ia uite, zise Nora, arătându-i poza. S-au căsătorit.

Louisa se duse lângă ea și privi lung fotografia.

— Uau! exclamă ea. Mă întreb dacă mama știe.

— Ar fi cam nașpa dacă a știut și nu s-a dus.

— Poate nici măcar nu știe. Poate n-a fost invitată.

— Și asta ar fi cam nașpa.

— Mda, încuviință Louisa. Rămase pironită în mijlocul camerei și observă tot ce era în jur, la fel cum făcuse și Nora cu câteva minute înainte. Nu mă așteptam să arate așa, comentă Louisa.

— Ce vrei să zici? o întrebă Nora, cu toate că știa exact la ce se referea Louisa; și ea avusese aceeași reacție – se așteptase ca dormitorul să fie cu totul altcumva.

— Vreau să zic că e atât de... ezită Louisa încercând să evite cuvântul *normal*, care știa că nu e potrivit, însă nu-i venea altceva în minte. E atât de banal, spuse ea în cele din urmă.

Nora și Louisa rămaseră în tăcere. Erau amândouă puțin amețite de șampania băută pe stomacul gol. Afară, un fulger despică cerul. Tresăriră. Apoi bubuitul înfundat al tunetului. Se uitară una la alta; atmosfera era tensionată între ele. Louisa se așeză pe marginea patului. Începuse să-i duduie capul. Dintr-odată, își dorea să plece acasă.

— Trebuie să-ți spun ceva, îi zise Nora.

Nu plănuise să poarte discuția asta acum, dar șampania îi dăduse curaj.

— Știu, spuse Louisa. V-am văzut. Tu și cu Simone. Într-o zi, la muzeu.

— Ne-ai văzut? repetă Nora jenată, încercând să-și dea seama ce-ar fi putut să vadă Louisa.

Dumnezeule, dacă fusese și în sala la IMAX cu ele!

— Ești...? începu Louisa. Ești...?

— Nu știu, răspunse Nora, așezându-se pe pat lângă Louisa. Îmi place Simone. Asta-i tot ce știu. Îmi place.

— Pe mine mă intimidază.

— Știu.

— E așa de sigură pe ea.

— Așa e, încuviință Nora din cap. Dar e și deșteaptă, haioasă și de treabă. Și chiar îmi place de ea.

Ploaia începu să răpăie mai tare. Dormitorul dădea într-o curte interioară. Oameni care se întorceau de la serviciu alergau ca să intre mai repede în clădire, ținându-și servietele și pardesiele deasupra capului.

— Crezi că sunt și eu gay? întrebă Louisa.

Nora izbucni în râs, ușurată că în sfârșit vorbeau despre asta.

— Te rog, nu râde de mine, spuse Louisa, acoperindu-și fața cu mâinile și încercând să se abțină să nu plângă.

— Îți plac băieții sau fetele? Tu știi ce-ți place.

— Băieții, răspunse Louisa cu gura înfundată în palme.

— Bun.

— Nu cred că aș putea să fiu lesbiană.

— Bun.

Nora se simțea recunoscătoare că Louisa nu se apucase s-o critice pe Simone și nici nu făcuse vreo criză de isterie. Louisa își descoperi fața. Roșea exact ca Nora: câte o pată de roșeață în mijlocul fiecărui obraz.

— Ești supărată pe mine? întrebă Louisa.

— De ce-aș fi supărată? Credeam că tu o să fii supărată *pe mine*.

— Sunt supărată pentru că nu mi-ai spus.

— Am încercat. Pur și simplu... nu am...

— Înțeleg, spuse Louisa.

Rămaseră așezate pe marginea patului câteva minute, privind amândouă pe fereastră. Tunetele și fulgerele trecuseră, norii alunecau iute pe cer, iar ploaia începea să se domolească. Prin fereastra dormitorului pătrundea încă mirosul primăvărat de afară.

— E un pic ciudat, nu?

— Că eu sunt cu o fată?

— Nu, nu asta. Mă rog, poate și asta puțin. Dar mai mult e ciudat că nu mai suntem la fel.

— Eu sunt aceeași, spuse Nora. Sunt aici. Sunt la fel.

Acum, ea era cea care se temea că va izbucni în plâns.

Louisa scutură din cap.

— Nu m-am exprimat corect. Înainte *ne doream* aceleași lucruri și *vedeam* aceleași lucruri, dar acum nu mai e așa, iar asta mi se pare ciudat. Mă face să mă simt singură. Mă simt parcă vinovată pentru că nu-mi doresc aceleași lucruri ca și tine.

Ah, se gândi Nora. *Partea asta o să fie floare la ureche.* Se așează în genunchi pe podea, în fața Louisei, și-i cuprinse mâinile.

— Nu trebuie să fii oglinda nimănui, începu ea.

∴

Unde dispăruseră fetele? Melody le căută peste tot până să-i vină ideea să se uite și în dormitor. Deschise încet ușa și le găsi stând pe pat.

— L-ați întrebat pe Jack dacă vă dă voie să intrați aici? le întrebă ea pășind înăuntru și cercetând dormitorul cu interes, așa cum făcuseră și fiicele ei.

— Tocmai voiam să ieșim, spuse Louisa, suflându-și nasul și încercând să își revină.

Melody își dădu seama că Louisa plângea.

— Vai de mine! spuse ea, repezindu-se spre ele și îngenunchind în fața lor. Ce s-a întâmplat? Doamne Dumnezeule, ați pățit ceva pe stradă? V-a atacat cineva?

— Nu, spuse Nora. Nu s-a-ntâmplat nimic.

— Vreau să știu adevărul! spuse Melody apucându-le pe amândouă de mâini și scuturându-le puțin. Dacă v-a făcut cineva ceva, trebuie să-mi spuneți. Nu vreau să ascundeți nimic de mine.

Louisa începu să râdă.

— Doamne, mami! Nu ne-a făcut nimeni nimic. Suntem tefere și nevătămate.

— Vorbeam despre școală, completă Nora.

Melody se uită când la una, când la cealaltă. Louisa nu își ridică ochii din poală.

— Spune adevărul! o îndemnă Melody pe Louisa.

Louisa ridică din umeri. Nora părea îngrijorată. Melody o ținui pe Nora cu privirea, încercând să depisteze orice urmă de minciună.

— Ce se petrece aici? Ce îmi ascundeți?

Louisa își frământa șervețelul în mâini. Melody ridică bărbia Louisei cu degetul, obligând-o să o privească în ochi.

— Nu ieșim din camera asta până nu-mi spuneți ce se petrece.

35.

— Ești atât de frumoasă, îi spusese Leo lui Stephanie în prima noapte când se culcaseră împreună în apartamentul ei ca vai de lume de la parterul unei clădiri dărăpănate.

Era sfârșitul lui august, iar aerul condiționat era un lux pe care ea nu și-l permitea. Cutia ventilatorului, care scotea un zgomot îngrozitor cu fiecare rotație completă, uruia și păcănea în fereastra dormitorului, estompând vacarmul străzii: adolescenții de peste drum care își făceau veacul pe treptele de la intrare cu un casetofon de mașină cu sonorul dat la maximum și făcând scandal până în zori; claxoanele taxiurilor care se auzeau cale de trei străzi, unde se bloca tot timpul traficul de la intrarea pe Podul Manhattan. Însă în noaptea aceea, noaptea în care Leo îi mărturisi cât de distrus era, vacarmul acela care de obicei o făcea să scrâșnească din dinți de frustrare i se păru o coloană sonoră romantică, citadină și sălbatică, în consonanță cu dorința ce o mistuia.

— Ești atât de frumoasă, îi spuse el în timp ce ea se dezbrăca lent în fața lui, iar el o privea neclintit și plin de admirație de pe marginea patului ei dublu nefăcut.

Vocea lui trăda o notă atât de rară de uluire, încât ea își simți inima în gât. Apoi el își acoperi fața cu mâinile.

— Leo? șopti ea.

— Sunt complet distrus, murmură el în palme.

Oh, Doamne, nu acum! se gândi Stephanie. Asta era tot ce-i lipsea, un preludiu în care el să își verse năduful, să înșire în van un pomelnic al tuturor aspectelor în privința cărora era complet distrus. Oare nu-l văzuse deja în acțiune ani întregi? Nu-i cunoștea defectele? Îi privi curbura spatelui, șira spinării, buclele brunete, mai lungi pe vremea aceea, așezate pe ceafa având o alură aproape feminină. Pielea îi strălucea în lumina lunii precum suprafața sidefată a unei perle.

— Sunt complet distrus, Stephanie, spuse el, ridicând ochii spre ea.

Înțelese cu perfectă luciditate ce anume îi oferea el în momentul acela:

nu o confesiune sau o rugămintă, ci un avertisment. Îi oferea o scăpare elegantă. Pe vremea aceea, una dintre calitățile lui Leo era capacitatea stranie de a anticipa ceea ce urma să se întâmple. Adagiul lui preferat era o frază pe care o auzise în discursul unui mogul al finanțelor: *Dacă vrei să anticipezi comportamentul unei persoane, identifică-i interesele*. Leo nu spunea: *Sunt complet distrus*, ci spunea de fapt: *Am de gând să distrug relația asta*. El își cunoștea propriile interese mai bine decât i le cunoștea ea.

Și totuși, iată-l, fără cămașă, la ea în pat. Leo, de care fusese puțin îndrăgostită dintotdeauna, iar ei, în momentul acela, nu-i păsa decât de trupul lui lipit de al ei.

— Toată lumea e distrusă, spuse ea, deși nu credea în acea afirmație cătuși de puțin.

Ea nu era. Cei mai mulți dintre oamenii pe care îi cunoștea nu erau. Dar mai știa un lucru: nimic nu era sigur; orice alegere era o presupunere făcută pe baza instruirii acumulate sau un salt într-un abis misterios. Poate că oamenii nu se schimbă, dar interesele lor s-ar putea schimba.

Așa că la prima lor ceartă cu scânteii, ea era deja pregătită pentru despărțire. Într-un mod oarecum inexplicabil, așteptase cu nerăbdare momentul respectiv și dramatismul aferent, fiindcă – nu-i așa? – când ești suficient de tânăr, senzația de fluturi în stomac și lacrimile vărsate sunt ceva glorios și aproape minunat. Trăi un sentiment de satisfacție la prima fisură emoțională, fiindcă o ruptură era totuși un semn de maturitate, și de aceea, dezirabilă și vitală. *Vezi?* îi spuse inima ei frântă. *Am iubit suficient de mult, încât să am ce pierde; am simțit suficient de mult, încât să pot plânge*. Pentru că atunci când ești tânăr, mizele iubirii sunt atât de mici, aproape neglijabile. Cât de tragică poate fi o despărțire atunci când face parte încă de la început din mecanismul așteptărilor? Certurile banale, telefoanele în miez de noapte, relatările indignate adresate prietenilor, scăldate în mult alcool, consumat în preajma unui barman suficient de atrăgător – toate acestea erau o formă de teatru pentru o anumită tipologie de persoană, pentru un anume tip de newyorkez educat, și la vremea aceea, Stephanie jucase și ea jocul.

Până când nu mai vru să se joace. Până când realizează că nu mai e suficient de tânără pentru asta. Până când dezvoltă parcă o reacție alergică la Leo, pe care o resimțea organic.

Nu-și mai amintea exact a câta oară (a doua? a treia?) când îl prinsese pe

Leo înșelând-o, îl dăduse afară din casă, iar el își cerea iertare și o implora, în timp ce ea apela la diverse persoane ca să o sprijine (dar și acestea își pierduseră aproape complet răbdarea, întinsă la maximum, și acum manifestau mai degrabă o reacție de cinism decât de empatie față de situația ei: *La ce te așteptai? De ce-ar fi fost altfel de data asta?*), asistenta ei, Pilar, îi schiță pe un șervețel stadiile suferinței elaborate de Kübler-Ross, pentru a-i trasa cronologia despărțirilor de Leo: negare, furie, negociere, depresie, acceptare.

— Ai la dispoziție fix patruzeci și opt de ore pentru fiecare, decretă Pilar. N-ai nevoie de mai mult, crede-mă, continuă ea, deschizându-și agenda Filofax. Asta înseamnă că joia viitoare, la ora șase, o să intri în faza de acceptare. La ȣanc pentru cocktailuri. Ne vedem atunci.

— Nu mă trata de parcă aș fi cea mai jalnică persoană de pe Terra, ripostă Stephanie. Pentru că nu sunt, nici pe departe.

— Te tratez ca pe cea mai jalnică versiune a propriei tale persoane. Fiindcă asta ești, fără doar și poate.

În cele din urmă, asta era întrebarea pe care trebuia să și-o pună: *Oare iubirea pentru Leo o transformase într-o versiune inferioară a propriei persoane?*

∴

Când Leo părăsi casa ei din Brooklyn, își lăsă aproape toate lucrurile în urmă, inclusiv mobilul și portofelul, ceea ce era un detaliu atent, un truc convingător. În prima noapte când nu veni acasă, Stephanie își promise să-l dea afară în secunda în care avea să se întoarcă din escapada lui, epuizat și cu coada între picioare.

În a doua noapte, începu să scotocească prin casă și-și dădu seama că lipseau câteva lucruri: un rucsac mic al ei și câteva dintre hainele lui mai de Doamne-ajută. Pantofii făcuți pe comandă în Italia. Pantofii aceia îl dădură de gol: îi trata ca pe niște bebeluși, nu alta; îi înfășa tot timpul în catifea purpurie. Mai dispăruse și o poză mică cu ei doi, în care ea râdea în timp ce el îi mușca în joacă urechea; ea o printase și o prinsese în colțul oglinzii de deasupra comodei. Singurul lucru pe care spera că îl lăsase în urmă, lucrul pentru care dădu casa cu susu-n jos ca să-l găsească, nu era acolo: mapa din piele a lui Bea, conținând noua povestire. Mai târziu, avea să-și dea seama că nici măcar nu-i trecuse prin minte să caute vreun bilet lăsat de Leo. Părea plauzibil să lase povestirea lui Bea, însă nu și o explicație pentru Stephanie, care ar fi însemnat în fond o recunoaștere a propriilor greșeli. În plus, fu

mai rănită decât avea vreodată de gând să recunoască atunci când descoperi că-și făcuse timp ca să trimită familiei acel e-mail înșelător, ca să își creeze răgazul necesar ca să fugă.

În seara aceea era organizată cina pentru aniversarea lui Melody, iar Stephanie își spusese toată ziua că nu avea de gând să se ducă, însă în cele din urmă se simți obligată să împărtășească și familiei lui, personal, vestea dispariției lui Leo. *Dispărut* era probabil un termen prea optimist, știa. *Dispărut* presupunea că ar fi putut interveni ceva accidental, că Leo intrase în vreun bucluc, că încerca să ajungă acasă, însă ceva îl împiedica. Și cu toate că aceste scenarii puteau fi adevărate, Stephanie știa că nu erau. Pe drum spre casa lui Jack se hotărî să vorbească scurt și la obiect. Să spună ce știa și să plece imediat după aceea. Nu intenționa să rămână pentru spectacolul isteric ce avea să se dezlănțuie cu certitudine.

Acceptare. Trebuia să fie sinceră cu ea însăși; nu spusese nimănui despre dispariția lui Leo și despre sarcină, fiindcă nutrea încă o rază de speranță, iar speranța, când venea vorba de Leo, era calea sigură către disperare. Avea să se ducă la cină, să le spună adevărul și să se descarce, deoarece acestea ar fi fost acțiunile unei persoane care nu era Leo, care depășise furia și speranța și ajunsese la stadiul acceptării.

Stând în ploaie în fața clădirii în care locuia Jack, pe West Street, își luă inima-n dinți și sună la interfon.

34.

Nora și Louisa erau așezate aproape de zona mediană a mesei lungi din sufragerie, iar Melody stătea în picioare, privindu-le de sus cu o expresie lividă.

— Spuneți-le și lor, zise ea, gesticulând către ceilalți de la masă. Spuneți-le ce mi-ați spus mie.

— Jack s-a căsătorit, zise Nora.

— Nu asta! zise Melody. Spuneți-le cum l-ați văzut pe Leo.

— Sunteți *căsătoriți*? îi întrebă Bea pe Jack și pe Walker.

Walker ridică mâinile într-un gest de capitulare resemnată și scutură din cap, absolvindu-se de orice vină. Din partea lui, i-ar fi invitat pe toți.

— Când l-ați văzut pe Leo? o întrebă Jack pe Nora, ignorând-o pe Bea.

— În octombrie, anul trecut, răspunse Nora.

— Spuneți-le și partea cealaltă, le îndemnă Melody.

— Era în Central Park. Lungit pe spate, adăugă Louisa.

— În parc? Bea își îndreaptă acum atenția către Louisa.

Era lungit pe spate în Central Park?

— Droguri, interveni Melody, mușcând parcă cuvântul. Cumpăra droguri.

— Eu n-am zis asta! clarifică Louisa. Am zis că *ar fi putut* să cumpere droguri.

— Dar nu l-ai văzut cu droguri? o chestionă Jack mai departe.

— L-am văzut doar întins pe spate, spuse Nora. Era după viscolul ăla mare, era multă gheață pe jos. Probabil alunecase.

— Era în ziua în care ne-am întâlnit cu el la Oyster Bar, spuse Melody. Zicea că vine direct din Brooklyn. Mai știți? zicea că a întârziat din cauza metroului. Deci, ce căuta în Central Park?

Cei trei membri ai familiei Plumb rămaseră așezați în tăcere. Într-adevăr, *de ce* fusese Leo în parc?

— Și chiar dacă se dusesse în parc ca să cumpere ceva, interveni Bea, ce ar trebui să însemne asta?

— Serios? pufni Melody. Ieșise de la dezintoxicare abia de trei zile.

— Bine, spuse Bea, dar ce-are asta de-a face cu noi?

Se săturase deja de discuția asta, se săturase să vorbească despre Leo, să se gândească la Leo, să-l aștepte pe Leo. În același timp, se simțea, în taină, ușurată și satisfăcută când se gândea la teancul de pagini din geanta ei, adnotate de el.

— *Tu* când l-ai văzut ultima oară pe Leo? o întrebă Jack pe Bea.

Bea se făcu mică în scaun; sperase să nu fie nevoită să răspundă la întrebarea aceea în seara asta.

— Nu l-am mai văzut de câteva săptămâni, spuse ea, turnându-și șampanie.

— Credeam că-și face veacul pe la tine prin birou. Așa mi-a zis Jack, adăugă Melody.

— Așa era, spuse Bea. Dar n-a mai venit în ultima vreme.

— Jack s-a întâlnit destul de des cu Leo, interveni Walker amiabil, așezând un platou uriaș cu pui în mijlocul mesei, la care Melody se uită cu părere de rău, începând să-i piară pofta de mâncare. Chiar săptămâna trecută, nu-i așa?

— L-a văzut pe Leo săptămâna trecută? se interesă Bea.

Jack nu știa cum să răspundă. De fiecare dată când se întâlneau cu Tommy sau cu vreunul dintre potențialii clienți pentru statuia lui Tommy, îl mințise pe Walker că se întâlnește cu Leo.

— Ăăă, nu mai știu exact când l-am văzut ultima oară...

Înainte să aibă răgazul să încropească vreo explicație, sună interfonul. Trei țârâituri scurte, urmate de două lungi, exact cum obișnuia Leo să sune la sonerie. Umerii lui Jack se destinseră. Bea sări de pe scaun atât de brusc, încât zgâlțâi masa, făcând paharele să zăngăne. Nora și Louisa se îndreptară în scaun și priviră spre ușă curioase. Walt își mai turnă puțin ulei de măsline în farfurie ca să înmoaie pâine în el.

— Ah, slavă Domnului! spuse Melody în timp ce Walker se îndrepta spre ușă, ștergându-și mâinile de șorț. A ajuns.

35.

Când Walker deschise ușa și Stephanie trecu pragul, dezamăgirea zugrăvită pe chipurile tuturor generă un efect aproape comic. Jack începu să sporovăiască imediat, interesându-se de Leo și îngăimând ceva despre fiicele lui Melody care dăduseră peste Leo în parc în timp ce *cumpăra droguri* chiar în primul weekend după ce ieșise de la dezintoxicare.

— Și *acum* tot în parc e? o chestionă Jack cu mâinile în șolduri, vorbindu-i ca și cum Leo ar fi fost copilul ei neascultător. *Cumpără cocaină chiar în clipa asta?*

— Vă rog să mă scuzați, spuse ea. Unde e toaleta?

— Vine și Leo? întrebă Bea.

Stephanie își acoperi gura cu palma, scutură din cap, se repezi spre un mic coș de gunoi dintr-un colț, se aplecă și începu să vomite. Se făcu liniște, și cu toții fură nevoiți să asculte până termină. Ridică micul recipient și se îndreptă calmă spre baie. Clăti coșul. Se spală pe mâini și puse un strop de pastă de dinți pe deget ca să-și reîmprospăteze respirația. În același timp, încerca să priceapă ceea ce spusese Jack. *Leo în parc, cumpărând droguri, în weekendul cu viscolul.* Se întoarse în sufragerie, unde toți așteptau în tăcere, cu figuri îngrijorate, în jurul unei mese lungi decupate parcă dintr-o revistă. Walker era sigur autorul.

— Masa arată minunat, îl complimentă ea cu un zâmbet tremurat. Îmi cer scuze pentru scena de adineauri. De obicei, reușesc să ajung până la

baie.

Se așază pe marginea unui scaun și-și deschise poșeta.

— Ești bolnavă? o întrebă Bea.

— Nu chiar, spuse Stephanie deschizând un pachet de gumă de mestecat fără zahăr cu aromă de mentă. La mulți ani, Melody!

— Știi cumva unde-i Leo? o întrebă Melody însuflețită încă de speranță.

— Nu chiar, spuse Stephanie. Motivul pentru micul *incident* din colț este că sunt însărcinată. Leo e tatăl. Nu l-am mai văzut de două săptămâni. Așază pe masă ambalajul mototolit de la gumă și întinse pachetul către comeseni. Vrea cineva?

∴

Din acel moment, seara fu distrusă. Melody își îmboldi fetele să se grăbească să plece, însă nu înainte de a-i povesti în detaliu lui Stephanie scena cu Leo în parc. Era greu de conceput că ar fi putut face altceva decât să cumpere droguri, căzut lat pe spate, într-un zonă unde nu avea ce să caute, unde – își aminti ea – se dusesse de nenumărate ori ca să se întâlnească cu un anume Rico, Nico, Tico, sau cum l-o fi chemând. Chiar în primul weekend! Weekendul în care rămăsese însărcinată. Weekendul în care îl primise în casa ei și-l rugase să nu se drogheze.

Stephanie rămăsese la masa părăsită, lângă Bea, care turnă șampanie pentru amândouă.

— Nu, mulțumesc, spuse Stephanie, arătând către burtă.

— Serios? spuse Bea. Un copil?

— Serios, confirmă Stephanie, fără a încerca măcar să-și ascundă bucuria.

Îl auziră pe Walker din bucătărie, care, deși nu îi stătea în fire, ridică vocea, vorbind pe un ton furios:

— Dacă n-ai petrecut tot timpul ăla cu Leo, atunci *cu cine te-ai întâlnit?*

— Ce se întâmplă acolo? întrebă Stephanie.

— Nu-mi dau seama exact, spuse Bea, dar nu sună prea bine. Se pare că Jack a mințit că s-a întâlnit cu Leo. Jack a venit în Brooklyn?

Stephanie își aminti dimineața în care rămăsese acasă pentru a face un test de sarcină și, stând șocată în fața ferestrei de sus, îl zărise întâmplător pe Jack de la fereastra de la etaj. Se ascunsese în dormitorul din spate și ignorase soneria.

— Nu, nu l-am mai văzut pe Jack de ani de zile.

Alte strigăte din bucătărie. O ușă trântită.

— Mă gândesc că ar fi cazul să plecăm, spuse Bea.

— Așa e, încuviință Stephanie, înfășurând într-un șervețel bagheta din care mușcase și punând-o în geantă. Pentru călătoria cu metroul, adăugă ea, scuzându-se.

∴

Cu ani în urmă, în seara aceea în care Pilar îi ținuse prelegerea despre stadiile suferinței încercate după o pierdere și i le scrisese pe un șervețel, Stephanie rămăsese singură la bar plângându-și de milă după plecarea lui Pilar. Desenase o față tristă lângă cuvântul *acceptare*. Barmanul, care auzise povestea de mai multe ori de la Stephanie, șterse fața tristă, și în locul ei desenă o mică pasăre roșie cu aripile întinse, zburând deasupra oceanului și înconjurată de linii, precum copiii radioși desenați de Keith Haring.

Păstrase șervețelul multă vreme în geantă. Apoi într-un sertar din bucătărie. Apoi îl mutase într-o cutie pe undeva, și când în sfârșit sigilase cutia aceea cu bandă adezivă, își imaginase că se încheiase pentru ea tot acel episod.

Ieșind de la metrou și mergând spre casă după cina care nu mai avusese loc, Stephanie se gândi la pasărea aceea. De-a lungul anilor, de fiecare dată când i se mai întâmpla să suspine după Leo, se gândea la șervețelul cu pasărea roșie, împăturit și pus bine într-o cutie în beci. Înaintând agale pe strada ei, printre casele impunătoare și ferestrele luminate, care creau o atmosferă caldă, se gândi la șervețel și la semnificația pe care o asociase întotdeauna cu imaginea respectivă: Leo îndepărtându-se în zbor de ea, direct către ocean, liber și lipsit de orice constrângeri. Se gândi cât de recunoscătoare era pentru viața ei, pentru casa ei – mai goală acum, dar nu pentru multă vreme. Se gândi la micul dormitor din spate, unde avea să fie camera copilului, la faptul că va fi vară când va veni pe lume copilul, iar grădina va fi înflorită. Va trebui să planteze un copac în locul celui răpus de viscol, astfel încât copilul ei să se uite pe geam și să vadă cum se schimbă anotimpurile. Se gândi din nou la șervețel și își dădu seama că interpretase greșit imaginea în toți acei ani. Nu Leo era pasărea roșie, ci *ea* – zbura ca o săgeată, de neoprit, pe deasupra turelor bisericilor din Brooklyn, îndreptându-se spre casă, gravidă, însă ușoară ca un fulg. Liberă. Interesele ei se schimbaseră în sfârșit.

PARTEA A TREIA

ÎN CĂUTAREA LUI LEO

36.

De data asta, nici pomeneală de ceai, de cafea, de fursecuri cu unt, nici măcar Francie nu mai era prezentă, cu atitudinea ei intimidantă (care, auzind de dispariția lui Leo, spuse cu un suspin: „Eee, o să se sature de hoinăreală și-o să se întoarcă frumușel înapoi. În adâncul lui, se simte legat de Long Island”. De parcă ar fi vorbit despre unul dintre câinii ei border collie). De data asta nu mai erau de față decât ceilalți trei membri ai familiei Plumb și George, care nici măcar nu se așezase, atât era de dornic să încheie întrevederea.

— Chiar și dacă aş avea vreo informație, spuse George, grăbindu-se să adauge: dar nu am. Nu știu *absolut nimic*. Dar chiar și dacă aş ști ceva, Leo este clientul meu și probabil nu aş putea să vă dezvălui nimic.

— Dar nu știi? spuse Melody, surprinsă de nota de suspiciune și sarcasm din propriul glas. Îi ieșise atât de bine, încât încercă din nou: *Nu știi*, spuse ea lungind cam mult silabele de data asta.

Totuși. Efectul nu fu deloc rău.

— Nu știu. Vă jur că nu știu. Dar, repet, Leo este clientul meu...

— Înțelegem cu toții conceptul de confidențialitate în relația avocat-client, George, i-o retează Jack. Nu e nevoie s-o repeți întruna.

— Atunci, cu tot respectul, de ce vă aflați aici?

— Ne aflăm aici pentru că vărul tău – fratele nostru – pare că a dispărut de pe fața pământului, spuse Bea. Nu e de găsit nicăieri și devine o situație cel puțin îngrijorătoare. Vrem să încercăm să-l găsim și să ne asigurăm că e bine. Dacă are cumva nevoie de ajutor?

George își trase un scaun și se așază.

— Sincer, spuse el, eu nu cred că Leo are nevoie de ajutor.

— Deci, *știi* unde e, deduse Jack.

— Nu știu. Am bănuielile mele. Aș putea să fac niște presupuneri. Însă

nu știu nimic sigur.

— Atunci, de unde știi că nu are nevoie de ajutor? întrebă Melody.

George își frecă energic fața cu ambele mâini, trase adânc aer în piept și expiră.

— La un moment dat, Leo avea puși deoparte niște bani de care Victoria nu știa. Un cont în Grand Cayman. Ca să fie limpede, nu e o informație pe care o dețin în calitate de avocat. Mi-a pomenit de asta cu ani în urmă, când a deschis contul și, vă dați seama, nu mi s-a părut o idee proastă să țină niște bani separat, având în vedere întorsătura pe care o luase relația lui cu Victoria.

— Și ai ascuns asta pe parcursul divorțului? întrebă Jack.

— Nu am ascuns nimic. Leo a completat formularele cu bunurile deținute, eu l-am întrebat dacă sunt corecte, iar el a spus că da. Nu a trecut pe listă niciun cont în străinătate, iar eu nu am insistat cu alte întrebări.

— De câți bani e vorba? întrebă Jack pe un ton egal.

— Nu știu, răspunse George.

— Destul cât să ne fi plătit tuturor datoria? întrebă Jack.

— La un moment dat, presupun că avea suficient cât să vă restituie tuturor datoria. Dar acum? Cine știe? Doar vorbim de Leo. E posibil să fi păpat de mult toți banii ăia.

— Sau e posibil să fi dublat suma, spuse Jack. A avut suficienți bani cât s-o șteargă. Probabil că era o sumă frumușică.

Cu toate că bănuise de nenumărate ori faptul că Leo avea niște bani ascunși, era șocat.

— Și eu aș fi de acord cu afirmația asta, spuse George. Dar și eu fac doar presupuneri, ca și voi.

— Ai avut dreptate, îi spuse Melody lui Jack. Ai avut tot timpul dreptate.

— Cât de aiurea e treaba asta, spuse Bea.

Cei trei membri ai familiei Plumb se uitară unii la alții, complet năuci, străduindu-se să înțeleagă un act de trădare mult mai însemnat decât cel cu care se confruntaseră abia cu câteva minute în urmă.

— Nu înțeleg cum de s-a putut întâmpla așa ceva, spuse Melody.

— Nu e deloc dificil, zise George. Oricine poate să deschidă un astfel de cont. E absolut legal...

— Nu mă refer la tranzacții bancare! i-o reteză Melody lui George, care se lăsă brusc pe spătarul scaunului de parcă ar fi primit o palmă.

Chipul lui Melody se schimonosi, izbucni în plâns. Bea turnă apă pentru

toată lumea. Preț de câteva minute interminabile de tăcere chinuitoare, singurele zgomote care se auziră în încăpere fură sughițurile lui Melody și suflatul nasului.

— Îmi cer scuze, spuse ea în cele din urmă. O să-mi revin.

— Sigur că o să-ți revii, spuse George, încercând să o consoleze.

— Adică, o să fiu absolut falită și va trebui să vindem casa și să le spunem fetelor că nu mai avem bani pentru universitate, și probabil suntem înrudiți cu un sociopat... spuse ea cu o voce gătuită de lacrimi care izbucniră din nou. Dar o să-mi revin!

— Dacă te ajută să te simți mai bine, spuse Jack, noi probabil o să ne pierdem casa de vacanță.

— Nu mă ajută să mă simt mai bine, spuse Melody. De ce m-ar ajuta asta să mă simt mai bine? Mă simt oribil pentru situația în care ne aflăm cu toții.

Jack încercă să o aline. Voia să o facă să își revină în fire; nu suporta scenele de felul acesta.

— Nu mi-o lua în nume de rău, Mel. Vreau să spun că înțeleg cum te simți. Chiar înțeleg.

— Mi-e teamă să nu fie cumva vina mea, spuse Bea. Le spuse despre povestirea ei inspirată din noaptea accidentului, pe care i-o dăduse lui Leo să o citească, dorindu-și aprobarea lui. Poate dacă nu aș fi făcut asta, dacă pur și simplu aș fi aruncat-o...

— Nu spune asta, o întrerupse Jack. Nu e vina nimănui pentru ce s-a întâmplat. Asta e caracterul lui Leo. Ceea ce nu rosti cu voce tare era faptul că știa că acesta era caracterul lui Leo, tocmai pentru că așa era și caracterul lui. Dintotdeauna văzuse oglindite în el însuși prea mult din trăsăturile lui Leo. Poate că nu era la fel de rău ca Leo (*Leo Lite* o dată pentru totdeauna), dar îi semăna suficient de mult, încât să știe că dacă ar avea un cont gras pe undeva și ar putea să se urce într-un avion și să dispară, poate că ar face și el același lucru. Leo a fost tot timpul genul de persoană care a pus propriul instinct de autoconservare pe primul loc, cu orice preț.

— Și cu Stephanie cum rămâne? se întoarse Melody către George. E însărcinată.

— Aoleu! exclamă George vădit surprins. Leo știa?

— Nu cred.

— Nasol. George bătea cu pixul într-un carnețel. Se auzea de parcă ar fi tras cu niște gloanțe minuscule. Am putea angaja un detectiv particular. Se practică așa ceva. Am putea să încercăm să-i luăm urma, poate dăm de el.

— La ce bun? întrebă Melody.

Nimeni nu răspunse.

— Dați-mi voie să dau niște telefoane, spuse George. Să luăm lucrurile pe rând. Hai să vedem mai întâi dacă reușim să dăm de el.

— Doamne, o să am ochii atât de umflați mâine! spuse Melody, apăsându-și pleoapele cu buricele degetelor. Mi-e greață!

— Ne permiți să rămânem puțin singuri, George? întrebă Bea. Doar noi trei?

— Sigur că da, se învoi George, ridicându-se numaidecât în picioare, ca un copil căruia tocmai i se anulasă pedeapsa. Oricât aveți nevoie.

Bea băgă mâna în carafa cu apă, scoase un pumn de cuburi de gheață și le înfășură într-un șervet, după care îi întinse compresa improvizată lui Melody.

— Uite. Pentru ochi.

— Mulțumesc, spuse Melody, rezemându-se de spătarul scaunului și apăsându-și gheața pe ochi.

Apoi începu să fredoneze. Jack își dădu ochii peste cap către Bea, care îi făcu semn să se abțină.

— Calmează-te, spuse Melody, simțind dezaprobarea lui Jack chiar și cu ochii închiși. E Sondheim.

— N-am zis absolut nimic, se apăra Jack.

— Nici nu era nevoie.

— Sondheim? întrebă Jack. Aprob.

— Ura! replică Melody.

O ascultară pe Melody fredonând câteva minute o bucată din *West Side Story*.

— De fapt, Sondheim nu a compus muzica pentru spectacol, preciză Jack. A scris versurile...

— Jack! îl întrerupse Bea. Nu-i momentul. Se ridică în picioare, își netezi fusta și-și dresе glasul. Ascultați, am o idee. O propunere. Eu nu am nevoie de partea mea din Moștenire. Deocamdată, mă descurc și fără. Nu sunt pe cale de a-mi pierde apartamentul, nu am copii cu nevoi financiare stringente. Evident, Leo nu mai are dreptul la partea lui. Prin urmare, dacă împărțiți voi doi suma rămasă, cei 200.000, v-ar ajuta, nu?

— Nu, spuse Melody, îndepărtându-și șervetul ud de pe ochi. Avea rimelul întins și nările congestionate. Nu vreau să-ți iau banii tăi. Nu e drept.

— Dar vreau eu să ți-i dau, spuse Bea. Putem să considerăm că e un împrumut, dacă te ajută să te simți mai bine. Un împrumut fără dobândă, pe termen nelimitat. Știu că nu e suficient pentru niciunul din voi ca să vă acoperiți pierderea, dar e ceva.

— Ești sigură? spuse Melody, calculând rapid în minte că Bea le oferea un an întreg de facultate, chiar mai mult, dacă nu era una privată, opțiune care părea oricum să fi ieșit din discuție. Nu vrei să te mai gândești?

— M-am gândit mult la asta toată săptămâna. Nu mai am nevoie de timp.

— Pentru că, dacă ești sigură, chiar ne-ar ajuta.

— Sunt sigură, spuse Bea, vădit mulțumită. Jack?

— Da, accept, spuse Jack. Îl consider un împrumut, însă accept.

Suma suplimentară nu erau suficientă ca să-l scoată complet din necaz, dar poate că reușea să mai câștige puțin timp pentru casă sau să-l convingă pe Walker să-i răspundă din nou la telefon.

— O să dureze ceva, dar o să-ți înapoiez banii.

— Bun, spuse Bea așezându-se din nou, mulțumită. Excelent! Am făcut progrese. Și dacă George îl găsește pe Leo, o să mă duc eu să stau de vorbă cu el.

— N-o să-l găsească, spuse Jack. Și chiar dacă-l găsește, n-o să se schimbe nimic.

— Măcar pot încerca, spuse Bea. Pot încerca să schimb situația.

Melody își suflă nasul și scotoci prin geantă după mai multe șervețele. O luă sughițul.

— De când toată ura asta a lui Leo față de noi? întrebă ea, însă nimeni nu răspunse. Cum de i-a fost atât de ușor să plece? Se oprise din plâns, era epuizată. Oare doar banii au fost cauza? Sau *noi*?

— Oamenii pleacă, spuse Jack. Când viața se-mpute, oamenii spală puțin.

Bea și Melody schimbă o privire îngrijorată. Jack nu părea în apele lui și nu voia să vorbească nici despre Walker, nici despre cearta din ziua aniversării. De când se așezaseră, se jucase întruna cu verigheta.

— Plus de asta, adăugă el, pe un ton mai vesel de data asta, întinzând brațele în lături, ce-ar putea să fie în neregulă cu noi?

Bea afișă un zâmbet larg. Melody avu aceeași reacție. Jack râse scurt. În timp ce se străduiau să-și adune forțele ca să se ridice de pe scaun și să iasă din birou, se gândiră toți trei la ziua aceea în care se întâlniseră la Oyster Bar, înțelegând acum că atitudinea amabilă a lui Leo nu fusese decât o

farsă. Jack se întreba cum de el, care, dintre toți, se lăsase cel mai puțin impresionat de Leo, nu privise cu mai multă suspiciune atitudinea dezarmantă și umilă afișată de Leo. Lui Bea, își aminti ea, i se păruse că Leo avea de gând, poate, cumva, să-și asume răspunderea și să se revanșeze. Își aminti cum se aplecase spre ei, își așezase palmele pe masă, îi privise pe fiecare în ochi – cu sinceritate, cu afecțiune – și le spusese că avea de gând să găsească o modalitate de a le remite datoria, doar că avea nevoie de timp. Își aminti cum îi rugase să aibă încredere în el. Iar ea îl crezuse, fiindcă Leo își plecase capul în piept, iar când își ridică din nou privirea spre ei, avea ochii puțin umezi, destul cât să-i farmece și să obțină din partea lor bunăvoința pentru care, probabil, își imaginase că ar fi trebuit să depună mult mai mult efort. Cât de recunoscător s-o fi simțit în momentul acela, se gândi Melody, să descopere cât de puțin îi cereau ei de fapt, cât de dornici erau să-l creadă!

37.

La exact zece zile după cina aniversară a lui Melody, Walker se mută într-un alt apartament. Dacă era după el, ar fi plecat chiar în dimineața următoare, însă nu găsi mai curând ceva de închiriat pe termen scurt aproape de birou. Până în clipa în care Walker își cără la taxi cele două cutii și trei valize cu haine, fără să scoată un cuvânt, și el, și Jack crezură că e o păcăleală.

Povestea despre statueta fusese dezvăluită cu o viteză amețitoare în seara petrecerii. După anunțul lui Stephanie referitor la dispariția lui Jack, făcut într-un moment cât se poate de nefast, Walker îl trăsese pe Jack în bucătărie.

— Dacă Leo a dispărut de săptămâni bune, tu cum de te-ai întâlnit cu el?

Jack încercă să scornească tot felul de răspunsuri vagi, care însă îl îndemneau pe Walker să îl bănuiască de vreo aventură. Jack nu avu de ales și se văzu nevoit să-i mărturisească adevărul. În timp ce Walker pălea sub ochii lui, aproape că își dorea să fi inventat cine știe ce flirt în loc de asta.

Walker își scoase încet șorțul și îl împături ordonat într-un pătrat.

— Ceea ce faci tu nu doar că este ilegal, ci și complet lipsit de etică, spuse Walker răspicat, aproape scuipând silabele.

— Știu cum sună, spuse Jack.

— Oprește-te, te rog, îl întrerupse Walker. Te rog, *nu* încerca să te

justifici acum.

— Dacă l-ai vedea pe tipul ăsta, spuse Jack, poate ai înțelege. E complet terminat fiindcă ține în casă statuia aia. Trebuie să scape de ea. Îi fac o favoare.

— Tu te auzi măcar?

— Walker, și-a pierdut soția când s-au prăbușit turnurile.

— Și ce-ar trebui să *însemne* treaba asta? strigă Walker. Îmi pare rău pentru soția lui, dar cum naiba justifică asta ceea ce faci *tu*? Ești complice la o vânzare de obiecte de artă pe piața neagră. Walker se plimba nervos prin încăpere, când deodată se opri și bătu cu pumnul în masă. Jack se sperie. Era mai rău decât se așteptase. Când s-au prăbușit turnurile? Doamne Dumnezeule! Ce altceva mai ai de zis, Jack, *ce altceva*? Dacă nu-l ajuți tu, teroriștii câștigă? Nu fugim de luptă? Nu uităm niciodată? Mai ai și alte opinii propagandistice pe care le-ai renegat înainte, și acum le ridici în slăvi ca să-ți aperi lăcomia abjectă?

— Nu e lăcomie. E altceva, e...

— Cee?

Ultimul lucru pe care-ar fi vrut Jack să-l mărturisească în clipa aceea era încurcătura cu ipoteca, dar nu vedea de ales. Amânarea nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

— Mai trebuie să-ți spun ceva, începu el.

Walker îl ascultă pe Jack fără să scoată un cuvânt.

Când Jack încheie ce avu de zis, Walker se duse în dormitor și închise ușa în urma lui. De atunci, nu mai comunicaseră decât prin e-mailuri seci. Jack află de la Arthur că Walker scosese la vânzare casa de vacanță. Îi trimise lui Walker o serie de e-mailuri în care îl implora să stea de vorbă, oricât de succint. Toate fură înghițite de abisul înfiorător al furiei și al tăcerii lui Walker.

∴

Walker se surprinsese pe sine. Nu putea pretinde că nu îl cunoaște pe Jack; îl cunoștea prea bine. Știa exact de ce anume era capabil și de ce nu. De-a lungul anilor, Jack comisese suficiente prostii pe care încercase să le mușamalizeze. (Doamne, nici nu ar fi știut cu care să înceapă, atâtea tâmpenii făcuse Jack de-a lungul anilor! Și cu toate că întotdeauna sfârșise cu un eșec, nu se pricepea deloc să-și șteargă urmele.) Walker realizează că acceptase tacit, cu ani în urmă, să-i subvenționeze eforturile sortite pieirii. De fiecare dată când Jack născocea o nouă șmecherie, el se prefăcea

optimist, plătind apoi din buzunarul lui credite care nu aduseseră niciun profit, fiindcă asta trebuie să faci când iubești pe cineva, încercând să clădești o viață împreună cu persoana respectivă. Calitățile tale sunt contraponderea slăbiciunilor celuilalt. Devii forța care moderează impulsurile celuilalt, egoul care îi completează personalitatea. Te *adaptezi*. Iar dacă Walker își pierdea uneori răbdarea, dacă își dorea ca lucrurile să fie ceva mai echilibrate, își imagina cum ar fi viața fără Jack, ceea ce îl făcea să-și schimbe perspectiva, fiindcă de fapt nu-și putea imagina viața fără Jack.

Însă ceva se rupsesse în el în seara aceea, de ziua lui Melody. Fusese absolut îngrozit de povestea lui Jack despre vânzarea ilegală a reproducerii după Rodin. Era ceva *illegal*! Jack făcuse multe tâmpenii de-a lungul anilor, dar încălcarea legii era o premieră până și pentru el (sau cel puțin așa presupunea și spera Walker). Dacă ar fi dus la capăt planul acela ridicol și ar fi fost prins, Walker nici nu voia să-și închipuie care ar fi fost consecințele, și nu doar în plan personal – în privința lui ar fi existat reverberații și în plan profesional. Nici nu putea concepe așa ceva.

Stând în bucătărie, în seara aceea, în timp ce-l privea pe Jack încercând să invoce justificări în apărarea lui și oscilând între o atitudine evazivă și una indignată, anii întregi de toleranță resemnată a lui Walker pieriră în neant. În săptămânile care urmară, petrecu multă vreme analizând momentul acela, încercând să înțeleagă cum era posibil ca ani întregi de devotament, iubire și înțelegere puteau să dispară de la o clipă la alta. Însă tocmai asta se întâmplase. Privindu-l pe Jack, realizează că mai bine de douăzeci de ani fusese de fapt un părinte pentru partenerul lui. Iar acel gând descurajant se legă imediat de un altul revelator: motivul pentru care nu avuseseră copii, o dorință arzătoare a lui Walker, în privința căreia nu reușise să îl convingă pe Jack, era acela că Jack era de fapt copilul, iar Walker îi îngăduise să se poarte ca un copil, ba chiar îl încurajase. Soțul lui era în același timp fiul lui capricios, în vârstă de patruzeci de ani, care fugea de responsabilități, iar acum era prea târziu ca să mai aibă copii. Revelația aceasta îl distruse pe Walker.

Credea că se împăcase cu ani în urmă cu ideea de a nu avea copii; nu-l mai deranja prea mult, cu excepția unor impulsuri ocazionale. Însă, revăzându-le pe fiicele lui Melody – atât de adorabile –, un sentiment patern renăscu în ființa lui, iar când Stephanie anunță că e însărcinată, fu înghițit de un val copleșitor de melancolie, încât se văzu nevoit să părăsească

încăperea ca să-și recapete suflul. Apoi se stârni avalanșa de mărturisiri ale lui Jack, astfel încât nu-i mai putu ignora nepăsarea și lăcomia. Se simțea ca și cum în seara aceea se căscase o genune sub el, din care nu mai era în stare să iasă. În fiecare zi, în fiecare clipă, trăia într-o stare de perpetuă amețeală, ca și cum nu mai găsea niciun obiect de sprijin în jurul lui și era pierdut într-o vale a regretelor și a deșertăciunii.

În noaptea de dinaintea mutării, se panică. Dacă îi punea în cărcă lui Jack povara și durerea propriilor decizii? Dacă era nedrept? Dacă își datora, și lui, și lui Jack, încă o șansă? Întors de la serviciu, păși pragul apartamentului mânat de bunăvoința de a purta o discuție, chiar dacă nu tocmai dispus să se răzgândească în privința despărțirii. Jack vorbea la telefon în dormitor, cu ușa întredeschisă. Se certa cu cineva. Insista că va reuși să găsească un alt „cumpărător” și îi cerea interlocutorului să se mai gândească. Nu renunțase la vânzarea statuei, așa cum îi scrisese lui Walker în numeroasele e-mailuri pe care i le trimisese. Încă încerca să facă tranzacția.

Picătura care umplu paharul.

Walker putea dispune de profitul care îi revenea din vânzarea casei din Long Island pentru a-și cumpăra o altă casă. Avea de gând să-l ajute pe Jack să-și negocieze creditul. Presupunea că urma să divorțeze, dar nu se grăbea să inițieze procedura legală. Probabil că până la urmă taxele judiciare avea să le plătească tot el.

38.

În seara cinei sale aniversare, care numai asta nu fusese, când le găsisese pe Nora și pe Louisa în dormitorul lui Jack și le întrebasese ce se întâmpla și de ce plângea Louisa, în seara în care nu se lăsase până nu smulsese de la Nora mărturisirea că îl văzuseră pe Leo în parc, într-o poziție compromițătoare, și după ce îi indicaseră amândouă (cu intenția de a-i distrage atenția, realiză acum Melody, de la ceea ce avea să iasă la suprafață câteva zile mai târziu, și anume chiulitul de la orele pentru SAT și Simone) fotografia de la nunta lui Jack și Walker, Melody încă mai crezuse că seara putea fi salvată. În mod absurd, nu renunță la această speranță nici măcar atunci când Jack și Bea le interogau pe Nora și pe Louisa referitor la ziua când îl văzuseră pe Leo în parc, ba chiar și în timp ce Stephanie vărsa într-

un colț al sufrageriei, și chiar și după ce le dădu vestea despre dispariția lui Leo. Abia în momentul în care Jack și Walker începură să se certe în bucătărie, inițial pe un ton scăzut, dar ajungând nu după mult timp să țipe de-a binelea, Melody realizează în sfârșit că cina nu avea să fie servită, tortul nu avea să fie tăiat și savurosul limoncello nu avea să fie turnat în pahare.

Dădu peste cap paharul cu șampanie, își scoase sandalele elegante, fiindcă o dureau îngrozitor picioarele, și se întrebă dacă ar fi nepoliticos să se furișeze în bucătărie și să ia sticla începută din frapieră.

— Haide, sărbătorito, îi spusese Walt lui Melody. Trage-ți haina pe tine și hai să luăm o pizza.

În decursul săptămânilor care urma, Melody clocoti și își hrăni dezamăgirea de parcă ar fi fost o mică scânteie ce nu putea fi lăsată să se stingă, pentru că era vitală. Apoi sună telefonul, într-o sâmbătă. Era o persoană de la școala pregătitoare pentru SAT care o întrebă dacă ar fi dispusă să completeze un chestionar online în care să explice de ce Nora și Louisa abandonaseră cursurile. Existase vreo problemă cu profesorul? Pentru că primiseră și alte reclamații.

În cele din urmă, Walt fu cel care puse piciorul în prag și calmă spiritele. Walt fu cel care negociase rambursarea parțială a sumei plătite pentru pregătirea suplimentară. Pe Walt îl găsi Nora în birou într-o seară, târziu, când se duse să-și ceară iertare pentru minciunile legate de cursurile pentru SAT și tot lui îi mărturisi, cu o privire temătoare și cu un zâmbet strălucitor, că îi plăcea de o fată. Walt fu cel căruia Nora și Louisa îi dezvăluiră că nu le păsa de lista cu universități; chiar *voiau* să se intereseze de universitățile de stat.

— O să mai aștept un an, îi spuse Louisa. Aș vrea să fac cursuri de artă și să locuiesc aici, cu voi.

— Și eu pot să mai aștept un an, îi spuse Nora. Putem să muncim și să strângem bani.

Walt fu cel care le trată cu calm și blândețe, și cu pură iubire necondiționată. Cel care le strânse în brațe și le liniști:

— Vă rog să nu vă mai îngrijorați. Astea nu sunt problemele voastre. Vă iubim foarte mult. O să se rezolve toate.

Și tot Walt fu cel care, în cele din urmă, scoase din nou casa la vânzare și găsi pentru toată familia o proprietate îngrijită și spațioasă de închiriat pe termen scurt. Walt deveni Generalul.

În ziua în care acceptară o ofertă pentru vânzarea casei, își scoase toată

familia în oraș la un restaurant chinezesc.

— Ca să *sărbătorim*, spuse Melody ursuză.

— Nu, răspunse Walt, ca să mâncăm.

Stând pe canapeaua spațioasă, la o masă retrasă din colț, Melody făcea eforturi ca să-și păstreze calmul, să se poarte cuviincios. Era deja la a doua bere și alcoolul începuse să i se urce la cap. Sosi mâncarea și arăta aiurea. Complet aiurea. Farfuria cu pui și caju, care sclipea în nuanțe maronii, o irita la culme. Carnea de porc rozalie (de ce era *roz fluorescent?*), amestecată cu orezul înecat în ulei, îi întorcea stomacul pe dos. Când privea găluștele umplute gătite la abur, care arătau ca niște degete încrețite de prea mult stat în apă, îi venea să urle. Comentariile nonșalante ale lui Walt despre noile lor dormitoare și drumul mai scurt o înfuriau. (El nu părea să priceapă că amplasarea apartamentului la distanță mai mică de școală *nu* era motiv de laudă.)

— Nu ți-e foame? o întrebă Walt, arătând spre un rulou cu ou neatins din farfuria ei.

Arăta cum nu se poate mai bine, umflat și crocant. Își aminti cât de mult îi plăceau rulourile cu ou când era mică, până în seara în care luase unul de pe platou, întinsese cu el în sosul de rață portocaliu-aprins, luase o îmbucătură sănătoasă și, chiar în clipa în care începuse să mestece, Leo se aplecase spre ea și-i spusese: *Știi ce bagă în chestiile alea de sunt așa gustoase? Câine mort.*

Îi luă ani întregi până să creadă că fusese doar o glumă și să guste din nou un rulou cu ou. Leo distrugea orice.

— Nu mi-e foame, spuse Melody, împingând farfuria din fața ei. Poți să-l mănânci tu.

— Vrei să comandăm altceva? E ceva în neregulă? întrebă Walt.

— E ceva în neregulă? repetă Melody. Ținea în pumn un fursec cu răvaș pe care îl strânse atât de tare, încât acesta se sfărâmă, iar firimiturile zburară peste masă. Da. E ceva în neregulă. Un milion de lucruri sunt în neregulă. În caz că nu ai observat, Walter, *întreaga noastră lume s-a transformat de curând într-un rahat*

Chipul lui fu străfulgerat de o expresie dură, un mesaj aproape subliminal, asemenea cuvintelor întipărite pe cuburile de gheață din reclamele la băuturi, care, în cazul acesta, ar transmite: *Ai întrecut măsura.*

— Vă rog să ne scuzați, li se adresă Walt Norei și Louisei, în timp ce Melody rămase pe scaun și îl privi pe Walt ridicându-se de la masă. Pot să

vorbesc cu tine, te rog? ceru el.

Melody se uită la Nora și la Louisa, care făcuseră ochii mari, și într-un final Walt o apucă pe Melody de braț și, aproape târând-o după el, o conduse până în fundul restaurantului, lângă toalete.

— Ajunge! spuse Walt.

— Ce faci? De ce mă bruschezi așa?!

— M-am săturat de insistența ta de a te simți oribil. Nimic nu „s-a transformat în rahat”, ca să folosesc expresia ta fermecătoare, cu atât mai puțin fetele noastre, care ar putea foarte bine să ia personal afirmația ta. *Ajunge!* Întoarce-te la masă, cere-ți scuze față de Nora și fii din nou persoana care ai fost întotdeauna pentru ele.

— Nu mă refeream la Nora, spuse Melody.

Walt se îndepărtă scârbit. Rămase înmărmurit. Niciodată nu-i mai vorbise pe un asemenea ton și nu o atinsese cu alte gesturi decât de afecțiune. Se duse la toaletă ca să își revină în fire. Cum îndrăzne! Nu se referise la Nora! (Bine, poate se referise și la Nora. Puțin. Îi părea rău.) Se aplecă, își dădu cu apă pe față și se uită în oglindă. Arăta îngrozitor pentru că era o persoană *îngrozitoare*. Cum de se înșelase atât de amarnic cu privire la toți și la toate? Să nu-și dea seama că Nora era gay și să nu știe cum să discute cu ea despre asta și, extrapolând, despre nimic altceva; să nu se prindă de minciuna fetelor; să nu priceapă că Leo era un impostor și un hoț. Să nu fie genul de mamă capabilă să sacrifice o casă pentru taxele universitare ale fiicelor ei – sau cel puțin, nu de bunăvoie, nu din iubire.

Nu mai știa cine e. Nu mai știa cum să fie persoana care fusese întotdeauna. Și, în fond, persoana aia fusese cam nătângă, nu-i așa? Se întoarce la masă și-i găsi pe toți mâncând în tăcere și întâmpinând-o cu priviri temătoare, observă ea cu regret. Se așeză, apoi ridică în furculiță ruloul cu ou. Încercă să rostească *Îmi pare rău*, însă nu fu în stare. Mușcă din rulou și imediat îi veni în minte: *câine mort*. Scuipă mâncarea în șervet.

Fără un cuvânt, își luă geanta, ieși din restaurant și se duse să stea singură în mașină. Prin fereastra mare a restaurantului, îi putea vedea pe Walt, pe Nora și pe Louisa. Mâncau în tăcere. Își treceau micile platouri de la unul la altul și mestecau cu ochii ațintiți în farfurie. Încercă să-și imagineze că plecase undeva, că pur și simplu dispăruse fără urmă, și așa arăta viața lor acum. Un soț fără soție, niște fiice fără mamă. Din acest tablou răzbătea pregnant dezechilibrul, era incomplet, și *trist*.

Walt spuse ceva, iar fetele scuturară din cap. Fiecare se mai servi cu câte

ceva de pe platoul mare din mijloc. Se uitau cu toții în partea cealaltă a încăperii, în direcția opusă ferestrei. Se întrebă dacă văzuseră oare vreun cunoscut sau dacă voiau să cheme chelnerul pentru a mai comanda băuturi sau mâncare la pachet. Personalul din acel local avea obiceiul de a dispărea exact când aveai nevoie de ceva. Nora probabil mai voia câteva fursecuri cu răvaș. Walt se aplecă peste masă și le luă pe amândouă de mână. Le spuse ceva. Făcu ochii mici și se aplecă în față, ca și cum ar fi putut să citească pe buze. Se întrebă ce le spunea. Fetele se uitară la el și încuviințară din cap. Apoi zâmbiră. După aceea se întoarseră și priviră din nou toți trei spre partea opusă a încăperii. Atunci înțelese: priveau spre ușă. Se uitau după ea.

39.

Era marți, ceea ce însemna că Jack deschidea magazinul puțin mai devreme, după ce fusese închis duminică și luni. Marțea era ziua în care majoritatea decoratorilor își făceau rondul, deoarece magazinele nu erau pline de amatorii și turiștii de peste weekend, însă dimineața aceea nu fusese deloc promițătoare. Nimic nou. Jack stătea la un birouaș în fundul magazinului. Dăduse câteva telefoane, trimisese niște e-mailuri. Ușa de la intrare se deschise, și clopoțelul sună, anunțând sosirea cuiva. Jack se ridică în picioare, însă nu putu desluși imediat figura persoanei din cadrul ușii; lumina soarelui îi bătea direct în ochi.

— Jack?

— Da, spuse el mijind ochii și schimbându-și poziția ca să se acomodeze cu lumina puternică. Melody?

— Bună, spuse ea pe un ton ușor timid. Ți-am adus o gustare de prânz.

∴

— Așadar, lasă-mă să înțeleg, spuse Jack. Mi-ai adus aceste sandvișuri și prăjiturile încântătoare, și chiar și o sticlă cu apă minerală la suprapreț, pentru că vrei sfaturi de la mine referitoare la fiica ta lesbiană?

Melody oftă și îndepărtă o frunză veștedă de salată din sandvișul ei. De ce era oare așa greu să găsești un sandviș simplu cu carne de curcan?

— Ce e chestia asta? întrebă ea, mirosind frunza respectivă. Rucola. Pfui! Unde a dispărut banala salată verde? se plânse ea, punând sandvișul pe masă și uitându-se la Jack. Nu vreau neapărat sfaturi... Vreau doar... Ca să fiu sinceră, nu știu ce vreau. Presupun că mi-e un pic teamă.

— Să ai un copil gay?

— Nu! Să nu fiu un părinte oribil!

— Pentru că e gay?

— Nu încerc să fiu o nesuferită, Jack. Nu am avut niciodată vreo problemă cu faptul că tu ești gay. Doar știi asta. Niciunul dintre noi nu a avut. Tu ești ăla care n-a invitat pe nimeni la nunta ta, și e păcat, pentru că tuturor ne-ar fi plăcut să fim acolo. Poate-ar fi fost bine și pentru nepoatele tale să-și vadă cei doi unchi gay căsătorindu-se.

— Eh, acum au rezervat un loc în primul rând la spectacolul divorțului. Melody lăasă jos sandvișul.

— Serios?

— Mă tem că da.

— Dar de ce? Nu există nicio șansă să dregeți lucrurile? Ce s-a întâmplat?

— Am făcut eu o mare prostie. Putem să schimbăm subiectul?

— Sigur.

Stăteau la tezgheaua din față, lângă vitrina cu bijuterii.

— Ce frumos e! remarcă Melody, ridicând o cutie îmbrăcată în piele roșie cu un ceas vintage înăuntru.

— Într-adevăr, e frumos. E ceasul pe care i l-am dăruit lui Walker la nuntă.

— Ți l-a dat înapoi?

— De fapt, i l-a vândut înapoi persoanei de la care l-am cumpărat inițial, care la rândul ei m-a anunțat, așa că l-am răscumpărat.

— Îmi pare rău. Probabil te-ai necăjit.

— Da. Rău. Mai ales fiindcă a vândut ceasul ca să cumpere piepteni pentru părul meu lung, iar eu, fără să știu ce făcuse el, mi-am vândut părul ca să cumpăr o cutie din piele pentru ceasul ăsta.

Melody zâmbi și puse ceasul la loc pe tezghea.

— Noi vindem casa.

Își prinse podul nasului între arătător și degetul mare. Chiar nu intenționa să plângă din nou în fața lui Jack.

— Și casa noastră e scoasă la vânzare.

— Am auzit că a-nceput să se mai redreseze piața, spuse Melody, repetând cuvintele lui Walt.

— S-o ia naiba de piață!

— Mda.

Câteva minute își mâncară amândoi în tăcere sandvișurile cu curcan, evitând să se privească. Apoi Melody spuse:

— Îți mai amintești de prietenii ăia pe care îi aveai în liceu?

— Doamne, o să fie un prânz de *examinări* și *rememorări*? Fiindcă n-am dispoziția necesară.

— Nu. Vreau să ajung undeva.

— Care prieteni?

— Toți băieții ăia.

— Am nevoie de ceva mai multe detalii.

— Toți băieții ăia din vara aia. De la clubul de la piscină. Îți mai amintești? Îi aduceai acasă și stăteați în spate, sub copaci.

Lui Jack i se luminară ochii. Acum își amintea. În vara dinaintea plecării la universitate adusesese acasă, fără nicio rușine, o șleahță întreagă de flăcăi arătoși de la clubul de plajă al familiei, care lucrau cu toții la restaurant, debarasau mese și umpleau pahare cu apă. (Pozițiile râvnite de ospătari în sala de mese erau rezervate pentru fiii și fiicele membrilor, care băgau în propriul buzunar banii din bacșișuri, de care nu aveau de fapt nevoie, ca să-și susțină viciile legate de alcool sau droguri, sau ambele.) Încă de pe atunci, Melody observase ceva diferit în comportamentul lui Jack și al prietenilor lui, care își trăgeau șezlongurile în partea cea mai retrasă a curții și se ungeau pe spate cu Hawaiian Tropic, pulverizând din când în când din sticluta cu atomizor pentru plante a mamei, cea drăguță, din aramă, folosită în special pentru violetele africane de pe terasă. Melody își căuta tot timpul câte un pretext ca să se ducă la ei, oferindu-le pahare cu limonadă sau înghețată. Băieții se opreau din râs și discuții ca s-o urmărească cu privirea în timp ce traversa curtea, mijind ochii ca să distingă ce ținea în mână.

— Vreți? întreba ea.

Mereu aducea câte o băutură în plus și pentru ea, sperând s-o invite să li se alăture. Dar Jack îi luă repede din mână toate paharele și o trimitea la plimbare.

— Îmi amintesc foarte bine, îi spuse Jack lui Melody. Vremurile bune de odinioară, la umbra pinilor. Când viața era mult mai simplă, veselă și *gay*.

— Chiar *erau gay*, nu-i așa?

— Nu toți. Unii dintre ei. Destui.

— De ce nu mă sufereau?

— Poftim?

— Nu m-au plăcut niciodată băieții ăia *gay*, spuse Melody încercând să

disimuleze o atitudine de nepăsare. Eu încercam mereu să stau cu voi, și tu nu știai cum să scapi de mine.

— Erai o fetișcană.

— Și? Vă aduceam mereu câte ceva. Băuturi, înghețată... Și nu-mi doream decât să joc cărți cu voi sau să vă ascult, *indiferent* despre ce vorbeați. Dar tu și prietenii tăi nu m-ați plăcut niciodată. Așa că m-am întrebat de ce. Dacă aveți vreun motiv anume.

Jack își puse mâinile în sân, zâmbind la Melody de parcă tocmai i-ar fi spus o glumă extrem de amuzantă. Izbucni de-a binelea în râs, dar expresia de pe chipul surorii sale se schimonosi într-o grimasă de durere, așa că încetă.

— Mel, spuse el, punându-și mâna peste a ei. Nu te ura nimeni. Erai adorabilă, cum te împleticeai tu pe iarbă în costumul ăla de baie din două piese, lălâi și ud, aducând câte o carafă cu limonadă caldă sau înghețate pe băț pe jumătate topite, cu gust de congelator. Erai adorabilă.

Melody se holba la sandvișul ei pe jumătate mâncat. Nu-l putea privi în ochi pe Jack. Se simțea penibil acum, fiindcă adusesese vorba despre toată acea poveste, și se simțea ridicol aflând impresia lui despre ea, dar mai cu seamă se simțea jenată auzind cuvintele lui „erai adorabilă”, care o făceau extrem de fericită.

Jack continuă, iar vocea lui își pierdu între timp nota de ironie obișnuită.

— Orice s-ar fi întâmplat atunci, la umbra pinilor, nu avea nicio legătură cu tine. Nu însemna că te plăcem sau nu te plăcem. E absurd. Aveam șaptesprezece ani. Nu voiam să te am prin preajmă, fiindcă aveam erecție douăzeci și patru de ore pe zi. Nu voiam s-o am pe sora mea mai mică pe lângă mine.

— Greșos.

— Exact. Ia-o ca pe o altă formă de manifestare a iubirii fraterne. Asta-i o chestiune care te obsedează din cauza Norei? Crezi că ai vreo aură negativă care îi ține pe oamenii gay la distanță?

— Nu, pur și simplu mă gândeam. Vreau să fac cum e mai bine. Vreau să o înțeleg și să o susțin, dar mi-e teamă. Nu mai știu ce nevoi are, cum se simte.

— Ba știi.

— Ba nu, Jack, *nu știi*. Eu n-am fost niciodată atrasă de vreo fată...

— Ba *da*, știi, insistă el. Se ridică în picioare, strânse ambalajele goale de pe masă și le băgă într-o pungă. Ți-ai dori să nu fie gay, spuse el calm.

— Da. Îmi pare rău. Nu vreau să te supăr spunând asta. Pur și simplu nu vreau ca viața ei să fie mai dificilă decât e cazul. Nu știu cum să-i netezesc calea, să-i fac viața mai ușoară. Nu știu ce să spun, ce să gândesc, cum să mă port și nu știu cu cine să vorbesc despre asta. În afară de tine.

Jack se uita pe fereastră, bătând nerăbdător cu degetele într-o vitrină.

— Walker voia copii, spuse el în cele din urmă.

— Serios?

— Pe mine mă speria ideea. Doar mă cunoști. Voia să adoptăm, dar eu nu mă puteam gândi decât la un singur lucru: de unde știm cu ce ne pomenim pe cap? Pare o loterie. De unde știe copilul? Nimeni nu alege de bunăvoie doi tați gay. Mi se părea că e atât de ușor să greșim. Walker zicea mereu că mă gândesc prea mult. Obişnuia să spună: „Există un motiv pentru care se numește *custodie*. Părinții dețin temporar tutela, protejând astfel copilul, îi dăruiesc iubire și încearcă să-l ridice din condiția în care l-au găsit. *Să nu faci rău*”. Cel puțin asta spunea Walker. Nu știu dacă te ajută în vreun fel.

— Da, mă ajută puțin, spuse ea.

— Un alt exemplu al egoismului meu, după cum a ținut să-mi transmită Walker înainte să iasă pe ușă.

— Că nu ai vrut să adopți?

— Da.

Melody rămase pe gânduri câteva clipe. De ce era atât de ușor să rănești oamenii pe care îi iubeai cel mai mult? Arătă spre un cărucior de bar în stil art deco, aflat la câțiva metri distanță, cu sticle din cristal pline cu un lichid închis la culoare.

— Țala e alcool adevărat? întrebă ea.

— Cât de adevărat se poate, răspunse Jack. Sugerezi să bem ceva? Fiindcă, în cazul ăsta, tocmai ai devenit persoana mea favorită din New York în momentul ăsta.

— Da, spuse ea.

Jack umplu pe jumate paharele din plastic cu scotch și, timp de câteva minute, sorbiră amândoi din pahare într-o tăcere prietenească.

— Eu nu cred că ai fost egoist, spuse Melody.

— Referitor la adopție?

— Da, spuse ea. Cred că ai fost pur și simplu grijuliu și prudent și ți-ai exprimat în mod onest temerile. Nu e ușor să ai copii.

— Știu!

— Nu mă înțelege greșit. E un lucru extraordinar, și cred că tu și Walker ați fi fost niște părinți minunați, dacă v-ați fi dorit amândoi asta. Dar nu e pentru oricine.

Își termină scotch-ul și-și mai turnă încă puțin. Alcoolul îi dădea curaj.

— *Să nu faci rău*, spuse ea râzând. Sună incredibil de ușor, dar știi ce e la fel de ușor? Să faci rău! De fapt, e îngrozitor de ușor să *faci rău* din greșeală. Nu cred că ai fost egoist. Cred că ai fost realist.

Jack o privea amuzat pe Melody. Nu era surprins că sora lui nu ținea la băutură, dar era de acord cu ceea ce-i spusese, și-l făcea să se simtă mai bine.

— Zi-i asta și lui Walker, glumi Jack.

— O să-i zic, spuse Melody, îndreptându-și spatele. Unde e? Crede că e floare la ureche să fii părinte? Dă-i telefon. Am să-i zic eu domnului avocat cât de ușor e. Unde e?

— Nu știu, hai să vedem. Jack își scoase telefonul, iar ea se simți stânjenită să vadă că deschide aplicația Stalkerville, pe care ea îl convinsese să o folosească. Hai să aruncăm o privire, spuse el așteptând să se deschidă. Așa, să vedem. Uite, e la serviciu!

Apăsă tasta de apelare și îi arătă telefonul lui Melody, ca să vadă că scrie „Walker”, însă sună întruna și nu răspunse nimeni. Trânti telefonul pe teighea. Melody îl ridică.

— Ce-ai de gând? întrebă Jack.

— O să-ți șterg aplicația asta. Dacă ai să-i spui ceva lui Walker, du-te să-l cauți. Chestia asta? spuse ea ridicând telefonul și scuturându-l puțin. Nu-ți dă informațiile de care ai cu adevărat nevoie. E doar o parte minusculă a poveștii. E o porcărie.

După câteva comenzi, aplicația era ștearsă. Jack se uita pe fereastră, urmărind cu privirea trecătorii de pe stradă. Era o zi de primăvară sfâșietor de frumoasă. Nu se simțise niciodată atât de singur. Înapoindu-i telefonul, Melody îi observă privirea pierdută, părul prea lung și cămașa șifonată: toate erau indicii că suferea din dragoste. Nu era nici furios, nici apatic, ci pur și simplu pustiit. Mai rămase cu el o vreme, dorindu-și să-i poată șterge de pe chip expresia aceea plină de vinovăție și regret.

— Mel? spuse el în cele din urmă. Nora are pur și simplu nevoie să știe că o iubești la fel de mult ca înainte și că nu o privești cu alți ochi. Are nevoie să știe că nu e singură.

— Știu, replică Melody.

Cu o zi înainte de Ziua Mamei, Stephanie purta încă vesta cu puf. Luna mai în New York era capricioasă. Vineri nu avusese nevoie de geacă, dar ziua de sâmbătă veni cu nori și temperaturi scăzute – o zi mai degrabă tomnatică decât primăvărată. Cu toate astea, găsi la piață flori de mazărice roz, mov și albastre, așa că se răsfătă și-și cumpără patru buchete. Intenționa să le așeze în diverse locuri prin casă, pentru ca mireasma lor intensă să inunde toate încăperile.

Îi invitasese la prânz pe Vinnie și pe Matilda. În ziua în care răspunsese la telefonul lui Leo, încheiase rapid conversația cu Matilda, spunându-i că Leo era *plecat*. Nu uitase de apelul acela – și nici de biata fată care fusese în mașină cu Leo –, dar avusese pe cap o groază de alte probleme. După câteva săptămâni, o sunase înapoi, mai mult din obligație.

Stephanie știa că nu e responsabilă pentru haosul creat de Leo, dar în timp ce Matilda îi explica emoționată, cu destule poticniri, motivul pentru care suna, realizează că ar putea s-o ajute. Una dintre clientele ei preferate, Olivia Russell, era o jurnalistă de succes care scrisese foarte mult despre protezări de membre artificiale, și în special despre provocările cu care se confruntau veteranii din Războiul din Golf. Olivia își pierduse ea însăși un picior în tinerețe. Cunoștea toți specialiștii din domeniu și știa cum să acceseze toate programele disponibile, iar acum avea o organizație nonprofit care asista persoanele cu membre amputate să se descurce în hățișul inextricabil al lumii protezelor. Stephanie se oferă să le pună în legătură. Matilda o întrebase dacă poate să vină cu amicul ei, Vinnie. Așadar, îi aștepta pe toți la prânz: Vinnie, Matilda și Olivia, care acceptase deja să o ajute pe victima accidentului, ca o favoare pentru Stephanie. După aceasta, implicarea lui Stephanie avea să se încheie.

— La mulți ani de Ziua Mamei! îi ură fermierul căruia îi plăti florile.

Cel puțin presupunea că era fermier. Era nepieptănat și ars de soare. Avea degetele groase pătate de pământ și purta o șapcă de baseball pe care scria, cu litere portocalii, SHEPHERD FARMS ORGANIC. Stephanie nu realizează pe moment că ei i se adresa negustorul.

— Ah, mulțumesc! spuse ea.

La statura ei, fizicul nu i se transformase prea mult, însă fiind deja gravidă în șase luni, burta era vizibilă, nelăsând nicio urmă de îndoială

asupra condiției sale.

— Mai aveți și alți copii?

— Nu. Primul și ultimul, spuse ea pe tonul lipsit de emoție, ce avea de obicei darul de a pune capăt conversației despre copii.

Își mută sacoșele cu cartofi noi, sparanghel și căpșune mai sus pe antebraț, ca să poată duce buchetele colorate de flori într-o singură mână, ca o mireasă de primăvară.

— Da, așa zice toată lumea, spuse fermierul cu un zâmbet larg. Nu după mult timp, micuțul începe să meargă și să vorbească. Și după-aia nu mai vrea să stea la tine în poală, și nici nu-ți dai seama când te pomenesci că îl aștepti pe-al doilea.

— Hmmm, făcu ea gânditoare, fără să dea un răspuns clar, întinzând mâna ca să primească restul.

Își auzise ani de zile prietenele plângându-se de felul dramatic în care ți se schimba lumea odată ce te vedeai gravidă; chiar și în New York, unde puteai să stai la doar câțiva centimetri distanță de fața cuiva în metrou, protejat de consensul tacit, universal valabil că nicio persoană (în toate mințile) nu avea să-ți tulbure sub nicio formă intimitatea, nu mai aveai nicio garanție odată ce rămâneai gravidă.

Băiețel sau fetiță? Primul copil? Când e sorocul? Fusesse, așadar, pregătită pentru întrebările agasante, însă i se părea de-a dreptul enervant faptul că oamenii voiau să vorbească nu doar despre copilul care era pe drum, ci și despre viitorii ei copii neplanificați și nedoriți. Era atât de bizar. Ca și cum a-ți dori un singur copil îți submina cumva maternitatea care nici nu se instalase încă. Ca și cum străinii aceștia aveau vreo miză în toată chestiunea aceasta. Ca și cum a avea un singur copil era un soi de gest făcut fără tragere de inimă, un angajament asumat pe jumătate. (Eh, sunt doar invidioși, îi spuse Pilar, mama unui băiețel de opt ani, uimitor de fermecător și educat. Vor să se asigure că n-o să ai prea multă vreme liniște după ce reușești să dormi din nou toată noaptea. Nefericirea atrage nefericire, draga mea.)

— Știți deja ce e? o întrebă fermierul în timp ce-i număra bancnotele de un dolar.

— E fetiță.

— Ați ales numele?

— Da, spuse ea, schițând un zâmbet. Dar îl țin secret.

Învățase pe propria piele să țină doar pentru ea numele la care se gândea.

Când începuse să menționeze numele care îi treceau prin cap, înainte să se ivească cel potrivit, toată lumea avea câte o părere bazată pe rațiuni atât de subiective și personale, încât era de-a dreptul bizar: „Pe prima mea soție o chema Hannah și era o scorpie cu inimă de gheață”. „Fiica mea are în clasă patru Charlotte”. „Natasha cam sună a Războiul Rece, nu?”

În plus, Stephanie avea impresia că, asemenea multor altor aspecte legate de rolul de parental, numele deveniseră un soi de competiție sportivă. Un tip de la cursurile de naștere turuia întruna despre tabelul lui cu nume.

— Avem trei priorități, se apucă el să-i explice lui Stephanie, care era teribil de plictisită, și unei instructoare amuzate de la curs (*femeia* chiar că le văzuse pe toate). Numele trebuie să fie unic, trebuie să reflecte originea etnică, atât a mea, cât și a soției – un strop britanic, un strop evreiesc, după care făcu o pauză pentru efect. Și trebuie să fie melodios. Plăcut la auz.

— Știu ce înseamnă melodios, comentă Stephanie.

— Sophia e genul de nume la care ne gândim, adăugă soția lui cu accentul ei fals de BBC, însă e mult prea popular la ora actuală.

— E popular fiindcă-i frumos, spuse Stephanie. Un nume clasic, de modă veche.

— Mă tem că e *prea* popular, iar clasicul pălește în fața modernului, remarcă soția, atingând cu un gest consolator brațul lui Stephanie, pe care era clar că o considera o biată nefericită neinformată.

— Dincolo de cele trei priorități esențiale, continuă soțul, mai avem și alte criterii secundare, explică el, începând să le enumere pe degete. Ce rezultate apar atunci când cauți numele pe Google? Câte silabe are? E ușor de înțeles prin telefon? E ușor de tastat?

Ultima chestie pusese capac; Stephanie izbucni în râs. Cuplul respectiv nu-i mai vorbise de atunci.

— Mult noroc, spuse fermierul, făcându-i cu mâna în timp ce se îndepărta. Asta o să fie singura Zi a Mamei liniștită pe care o s-o mai aveți pentru multă vreme de-acum înainte. Să-l lăsați pe soț să vă răsfete.

Acesta era un alt aspect care o surprinse pe Stephanie, cu toate că probabil nu ar fi fost deloc cazul să se simtă astfel. Faptul că toată lumea presupunea că, doar pentru că era gravidă, era neapărat și măritată. Trăia în New York, ce Dumnezeu! Și nu doar în New York, ci în *Brooklyn*! Nu era prima femeie trecută de patruzeci de ani care urma să fie mamă singură, și chiar dacă ar fi avut un partener, unde scria că e căsătorită? Poate că partenerul ei era de fapt o femeie? Nu doar că era jignită de presupunerile

convenționale, pe care aproape toți cei din jur le făceau automat, dar o deranja și faptul că fiica ei avea să se confrunte în viitor cu aceleași concepții referitoare la un tată, care... Până la urmă, cine știe care va fi povestea despre tatăl ei, cum vor sta lucrurile când fetița va fi suficient de mare ca să pună întrebări.

Pe drum spre casă, Stephanie își echilibra sacoșele pe umeri și pe brațe. Slavă Domnului că strada dinspre parc spre casă era în pantă. Avea picioare puternice, însă centrul de greutate i se mutase, așa că începea să o doară spatele dacă mergea prea mult cărând greutate. Ar trebui să-și cumpere un cărucior din acela pentru cumpărături, cu roți, dar cât de curând avea să împingă alt cărucior.

Stephanie era încă vexată de comentariul fermierului referitor la soț. Nu o deranja niciun aspect al realității de a avea un copil singură, cu excepția faptului că nu știa ce să le spună oamenilor despre Leo, sau *dacă* să pomenească măcar de el. Prietenii și colegii ei apropiați cunoșteau povestea în linii mari. Știau toți despre Leo și despre trecutul lor împreună, despre scurta lui revenire în viața ei, despre surpriza și bucuria ei de a fi rămas însărcinată și despre dispariția lui din peisaj.

Era mai dificil în cazul cunoștințelor mai puțin apropiate sau al străinilor mult prea indiscreți. Multora reușea să le reteze avântul, spunând: „Sunt mamă singură”. Dar cu alții nu funcționa. Trebuia să găsească ceva mai specific cu care să le tempereze tentația de a o mai chestiona, dar nimic suficient de fascinant încât să le suscite interesul.

Detesta privirile compătimitoare și îngrijorate cu care reacționau ceilalți când le spunea pe un ton intenționat optimist și vesel că urma să crească singură copilul. Pentru ea, mila altora atinsă asupra ei era un sentiment absurd, deoarece ea se considera norocoasă. Norocoasă să aibă un copil, norocoasă să clădească, lent, dar sigur, relații cu surorile și cu fratele lui Leo, și cu familiile lor, un efort pe care îl făcea pentru fiica ei, pentru a se putea bucura de o familie extinsă.

Stephanie fusese singurul copil al unei mame văduve, care murise cu ani în urmă. Își adorase copilăria și pe mama ei inteligentă, înzestrată cu simțul umorului, care îi oferea toată atenția necesară și cu care putea să comunice cu mare ușurință. Singurul motiv pentru care regreta că nu avusese un copil mai devreme era faptul că mama ei nu mai era lângă ea, însă ar fi fost o bunică minunată. Dar existaseră și momente în care Stephanie se simțise singură atunci când era mică, așa că spera ca familia Plumb să o primească

în sânul ei pe fiica ei și a lui Leo. Până în prezent, așa se prefigurau lucrurile.

Dacă ar fi fost să fie sinceră cu ea însăși, Stephanie știa că, de fapt, configurația pe care familia ei avea s-o capete era tocmai cea pe care o prefera, deoarece îi era apropiată. Și dacă ar fi fost să fie extrem de sinceră cu ea însăși, știa că unul dintre motivele pentru care nu avusese până atunci un copil era faptul că nu știa cum să se descurce cu ideea de a avea alături un tată implicat în toată povestea. Nu lipsise asta. Mama ei, verișorii, vacanțele de vară petrecute în Vermont la unchiul ei mult iubit îi satisfăcuseră nevoia de familie. În toiul nopții, în beznă, când nimeni nu-i vedea zâmbetul mulțumit de pe chip, ținând mâna pe burta care creștea de la o zi la alta, își dădea seama că, deși copilul acesta nu fusese în plan (*chiar nu fusese*, Leo apăruse din senin la ușa ei), în noaptea viscolului nu insistase să folosească prezervativ, ceea ce nu mai făcuse absolut niciodată, nici măcar în momentele de beție cruntă sau în cele mai spontane momente erotice.

Nu plănuiise sarcina (*chiar nu o plănuiise*), însă nici nu se protejase împotriva ei, și, dacă ar fi fost *insuportabil* de sinceră, în beznă nopții, în intimitatea camerei sale – camera ei –, ținând mâna pe pântecul care se ridica ușor în ritmul mișcărilor copilului, care dădea din picioare sau sughița, ascultând liniștea din casa ei, sub plapuma aranjată exact așa cum îi plăcea, putea să recunoască adevărul despre noaptea viscolului: lăsase deschisă o mică posibilitate pentru ceva *de la* Leo, care nu era Leo. Și îi plăcuse ideea.

— Gândești mai mult ca un bărbat decât ca o femeie, îi spusese Will Peck o dată, pe când erau împreună, și ea îi sugerase că n-ar fi rău ca el să doarmă ceva mai des la el acasă.

Lui nu-i plăcea apetența ei pentru singurătate, îi dădea dreptate într-un fel. Cu toate că nu era de acord cu stereotipul potrivit căruia femeile aparțin sexului slab care are nevoie de mai multă atenție. I se părea eronat. Sigur că existau femei care voiau cu orice preț să se mărite, însă bărbații erau la fel de disperați la capitolul ăsta, odată ce decideau că sunt gata de însurătoare. În fond, bărbații divorțați și văduvi erau cei care se recăsătoreau imediat, fiindcă aveau nevoie de cineva care să le poarte de grijă. Iar femeile în vârstă erau cele care își luau viața de la capăt singure. Dintre toți prietenii ei divorțați, al căror număr nu era deloc neglijabil, de obicei femeile erau cele care aveau curajul de a pune punct unei relații muribunde. Bărbații erau cei

care se agăţau de ea de parcă ar fi fost o chestiune de viaţă şi de moarte.

O să te împiedici de taţi divorţaţi la tot pasul în Brooklyn, o avertiză Pilar. Țsta era ultimul lucru de care avea nevoie! Un bărbat cu copii. Se întâlneau la viaţa ei cu câţiva bărbaţi divorţaţi, însă îi eliminase rapid, pentru că îi bănuia că își doresc o parteneră care să vină o dată la două weekenduri să aibă grijă de copiii lui. Nu o fermecaseră prea mult bărbații pe care îi încadra la grămadă în categoria „taților”. Trebuia totuși să admită că un tată care se străduia, stângaci, să strângă părul fiicei lui cu un elastic sau să-i facă o coadă împletită era întrucâtva atrăgător și chiar sexy.

Când ajunse pe strada ei, îl zări pe Tommy O’Toole stând pe treptele de la intrare. Ce bine! Avea să insiste să-i care sacoșele până în bucătărie, iar ea avea să accepte bucuroasă. Îi făcu cu mâna; n-ar fi refuzat nici dacă s-ar fi oferit să-i care sacoșele și restul drumului. Dar bărbatul nu o văzu. Se uita la un cuplu care venea din direcția opusă. Femeia mergea în cărje – la naiba, probabil era Matilda. Iar bărbatul de lângă ea era probabil Vinnie. Ajunseseră mai devreme. Asta e, îi va ruga să toace niște legume. Poate că Vinnie o va ajuta și cu sacoșele.

41.

Deși era destul de răcoare afară, Tommy și Frank Sinatra stăteau pe treptele de la intrare; amândurora le plăcea asta. Sinatra stătea pe cea de-a treia treaptă de jos, în poziția lui obișnuită, cu botul ridicat, cu ochii mari, atent, lovind vesel cimentul cu coada.

Așezat lângă el, Tommy își ținea capul în mâini și se ruga. De mult nu se mai rugase la Dumnezeu sau la altceva. Când era mai tânăr, era convins că se putea ruga la prietenii și la rudele sale dispărute. Își invidia vechea personalitate, când credea că îl ascultă cineva. La început, încetase să creadă de lene, apoi de furie, iar acum se lupta mai degrabă cu o rătăcire apatică. Nu se considera ateu; ateismul presupunea mai multă convingere decât avea el, implica un soi de certitudine fermă în privința misterului, pe care el nu o considera nici posibilă, nici admirabilă, nici măcar dezirabilă. Cine era în stare să tăgăduiască existența unei mâini călăuzitoare, a unui tipar de un anume fel al lumii? Pentru el, știința nu reprezenta o explicație satisfăcătoare. Nu era pios, dar nici necredincios. Nu era nici așa, nici pe dincolo. Era un simplu supraviețuitor.

Multă vreme după moartea lui Ronnie, se rugase la ea. Nu doar în lunile acelea interminabile petrecute pe șantier, când se simțise disperat și pierdut, ci și ani întregi după aceea. Îi era rușine să recunoască, însă se rugase și la statuie. Aceasta devenise un altar în casa lui, până într-o zi când își zări reflexia în geam, stând pe un scăunel pliant și vorbind cu statuia, și se temu că își pierdea mințile. Atunci încuie statuia în comoda pentru veselă.

Inițial, îl îngrozise oferta lui Jack Plumb de a vinde statueta, însă odată ce se obișnuie cu ideea, Tommy se simți ușurat. Avusese parte de câteva nopți în care nu putuse să închidă un ochi, închipuindu-și ce s-ar întâmpla dacă ar muri subit – într-un accident de mașină sau de un infarct fatal –, iar fiicele lui ar descoperi statuia în dulap. În cele din urmă, ar înțelege ce era cu ea și ce făcuse. Răsturnarea poveștii tatălui lor erou ar fi și așa crudă, dar să afle că furase statueta dintre ruine și o ascunsese ca pe o marfă de contrabandă, asta le-ar schimba părerea și în privința poveștii mamei lor. Știa, Doamne, cât de bine știa că, dacă amintirile noastre despre o persoană nu ne-ar putea vindeca suferința, pierderea ar fi cu atât mai incontestabilă. Văzuse cu ochii lui cum copiii începuseră să creeze un nimb în jurul lui Ronnie abia la câteva ore după moartea ei. Dacă ar afla de statuie, moartea ei ar fi întinată de faptele lui, și cu niciun preț nu și-ar supune copiii la o altă pierdere legată de mama lor. Nu putea să le lase o statuie furată, ca ele să fie nevoite să o ascundă în dulap. Mai degrabă ar arunca-o în râu.

Știa că vânzarea ei presupunea anumite complicații. Cum s-o transporte, ce să facă cu banii... însă Jack Plumb îl asigurase că îl va ajuta cu toate detaliile, după cum se exprimase el. Oferea servicii complete, însă, înainte să afle orice alte detalii, lui Jack îi scăpase informația despre originile arabe ale cumpărătorului londonez.

— Un arab? îl întrebă Tommy pe Jack cu pumnii încleștați, nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Un londonez, îi răspunse Jack, dregându-și glasul. Nu toți indivizii din Orientul Mijlociu sunt teroriști, să fim serioși. E un tip din lumea finanțelor. Un om de afaceri și un colecționar de succes. Foarte respectat.

Tommy era furios.

— Dar a făcut bani din petrol, nu? Și să nu-mi zici că nu-i așa, fiindcă înseamnă că minți.

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse Jack. E irelevant. Dacă vrei să vinzi ceva pe piața neagră, nu-ți poți permite luxul de a-i verifica sursele de venit și recomandările profesionale. E bogat, vrea statuia și e discret. Bingo.

Tommy aproape că-l luă pe sus pe Jack și-l dădu pe ușă afară. Nici măcar nu se sinchisi să-i explice de ce, după ce-și pierduse soția, nenumărați prieteni și colegi pompieri în 9/11, nu ar fi putut în ruptul capului să accepte bani făcuți din petrol, proveniți din Orientul Mijlociu, în schimbul unui artefact găsit la locul dezastrului, de la nimeni, sub nicio formă, *niciodată*.

Era recunoscător pentru turnura pe care o luaseră evenimentele, fiindcă îl ajutase să se trezească la realitate. Fusesse inconștient să creadă că era posibil, sau etic, să vândă statuia. Vorbise serios când îi spusese lui Jack că nu banii îl interesau. Singurul lucru care îl interesa era locul unde ajungea statueta, fiindcă trebuia să onoreze memoria lui Ronnie. Dar dacă se expunea – din greșeală sau intenționat –, asta ar fi *pus în pericol* memoria în fața copiilor. Acesta era cercul vicios în care se simțea captiv de câteva săptămâni. Căscă. Nu dormise. Cum să ducă statuia într-un loc sigur? Zile în șir, Jack îl sunase oră de oră ca să-l convingă să reia negocierile, până când, în cele din urmă, Tommy îl amenință că își contactează prietenii de la poliție și îi dă pe amândoi în vileag.

— Am s-o fac, nemernicule, îi spuse el lui Jack. Să nu crezi că n-am tupeu.

Cel puțin îi rămânea onoarea sincerității.

Sinatra ridică capul și scânci ușor.

— Ce zici tu, domnule S?

Îl mângâie pe cap pe Sinatra, în locul unde pielea era puțin lăsată, și blana, moale. Câinele scoase limba de plăcere. O văzu pe Stephanie făcându-i cu mâna din stradă. Probabil voia s-o ajute cu sacoșele. Sinatra începu să latre la ceva ce venea din direcție opusă.

— Șșș, băiete, spuse Tommy, uitându-se să vadă de ce era agitat câinele.

Era un cuplu. Femeia mergea în cârje, iar însoțitorul ei avea un profil ușor asimetric. Mergeau încet și se uitau la numerele caselor. Când se mai apropiară, lui Tommy nu-i veni să-și creadă ochilor. Un bărbat înalt, musculos, cu un singur braț, și o femeie cu părul lung, cu un singur picior, mergeau împreună pe strada lui. Parcă statuia lui prinsese viață. Se ridică în picioare, iar lătratul lui Sinatra se transformă într-un mârâit amenințător.

Îl ridică și-l ținu la subraț ca să-l calmeze. Chiar avea nevoie de somn. Clipi și scutură puțin din cap, privi din nou în aceeași direcție, dar nu se schimbă nimic. Statuia se afla încă acolo și se îndrepta spre el. Îl cuprinse amețea și se uită în sus spre cer. Nu știa de ce, ce anume se aștepta să vadă acolo. Preț de o secundă crezu că leșină. Nu era cu putință să se întâmple

ceea ce se întâmpla. Își simți respirația tot mai slabă, iar apoi i se puse o gheară în piept, ca și cum cineva ar fi strâns o curea. Câinele se eliberă din brațele lui, sări înapoi pe treaptă și se întoarse spre Tommy, lătrând acum în toată regula, speriat.

Vai, te implor, se gândi Tommy, *nu acum*. Nu infarctul de care se temuse, câtă vreme statuia se afla încă la el în casă. Se sprijini cu o mână de balustrada din fier pentru a încerca să-și recapete echilibrul. Dacă statuia era în casă, cum se putea să meargă în același timp pe stradă? Stephanie îi striga numele dintr-o direcție. Din cealaltă direcție, statuia trezită la viață se apropia. Sudoarea îi șiroia pe spate și avea palmele umede și lipicioase. Sinatra lătra și mai tare. Doamne sfinte, simțea că-și dă duhul. Avea un atac cerebral sau un infarct, ori și una, și alta. Încercă să tragă adânc aer în piept, însă nu izbuti.

— Taci! îl admonestă pe Sinatra, însă nu era sigur că scosese de fapt vreun sunet.

Își simțea gâtul strâns și uscat.

— Mă scuzați.

Statuia era acum în fața lui, vorbea, voia să urce treptele.

Tommy încercă să vorbească, însă nu-și putea mișca buzele. *Veniseră după el*, doar la asta se putea gândi, cu toate că nici el nu înțelegea la ce se referă. *Veniseră după el? Cine?*

— Hei, spuse bărbatul, apropiindu-se și întinzându-i brațul. Sunteți bine? Nu arătați prea bine.

— Ce e, scumpule, de ce ești așa supărat?

Tommy crezu că femeia i se adresase lui, însă își rezemase cârjele pe trepte și încerca să-l calmeze pe Sinatra, care lătra de mama focului la mâna ei întinsă. Tommy se holbă la piciorul ei lipsă și apoi din nou la bărbatul cu un singur braț. În clipa aceea, nu-și dădea seama dacă avea halucinații sau dacă era pe moarte, dar orice-ar fi fost, știa că nu-i de bine. *Ronnie*, se gândi el. *Ajută-mă*.

— Sună la 911, auzi Tommy vocea bărbatului. Aveți nevoie de ajutor, domnule? Cum vă numiți?

Vocea lui Vinnie venea parcă dintr-un tunel lung sau de la capătul unei legături telefonice proaste. Nu distingea cuvintele, însă auzi ceva de 9/11. La naiba! Și chiar înainte să se prăvălească, Tommy îi privi implorator, cu mâna pe inimă și gura schimonosită de durere.

— Ce e? îl întrebă Matilda cu o voce plină de îngrijorare și teamă. Ce e,

Papi?

— Iartă-mă, spuse Tommy.

Apoi se prăbuși la piciorul lipsă al Matildei.

42.

A doua zi era Ziua Mamei, iar Melody avea să se trezească și să petreacă ultima zi în casa pe care o îndrăgea atât de mult. Luni dimineață aveau să vină cei cu dubița de la firma de transport și aveau să încarce toate cutiile și să învelească mobila în păături groase, iar ei aveau să se urce în mașină și să urmeze dubița până la noul apartament închiriat temporar, aflat de partea cealaltă a căii ferate.

După aceea, aveau să vină buldozerele.

Walt îi ascunsese informația aceasta cât de mult timp putuse. Cumpărătorul casei lor era un dezvoltator care plănuia să o radă de pe fața pământului și să construiască în loc o monstruozitate nou-nouță. Acum, străbătea încăperile cu și mai multă amărăciune; nici măcar nu aveau să mai existe în curând.

Astăzi, așteptau pe cineva de la o firmă de restaurare. Dezvoltatorul avea de gând nu doar să-i demoleze casă, ci mai întâi avea să scoată toate materialele de pe ea – lemnul, balustrada din lemn de stejar, podeaua din lemn de pin din camera de zi, de care avusese grijă ca de ochii din cap – și să le vândă unei firme de restaurare arhitectonică. Walt încercă să o convingă pe Melody să plece, însă nu reuși. Voia să-l privească în ochi pe nenorocitul care îi demonta frumusețea de casă și o vindea pentru profit. Era împreună cu Nora și cu Louisa în camera de zi, împachetând ultimele cărți, când se auzi soneria. Walt deschise ușa, și crezu că are vedenii. Era Jack.

La început vru să-i tragă una. Era revoltată. *El* era cel de la firma de restaurare? *El* avea să smulgă sufletul căminului și să-l vândă? Dură câteva minute până când Jack și Walter reușiră s-o calmeze și să-i explice: Jack salva ce putea pentru *ea*.

— Nu înțeleg, spuse ea.

— Am câteva cunoștințe, spuse Jack, arătând către echipa care venise cu el. Oamenii ăștia o să ia lucrurile pe care le vrei și o să le depoziteze undeva.

— Pentru ce?

— Ca să le folosești din nou, mami, spuse Nora.

Ea și Louisa erau încântate. Aflaseră planul de câteva săptămâni, de când Jack și Walt puseseră la cale detaliile.

— Dacă îți construiești casa ta într-o zi. Sau poți să le instalezi într-o casă gata construită. Poți să păstrezi lucrurile cele mai valoroase și să le refolosești.

— Unde să le păstrez?

— Am eu o unitate de depozitare, spuse Jack. Un loc pe care îl țin pentru inventarul de rezervă. Dacă te hotărăști că nu mai vrei lucrurile, putem să le vindem în cele din urmă.

— Ați făcut asta pentru mine?

Melody era uluită și plină de recunoștință.

— Putem păstra doar lucrurile pe care ți le dorești foarte mult, spuse Jack.

Începu operațiunile de organizare. Trebuiau să facă o listă, să vadă ce anume merita păstrat. Să aleagă lucrurile cele mai importante.

— Începeți voi sus, spuse Melody. O să fac un ceai. N-am împachetat încă ceainicul.

Nora și Louisa alergară sus pe scări împreună cu Walt.

— Ce ziceți de fereastra cu vitralii din hol? o auzi ea pe Louisa. Mama adoră fereastra aia.

Jack o urmă în bucătărie. Aruncă o privire de jur-împrejur.

— Nu cred că e ceva de păstrat aici, spuse el. Dulapurile astea sunt din anii '70.

— Jack, spuse Melody ducându-se la chiuvetă și umplând ceainicul cu apă. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc. E ceva...

— Cu asta mă ocup. Nu-i mare lucru. Dar plătim muncitorii la oră, așa că ar trebui să ne mișcăm rapid.

— N-o să dureze mult, spuse ea, punând ceainicul pe aragaz și aprinzând ochiul. Care mai e situația cu Walker?

Jack ridică din umeri.

— Lucrurile s-au cam așezat. I-am predat partea mea din Moștenire, iar el a pus restul de bani ca să-mi plătească datoria. Vindem casa. E generos. N-o să primesc jumătate, dar o să primesc suficient ca să mai țin magazinul pe linia de plutire o vreme, până când mă decid dacă îl vând sau nu. Îmi lasă mie apartamentul.

— Dar ce se petrece *între* voi? În afară de chestiunile pecuniare.

Jack se așează la masa din bucătărie. Melody se gândi că arată mai slab decât de obicei, însă parcă într-o dispoziție mai bună decât data trecută.

— Câți ani aveai când te-ai căsătorit? o întrebă el.

— Abia împlinisem douăzeci și doi. Eram un copil.

— Eu aveam douăzeci și patru când l-am cunoscut pe Walker. Știi că eu n-am locuit niciodată singur? În primele săptămâni după ce a plecat Walker, nu știam ce să fac de unul singur. Rămâneam până târziu la magazin, îmi comandam niște mâncare la pachet și mă uitam la televizor până mă lua somnul.

Melody se uită prin bucătărie. De câteva săptămâni își petrecuse fiecare seară demontându-și viața și împachetând-o în hârtie de ziar. Avea unghiile neîngrijite și înnegrite de la cerneala de tipar; o dureau brațele și umerii de la atâta ridicat de cutii.

— Sună grozav acum.

Jack o privi și încuviință din cap.

— Chiar e grozav. Asta vreau să zic. Mi-e dor de Walker. Îmi lipsește groaznic și nu știu ce-o să se întâmple. Dar pentru prima dată în viață, sunt răspunzător doar față de mine însumi și îmi place sentimentul. Nu sunt mândru de modul în care am ajuns în situația asta, dar mă străduiesc s-o înțeleg, și chiar mă bucur de ea, cel puțin în parte.

Melody se întrebă cum ar fi să locuiască singură – să vină acasă în fiecare seară, să aprindă luminile într-o casă cufundată în beznă și să nu o aștepte nimeni căruia să-i povestească cum se desfășurase ziua ei, cu care să ia cina, cu care să se certe pe telecomandă sau care să o ajute să strângă masa. Nu voia să-i spună lui Jack ce imagine tristă îi evoca asta. Auzi un fierăstrău electric de sus.

— Mi-ar părea rău dacă nu te-ai împăca cu Walker, spuse ea în cele din urmă.

— Ah, sunt sigur că o să alerg plângând înapoi în brațele lui solide și de nădejde cât de curând. Dar mă îndoiesc că o să mă mai vrea.

Chiar atunci, Walt și fetele intrară în bucătărie.

— Uite! spuse Nora.

Ținea în mână o bucată de lemn. Melody o recunoscu imediat. Era o bucată din dulapul de pe hol, de sus, unde notase înălțimea fetelor cel puțin o dată pe an: cu roșu pentru Nora, cu albastru pentru Louisa.

— Asta e prima chestie pe care am cerut-o, spuse Nora.

— Serios?

Melody era încântată că Nora se gândise la asta, fiindcă Louisa fusese mereu cea sentimentală dintre ele două.

— Ce idee minunată!

— Am început să facem o listă, spuse Walt. Uită-te pe ea și vezi dacă ești de acord.

Cineva bocănea deasupra lor; lustra din bucătărie se legănă ușor.

Melody citi lista. Era extrem de lungă. Nu-și putea imagina toate acele lucruri – podele, ferestre, balustrade – zăcând în depozitul lui Jack și adunând praf. O casă întreagă, dar nu chiar; bucăți dintr-o clădire care, adunate, nu constituiau un cămin.

— Nu vreau să păstrez nimic, spuse Melody.

În încăpere se așternu tăcerea.

— Ce amuzant! spuse Walt râzând, dar se întrerupse când văzu mina serioasă a lui Melody.

— Vreau *asta*, spuse Melody arătând spre bucata din lemn din mâna Norei, pe care erau marcați anii trăiți acolo și ritmul de creștere a fetelor; era plină de amprente și se înnegrise de murdărie, fiindcă nu curățase niciodată porțiunea aceea, de teamă ca nu cumva să șteargă din greșeală liniuțele trasate cu grijă și datele alăturate. E singurul lucru pe care îl vreau.

Jack o privea atent pe Melody.

— Nu mă deranjează să depozitez câteva lucruri pentru tine, spuse el.

— Știu, zise Melody. Hai să scoatem de aici toate chestiile care crezi că valorează ceva și să le vindem.

— Melody, interveni Walt enervat, nu mai înțeleg nimic.

— Vă sunt incredibil de recunoscătoare amândurora că v-ați gândit la asta. Vă rog să nu credeți că nu apreciez gestul. Dar... haideți să le vindem. Și cu banii obținuți să renovăm casa cea nouă.

— Ești sigură? Întrebă Walt.

— Absolut, spuse ea întorcându-se către Jack. Poți să vinzi chestiile astea și să câștigi un comision, nu-i așa?

— Da, dacă asta vrei.

Era surprins, dar bucuros. Nu avea suficient spațiu ca să depoziteze tot ce-și imaginase că ar vrea ea să păstreze.

— Și voi două sunteți de acord cu asta? le întrebă ea pe Nora și pe Louisa.

Se simțea bine, se simțea mai ușoară, redobândise controlul.

Amândouă încuviințară din cap.

— Am vrut să facem ceva ca să te mai înveselim, spuse Louisa. Am vrut să te facem fericită.

— Am deja tot ce mă face fericită, spuse ea.

Melody nici măcar nu era convinsă că înțelegea imboldul acela care îi dicta dorința de a renunța la toate, dar se hotărî ca, de data asta, să nu mai despice firu-n patru. A avea frânturi din casă nu era totuna cu a avea casa în întregime. După toate cele petrecute în ultimul an, nimic nu mai era la fel, și venise vremea să nu mai țină cu dinții de orice. Și dintr-odată simți că era din nou Generalul. Părea, probabil, că familia ei bătea în retragere, dar ea știa mai bine. Ea era Generalul, iar acesta era clar un progres.

43.

Era incredibil. Când Matilda avea să relateze povestea mai târziu, iar ea și Vinnie aveau să o relateze adesea în anii următori, povestea *Sărutului* avea să devină povestea lor, și chiar și a zecea, a suta, a mia oară, avea să fie repovestită aproape la fel și avea să înceapă mereu cu aceeași frază: *Era incredibil.* Cum se duseseră în Brooklyn, cu o zi înainte de Ziua Mamei, și cum Vinnie nu purta brațul protetic – ceea ce se întâmpla rar –, pentru că i se făceau niște reglaje. Cum Matilda se certase cu el pentru că nu voia să ia metroul, fiindcă o durea rău piciorul și voia să meargă cu cârjele, și se temea să nu întârzie, cum apelaseră la un serviciu de transport cu șofer și, fiindcă nu era trafic, ajunseseră extrem de devreme. Cum se plimbaseră o vreme, admirând casele din cărămidă, narcisele și panseluțele din jardiniere, mulțimea de familii care împingeau cărucioare pe stradă, alergau încet în spatele copiilor pe biciclete cu roți ajutătoare sau plantau flori în micile straturi din jurul copacilor. Cum se hotărâseră în sfârșit să se ducă la Stephanie puțin mai devreme și să vadă dacă era acasă. Cum bărbatul de pe trepte stătea acolo și se holba la ei ca la niște fantome. Cum chiar și cu un singur braț, Vinnie îl prinsese pe Tommy O'Toole când leșinase, fiindcă altfel s-ar fi prăbușit cu fața în jos pe asfalt, și *Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat!* Copiii lor o ascultau cu ochi mari pe Matilda când le spunea: *Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi lovit la cap. Dacă tatăl vostru nu l-ar fi prins? Ar fi putut să moară. Sau mai rău! Ar fi putut să se lovească la creier și nu ar mai fi fost niciodată la fel. Dar nu! Tatăl vostru a întins brațul – singurul lui braț – și l-a prins de mijloc, și l-a așezat pe jos*

de parcă n-ar fi fost mai greu decât un sac de orez. Ditamai bărbatul!

Matilda povestea cum Stephanie își aruncase cât colo sacoșele și buchetele de flori și o luase la fugă pe stradă când îl văzuse pe Tommy prăbușindu-se, cum se așezase și-i luase capul în poală, și îl ținuse de mână, și îl imobilizase până la sosirea paramedicilor, care îi asiguraseră că avea să-și revină. Cum reușiseră să-l ridice în picioare și îl ajutaseră să intre în casă, și apoi înțeleseseră de ce leșinase Tommy, de ce amețise și se zăpăcise complet atunci când îi văzuse pe Vinnie și pe Matilda pe stradă.

Era o statuie cu mami și cu tati! Odată ce Vinnie junior fu suficient de mare ca să rețină povestea, începu s-o întrerupă de fiecare dată ca să spună el partea aceea. *Era o statuie cu voi doi!*

Așa e. Matilda îi trecea mâna prin părul negru și lucios ca al mamei și ondulat ca al tatălui. *Era o statuie celebră din Franța. Femeii îi lipsea un picior, iar bărbatului îi lipsea un braț, exact cum erau mami și tati. Imediat ce am dat cu ochii de statuia aceea, am știut.*

În acest punct, dacă Matilda și Vinnie se aflau în aceeași încăpere, ea făcea întotdeauna o pauză, îi arunca privirea aceea pe care i-o aruncase și în ziua întâmplării cu pricina, o privire plină de uimire și revelație, o privire care ținea în picioare întreaga lui lume, îl desăvârșea și îl umplea de o asemenea dorință și speranță copleșitoare, încât el era cel care trebuia mereu să întoarcă primul capul, fiindcă privirea aceea era aproape prea puternică, un soare parcă, ce îi inunda viața cu lumină.

Am văzut statuia aceea, spunea Matilda, zâmbindu-le băieților ei (mai întâi lui Victor Jr., apoi micului Fernando, și apoi lui Arturo, botezat după bunicul lui Vinnie), *și am știut. Statuia aceea a fost semnul meu.*

44.

La aproape zece luni după ce intempestivul viscol măturase Manhattanul la final de octombrie, înghețând crengile copacilor, doborând o sută optzeci și cinci de arbori falnici din Central Park, distrugând aproape întregul decor autumnal al celor cinci cartiere newyorkeze, inclusiv crizantemele multicolore plantate pe Park Avenue și ghivecele cu varză ornamentală pe care locuitorii din Brooklyn le țineau în fața ușilor în încercarea stângace de a crea o oarecare aristocrație rustică, maternitățile din New York fură luate cu asalt de un mini *baby boom*. În timp ce primăvara lăsa locul verii, zilele

deveneau mai lungi, iar umiditatea avansa spre nord și spre est, ajungând treptat și pe țărmurile din New Jersey până se instalează deasupra orașului, asemenea unei îmbrățișări nedorite, rata natalității în oraș, pe luna iulie, aproape se dublă, obligându-i pe doctori, pe asistente și pe moașe să lucreze în ture duble, să-și anuleze concediile, să muncească fără odihnă.

Începură să fie numiți „copiii viscolului” micii Ethan, Liam, Isabella, Chloe care răsăriră spre sfârșitul lui iulie, în locul porumbului căruia nu-i mersese deloc bine, deoarece, după viscolul acela timpuriu, restul iernii fusese extrem de secetos, iar seceta de peste iarnă se prelungise în primăvară și vară. Însă copiii veniră pe lume – cu părul bogat și moale ca mătasea porumbului, cu trupurile lor fragede și degețelele fremătătoare, care păreau la fel de dulci ca boabele de porumb proaspăt.

Stephanie avea contracții prenatale de câteva săptămâni, însă acum depășise deja cu cinci zile data estimată a nașterii și încă nu născuse. Nu se mai ducea la birou, preferând în schimb să petreacă puțin timp în fața computerului, după care trăgea un pui de somn prelungit, după-amiaza. Era plictisită. Era pregătită. Era mai mult decât pregătită. La parter, Tommy bocănea cu ciocanul. Nu-i venea să creadă cât se schimbaseră după ce scăpase de artefactul acela ridicol din apartamentul lui. În ziua în care Tommy se prăbușise pe treptele de la intrare, paramedicii îl declaraseră sănătos. Epuizat și deshidratat, dar sănătos. Când îl conduseră în sfârșit înăuntru și dădu cu ochii de statuie, aproape că fu pe punctul de a leșina și ea. Cunoștea în detaliu cazul furtului de la locul catastrofei, deoarece unul dintre clienții ei scrisese o carte întreagă despre eforturile de recuperare, iar acum scria despre reconstrucția noului Freedom Tower.

Lăsând la o parte amănunțele logistice implicate în mutarea statuii, transferul fu incredibil de simplu. Stephanie îi ceru ajutorul vechiului ei prieten, Will, știind că putea avea încredere în el pentru a-i proteja identitatea lui Tommy. Un camion închiriat și o deplasare în miez de noapte la o locație special înființată pentru oricine dorea să doneze artefacte de la 9/11. De când statuia fusese returnată la locul cu pricina, Tommy începuse, plin de zel, să-și renoveze locuința și tot parterul. Avea să iasă extraordinar.

Cinci zile întârziere. Stephanie trăsese un pui de somn și aranjase din nou păturile în pătuțul cel nou din camera copilului. După-amiezile caniculare de iulie erau mult prea sufocante ca să poată face altceva decât să stea în camera de zi, cu aerul condiționat pornit, și să se uite la televizor, iar înainte de cină să iasă să-și cumpere o înghețată la suprapreț. Oprită în fața

unei case vecine, scormonind absentă printr-un teanc de cărți vechi, simți o pocnitură ușoară, ca și cum i s-ar fi spart un balon înăuntru. Și apoi lichidul dintre picioare, urmat de un junghi și o pulsație mai lungi și mai dureroase decât contracțiile de până atunci. Se sprijini cu o mână de balustrada din piatră a vecinului și inspiră adânc. Simțea cum i se prelingeau broboane de sudoare pe ceafă și între sâni dureroși. Închise ochii și simți căldura dogoritoare a soarelui pe față, pe umeri și pe brațe, și înghețata de piersici care i se scurgea pe cealaltă mână. Voia să țină minte momentul acesta. Se uită la pata udă de pe trotuar și se gândi: *Asta e înainte*. Umezeala de pe interiorul coapselor, durerea de spate, toate aceste semne o conduceau către un loc complet diferit, către momentul de *după*. Era pregătită.

Rămânând ținută locului, privind hipnotizată lichidul amniotic care se scurgea pe panta trotuarului (de altfel, unicul moment în care se bucură de privilegiul de a observa procesul cu oarecare autocontrol), fu secerată de prima contracție, atât de puternică, încât îi tăie răsuflarea, o făcu să se chircească și să scoată involuntar un geamăt.

Deci, se pare că o să fie o experiență al dracului de intensă, se gândi ea.

Când durerea se mai atenuează și încercă să-și tragă răsuflarea și să se îndrepte spre casă, simți încă o contracție, aproape imediat, care fu – nici nu înțelegea cum de era posibil să mai simtă ceva – ceva mai puternică și mai lungă decât prima.

După ce trecu și a doua contracție, rămase pe loc, așteptând. Nimic. Scoase telefonul din buzunar și activă cronometrul pentru a măsura intervalul dintre contracții. Totul se întâmpla mult prea repede. Începu să meargă cu greu și simți a treia contracție când se afla sub fereastra camerei de zi a lui Tommy. Se prinse cu ambele mâini de balustrada din fier forjat și scoase un urlat atât de puternic, încât se sperie și ea: se simțea de parcă ar fi fost despicată în două.

Lui Tommy îi plăcea să povestească partea asta: faptul că o auzise înainte să o vadă.

— Trei copii, spusese el. Cunoșteam sunetul ăla. E un sunet *inconfundabil*.

Ieși valvârtej din casă și izbuti să o ajute să urce treptele și să intre în casă (contracțiile numărul patru și cinci). Încercă să o așeze pe podea (contracția numărul șase).

— Nu pe covor! îi strigă ea.

Urcă în goană la etaj și luă niște cearșafuri și o pătură ca să înfășoare

copilul, fiindcă era clar că nu mai aveau timp să ajungă la spital. O foarfecă din baie. Apă oxigenată? De ce nu? Se îndrepta spre dormitorul ei, gândindu-se că nu i-ar strica niște perne, când o auzi urlând.

La parter, Stephanie încerca doar să-și controleze respirația. De ce naiba nu fusese mai atentă la exercițiile de respirație? De ce nu exersase? Nu reușea să-și controleze respirația, era copleșită de durere. Așezată pe podeaua din camera de zi, își scoase telefonul și, după o scurtă și îngrijorătoare conversație cu doctorul ei, în timpul căreia mai avu două contracții, iar doctorul spuse: „Închid și-ți trimit o ambulanță”, și înainte să aibă răgazul de a verifica din nou cronometrul – conștientă că ceea ce se întâmpla era *complet* anapoda, mult prea curând –, fu nevoită să împingă.

— Tommy? îl strigă ea, întrebându-se unde dispăruse. Trebuie să împing.

— Nu, nu, nu, îi strigă el de sus. Nu împinge. În niciun caz să nu împingi.

Dar a-i spune să nu împingă era ca și cum i-ar fi spus să nu respire. Corpul ei împingea deja și nu putea face nimic ca să-l oprească. Întinse mâna și trase o pătură de cașmir de pe canapea. Auzi niște sirene, dar era prea curând ca să fie ambulanța, și știa că nu putea să se miște din loc. Încercă să-și amintească dacă învățase ce trebuia să facă odată ce ieșea copilul. Trebuia să taie cordonul ombilical? Vai, Doamne! Eliminarea placentei? Ce naiba avea să facă? Contracțiile erau acum neîntrerupte, o presiune teribilă constantă, nu avea niciun răgaz, nicio clipă în care să respire normal, își ridică fusta, reuși să-și scoată chiloții și să întindă pledul de cașmir lângă ea pe podea.

Tot ce-i mai bun pentru copil, se gândi ea, sperând să-și amintească mai târziu că avusese prezența de spirit să facă și o mică glumă.

Încerca să-și înfrângă instinctul de a împinge, însă știa că pierduse deja lupta. Corpul ei făcea ceea ce simțea nevoia să facă, și era evident că trebuia să capituleze. Tommy coborâse scările și aruncase câteva lucruri grămadă lângă ea, iar acum se spăla pe mâini în bucătărie. Cel puțin, asta își imagina ea. Pierduse socoteala contracțiilor. Pierduse noțiunea timpului. Parcă simți ceva ieșind din ea, dar nu putea fi adevărat. Își aminti că era indicat să respire scurt și sacadat. Degeaba, întinse mâna și pipăi între picioare: simți capul fetei, alunecos și ud, și plin de păr. Fiica ei se grăbea să vină pe lume.

— Tommy, strigă ea spre bucătărie. Vine!

Fiica ei venise pe lume.

Existau trei lucruri pe care Paul Underwood le evita cu orice preț: plaja, ambarcațiunile și mâncarea de la colț de stradă. Plaja îi displăcea fără doar și poate: nu suporta nisipul, soarele dogoritor, duhoarea ocazională a organismelor marine în putrefacție sau scoicile care se lipeau de câte un mănunchi maroniu de alge, parcă din altă lume. Uneori mai făcea și excepții. În câte o zi rece și înnorată, de preferat iarna, când briza bătea dinspre țărm, se putea lăsa convins să se plimbe de-a lungul apei de dragul atmosferei, dacă, la final, era pus la bătaie, drept recompensă, un castron cu supă de fructe de mare sau un morman de scoici gătite la abur. Dar altfel? În niciun caz. Nu învățase să înoate, iar ambarcațiunile marine de orice tip, de la caiac până la vasul de croazieră, îl îngrozeau. (Nu învățase nici măcar să conducă un automobil, așa că perspectiva unei bărci în derivă era și mai înspăimântătoare.) Și ideea de mâncare stradală îl dezgusta de-a dreptul: căruciorul soios cu o igienă precară, farfuriile de hârtie care își pierdeau orice formă înainte să apuci să-ți termini porția, mâncatul în picioare, sosuri care ți se scurgeau pe mână sau îți picau pe pantaloni. Cum să ții simultan și o băutură, și tacâmuri, și șervețele? Nu-i plăcea nici măcar să ia masa în aer liber: ce sens avea, când exista în apropiere o încăpere excelentă, lipsită de orice găngănie și cu aer condiționat? Mâncarea stradală era ca o masă în aer liber lipsită de detaliul luxos al unei mese și al unui scaun. Cu alte cuvinte, era un mod mai puțin civilizat.

Așadar, disconfortul lui Paul, aflat pe un doc ce se legăna ușor, sub soarele necruțător al Caraibelor, așteptând să se îmbarce pe un feribot și mâncând între timp o porție de pui jamaican cu banane prăjite, servite dintr-o rulotă la o distanță uluitor de mică de gazele emise de feribotul ancorat alături, era imens. Și îi cam provoca o stare de greață.

Consolarea lui? Bea. Ședea pe o bancă, pe partea cealaltă a docului, cu fața aplecată în farfurie și ascunsă momentan sub borul larg al pălăriei de pai, pe care i-o cumpărase în secunda în care sosiseră de la aeroport la punctul de îmbarcare pe feribot, cu zece zile în urmă. Cu toate că voiajul lor nu fusese un succes după standardele lui Bea (nu-l găsisese pe Leo), pentru Paul fusese cum nu se poate mai agreabil. Starea de spirit a lui Bea se îmbunătățise cu fiecare zi – în mod bizar, sau, de fapt, poate era de așteptat. În parte, aceasta se datora atmosferei, depărtării de New York și de restul familiei Plumb. Însă în parte se datora și faptului că Bea părăsise să renunțe treptat, în fiecare zi, la nevoia de a-l găsi pe Leo. Indicii cu privirea la

această prezumție nu reieșeau din felul în care vorbea – nu discuta despre posibilitatea de a nu-l găsi pe Leo –, dar lui Paul îi deveni evident că insistența ei începuse să slăbească. Cu fiecare zi parcă i se ștergea încruntarea de pe frunte. Umerii i se destindeau. Încetase cu ticul de a-și mai mușca interiorul obrazului.

Toți ceilalți erau convinși că Bea umblase după copite de cai morți. Însă pe el nu-l deranja câtuși de puțin să-i fie complice în această misiune absurdă. Se arătase imediat dornic să o însoțească, atunci când Bea îi destăinuise cât de zbuciumată se simțea la gândul de a pleca singură; și făcuse asta nu doar pentru a profita de șansa de a-i fi partener în misiunea ei sortită eșecului, ci și pentru a-i fi alături în confruntarea cu Leo, în cazul puțin probabil în care chiar l-ar fi găsit. Ba chiar Paul ar fi fost foarte dornic să aibă o confruntare cu Leo.

Îi plăcuseră anumite aspecte ale călătoriei, mai ales cele două căbănuțe din lemn învecinate, dar separate, pe care le închiriaseră pe malul apei, ambele cu acoperișuri din țiglă verde, înconjurată de flori de bougainvillea de un roșu-aprins la intrare. Admira priveliștea întinderii de apă albastră și sclipitoare, pe care o putea admira în siguranță de la umbra terasei sale acoperite. Expediția începuse promițător. Un angajat de la aeroport recunoscuse fotografia lui Leo și le spusese că aterizase cu un avion mic de la Miami, cu câteva săptămâni în urmă, și nu plecase încă, cel puțin nu pe calea aerului.

Însă, după acel indiciu inițial, plin de speranță, nimic. Nimeni nu-l recunoscuse pe cel din poză sau, bănuia Paul, îl recunoscuse, dar ținură informația pentru ei. Pe măsură ce Bea deveni din ce în ce mai deznădăjduită, începu să iasă singur, după-amiaza, ca să cerceteze barurile mai îndepărtate de pe insulă, localurile care nu erau frecventate în mod curent de turiști și în care, după părerea lui Paul, nu ar fi fost recomandabil să meargă Bea. Însă toate eforturile sale rămaseră fără niciun rezultat. Cu două seri în urmă, o convinsese să cineze împreună într-un mic birt de pe insulă. Îi luase mâna într-a lui și pledase pentru întoarcerea la New York. Atât fu apropierea fizică dintre ei. Era îngrijorată pentru Leo, în anumite momente era de-a dreptul abătută, iar el nu voia ca ea să i se arunce în brațe doar de tristețe sau disperare. După ce așteptase atâta vreme, mai putea îndura până se întorceau la New York. Sau putea aștepta să facă ea primul pas. Se înțeleaseră atât de bine în ultimul timp, încât nu credea că era o nebunie să spere în posibilitatea ca ea să facă primul gest.

Iar ea scrisese aproape în fiecare zi. O auzea bătând la mașină atunci când ușa camerei era deschisă. Schimba vorba când o întreba la ce lucrează, însă își dădea seama că fusese încântată de întrebare. Iar el știa să aibă răbdare. Dacă Paul Underwood avea vreo calitate incontestabilă, aceea era o răbdare fără margini.

Apoi, în dimineața aceasta, îi bătuse la ușă entuziasmată înainte de micul dejun. Vorbea atât de repede, încât nu o înțelegea la început. Îi trimisese cincizeci de pagini dintr-o carte nouă lui Stephanie, îl informă.

— Ceva cu Archie...

— Nu, nu, îl întrerupse ea, scuturând viguros din cap. Fără Archie! Gata cu afurisitul de Archie! Altceva. Nici măcar nu știu exact ce e, dar ascultă aici.

Bea îi citi fragmente din e-mailul primit de la Stephanie, care era plin de laude la adresa textului și se încheia astfel: „Continuă. Îmi place la nebunie. Pot s-o vând”. Și dintr-odată, Bea era gata să plece acasă.

Îi strecurară niște bani unui polițist local, rugându-l să „stea cu ochii-n patru” după Leo. Își făcură bagajele și-și luară biletele de avion. Așteptau feribotul care să-i ducă pe insula mai mare, unde era aeroportul. Paul se duse la Bea când se ridică de pe bancă și-și aruncă farfuria goală într-un coș de gunoi din apropiere. Îl durea capul.

— Mă duc peste drum să caut niște aspirină, spuse el. Mă întorc imediat.

Se îndreptă spre mica benzinărie și spre clădirea dărăpănată din lemn de alături, unde se vindeau piese de schimb, câteva produse alimentare și tot felul de alte mărunțișuri. De o parte și de alta a ușii se aflau două standuri cu lăzi de mango în diverse stadii de coacere, survolate de roiuri de muște. Paul intră ca să cumpere sucul de guava care-i plăcea lui Bea. Dinăuntru se auzea un grup gălăgios de bărbați care râdeau. Mirosea a iarbă.

Paul îl auzi pe Leo înainte să-l vadă, îi recunoscă râsul ca un lătrat, care îi era caracteristic. Își spuse că-i joacă feste imaginația, că petrecuseră atâtea ore căutându-l pe Leo, încât îl mai invoca acum din senin, în ultima clipă, înainte să se îmbarce pe feribot. Dar apoi auzi din nou râsul, mai aproape, iar bărbatul cu pricina se îndreptă spre toaleta din spate. Paul se ascunse după o reclamă de carton la Kodak, veche de cel puțin douăzeci de ani: două adolescente americane, în mărime naturală, cu rachete de tenis în mână, râzând; soarele decolorase reclama, estompând culorile la diferite nuanțe de albastru, astfel încât modelele arătau ca niște fantome, în ciuda poziției lor energice și a zâmbetelor până la urechi. De la locul lui de după

reclamă, văzu de la spate capul celui care răsesse, îi observă înălțimea, părul, profilul, care îi aparțineau, în mod cert, dincolo de orice îndoială, lui Leo Plumb.

Îl găsisese pe Leo.

∴

Mai târziu, Paul avea să-și spună că ezitase în după-amiaza aceea la prăvălie, fiindcă îl bătuse prea mult soarele în cap. Sau că era vina puiului jamaican care îi întorcea deja stomacul pe dos, ceea ce era semn rău, mai ales că urmau să se îmbarce pe un feribot și apoi într-un avion mic spre Miami, și apoi într-unul mai mare spre New York. Sau era pur și simplu din cauza șocului. Nu se așteptase vreo clipă, cu adevărat, să-l găsească pe Leo. Achită în grabă sutul și un flacon mic de aspirină pentru copii, singura pe care o găsi. În timp ce traversa strada, se gândi ce să-i spună lui Bea. Întors la punctul de îmbarcare, găsi o oază de umbră lângă clădire și se opri ca să se gândească câteva momente. Văzându-l pe Leo, Paul realizează cât de mult îl detesta. Nathan îi povestise lui Paul despre tacticile de subminare folosite de Leo, despre modul în care pusese la îndoială calitatea de lider și competența lui Paul. Se înfurie pe moment, însă totodată își dădu seama că pasul greșit făcut de Leo îl enervase suficient de mult pe Nathan pentru a înclina balanța în favoarea lui Paul. Prima tranșă din fondurile lui Nathan sosise deja, iar Paul lucra zi și noapte ca să-i demonstreze lui Nathan că făcuse alegerea corectă.

De la depărtare, o vedea pe Bea stând tot în locul unde o lăsase. Pălăria se afla lângă ea pe bancă; stătuse prea mult în soare. Purta rochia aceea galbenă veche, pe care o purtase și în prima ei fotografie publicată în *SpeakEasy*, fotografia pe care o alesese el pentru copertă – decizie care ajunsese cumva să-i fie atribuită lui Leo. La fel ca în poză, îi vedea chipul din profil, iar expresia ei era luminoasă, optimistă. Se duse la ea și-i dădu sutul.

— Ce bine că e rece! spuse ea, ținând sticla cu ambele mâini și lipind-o de obraz. Ce e? spuse ea, uitându-se în sus la el. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse el, încercând să înlătore norul care îi adumbrea chipul. Mă gândeam doar că pari foarte fericită acum.

Inima îi bubuia în piept, fiindcă știa ceea ce știa și ce voia să facă cu informația pe care o deținea.

— Chiar *sunt* fericită, într-un fel, spuse ea, parcă surprinsă.

Feribotul lor tocmai sosise, și pasagerii curgeau pe doc.

— Ești gata?

Paul îi întinse mâna lui Bea, și în clipa aceea făcu un calcul rapid în minte: Cine era Bea cu Leo prin preajmă, și cine ar putea fi fără el? Cine ar putea fi *el* fără Leo în peisaj? Cine ar putea fi ei doi împreună? Bea luă mâna lui Paul și se ridică în picioare, stând chiar în fața lui. Iar răspunsul lui fu la fel de limpede precum expresia dezinvoltă și radioasă zugrăvită pe chipul ei, care – în ciuda soarelui dogoritor și a duhorii de prăjeală și de ocean – îl purta în al nouălea cer. Părea un tablou bucolic. Înălțător și duios.

∴

Când Bea îl luă de mână pe Paul, simți un fior neașteptat. Era o senzație plăcută. Fusese atât de răbdător, atât de blajin, atât de solidar, de loial și de sincer. Pielea lui, palidă de obicei, căpătase parcă ceva culoare, și asta în ciuda faptului că își aplicase întruna cremă cu factor de protecție solară de peste șaptezeci. Îl cicălise să își pună un tricou cu mânecă scurtă și, deși era bleumarin-închis și purtând deasupra și un blazer din bumbac, parcă tot arăta diferit în ochii ei. Mai înalt. Mai sigur pe el. Când se ridică în picioare și ajunse chiar în fața lui, observă expresia de pe chipul lui, în care citea o hotărâre legată de ea și care o făcu să se simtă ocrotită, liniștită. Realiză că era aproape chipeș.

Fusese extrem de dezamăgit când ea luase decizia de a ascunde ultima povestire cu Archie într-un sertar al biroului. Pentru totdeauna.

— Nu-mi aparține, îi spusese ea. E a lui Leo, a Matildei și a cuiva care nici nu s-a născut încă. Nu e povestea pe care am nevoie s-o spun eu.

Și totuși, fusese atât de ferm în decizia lui de a o ajuta să-l caute pe Leo, încât întreprinsese expediții chiar pe cont propriu de câteva ori.

— Mi-a plăcut locul ăsta, îi spuse ea. În ciuda întregii situații.

— Și mie mi-a plăcut, zise el.

Stăteau față în față, ținându-se de mână, arătând amândoi puțin amețiți, puțin șovăitori, puțin arși de soare și puțin asudați, și, cu toate că nu înțelegea de unde venea valul de optimism care o năpădise deodată (spera că avea de-a face cu ceea ce scrisese ea, dar poate că acea senzație se datora atmosferei), se hotărî să se lase în voia lui. Să-și întâmpine fericirea cu brațele deschise.

— Și știi ce altceva îmi mai place? spuse ea, așezându-și mâinile pe umerii lui Paul Underwood.

∴

De pe scaunul pe care îl ocupa de obicei la jocul de cărți din fiecare

vineri de la prăvălie, întors spre ușa, Leo îl văzu pe Paul în secunda în care se apropiase de frigiderul cu băuturi. Se trase la marginea încăperii și încercă să-și păstreze calmul, gândind ce să facă. Partenerii de joc l-ar acoperi. Nici n-ar fi nevoie de explicații, pur și simplu le-ar spune că Underwood voia să-l bage în belea, iar ei ar tăcea mîlc. Se duse la toaletă din spate și încuie ușa după el, fiindcă voia să aibă un răgaz de gândire în liniște, undeva unde Paul nu l-ar fi putut prinde la înghesuială. Fuga avea avantajele ei, desigur, dar pe de altă parte era curios, se întreba cine mai era cu Paul. Bea – răspunsul părea evident. Paul și Bea așteptau probabil feribotul de 17.15, care avea mereu o întârziere de cel puțin un sfert de oră. Se întrebă dacă mai venise și altcineva să-l caute. Ar fi avut timp să se strecoare afară și să vadă cine mai era acolo. Poate Melody? Stephanie?

Sau ar putea pur și simplu să se ducă la Paul și să-l întrebe. Ca de la bărbat la bărbat. În fine. Rudele lui puteau foarte bine să-l găsească, dar nu-l puteau obliga la nimic. Așteptase oarecum acest moment. La drept vorbind, era surprins că durase atât. Teoretic, ar fi trebuit să fie în Vietnamul de Sud acum, dar se cam lăsase pe tânjeală.

Își stropi fața cu niște apă suspectă de la chiuveta pe care scria NONPOTABLE și se întoarse în prăvălie. Paul Underwood dispăruse ca prin farmec. Să nu-l fi văzut oare pe Leo? Leo era sigur că îl văzuse. Paul nu avea o față bună de poker. Leo se hotărî să cerceteze.

Peste stradă, dintr-un colț al micii clădiri portuare, o zări imediat pe Bea stînd pe chei. Chiar și în mijlocul unui grup de turiști americani, hainele ei erau incredibil de colorate. Stătea pe o bancă cu picioarele întinse în fața ei. Sandalele ei aurii sclipeau în razele soarelui. Lângă Bea stătea în picioare o femeie înaltă; era cu spatele la Leo, dar ar fi recunoscut oriunde părul acela lung și roșcat. Stephanie.

Se strecură rapid către ușa deschisă de la intrare și, chiar înainte de a trece pragul, roșcata întoarse capul spre Leo, iar el se opri în loc. Nu era Stephanie, nici pomeneală. Femeia era prea solidă și avea fața arsă de soare și buhăită, ca de porc. Se înfurie pe străina aceasta care îndrăznea să arate de la spate ca o persoană pe care realiza acum că se așteptase s-o vadă, dar care nu venise.

Când feribotul ancoră în port, și pasagerii începură să coboare, câțiva adolescenți din partea locului începură să bată la niște tobe metalice, sperând să fie primii beneficiari ai dolarilor de la turiștii proaspăt sosiți. Leo o văzu pe Bea ridicându-se și spunându-i lui Paul ceva care îl făcu să

zâmbească, și punându-și alene mâinile pe umerii lui. Chiar și de la distanța aceea, Leo era convins că-l văzu pe Paul roșind.

— Haide, Underdog! se pomeni Leo că îl încurajează în șoaptă. Fii și tu bărbat!

Paul o apucă pe Bea de talie cu o mână și o trase mai aproape, îi mângâie cu un deget linia bărbiei, iar apoi îi cuprinse fața în palmă; chiar acolo, chiar în momentul acela, Leo o văzu pe Bea lăsând garda jos. Expiră. Îi văzu genunchii și coatele îndoindu-se puțin în timp ce se lipi de Paul. Se sărutară – ca și cum ar fi fost singuri, ca și cum ar fi fost îndrăgostiți, ca și cum ar fi vrut să recupereze tot timpul pierdut.

∴

După sărutul acela lung și pasional (Bea nu se așteptase să mai fi fost sărutată vreodată în felul acela în viața ei, cel puțin după moartea lui Tucker), ea și Paul zăboviră câteva clipe în tăcere, captivi într-o îmbrățișare strânsă. Toată lumea se îmbarca acum pe feribot. Ea ținea încă ochii închiși și simțea cât de bine rezona trupul ei cu cel al lui Paul – sânii ei mici se potriveau cu pieptul lui îngust, talia ei subțire se potrivea cu trunchiul lui, iar bărbia ei intra în scobitura umărului său. Se trase înapoi, fiindcă voia să-i vadă fața, însă în clipa în care își ridică privirea, îi atrase atenția un profil familiar. Un șuvoi de oameni îi blocă preț de câteva momente vederea, însă după ce trecură, văzu silueta respectivă îndreptându-se spre ea. Soarele coborât spre asfințit îi bătea direct în ochi și îi încetoșa privirea. Bărbatul părea o umbră. Încremeni. Era imposibil.

∴

Când Leo se îndreptă spre Bea, nu avea niciun plan, habar nu avea ce să-i spună; pur și simplu porni spre ea dintr-un imbold. Când ea ridică privirea și îl văzu, se opri în loc. Văzându-l că ezită, întreaga ei atitudine se schimbă. Se crispă. Chipul ei fu umbrat de un nor de neliniște și nedumerire. Închise ochii și coborî bărbia.

∴

Respiră, își spuse Bea, *doar respiră*. Rămase neclintită, temându-se să schițeze orice mișcare sau să ridice privirea, așteptând să-i audă vocea strigând-o pe nume. Temându-se să-i audă vocea strigând-o pe nume. Paul o strânse mai tare în brațe. Mirosea a șampon, a loțiune de protecție solară și puțin a pui jamaican. Un pescăruș din apropiere țipă ascuțit, scoțând un sunet ca un hohot de râs. Sirena feribotului sună de trei ori. Ultimul apel pentru îmbarcare.

— Ești gata? o întreabă Paul.

Ea ridică capul și clipi. Silueta dispăruse. Se uită din nou, cu atenție, punându-și mâna streașină la ochi. Nimeni.

Pe parcursul călătoriei, i se păruse că-l vede pe Leo de o mie de ori, de un milion de ori, în fiecare zi, câteodată chiar în fiecare oră. I se păruse că-l vede dansând pe muzica unei formații de calipso la hotel, servind pește la o masă vecină la restaurant, și cumpărând mango pe marginea drumului. I se păruse că-l vede mergând pe plajă cu șlapii în mână, pe bancheta din spate a unui taxi care făcea slalom prin trafic, jucând biliard printr-o ușă întredeschisă, pe nenumărate scaune de bar și pe nenumărate alei scăldate în soare, sub palmierii legănați de vânt. Dar nu fusese niciodată el. Nu fusese niciodată Leo.

— Sunt gata, răspunse ea, luându-și pălăria de pe bancă și punându-și pe umăr geanta de paie. Hai să mergem acasă.

EPILOG

UN AN MAI TÂRZIU

La prima aniversare a fetei era exact aceeași zăpușeală sufocantă ca în ziua în care se născuse. Asta remarcă toți invitații care sosiră la prânzul festiv. *Îți mai amintești? Era o zi exact ca asta!* De parcă s-ar fi întâmplat cu câteva decenii sau secole în urmă, nu în urmă cu doar cincizeci și două de săptămâni, iar memoria lor meteorologică era ceva magic și miraculos.

— Da, sigur că-mi amintesc, răspundea Stephanie.

Cum ar fi putut să uite? Arșița, înghețata care i se scurgea pe mână, un travaliu instalat atât de subit și de cumplit, încât purta și o denumire: *travaliu precipitat*.

Lillian Plumb Palmer, pe scurt „Lila” (prenumele copilei era un dulce secret al lui Stephanie, rămas doar între ea și șemineul ei), se născu în sufrageria mamei sale la exact patruzeci și două de minute după ce i se rupsesse apa lui Stephanie. Alunecă în mâinile lui Tommy în clipa în care paramedicii sunau la sonerie.

— E fetiță! E fetiță! exclamă Tommy iar și iar, uitând că Stephanie știa că purta în pântec o fetiță, însă amintindu-și cele trei ocazii în care doctorul îi dăduse și lui aceeași veste fericită, în timp ce el îi strângea mâna lui Ronnie după ultimul efort chinuitor.

Iar astăzi Lila împlinea un an!

În ciuda căldurii, Stephanie pune masa în grădină. Nu era așa rău. Îi rugase pe toți în mod special să nu aducă niciun cadou. Lila nu mai avusese nicio altă zi de naștere până atunci, așa că nu avea niciun fel de așteptări, iar Stephanie nu voia să adune și mai multe obiecte în casă, dar știa că rugămintea ei avea să rămână fără ecou. Așa cum era de așteptat, membrii familiei Plumb nu doar că aduseră câte un cadou, ci erau *încărcați* cu daruri.

Melody și Walt sosiră primii. Louisa se mutase de curând în dormitorul de oaspeți al lui Stephanie și se pregătea pentru noul an universitar, când avea să studieze artă la Pratt, la o aruncătură de băț de casa ei. Obținuse o bursă generoasă, însă nu suficientă pentru a-i acoperi și cheltuielile pentru cazare și mâncare. Când Stephanie auzi că se gândea să facă în fiecare zi

naveta până în Brooklyn, îi oferi Louisei camera ei liberă în schimbul câte unei seri sau al vreunui weekend de babysitting. Locuiau împreună abia de o săptămână, dar Stephanie era deja surprinsă de cât de mult agrea compania Louisei. Iar Lila era înnebunită după verișoarele ei mai mari. Louisa – și Nora, când venea în vizită – adorau să petreacă timp cu ea, bucuroase să o dea ușa între ele în timp ce se plimbau de la un capăt la altul al curții de nenumărate ori, să stea cu ea și să o distreze imitând tot felul de voci caraghioase, să construiască împreună turnuri din cuburi colorate. Nora venise astăzi cu prietena ei, Simone, și în timp ce Stephanie și Melody le priveau pe fete, împreună cu Lila, de la fereastra din bucătărie, o văzură pe Simone aplecându-se și dându-i un sărut scurt Norei.

— N-am să te mint, e puțin ciudat, spuse Melody pe un ton afectuos și ușor melancolic.

— Îți place de ea, întrebă Stephanie?

— De Simone? spuse Melody. Da, presupun. Are o personalitate puternică. Nu știu ce-o să se întâmple când ea o să fie la Brown, iar Nora o să se mute în Buffalo. *Până la urmă, Nora optase pentru o universitate de stat.* Într-un fel, sper să păstreze legătura. Simone a încurajat-o pe Nora tot anul să învețe mai mult, de aceea a reușit să intre la o facultate de prestigiu.

— Dragostea poate fi o motivație excelentă, spuse Stephanie.

Când nu-ți frânge inima, îi veni lui Melody să spună, dar ar fi fost crud, așa că se abținu. În plus, Melody trebuia să admită că viața lui Stephanie de după Leo nu părea nicidecum frântă; părea fericită.

Se auzi soneria. Sosiră Jack, Bea și Paul. Alte cadouri și panglici și din nou o trecură pe Lila în brațe de la unul la altul. Lila trăgea cu atâta înverșunare de gulerul rochiței, încât Stephanie o dezbracă de ea până la urmă, lăsând-o să umble în patru labe într-un scutec umed, roșie la față și transpirată. Era agitată și surescitată și nici măcar nu-i dăduseră încă zahăr. Stephanie se consolase cu gândul că nu avea să mai doarmă la prânz.

În spatele casei, Jack spera să găsească un petic de umbră. Noul copac plantat de Stephanie pentru a-l înlocui pe cel doborât de viscol era încă pipernicit. Jack se gândi că ar fi trebuit să fie ceva mai generoasă și să cumpere unul mai matur. Își trase un scaun aproape de trunchi, mai la răcoare. (După ani de zile, când copacul avea să crească și să aibă o coroană superbă care să domine curtea, Lila avea să se cunune sub crengile solide și sub frunzișul bogat, colorat în nuanțe de roșu și arămiu, într-o după-amiază minunată de octombrie. Avea să-l roage pe Jack să o conducă pe cărarea

înfrunzită spre partenerul ei. Jack avea să aibă o relație excelentă cu Lila întreaga ei viață, fiind prezent oriunde ar fi avut nevoie de un tată. În ziua nunții ei, când Lila avea să-și facă apariția la brațul unchiului ei septuagenar, Stephanie avea să și-l închipuie pe Leo lângă ea și, pentru o clipă tristă, avea să se simtă strivită sub povara tuturor momentelor pe care el le ratase ca tată.) Acum, stând la umbra copacului, cu ochii pe Lila, ca nu cumva să cadă – nu era încă sigură pe picioare –, Jack își dorea să-l vadă pe Walker, deși în ultima vreme mai mult cu melancolie decât cu durere. Walker era singura persoană pe care o cunoștea, care chiar s-ar fi bucurat de ideea unei petreceri de ziua de naștere a unui copil. Auzise de la vechiul lui prieten, Arthur, că Walker se mutase deja împreună cu altcineva. Într-un fel, era o consolare să afle că, în fond, Walker era cel căruia nu-i plăcea să fie singur. Jack era mai degrabă ușurat decât surprins să afle cât de mult îi plăcea să stea singur. Avea să se îndrăgostească de nenumărate ori în viață, dar nu avea să-și mai dorească să împartă căminul cu niciun alt bărbat.

Bea încerca să-i strângă pe toți laolaltă, insistând ca Lila să deschidă cadourile. O adora pe Lila, dar își dorea să se termine mai repede petrecerea, ca să se poată întoarce acasă, la lucru. Scrisese mai mult de jumătate din romanul ei despre o artistă care se oprește din pictat, iar apoi, printr-o serie de pierderi și iubiri (așa i-l prezentase lui Stephanie), își găsește calea înapoi spre ea însăși și spre arta ei. Nu era tocmai autobiografic, însă schimbarea de perspectivă dinspre Leo spre sine însăși o ajutase pe Bea să se deschidă. Capitolele erau tot mai bune pe măsură ce i le trimitea lui Stephanie. Încă nu știa cum avea să sune finalul cărții, dar știa că scriind în continuare, avea să-l descopere; știa că-l avea chiar în fața ochilor.

— Am știut mereu că ești în stare de așa ceva, îi spuse Stephanie, entuziasmată și ușurată că nu mai citea încă o povestire despre un Leo prost deghizat; nici n-ar fi fost în stare să mai citească așa ceva.

După îndelungi insistențe din partea lui Paul, Bea își vându în cele din urmă apartamentul, își puse banii la bancă și se mută împreună cu el. Era scriitoare cu normă întreagă. Adusese cel puțin cinci daruri pentru Lila.

Stephanie o luă pe Lila în poală și-i dădu să rupă ambalajele de hârtie în bucățele, în timp ce Bea încerca să-i atragă atenția cu parada de cadouri: micul camion roșu de pompieri pe roți, pe care putea să se așeze și să se împingă cu piciorușele ei dolofane, un ursuleț de pluș de două ori mai mare decât ea, care o făcu să plângă câteva clipe, trei rochițe cumpărate dintr-un

butic de lux, care ar fi făcut-o pe Lila să arate ca o Bea în miniatură, o monstruoasă multicoloră din plastic, numită Primul Telefon al Bebelușului, primit de la Melody (Stephanie avea să doneze telefonul – și majoritatea celorlalte jucării inutile – unei organizații caritabile chiar luna următoare), o brățară veche superbă de la Jack, din aur roz cu încrustații de rubin, piatra norocoasă a Lilei, corespunzătoare lunii în care se născuse.

— Ce frumos și delicat e acest obiect periculos cu care se poate îneca! glumi Melody în timp ce Stephanie se străduia să i-o prindă în jurul încheieturii, fără succes însă.

După ce deschiseră cadourile, strânseseră ambalajele și serviră prânzul, se adunară cu toții în curte și o puseră pe Lila în capul mesei, în scăunelul ei înalt. Lila trăgea de elasticul pălăriei sclipitoare pe care i-o pusese Melody pe cap. Până la urmă, se eliberă de pălărie și o azvârli cât colo pe jos, bălângănindu-și picioarele și lovind scaunul. Începu să se zvârcolească în scaun ca să fie dată jos, însă, atunci când îi fu așezată în față o prăjiturică cu o lumânare neaprinsă, și toată lumea începu să cânte „Mulți ani trăiască”, se liniști și privi atentă chipurile vesele din jurul ei.

Stephanie știa la ce se gândea toată lumea când Lila rămase nemișcată și îi putură privi chipul luminos: îl căutau pe Leo în trăsăturile ei. Era imposibil să *nu* îl vezi pe Leo pe chipul Lilei: își îngusta ochii la fel ca el atunci când era furioasă, avea bărbia lui ascuțită, fruntea lui lată, sprâncenele lui conice elegante și gura lui arogantă. Iar toate aceste trăsături erau încadrate de buclele roșcate ale lui Stephanie. Leo dispăruse, și totuși era chiar în fața lor. Când terminară cântecelul falsat și începură să aplaude, Lila ridică privirea, zâmbi timid și se aplaudă și ea.

— Aruncă-ne o beza, Lila, îi spuse Louisa, vrând să le arate și celorlalți ce o învățase pe verișoara ei săptămâna aceea.

Lila își duse palma grăsună și lipicioasă la gură și apoi aruncă un sărut imaginar în mulțime; râse zglobiu când toți se prefăcură că îl prind, iar apoi le mai aruncă încă unul și încă unul, împrăștiind bezele în dreapta și-n stânga, până când, dintr-odată, gata! Extenuată, se frecă la ochi și fața i se boți. Apoi ridică ambele brațe în sus.

— Sus! spuse ea, închizând și deschizând ambele mâini ca și cum ar fi vrut să prindă aerul în pumni. Sus! strigă ea din nou, și toată familia se repezi în același timp spre ea, fiecare sperând să ajungă primul să o ia în brațe.

virtual-project.eu

violin

^[1] Într-o zi, când voi fi extrem de trist, când lumea va fi rece, voi la la la doar gândindu-mă la tine, și cum arăți în seara asta.

^[2] *Pianul a băut / Cravata mea e adormită.*

^[3] *Pianul a băut / Nu eu, nu eu, nu eu.*

^[4] Muzeul de Artă Modernă din New York.

^[5] În limba engleză, *amărât, obidit, nefericit.*

^[6] Rhode Island School of Design.

^[7] Castor.

^[8] Joc de cuvinte în limba engleză: *plum* „prună“ se pronunță similar cu Plumb.